

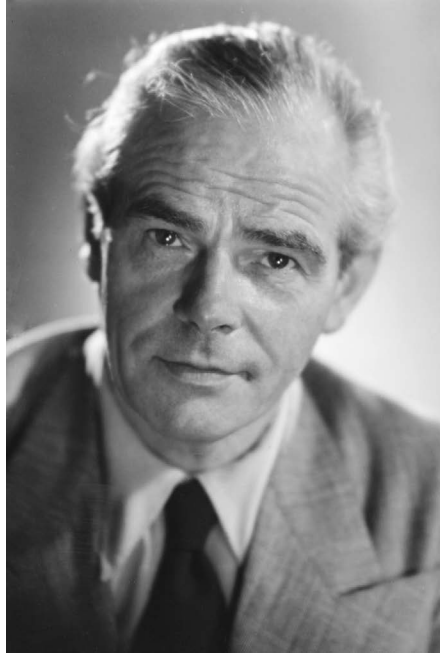
Vraag en Antwoord

Deel 3

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Vraag en Antwoord (6 boeken)

In de periode 1949-1952 beantwoordde Jozef Rulof tijdens contactavonden in het gebouw 'Ken U Zelfen' in De Ruitersstraat in Den Haag vragen van toehoorders. Veel van de vragen gingen over de inhoud van de eerder verschenen boeken. Andere vragen handelden over de thema's en levensvragen waar de toehoorders mee bezig waren. Eerst werden de vragen en antwoorden schriftelijk vastgelegd. De uitwerking hiervan vindt u in deel 1 van 'Vraag en Antwoord'.

Later werden de contactavonden op de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) vastgelegd. Teneinde de lezer de oorspronkelijk uitgesproken tekst zo compleet mogelijk aan te reiken, bevatten deel 2, 3 en 4 van 'Vraag en Antwoord' woordelijk de door Jozef Rulof uitgesproken tekst.

Delen 5 en 6 van 'Vraag en Antwoord' bevatten de antwoorden die meester Zelanus aan toehoorders gaf tijdens contactavonden aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Ook deze delen bevatten de woordelijk uitgesproken tekst. Hier werden soms ook vragen gesteld over de lezingen die meester Zelanus in dezelfde periode in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag hield, en die zijn vastgelegd in de drie delen van de 'Lezingen'.

Tijdens deze avonden wezen de sprekers er herhaaldelijk op dat de antwoorden bedoeld waren voor wie alle boeken had gelezen.

Jozef Rulof

Vraag en Antwoord

Deel 3

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

De illustratie op de stofomslag van dit boek is een tekening van Rie Reinderhoff naar de aanwijzingen voor het bandontwerp die Jozef Rulof visionair ontving op één van de contactavonden.

© 1952-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Vraag en Antwoord Deel 3, 2021

ISBN 978-90-70554-76-7

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1952

Contact-avonden	19
Donderdagavond 27 maart 1952	21
Donderdagavond 3 april 1952	61
Donderdagavond 10 april 1952	102
Donderdagavond 17 april 1952	144
Donderdagavond 24 april 1952	185
Donderdagavond 1 mei 1952	225
Donderdagavond 8 mei 1952	259
Donderdagavond 15 mei 1952	300
Donderdagavond 12 juni 1952	344

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeschiedenis van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina ‘downloaden’ op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaretingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Contact-avonden

gehouden in het gebouw

‘Ken U Zelfen’

De Ruyterstraat 41 te 's-Gravenhage

vanaf 27 maart 1952 tot en met 12 juni 1952

door Jozef Rulof

Donderdagavond 27 maart 1952

Goedenavond, dames en heren.

Goedenavond.

Ik heb hier een mooi kaartje gekregen van iemand, het is de molen te Zeddham, niet de molen aan de Vliet (naam van een water in Nederland), u hoort het, we hebben er ook een bij ons thuis, buiten.

Wie wil dat mooie kaartje? Van wie is dat mooie kaartje? Wie was er in Zeddham?

Bent u daar geweest, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Hebt u de Montferlandseweg en de Zwartekolkseweg en Montferland en de bomen gezien en de hut van Sint van Tien ook? Hè-je het juddekerkhof ook gezien? Ja, dat ligt er vlak naast.

(Er komt iemand binnen.) Goedenavond, mevrouw.

Ik dank u hartelijk. Ik zal hem meenemen en dan stuur ik hem die dokter daar die zo goed kan biljarten, dan ziet hij zichzelf. Vindt u het goed?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, best hoor.'

Ja.

Dames en heren, ik heb hier 'Een Blik in het Hiernamaals' van verleden week, een pagina, u ziet het, ik heb het niet vergeten, dame, 174 (In verband met de diverse drukken van dit boek is een verloop van de pagina's onvermijdelijk. U kunt dit fragment terugvinden in hoofdstuk 8: 'Echte helderziendheid en het gevaar van zien'). "Toen men de Christus gekruisigd had, scheurde boven Golgotha de zwarte wolkenmassa, gevormd door de donkere, slechte gedachten van de mens, vanéén, en Gods heilig licht vertoonde zich aan de hemel. Dit staat grotendeels ook zo in de Bijbel.

Nu is mijn vraag: kunnen genoemde slechte gedachten zo compact zijn dat men die met het stoffelijk oog waarneemt zoals dat op Golgotha het geval geweest moet zijn?"

Mevrouw, die wolkenmassa van de ruimte, dat had niets te maken met de menselijke gedachten. Toen de Christus Zijn licht uit deze wereld wegtrok, ontnam, verduisterde dit universum; en dat is gebeurd. Toen kwam er ineens een aardbeving; is gebeurd. En dat had Hij van tevoren voorspeld. En als u ... En dat is ook voor ons. Dat bewijst: indien wij ons licht aan het goddelijke ruimtelijke ontnemen en verduisteren, dan mist men iets van ons in die goddelijke, geestelijke, ruimtelijke, waarachtige, rechtvaardige, harmonische, liefdevolle liefde; vader- en moederschap, ziel, geest en leven. Is dat zo? Dat is gebeurd.

(Jozef leest verder:) “Pagina 177 (hoofdstuk 9: ‘Zwarte magie’): Geesten van lagere orde hebben geen eigen wil of bestaan ...” Dit wordt gezegd in verband met de zwarte magie. “Vraag: Is deze wil door wangedrag uitgeschakeld en hoelang zal dat duren?”

Die wil van de mens is uitgeschakeld voor het goede, zó moet u dat lezen. Die hebben geen wil meer – het ging over iets anders – voor het goede; die wil is uitgeschakeld, die wil is doodgemaakt, gesmoord, die wil is bezoedeld, verguisd, verkracht, die wil is volkomen mismaakt ten opzichte van – haal nu het woordenboek er maar bij – waarheid, welwillendheid, liefdevol, vriendschap, broederschap, zusterliefde, vaderliefde, plichtsbetrachting, waarheid. Nu? Ga maar door.

(Een mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Zelfopoffering.’

Ook dat nog, dame, natuurlijk. Dat alles is uit die wil, die menselijke wil vandaan, dat is opgelost in duisternis, haat, hartstocht en geweld, vernietiging, bezoedeling, verkrachting en al. Dat staat ertegenover.

Begrijpt u het?

Ik heb hier van u nog: “Een Blik in het Hiernamaals I, pagina 225: Vergeet niet voor de ongelukkige te bidden, die straks hier zal komen.” Bedoeld werd de man die gecremeerd zou worden. “Vraag: Maar men kan toch niets voor anderen doen? Men moet toch alles zelf doen?”

Dat hebben wij u geleerd, maar meester Alcar – dat heb ik u meermaalen verteld – heeft ‘Een Blik in het Hiernamaals’ geschreven volgens ons menselijke, stoffelijke, aardse, maatschappelijke denken en voelen. Dus niet geestelijk nog, en ook niet ruimtelijk en ook niet goddelijk bezien, maar doodeenvoudig, menselijk gevolgd. En nu bidden we toch, dat wil zeggen: we stemmen ons af en op en in de mens om die mens door ons goede denken – dat kan een gebed zijn – tot ander leven, ander denken te brengen.

Duidelijk? Ook alweer duidelijk? Prachtig.

(Jozef leest verder:) “Pagina 214 (hoofdstuk 10: Crematie en begrafenis): Er zijn twee louteringssferen, de ene grenst aan de sferen van licht en de andere aan de donkere gebieden. Vraag: Grenzen die twee schemerlanden ook weer aan elkaar?”

Nou ... Tussen Rotterdam en Den Haag, mevrouw, ligt een lange weg, liggen wateren, en als u die weg niet bewandelt en u gaat daar linksaf de weide in, dan gaat u door moeras en slootjes en ineens zit u onder water, hebt u geen houvast, geen lichtje meer. En dat lichtje in ons voert ons vanuit de laagste sferen naar omhoog. En dan heb je een sferenrijk dat afstemming heeft op het land van haat, dan bent u dus net buiten die haat, buiten die

hartstocht, en als u dan hoger komt, dan krijgt u een sferenwereld, een mistachtige toestand, die u alweer tot hoger denken en voelen voert. Want die daar bij dat land van haat, dat is een bruinachtige wereld, dat is een sfeer van bruinachtig, duister, zwart licht is het niet, zwart licht bestaat er niet, maar een donkere toestand, waar geen lichtje, niets meer is, geen grassprietje, een dorre, dorre, lege, kale vlakte, met bergen en dalen.

Maar komt u in dat sferenland, waar dat grenst aan de eerste sfeer, dan krijgt u alweer van die kleine grassprietjes te zien. Maar er is geen lente, er is geen zomer, vogeltjes zijn er niet, je hoort geen getjilp, dame. U krijgt daar het gevoel niet te zien van die mensen, dat u regelrecht omhoog voert en hartelijkheid is, en een beetje verwarming geeft; daar wordt nog gesnauwd en getrapt en geslagen. Maar wanneer u dat nog in woorden doet dan bent u daar nog niet aan vast; ook al zit u al aan dat gesnauw en geslaan vast, want u bent het tenslotte en uiteindelijk zelf. Maar daarin is er nog geen sprietje te zien, geen leven, en dat land grenst ... dat heet het schemerland, daar schemert er reeds, ik zeg u net, daaronder daar is er duisternis, maar het gaat schemeren, en de mens ontwaakt langzaam. Maar daar zitten ze ook tweeduizend jaar lang, drieduizend jaar, tienduizend jaar; u kunt daar in vijf jaar vandaan komen. Maar er zijn er die zijn zo ontzagwekkend van staal, zo hard, en de menselijke ziel is veel harder, een stuk staal is nog om te smelten, maar het menselijke karakter niet. Want wanneer de mens zegt: 'Ik vertik het', dan kunt u niets meer doen, dan staat u machteloos.

Daar vertelt me iemand net: 'Daar komt een pastoor en een kapelaan, en dan heb ik een lezing meegemaakt in Diligentia, en dan zegt die kerel: 'Wat heeft die man achter zich? Waarom ga je daar je goeie Hollandse gulden naartoe brengen, naar zo'n duivel?' En die vrouw die gaat eropin, en die praat al in een maand niet meer tegen de vader van vijf kinderen en zegt: 'Smeer hem maar en stik voor mijn part.' Ziet u, daarin leven we nog. Die mensen zijn nog krachtig en sterk. Maar je hart draait om als een moeder zegt tegen de vader van hun kinderen: 'Stik dan maar.' Dan zou je ze toch, hè? En die mensen die vechten dan om een beetje bewustzijn en zijn hartelijk en bewust, maar meneer pastoor en meneer kapelaan zitten ertussen en zij komen niet van die verdoemdheid los. Ja, en daar staan we nu. Het is om je leeg te schreien; maar als je het doet, je bereikt toch niets. Vier wekenlang is de mens niet in staat om te praten. Zou je die twee, wie het ook is, zou je ze niet over de knieën nemen en het eruit slaan? Maar dan slaat u zichzelf. En dat in een maatschappij ...

Och, dit is nog niets: er worden er onschuldig in de gevangenis gezet, vijf, zes en tien jaar, mensen; er worden er onschuldig neergeknald. Wat dan nog? Wat dan nog? De maatschappij lacht om een mens. Wij zijn nog altijd

kanonnenvlees, als u het zelf wilt. ‘Maar in mijn buurt geen polonaise’, zegt men daar aan de overkant, ‘als ik dans, dans ik zelf.’

Ik ben echt kiffig vanavond, houdt u daar wel rekening mee. Ik ben nu bezig, dames en heren, om uw vragen te ontleden. Ik schrijf ze nu zelf over. De dame die bezig was (mevrouw C.C.M. Bruning werkte aan het tot stand komen van Vraag en Antwoord Deel 1), zegt: ‘Geef mij ze maar want dan schieten we tenminste op.’ Moet u horen wat daarin staat – goeie genade, wanneer krijgen we de centjes om dat uit te geven – uw eigen vragen, dames en heren, liggen erin. Moet u horen wat hier gezegd is; hebt u niets meer nodig als u dat leest straks. En daar ben ik nu zo kiffig om, ziet u? Ja, vanavond wordt er niet gelachen. Heus niet. Dat zit in de mens. De werkelijkheid laat je weleens even ... Dan zou je zo’n verhaal van zo’n man ... daar spat ik al door uit elkaar, innerlijk. Met die man kan ik medelijden hebben, daar heb ik verdriet om; waarom kan een moeder, een moeder van kinderen, hoe kan een moeder zo zijn? Zou je ze niet? Ja, wat nu? Hang ze nu maar op. Probeer het eens met een mooi jurkje, dame, met een paar bloemetjes?

(Tot iemand in de zaal): Hé, wat zei u?

(Mevrouw in de zaal): ‘... centjes wel.’

Met centjes hebben we nu niets. Ziet u, die vervloekte menselijke wil weigert. Ze hebben met God ... Ze hebben een God, ze hebben een Vader, ze gaan naar de kerk, ze bidden, ze biechten en ze gaan ter communie en leggen Onze-Lieve-Heer op het tongetje. Maar ik zei vroeger toen ik acht jaar was: ‘Maar dat maken ze zelf, dat is maar van meel. Dat kunnen ze bakken.’

En toen zei Crisje: ‘Jesús toch!’

Ik zei: ‘Niks te-Jeuse, dá kui bij de bakker kope, dan krie’g je een hele zak voor vier cent, maor dá’s Onze-Lieve-Heer nie’t, dá zou je wel wille.’

Ik zal die man even helpen, meneer, laten we ze maar slaan, hè?

‘Gebakken meelsnuupkes zijn het, en willen ze voor Onze-Lieve-Heer verkopen.’

Ik heb u dat verhaal al eens een keer gegeven, meneer. Dat hebben er meer gedaan, hoor, ik alleen niet. Dat hebt u toch gelezen in Jesus II? Toen hadden we met zijn drieën afgesproken – ja, ik kom wel bij u terug – toen hadden we met zijn drieën afgesproken: bijt er dan eens op. Ik zeg: ‘Ik wil het nu weten.’ En wij daar eerst aan het bidden, biechten, alle zonden kwijt; maar dat jatten had ik niet gezegd natuurlijk. Ik zeg: ‘Ik heb een paar peren gestolen, meneer pastoor, en ik heb ...’ Ja, ik heb wat gezegd; dat mag natuurlijk niet. Ik denk: ja, ik ga hier alles vertellen. Nu moet dat er ook maar bij. En de volgende morgen toen ging mijn vriend, die ging er naartoe en die ... Ik denk: huichelaar, je durft niet; en die durfde ook niet. En toen ik. En toen legde ik Onze-Lieve-Heer tussen mijn kiezen, ik denk: nu gaat de hele kerk in elkaar.

En toen hoorde ik: ‘Vuile boef, schoft en alles.’ Ik denk: Goeie genade, wat gebeurt er nu? En ik zat en ik zat, ik denk: Ik ben schuld aan al die mensen want die vallen natuurlijk dood, die krijgen de hele kerk op hun hoofd. Maar er gebeurde niets! De haan die kraaide nog en ik liep de kerk uit; maar na een half jaar zat ik er nog aan vast, van de ángst. Ik kon niet meer slapen. Elk ogenblik hoorde ik: ‘Vuile ploert, je hebt op Mijn leven gebeten.’ En toen zei ik tegen moeder: ‘Heb Onze-Lieve-Heer veul pie’n gehad?’

En ‘Jao’, zegt Crisje, ‘van eiges. Toen hebbe ze Die an het kruus geslage.’

Ik denk: O, daar heeft ze gelijk in. Omdat Dèn nou tusse mie’n tande zit, dat vuult Dèn nie’t eens want Hiij hèt veul meer gekrege da gunt.

Maar het is er. Een half jaar daarna, dames en heren, zat ik nog aan de angst vast, ik denk: Veronderstel, als ik een beetje groter word, ga ik direct in het kippenhok van Onze-Lieve-Heer.

En die mensen daar, die nu nog als moeder en vader van kinderen, die zeggen: ‘Stik, ik praat niet tegen je.’ Dat is nog erger dan dat. Bijt eens op Onze-Lieve-Heer. Durf Hem eens te bebijten, dan zegt Hij: ‘Hé, wacht eens even’, dan hoort u het gejang van de ruimte; maar niets jankt er omdat de meelzakken erin zitten. Dat moet je tegen meneer pastoor zeggen, dan schrikt hij, dan komt hij nooit meer terug.

Als u last hebt van katholieken aan de deur ... Bij mij kwam er ook een, meneer, ik zeg: ‘Meneer, ik ben Jozef Rulof.’

‘Hohohohoo’, zegt hij, ‘dan ben ik al weg.’

Ik zeg: ‘Godzijgedankt, eruit!’

En die mensen, dame, die bijten nog op de heilige hostie in het schemerland. Want de katholieken daar die doen dat ook, en zoeken naar Onze-Lieve-Heer, vinden Hem niet en komen niet naar die eerste sfeer, want ze moeten die wil vergeestelijken, zachter worden, mooier.

Jaja, wat hebt u daar nu mee te maken, zou je zeggen.

Wat kijkt u, meneer?

(Het is niet goed te verstaan.)

Gaat uw gang maar?

O ja, ik heb hier tegen meneer gezegd ...

Wat zei ik?

(Meneer in de zaal): ‘Ik geniet van ze.’

O, hij ... daar genieten ze van als je echt zo lekker ...

(Jozef leest verder:) “Een geest die van de aarde onmiddellijk naar de derde of vierde sfeer gaat,” hmm, dat is er al eentje, “zal zo goed als niets van de crematie voelen, toch zullen ze bij aankomst in een sfeer iets missen en daarvan last ondervinden. Hoelang zal dit ongemak duren?”

Ik weet wat u bedoelt. Naarmate u aan gevoel, en liefde, sensitiviteit in de

geest bezit, hebt u geen last van de crematie. Ik heb u dat verleden verklaard, u kunt die kracht van het lijk, dat is de bodem, dat is de substantie voor de grond waar u op staat aan Gene Zijde, die kunt u in slechts een miljoenste seconde nu opvangen en doet u niets. En waarom niet?

En waarom niet? Wie van u? Het staat ook in die boeken 's avonds – zijn die van u? 'Nee dame', staat er. En Jozef zegt: 'Nee meneer, u was er wel bij, maar u bent er glad naast.' Het staat er net zo in.

Waarom nu, dame, kunt u dat zo ineens opvangen? Wie van u? Niemand? (Mevrouw in de zaal): '... aardse gevoelens kwijt bent.'

Omdat u?

(Mevrouw in de zaal): '... aardse gevoelens kwijt bent.'

Omdat u uw aardse gevoelens kwijt bent, jazeker dame. Neen, omdat u nu een geestelijk bewustzijn hebt. En dat bewustzijn zuigt alles tot u. U bent de aarde dus kwijt. Maar uw liefde ... de mens die liefheeft, is niet te vernietigen en is geen shock te begeven.

De mens met ruimtelijk gevoel staat plotseling voor een toestand wanneer men zegt: 'Ja, ik durf het niet te zeggen.'

Ik zeg: 'Laat mij dat karwei maar even opknappen.' Iemand was dood.

'Hahawuwuwu, nu moeten we vader en moeder ...'

Ik zeg: 'Laat mij dat dan doen, meneer.' Huh, en ik ernaar toe. Ik zeg: 'Mevrouw, gelukkig?'

'Ja meneer, het gaat goed.'

'Zo, mevrouw.' Ik zeg: 'Veronderstel dat nu eens op slag u een boodschap gebracht werd, mevrouw, en er kwam een klein beetje narigheid bij en een mens gaat u voorbereiden: de mens die springt in het water, maar hij komt er toch weer uit. De mens wilde zich ophangen en iemand sneed het touw door. Maar een mens kwam plotseling onder een tram en toen stond alles stil, en toen lag daar ons geluk onder, dan schrikt u wel even. Maar dood is niet doodgaan. De dood is evolutie.'

'Is mijn man dood?'

Ik zeg: 'Ja dame, hij ligt nu rustig in het bedje te slapen, maar schrikt u maar niet want de dood is evolutie. Hij heeft een ongeluk gehad. Een ander durfde het u niet te zeggen, hebben ze mij naar u toegestuurd.' Hèè, ik was het kwijt.

Zij aan het denken. Ik zeg: 'Zo gaat het goed, dame. Rustig, kalm. Zet maar een kop sterke koffie.'

'U begrijpt het tenminste, meneer Rulof.'

Ik zeg: 'Ja dame. Kent u mij ook?'

'Ja, mijn zoon die leest uw boeken.'

'Ja dame.'

‘Maar ik wou er niet aan.’

Ik zeg: ‘En nu moet u er toch aan, is het niet? Zakt u nog niet in elkaar, dame?’ Ik zeg: ‘Dat moet u niet doen, want u ziet hem terug.’

‘Wat ben ik blij dat ik u zie, want ik heb het nooit geloofd, ik dacht dat u een man was, zo en zo ...’

Ik zeg: ‘Nee mevrouw, ik ben pas veertig jaar.’ En ze schrok wel een beetje. Maar dat had hij eens moeten doen.

Moeder bleef op eigen benen staan, ging rustig naar het ziekenhuis, heeft nog met vader even gesproken en toen nam ze afscheid en zei: ‘En nu ga ik ook boeken lezen.’ Want nu zou ze hem wel terug willen zien tussen dat slootje dat tussen Den Haag en Keulen, dat eindje. Ja.

Had u nog iets?

Waar komt dát in ene keer vandaan? Dat vloeit hier zomaar bovenop. Ik ben dáármee aan het lezen en dát komt voor de dag. Hoe bestaat het, hè?

O ja, ik was hier, dame. Dus die shock die de mens in de stof beleeft, en liefde bezit ... Een ander, voor dit leven, die zakt in elkaar en schreit en schreit en is ontroerd en tranen en tranen en tranen, maar de mens die de eerste sfeer heeft en liefde bezit, die zegt ... En dat kan de katholiek ook en de protestant als ze groot zijn en werkelijk die God hebben, zeggen.

Hebt u dat gelezen van Crisje? Negenendertig jaar, ging onze Lange Hendrik weg, en daar stond Crisje met zeven kinderen. ‘Nou ja’, zegt Crisje, ‘wat Onze-Lieve-Heer doet is goed.’

Ik denk: hoe bestaat het? Wie kan het? En toen begon het. En toen las u in deel II: ‘Lange, breng eens een vette kluij voor zondag, voor de soep voor de jongens want ze hebben geen eten meer. Maar dat kun je niet, Lange, je kunt wel violen kapot spelen, maar daar hebben we nu niets aan. Maar een vette kluij brengen voor de kinderen en Crisje kun je niet. De ‘droedels’ met je viool spelen, Lange.’

Ik heb de Lange midden in zijn gezicht uitgelachen toen ik veertien was toen hij van Gene Zijde kwam, en terug, ik zeg: ‘Speul nog is, maor moe’der heb niks an ow gespeul, ow gekras.’

Want toen kon ik hem aan, hè, toen kon ik hem aan. Toen was die grote Lange maar een kip voor me. Maar eitjes zag je niet van de Lange want het waren allemaal windeieren die hij legde op aarde. En achter de kist zei hij: ‘Jeus, nou wèt ik in welke wèrld dat je keek.’ Ik zeg: ‘Ja, als ze je dat nou voor die tijd hadden gezegd, dan was dat allemaal kléts.’

Alles is klets, de liefde van een mens is kléts. Of die man nu zegt: ‘Vrouw, ik ben de vader van de kinderen’, allemaal klets, je kunt stikken.

Zo. En als u dat bent en dat hebt, dame, dan kunt u dat niet opvangen als een shock, ineens die miljoenen wetten en krachten: dan staat u voor uw

kleine nietszeggende ikje, en dan bijten de geestelijke motjes uw gewaad aan stukken en brokken.

Waar hebben we het vanavond eigenlijk over?

Dat haal ik allemaal uit de avonden die we nu beleven.

Dat is de heilige ernst, dame, geloof dat maar gerust.

(Jozef leest verder:) “Pagina 209: Men hoorde de mens die gecremeerd werd schreeuwen: ‘Beulen, moordenaars.’” Ja mevrouw. “Maar hij had dit toch zelf zo bepaald?” Ja natuurlijk. “Mijn enige antwoord daarop zou kunnen zijn dat hij niet wist dat hij gestorven was. Is het juist? Maar hij voegde eraan toe: Is dat iemand eren?”

(Jozef zegt:) Die man, die musicus, die daar gecremeerd werd in ‘Een Blik in het Hiernamaals’, mevrouw, die zag dat ze hem levend gingen verbranden. En dat ziet elkeen die levend gecremeerd wordt, of dood, want de mens zit aan zijn organisme vast indien hij die afstemming heeft.

Als u grof, bruut bent en slaat en de mens door het leven sleurt aan zijn haren, en verkracht, en al die dingen meer, dan zit u aan dat lichaampje vast, want (dan) hebt u geen licht. En u bent zomaar niet los van dat organisme, dat gaat langzaam. U maakt dan als het ware het schaduwbeeld mee van een echt rottingsproces voor de zelfmoord. Want al dat afbreken en vernietigen, dat voert u naar die grote daad, die grote wil: de zelfmoord. En hoeveel van die kleine en grote dingetjes voor de afbraak hebben wij niet in onze ziel, in ons hoofd, in onze geest, hè? Dan bent u al bijna bezig om zelfmoord te plegen, want u hebt met uw innerlijk leven al honderdduizendmaal zelfmoord gepleegd. En dat zijn allemaal vonkjes die vanuit uw ziel wegspringen, uit uw persoonlijkheid gaan, en dié kraken u achter de kist. En vanzelfsprekend door de crematie; en dan hebt u te schreeuwen en te lijden, en dan zegt u: ‘Vuile boeven, blijf van mijn lichaam af, moordenaars!’ Maar je hebt het zelf gewild. Dat is crematie.

(Mevrouw in de zaal): ‘... dat hebben ze zelf gewild ...’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘... dat hebben ze toch zelf gewild, dat hebben ze toch zelf bepaald.’

Ja, maar ik heb het gewild; maar als u dan niet weet hoe die wet in elkaar zit.

Iemand wilde graag bokser worden.

En toen zegt hij: ‘Nou kom, ik zal het je leren’, en toen begon hij en toen sloegen ze hem al dadelijk een blind oog.

En toen zegt hij: ‘Maar dát heb ik niet gewild.’

Toen zei de andere: ‘Dan had je maar niet moeten boksen.’

En in het leven zijn duizenden voorbeelden.

Iemand wilde talen leren, hij nam er zestien voor zijn rekening. Toen zegt die moeder: 'Had hij maar bakker geweest.' De zeventiende bracht hem naar Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag). En hij zit er nu nog. Die dame kwam bij mij: 'Kunt u iets voor hem doen?'

Ik zeg: 'Nee dame', die ene was net te veel. Zestien talen. Wat wilt u met die zestien talen doen? Hoogmoedswaanzin is het.

Leer lief te hebben, dame. Leer in harmonie te zijn met het oneindige en met *déze* plaats. We hebben het daar in dat boek over: Bent u lui, bent u vies, bent u vuil, bent u gemakzuchtig, bent u verprutsend, verknoeiend, verkwis-tend? Mevrouw, leg dan eerst die fundamentjes voor dat, en zorg dat u met uw huis, uw man, uw kinderen in harmonie komt, dat zijn dan de geestelijke fundamentjes voor opwaarts te gaan.

Talen leren, aan kunst doen en uw vrouw laten verhongeren als schilder, dat is de grootste, de diepste moord die er is. Is het niet zo? En als u dat goedvindt, nu, ga dan met uw beiden aan kunst doen, maar val een ander leven niet lastig. Er zijn mensen die doen aan kunst, moet u dat gedoe zien wat ze klaarmaken, maar kunst willen ze hebben. Nou, ze hebben kunst; niet te eten. Hèhè, haha, laat me niet lachen; achtduizend schulden, ze lopen hier naar de steun, maar ze zijn kunstenaar. Meneer, ga toch weg.

Ik heb het u verteld. Een kunstenaar bij mij: 'Meneer Rulof', ik moest daar iemand behandelen, 'kom eens kijken. Hoe vindt u mijn kunst?'

Ik zeg: 'Ja meneer.' Zestig zag ik er, en niet één af. Die vrouw staat erbij, drie kinderen, die jongens kijken zó. Ik denk: Die hebben honger. En aan hem hoef ik het niet te vragen want hij was zó. En zij was *dít*. Ik zeg: 'Nou.' Ik zeg: 'Meneer, mag ik u iets zeggen?'

'O ja, natuurlijk. Mooi?'

Ik zeg: 'Daar gaat het helemaal niet over, meneer. Maar ze zijn niet af.' Ik zeg: 'Maak er één af en zie geld voor dat ding te krijgen, want die vrouw heeft honger.'

'Heb ik dat niet gezegd, Hendrik', zegt ze, 'en dan trap je me de deur uit, en dan zeg je: 'Je breekt mijn inspiratie kapot.'" 'Ja', zegt ze, 'ja.'

Net als die man die daar de hele morgen aan het tingelen was op zijn piano. 's Morgens om negen uur begon hij al. En dat rammelde maar, de burenen werden gek. Het ging hem niet aan, hij spelen. Hij moest zijn vingers losmaken want hij moest 's avonds spelen. Nou goed. Ja, hij gaf alleen les, maar 's avonds ging alweer niet door, maar hij moest les geven. Hij moest toch zijn vingers loshouden. Zijn kunst!

Zij was al viermaal bij hem geweest: 'Maar man ...'

'Laat me met rust!' En hij joeg haar naar zijn atelier uit, waar zijn piano stond.

Om twaalf uur komt meneer: 'Eten klaar?'

Toen zegt ze: ‘Nee.’ Ze zei niet ‘eet’, maar: ‘Vreet jij die toetsen maar op want ik had je willen vragen: ‘Wat moeten we eten vandaag?’ maar nou is het te laat.’ (gelach)

Toen zegt ze: ‘Is dat nu hard, meneer Rulof, dat ik niet zei ‘eet’ zei maar ‘vreet?’

Ik zeg: ‘Nee dame, je had hem ... nee, koeienpoep mag je hem niet geven, je had hem de wei in moeten sturen en had hem moeten zeggen: ‘Man, haal dan in vredesnaam een zak gras, hebben we tenminste nog een beetje groen vandaag.’

‘Maar wat heb je verdiend?’

‘O ja, even kijken, waar is mijn portemonnaie’, zegt hij.

‘Die heb je nooit gehad, man. Als die in je zak zit dan weet ik het ook.’

En toen zegt hij: ‘Nou, ga het dan maar lenen, de kruidenier die geeft je wel wat en de slager ook.’

Toen zegt ze: ‘Daar staat nog voor vierhonderd gulden. Wat moeten we doen?’

Hèhèhè, en toen ging hij schelden toen de gemeente hem uit het huis zette. En de huisbaas was een ploert, en was een oplichter, dat was een huisjesmelker. Jazeker, die huisbaas had hém nodig. Die huisbaas die zei heel iets eenvoudigs en dat begrijpt de mens niet in de stad. Hij zei: ‘Ik moet ook eten, meneer, ik heb met uw kunst niet te maken, daar kan ik ook niet van eten en u helemaal niet want dat zie ik, u bent een wandelend lijk.’

Is het niet zo, meneer? O. Ja.

Dat staat allemaal in die avonden die we hier gehad hebben. Ik vertel u precies wat we hebben beleefd. Leuk? Waarheid. Ja. Word ook kunstschilder, mevrouw. Ga eens dweilen, ga eens in een gekkenhuis en help gekken. Mevrouw, dat is de mooiste kunst die er is. Ziekenhuis.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ze willen me niet hebben.’

‘Ga langs de deuren’, zei er een, ‘en praat over Jehova.’ Maar dát hoeft u niet meer te doen want dat nemen wij niet meer. En nu komt het er maar op aan: Hoe ben ik echt? Wanneer kom ik met steentjes, wanneer ga ik fundamentjes leggen voor duizenden en duizenden en duizenden andere dingen? Wanneer ben ik in harmonie met mijn huis, met mijn mensen, met de maatschappij? Sous l'étoiles de Paris; hoe heet dat? Bonjour, monsieur. Oui. (Een dame zegt iets.) Ja, ik kan het ook in het Frans zeggen, dame. (Er wordt hartelijk gelachen.) En in het Russisch. Nu laat ik ze verdikke nog lachen vanavond, en ik wilde ze niet meer laten lachen. Ik zeg: Ik word hier nu eens echt ernstig. Aan de boom leert men de kinderen kennen, en dan gaat de tak naar rechts en naar links, maar in de grond zit het, vanbinnen.

Wij gaan verder. “Pagina 209: (hoofdstuk 10:‘Crematie en begrafenissen’):

Men hoorde de mens die gecremeerd werd ..." dat heb ik u al verteld. "Is dat iemand eren?"

Nee mevrouw, dat is niet iemand eren. Wanneer de mens wil dat hij gecremeerd wordt dan moet hij ook die narigheid maar verdragen. Wat vindt u, wat zegt u, moeder? En wanneer hij dat nu zo leuk vindt, die hygiëne ...

Hier in Den Haag hebben ze Morti Mata Mutu, hebt u dat al eens gelezen in de krant? 'Laat u cremeren want wij zullen voor u zorgen.' En ze weten niet wat ze zeggen.

Ja, er was iemand aan de deur, toen zegt hij: 'O, ben ik hier bij Rulof? Die vent die neemt ons het brood af, want de mensen die hebben zich opgegeven om zich te laten cremeren, en dan komen we daar en dan hebben ze het veranderd. Want ze laten zich nu naar Eykenduynen (begraafplaats in Den Haag) brengen. Dat is uw schuld, meneer.'

Ik zeg: 'Hebt u nu niet te eten, meneer?' Ik zeg: 'Meneer, dan moet je maar zien dat je een boterhammetje krijgt. Maar van mij niet.' Ja, ze lopen mij op straat achterna en zeggen: 'Vuile dief, jij hebt ons het brood uit de mond genomen want je wilt niet dat de mensen door ons gecremeerd worden.'

Ik zeg: 'Nou, scheld me dan maar uit, ik vind het best.' Dat heb ik ook nog op mijn geweten.

En de lijkbezorgers die komen weer: 'Godzijdedankt, meneer Rulof, dat u er nog bent want we hebben straks ...' (Er wordt hartelijk gelachen.) Ik heb bezoek gehad van meneer Innemee, hij zegt: 'Meneer Rulof, een aandeel in de winst?'

Ik zeg: 'Geef me maar vierentwintig ...' (gelach) Ik zeg tegen meneer Innemee: 'Geef me maar vierentwintig procent, dan kan ik tenminste mijn boeken uitgeven over leven en dood, dan zal ik reclame maken voor nieuw en oud Eykenduynen (begraafplaats in Den Haag).' Ik zeg: 'En uw laboratorium daar, krijgt glorie, dat moet je behangen met rood, wit en blauw, dan weten ze precies dat we de Hollandse kleur ook nog vertegenwoordigen.'

En toen zei Innemee: 'Ik zal het goed met je maken, dan krijg je een tientje van elke kist.'

Ik zeg: 'Merci.'

Maar ik moet het nu nóg zien. (gelach) Ik word altijd belazerd. Dat zei Charlotte Köhler (1892-1977, Nederlandse actrice). Hebt u dat gezien, Pigelmee, die film? 'Jazeker', kwam ze bij de intellectualiteit, 'Och, wat is het, we worden altijd belazerd.' (Jozef spreekt deftig.) Toen wou ze het mooi zeggen. Dat doe ik ook altijd.

Hij lacht weer. Ik wou hier vanavond naartoe met kift, en nu zitten we hier, we zitten weer te gillen en te grinniken en te giechelen. Ik wilde u niet laten lachen. Waarom lacht u eigenlijk?

Meneer, lacht u ook? Nee toch?

(Meneer in de zaal): ‘Het is gezond.’

Is het een gezonde lach? Ja werkelijk? Dan ga ik door.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Als je toch moet reïncarneren, stoort de crematie dan ook nog?’

Ziet u dan niet dat u met die brandwondjes van het verleden nog achter op uw rug loopt? Mevrouw, als u goed kijkt, al die brandvlekken van de vorige crematie uit het prehistorische tijdperk die hebt u nu nog.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, maar laat dat geen sporen na of zo?’

Nu zal ik u eens echte onzin vertellen, geestelijke onzin. In het oerwoud bent u verbrand. Dat gelooft u zeker niet? Toen hebben ze soep van u gekookt. En die soep die brandt nog in uw leven, dame. Meneer, dat gelooft u zeker niet? Dat doet u niet? Durft u mij hier uit te maken dat wij niet aan kannibalisme hebben gedaan? Bent u de smaak kwijt van een menselijk handje hier, zo’n ... Dit is het lekkerste, zeggen ze, dit. (gelach)

(Mevrouw in de zaal): ‘De muis?’

Wist u dat die oerwoudbewoners zeggen dat het binnen de handpalm het lekkerste is? Ik dacht dát. (Er wordt hartelijk gelachen.) Het wangetje, leuk vet wangetje. Een wangetje is heerlijk. (gelach) Hahahaha! Ik heb meester Alcar voor die wetten geplaatst, hij zegt: ‘Ga mee, dan zal ik je laten zien, want ze hebben mij ook één keer opgegeten.’ Hij zegt: ‘En dan zal ik je nu eens de hoogste meester laten zien, die was vroeger daar in die en die tijd was hij opperhoofd.’

Ik zeg: ‘Dat meent u toch niet?’

Hij zegt: ‘Ga mee.’

En toen gingen we naar het oerwoud. Hij zegt: ‘Ik zal je nu het contact leggen met de ruimte en dan zul je een van de hoogste meesters in de zevende sfeer zien, die hier het opperhoofd is geweest.’

En toen kwamen we uit dat leven, dat zagen we, en toen gingen we regelrecht naar de zevende sfeer, hij was een van de hoogste meesters, en het was daar een opperhoofd, toen hadden ze er net een in de pan.

Ik zeg: ‘Hoe bestaat het?’ Meneer, geen gekheid. Hij zegt: ‘Dat zien wij en beleven wij allemaal terug want we hebben het gedaan.’

Ik heb nu nog erge zorgen want ik heb mijn schoonmoeder in die tijd opgegeten, (gelach) mijn broer, mijn zuster. Niet van ons eigen volk en onze eigen graad, maar we gingen altijd over de rug van die berg heen en dan gingen we een mens stelen.

’s Zondagsmorgens hadden we soep met beentjes. Net als die film ‘Grazige

weiden'. 's Zondags krijgen wij in de hemel een sigaar van een kwartje en eten we vis. En daar in het oerwoud hebben wij hele families weggevaagd, mevrouw, en die brand leeft nóg in ons. Gelooft u het niet? Zo ernstig is het. En dan kunt u er nu wel even gekheid van maken, maar wij hebben allemaal aan kannibalisme gedaan, wij zijn toen eens lekker verbrand, zo, door de natuur, we zijn ergens ingevallen en we kwamen in een gloeiende ketel, we werden waterlijk en vuurlijk verbrand; en is ons duizenden malen overkomen. Maar we weten het niet meer.

En dan is deze crematie nog niets, want dat gebeurt in slechts enkele seconden. Maar het is allemaal waar. U kunt erom lachen, maar het is allemaal waar. Het oerwoud leeft nu nog in de mens.

(Jozef leest verder:) 'In de boeken leest men: Op de Vierde Kosmische Graad eet men geen vlees meer,' daar heb je het alweer, 'maar dat doen we toch in de eerste sfeer niet meer.'

Mevrouw, zoudt u aan Gene Zijde nog een lekker bordje soep lusten? Een lekkere bokking? Gerookt hebben wij ze, in het zuur, gemarineerd, lekker scholletje. Zondagmorgen om tien uur, als Petrus belt, rennen wij daar en dan krijgen we heerlijk ... (gelach) een heerlijk gebakken botje (vis). Een kopje koffie erbij uit het schemerland. En als we nog lager gaan, mevrouw, staan we weer aan de grens van het kwaad en dan drinken we weer onze oude klare. Hoe lager u komt, mevrouw, nog even lager, en u krijgt al dierlijk vergif, dat is echte whisky.

Meester Alcar die zegt: 'André, ga nog een beetje door want in de hemelen hebben ze vanavond pret, wij wachten al tot jij komt.'

Dat geloof ik direct want daar hebben ze toch geen leuke verhaaltjes meer?

Hij zegt: 'Al de hemelen wachten, miljoenen mensen, mannen en vrouwen, wachten op de Buziau (J. F. Buziau, komiek, 1877-1958) als Paulus van deze eeuw want wij willen weer eens lachen, gezond lachen, pret.' Dat wil zeggen: uit het verkeerde, het abnormale, de werkelijkheid trekken en die werkelijkheid een mombakkes opzetten, terug naar de mens, naar de maatschappij, naar leugen en bedrog, naar het admiraalschap.

En wat dan nog – zei ik u verleden week – als u burgemeester van Den Haag bent en u hebt dát niet achter de kist? En wat dan nog als u generaal bent, u kunt hardlopen en vliegen, u bent een minister van sociale zaken en u hebt de centjes in uw zak, zoals onze Piet Lieftinck (minister van financiën), en u kent dat halfje van Onze-Lieve-Heer niet, en u deelt dat ook nog uit en u besteelt Hem; bent u achter de kist zo arm als een kerkrat. En als u die nonsens dan maar even wilt voelen, dan weet u precies waar al die geleerde heren naartoe gaan.

Tot zover, ik ben met u klaar.

Tevreden, dame?

Tevreden? Ik krijg een dubbeltje van u vanavond. (gelach) Doe er eens vijf cent bij. Voor elk briefje van u een dubbeltje, dus vanavond heb ik méér verdiend. Vijf cent, ik wou zondag even naar een bioscoop, mevrouw, vijf cent, toe nou? (gelach) Mevrouw, wilt u mij eens een half uurtje bij u in huis halen, dan hebt u nooit geen ellende meer. Ik kook voor u koffie, maar ik laat de melk aanbranden. Wanneer het uitdijt, kom ik u halen, ik zeg: ‘Mevrouw, het uitdijend heelal zit in de melk.’ En dan hebben we niets meer, dan hebben we niets, dan hebben we niets meer. (gelach) Nou moet u die ... Komt u vanavond hier voor het eerst? Dan schei ik eruit.

(Jozef gaat verder.) “Wat is de reden dat zelfs hoge geesten het niet met elkaar eens zijn over reïncarnatie? In Engeland gelooft men daar niet aan. En in ons land lang niet allemaal.”

Zo, wilt u mij dan wijsmaken dat het hoge geesten zijn? Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wou zeggen: kibbelen ze daar ook al?’

Ja mevrouw, de reïncarnatie ... Als u de spiritisten hoort: ‘Er bestaat geen reïncarnatie.’ Ingenieur Felix Ortt (schrijver, dagbladjournalist, 1866-1959): ‘Jozef Rulof is een gek.’ Hij is weer over me aan het schrijven: ‘De prins van de ruimte is hartstikke gek.’

Ik ben de prins van de ruimte, dat heeft hij ergens gelezen. Ik zeg tot hem: ‘Meneer, geeft u nu eens een koninklijk, ruimtelijk antwoord. En ben ik dan niet de prins van het huis, u niet ook, meneer? Wordt u ook. Als u werkelijk de woorden van Christus vertolken kunt en die door kunt geven aan de massa en de mensen, de maatschappij, voor ziel, leven, de geest, vader- en moederschap, wedergeboorte, dan bent u prins van die ruimte.’ En Felix Ortt zegt dat ik gek ben want hij neemt geen reïncarnatie. Maar zijn geesten zeggen dat ik gek ben; en de mijne die hebben de ruimte ontsluit, die kijken achter al de sluiers van leven en dood, vader- en moederschap, meneer van Straaten, de Vierde-, de Vijfde-, de Zesde-, de Zevende Kosmische Graad, het goddelijke Al. En ze gaan nog verder en keren terug en maken met ons een reis – nu in Diligentia – naar de goddelijk bewuste mens en laten u staan voor leven en dood, die altijd en eeuwigdurend is.

Hoe zei ik dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Mooi.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Mooi.’

Van wie is dit briefje?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van mij.’

Mevrouw, die spiritualistische wereld zit vast aan het woord van Elise van Calcar (schrijfster, spiritualiste, journaliste, 1822-1904). Daar hangt (een

foto van) de dame die zei: 'Er is geen reïncarnatie.' En nu heb ik ze aan Gene Zijde ontmoet. Ik zeg: 'Zo', nu moet u horen en nou moet u niet kwaad worden over wat ik zeg. Ik zeg: 'Zo, lelijkheid, wat doe je in mijn buurt?' Ze leeft nu aan Gene Zijde, het was een goed mens, een lief mens was zij.

Hebt u nooit gehoord van de helderzienster mevrouw Akkermans? Die geloofde ook niet aan reïncarnatie. Zo nu en dan wel, maar dan weer niet, dan weer ineens niet. Als het tegen haar inging was het weer fout.

Maar Elise van Calcar bracht hier onder het spiritualisme ... Er waren, nou, ongeveer een vijftig-, zestigduizend mensen in Nederland. Haar woord was wet, en het spiritualisme nam het over, zij geloofden in het mediumschap, in het denken en voelen van de mens, en toen stond alles op een dood punt, want zij werd aanvaard: reïncarnatie bestaat niet.

En nu kan ik ... Ik kwam aan Gene Zijde, ik zeg: 'Meester Alcar, voer mij onmiddellijk naar Elise van Calcar', ik zeg, 'en er zijn er nog een paar waar ik tegen moet vechten, want die wil ik even over mijn knie leggen hier.' Ik zeg: 'Ik sta thans tegenover het Nederlandse spiritualisme, ik kan de mens met God en zijn reïncarneren, met al zijn levens, de volkeren der aarde verbinden, en ik sta nu machteloos tegenover Elise van Calcar want ze hebben haar leven en haar woord aanvaard.'

Zou je ze niet? Ja, zo is het nu, mevrouw.

Ik heb hier tranen geschreid in dit huis. Ik heb het u verleden verteld. Toen kwam de society hier, daar zit een dame, die heeft hier ook gesproken over: God is liefde. Deze dame is ook een medium, en stond hier: 'Weet u nog, Jozef?' Ik zeg: 'Ja, ik weet het nog. Maar die geesten van u kwamen ook niet boven hun praatje uit.'

Is dat waar, mevrouw? Kosmologie kenden ze niet, dat moet u dan toch maar nemen (accepteren), is het niet zo? Vraag mij eens honderdduizend vragen over kosmos en over miljoenen wetten; ik krijg hier direct het antwoord. En dat zag ik.

Maar u hebt het goed gedaan, zie, u hebt die mensen tot de ontwaking gebracht, u hebt ze een leerschool gegeven. En daar kunt u blij om zijn. Hebt u ook. U bent eenvoudig gebleven, u bent een kind van Onze-Lieve-Heer. We hadden het er zo-even nog over, een ander die wilde graag titels, titles: 'I like to be incarnated in a countess.' Maar Onze-Lieve-Heer heeft ze niet, die heeft ze niet.

Mevrouw, het spiritualisme staat op een dood punt omdat de spiritualist geen reïncarnatie aanvaardt. Ik kan nu vechten als een wilde eend, ik zet mijn krachten in en ik sta hier in Nederland. De theosofen weten het nog niet eens, die zeggen: 'Ja, zo nu en dan, niet voor iedereen', dus die God is een onrechtvaardige. Niet voor iedereen.

Elk insect is vader en moeder en verpopt zich en wordt vlinder en reïncarneert. En de mens nu niet, het hoogste wezen voor de schepping? Nou ja, daar staan we. Wanneer de theosofie, wanneer de rozenkruisers en de spiritualisten tot mij zouden komen, vraag me dan tien jaar lang hier en stel vragen, test me nu dan eens als je dan waarlijk wat wilt weten, test me nu op duizenden mogelijkheden.

Hier hebben we geleerden bij zitten; laat de ingenieur, de doctor, de metafysicus, laat de theoloog, de godgeleerde, laat al de psychologen komen en test mij hier en geef mij dan uiteindelijk het ja of het nee, want dan komen we eruit: dit is moordend doodgaan, dit.

Ja, ze willen stoelen zien dansen en getik, maar daar, door dat getik tikken ze ons naar het onbewuste, naar het gekkenhuis, naar Rosenburg (psychiatrische inrichting in Den Haag), want die tikjes, daar hebben we niets meer aan, we willen het woord, het zuivere bewuste woord, we willen nu veranderen, we willen ontwaken, we willen evolutie. Waar of niet?

En dan sta je weer, dan sta je voor Elise van Calcar, die al twintig jaar over is, zitten we nog met Elise van Calcar hier in onze maag. En nu is zij daar geestelijk bewust, in de eerste sfeer? Zou ze wel willen! Ik vroeg haar: 'Bent u gelukkig? Tranen? Hier in de sferen nog tranen? Schreien van armoede?' Ik zeg: 'Mevrouw, schrei om uw eigen hoogmoedswaanzin, om de bluf die u hebt gekend, die u aan de mensheid gaf. Maar u wist het niet.'

Dat was bluf. Dat was hoogmoedswaanzin. U moet eerst dan iets zeggen, dame en meneer, als u het weet. Dan mag je zeggen: 'Het bestaat niet.'

Ik heb mijn dingen gezien, ik heb reïncarnatie gezien. Toen ik negen maanden in mijn wieg lag en ik de wieg van mijzelf in beweging bracht – dat is gebeurd, dat leest u in 'Jezus van moeder Crisje I' – toen was ik ineens zeven jaar. Waar haalde ik dat vandaan? Dat moest toch terugkomen uit een vorig leven, ik was het toch nog niet? Negen maanden, ik lag in mijn wieg, naast de wieg ben ik zeven jaar, ik kijk naar Crisje, ik denk: Ik zal ze eens bang maken. Ik schup. 'Hè', Crisje. Nog een keer. Ik kijk in de ogen van meester Alcar, ik zeg: 'Mag ik?' 'Huhuhuh', zei Crisje, 'mie'n Jezus is behekst.' Ik zeg: 'Ja, dat zou je wel willen, ik zal het je straks wel vertellen, als ik maar praten kan.'

Maar ik kon nog niet praten, meneer. Ook geen reïncarnatie? Zie je, dat zijn bewijzen, meneer.

Met wat ben ik naar Den Haag gekomen? Met universeel bewustzijn.

Mevrouw, dat leeft allemaal in die molen daar in die buurt van het Montferland.

Ga ernaartoe, dames en heren, ga eens lekker over de Zwartekolkseweg en de Montferlandse, ga eens door onze Plantage. Maar mijn broers liepen er

ook en die hebben net niks.

‘Johan, wèt gij het?’

‘Nee, ik wèt het nie’t.’

‘Wèt gij, Johan, hoe de kinderen gebore worde?’

‘Suuk het eiges maor uut.’

Ik vertelde u verleden week: nu komt hij bij mij. Ik zeg: ‘Waorum heb jij daar op de Zwartekolkseweg niets gezien, Johan? Ik schrijf er boeken door, ik schilder, ik praat tot de mensen. Ik heb een mooi baantje gekregen.’ Ik zeg: ‘Ik ruil met jou niet aan de post.’ En dan zei Johan niks. Dat kan hij ook niet trouwens.

Mevrouw, dit is narigheid. Hierdoor staat de wereld stil. De spiritisten lezen ‘Maskers en Mensen’. Verleden in Amsterdam zegt er iemand, hij zegt: ‘Felix Ortt is weer over Jozef aan het schrijven. Hij moet die Jozef maar hebben.’ Toen zegt mijn vrouw, en anderen, die zegt: ‘O, wat geeft het, hij weet niets.’ Hij zegt: ‘Hij heeft het nu over de prins van de ruimte en over reïncarnatie.’ Hij zegt: ‘Maar die spiritisten bedanken allemaal zijn blaadjes, want zij willen van zijn gedaas af.’

En nu zegt hij: ‘Dat is de schuld van Jozef Rulof.’

Hij zegt: ‘Daar komt al zestienmaal een matroos door, die is al zestien jaar over, en is nu nog dronken.’

En die mensen die hebben eindelijk die boeken gelezen, ‘Geestelijke Gaven’, dame, en daar staat in, meester Zelanus zegt: ‘Als u, uw man, u bent man, nietwaar, u bent vrouw, en u bent nu eens heerlijk dronken geweest, u hebt eens een heerlijk fuifje gehad vanavond, en in die fuif – u was een beetje doezelig – stierf u, u kreeg een hartverlamming en was over.’ Toen zegt hij: ‘Wie was er nu dronken?’ Het lichaam.

Maar die matroos, meneer, die komt al zestien jaar terug en telkens weer, en dan komt dat medium; dan zien ze het al aan het gelaat dat ze dronken wordt en dan: ‘Kóékah.’ Dan begint ze, dan moet ze braken ook, want anders geloven ze het niet, dan is het niet echt, zie je? Echt braken, en dan een paar druppeltjes jenever in de mond, dan is het nog echter en dan spéélt zij de dronkaard. En dan zitten ze daar: ‘Hè.’ En dan praten ze maar tegen die matroos, want die matroos vertikt het om aan zijn leven te beginnen, om een nieuw leven te beginnen, want hij wil die dronkenschap niet kwijt, meneer, achter de kist. En toen zeggen die spiritisten: ‘Maar nu heb ik een boek gelezen van Jozef Rulof en die zegt, de meester die zegt: ‘Het lichaam is dronken en niet de geest’, dat klopt hier niet.’ En toen begonnen ze te denken en toen hebben ze Felix Ortt gezegd: ‘Jij kletst ook, want je weet het ook niet.’ En toen kregen ze ruzie en nu moet hij mij hebben.

Maar, meneer, ‘Geestelijke Gaven’, zegt meester Zelanus, ‘neem dit hier

mee, lees dat en u hebt een geestelijk zwaard in uw handen.’ En toch gaan die spiritisten – die gekke spiritisten, meneer, hè, allemaal gek zijn ze – die beginnen nu te denken. En als ze nu weten wat er in die boeken staat ... ‘Ik ben spiritualistisch opgevoed.’ En dan zeggen ze: ‘Hij breekt alles af.’ Ja, de rotzooi in dat heilige spiritualisme. Er zijn geen dronkaards meer aan Gene Zijde, het lichaam is dronken en niet de geest. We hebben wél geestelijke psychopaten aan de overkant, maar geen dronkenschap, dames en heren, want dat bestaat niet. Heb ik gelijk, meneer? En die spiritisten aanvaarden dat.

Is het dan niet, mevrouw, dat ik nu nog weer sta te schreeuwen en te schreeuwen. En we hadden een tempel voor Christus kunnen bouwen, een Universiteit, met zijn allen, met onze vijftig-, zestigduizend mensen. Ik moest elke dag zorgen dat ik honderdvijftigduizend boeken had voor de meesters. En nu en nu en nu? ... is dit ganse universele, mooie, machtige, geestelijke contact bezoedeld door de spiritualiste, Elise van Calcar. Is dat niet jammer? Val ik haar soms aan? Nee meneer, nee mevrouw, aan Gene Zijde wilt u de waarheid. Ik heb ze gezien, ik zeg: ‘Meester Alcar’, ik heb, jarenlang heb ik dat moeten horen, ‘waar leeft zij? Leeft zij reeds aan Gene Zijde?’

Hij zegt: ‘Ja, wij kennen haar.’ Elkeen die maar één woord uitspreekt voor Christus, kent men aan Gene Zijde.

En toen ging ik naar dat oudje. Ze bleef oud. Een mooi mens. Mooie persoonlijkheid. En meneer, ze bleef oud. Ik zeg: ‘Meester Alcar, wat is die ouderdom hierzo?’

Hij zei: ‘Omdat ze vastzit aan onwaarheid. De mens draagt dat door (de mens geeft die onwaarheid aan andere mensen). Ze kan nu niet ontwikkelen. Ze blijft oud, ze blijft aards.’

Die vervloekte gedachten die zij ruimte gaf hier op aarde in onze spiritualistische, geestelijke maatschappij, die houden haar tot de aarde gedrukt, ze kan niet uitstijgen boven haar innerlijk. Die onwaarheid die ze aan de mens heeft gegeven houdt haar nu buiten de eerste sfeer gevangen, mevrouw, want met zo’n narigheid en zo’n naslomp kunt u de eerste sfeer, die werkelijkheid is, niet betreden.

En waar leeft Elise van Calcar nu? Waar leeft de koning van Engeland en al die keizers en koningen die waarlijk goed waren en liefde hadden? En ze gingen moorden, ze lieten de mens vermoorden en ze (onder)tekenden doodstraffen; en waar leven ze nu? In de eerste sfeer? Die moeten terug naar de aarde om moeder te worden om die levens een nieuw lichaam te schenken.

En nu Elise van Calcar, ik zeg: ‘U zit lekker in de mist, hè?’ Ik zeg: ‘Dacht u waarlijk, mevrouw, dat ik hier nog ontzag voor uw gekraak en gepletter en afbraak had en dat ik medelijden met u had dat u niet in de eerste sfeer bent,

waar u had kunnen zijn?’

Dacht u waarlijk dat ik mijn moeder ging verkopen en gelijk gaf wanneer ze onwaarheid heeft; wanneer mijn kind ongelijk heeft en dat ik daar maar een ander kind een klap in het gezicht geef omdat het mijn eigen liefde is? Nee mevrouw, dat gaat aan Gene Zijde niet meer. Elise van Calcar heeft haar eigen armoede te aanvaarden, net zo goed als de schrijver van zijn vuile romannetjes. Die worden nu nog gelezen. Ik heb er iemand zien zitten schreien en zitten kreunen. Hij zegt: ‘Mijn ziel schreit weg en ik kom niet vooruit en ik wil vooruit, ik wil voor Christus dienen, maar die vervloekte boeken van mij zijn op aarde, de jonge generatie, de meisjes en de jongens lezen mijn hartstochtelijke lectuur en ik kom er niet vanaf, ze trekken me telkens weer naar die vuile, vieze, smerige rotzooi die ik ze gaf terug. Ik blijf dood, levend dood.’

Is dat niet echt, meneer?

Ik heb die mensen gevraagd waarom dat ze het hebben gedaan. Hij zegt: ‘Ja, ik wist niet beter. Ik dacht iets te doen. Ik dacht de mens maar iets te geven.’ ‘Nee meneer’, zegt hij, ‘het is veel gemener: ik wilde eten en drinken, ik was te lui om iets anders te doen en daarom ging ik schrijven, ik had een talent en ik schreef vuil, hartstochtelijk gedoe.’

Haben wir noch eine Minute, dame?

Meneer en mevrouw, het is op.

(Tot de geluidstechnicus): Meneer, wij moeten licht, wij hebben trek in een kopje thee.

Het is al gebeurd, meneer, de tijd is om.

Tot aanstonds.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier: “Ondergetekende maakte deel uit van een clubje, dames, daarmee, daardoor ...” ja, daar heb je het weer, ooo, het duurt natuurlijk even, maar we komen er wel, hoor. “Ondergetekende maakte deel uit van een clubje dames, en het gesprek voerden over de wetten welke u ons tracht te verklaren. Wij kwamen ook op het terrein der kunstmatige bevruchting.” Van wie is dat? “Het ging om dit feit: indien het een wet is dat een vrouw geen kind kan baren, kan dit dan toch ook niet door kunstmatige bevruchting plaatsvinden?”

U hebt dat drama ook wel gehoord want de wetenschap maakt van ons koud staal. De menselijke liefde heeft straks niets meer te betekenen, voor deze tijd alleen, want ik heb het gisteren vastgelegd, dat hebben we hier behandeld. De vragen en antwoorden van het gebouw ‘Ken U Zelfen’, en daar

leert de mens zichzelf kennen.

Mevrouw, u kunt geïnjecteerd worden en dan krijgt u een kind. En nu vraagt u: “Wij kwamen op het terrein der kunstmatige bevruchting. Het ging om dit feit: indien het een wet is dat een vrouw geen kind kan baren, kan dit dan toch ...”

Natuurlijk niet. Als u niet vatbaar bent, uw eierstokken, en de mogelijkheid van uw innerlijk moederlijk leven bevindt zich in een stoornis, bent u niet te bevruchten; ook niet door een dokter, want het blijft precies hetzelfde.

(Mevrouw in de zaal): ‘Het gaat toch om iets anders.’

Nee, waarom?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, wat daar verder nog bij staat.’

Maar dit is de eerste vraag.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

“Mocht evenwel de een of de andere afwijking der vrouw de schuld zijn voor het niet zwanger raken en zal dit wel het geval zijn bij kunstmatige bevruchting,” dat zeg ik u al, het bestaat niet, “natuurlijk van eigen echtgenoot. Dit is al bewezen.”

Heeft dan toch de man u bevrucht?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, het is al bewezen dat de vrouw langs de gewone weg niet zwanger werd en wél door de kunstmatige bevruchting.’

Dan was die man pertinent niet in staat om haar te bevruchten, anders bestaat het niet.

(Mevrouw in de zaal): ‘Van haar eigen man heeft zij toen, is zij bevrucht geworden. ...(niet te verstaan).’

Daarna?

(Mevrouw in de zaal): ‘Door kunstmatige bevruchting.’

Van haar eigen man?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van haar eigen man.’

En zo kon het niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Zo niet.’

Dat is mogelijk, want dan is er ...

(Mevrouw in de zaal): ‘... bij de vrouw.’

Dan is er een stoffelijke stoornis, en dan helpt de dokter de cel van de schepper, het sperma, regelrecht door te voeren naar de moederlijke cel, en anders blijft het hier of daar steken. Meer niks, dat is de enige stoornis. Dat kan. Dat is ook al bewezen, hoor.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dat kan. Maar dan is er dus ... Door een stoffelijke stoornis kunt u de wetenschap als hulp krijgen, dat is heel eenvoudig. Maar wanneer de man niet de cel bezit ...

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dan niet.'

Dat kan niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kan niet.'

Dat weten we nu ook.

(Jozef leest verder): "Dit was het punt van mijn hevige discussie want ..."

Daar hebt u een mooi gesprek gehad, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, inderdaad.'

"... want twee der dames waren het hiermee niet eens."

(Mevrouw in de zaal): 'U heeft even daarvoor niet gelezen, wat daarvoor was.'

(Jozef leest verder): "Mocht evenwel de een of andere afwijking der vrouw de schuld zijn voor het niet zwanger raken, dan zal dit wel het geval zijn bij kunstmatige bevruchting," maar dat hebben we nu behandeld, "natuurlijk van haar eigen echtgenoot." U kunt ook een andere bevruchting ontvangen. "Dit is al bewezen. Heeft zij dan zelf een wet geschapen?" Zij heeft geen wetten te scheppen en dat kan ze ook niet. "Dit werd aangeroerd."

(Mevrouw in de zaal): 'Daar gaat het juist om, om dit punt.'

Zij kan, u kunt, als u ... U bent vatbaar, de dokter zegt: 'U bent goed.' De organen zijn allemaal goed. Uw man kan het niet, en het dringt niet tot de moederlijke cel door. Dat is alleen door een stoornis in het orgaan, in de leiding die naar die Tempel van de Moeder gaat. Nu kan dat niet op eigen kracht en nu gaat de dokter u helpen, dat kan. En dat is heel eenvoudig.

En dát hebt u behandeld?

(Mevrouw in de zaal): 'Daar gaat het juist om, om dit kardinale punt: of men door iets een eigen wet kan scheppen, daar ben ik namelijk niet ...'

U kunt niets, u kunt alleen de schepping helpen, meer niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Juist.'

En dat is al heel wat. Dus dan is die dokter nog niet zo gek wanneer hij dat doet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, juist.'

Als ik hem mijn sperma geef en u krijgt het, en ik kan u zo niet bereiken, en dat sperma van mij dat moet op die lange weg ... Want dat duurt een hele tijd, dat is een hele lange weg voor dat kleine miljoenste celtje. Je kunt het met het blote oog niet zien, heren, dat is net een slangetje, en dat is net een kwabbol (kikkervisje), zoals wij dat bij ons buiten zeggen, weet u wel, zo'n visje met zo'n grote kop, en dat is heel klein; en dat staartje, mevrouw, dat is het universum. En dat zwemt naar de moeder en dan kan het onderweg niet verder zwemmen, want er komt zo'n eiland omhoog, bijvoorbeeld, en het zet zich daarachter vast in die baarmoeder, in de eileiding, en dan krijgt u daar zo'n heuveltje, bijvoorbeeld, en daar kan het diertje niet overheen en het blijft

zitten – leuk? – en de moeder krijgt geen kind. En nu zegt die dokter, dat zie ik, dame: ‘Hij goed; dan zullen we u helpen.’ Heel eenvoudig, hij dringt door, hij gaat over die heuvel heen, en misschien nog een andere stoornis, er kan misschien een kuiltje in zitten en het diertje valt erin – het is een diertje, een menselijk diertje – en dan verdrinkt dat diertje misschien onderweg, of het blijft te lang, de kracht is eruit, heeft geen voortstuwing meer, de werveling die is eruit, en blijft daar en dan gebeurt er niets. Ja.

En men gaf u niet gelijk?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, inderdaad.’

Maar dit is een mooi gesprek, onder dames is dat een mooi gesprek. Dat kunt u met de heren ook doen, want dan leren ze tenminste iets. Dit zijn de allermachtigste problemen die de mens zelf kan ontleden, want u bent het zelf. Dit hoeft u heus niet onkuis te behandelen want dit zijn de goddelijke fundamentele wetten, daar praten ze al over de radio over. Maar dit is het aller-, allereerste wat een mens moet weten.

Maar u hebt gelijk, dame. Maar een nieuwe wet kunt u niet scheppen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, het gaat nog even verder, daar vraag ik het juist nog daar even over.’

(Jozef leest verder:) “Dit was het punt van hevige discussie. Want twee dames waren het niet met mij eens. Wij mensen kunnen toch niet ingrijpen in de goddelijke wet?” Ja, dat kunt u wel. Het afdalen der ziel in het moederlichaam, dat kunt u niet. Maar u kunt die wet wel verbreken. “Daar hebben wij toch niets in te zeggen?” Maar wanneer nu de moeder zegt: ‘Ik wil geen kind’, en ze jaagt de vrucht weg en ze vermoordt de vrucht, dan verbreekt u het contact met de ruimte, met God, met evolutie, met de wedergeboorte, vader- en moederschap en alles.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, maar daar ging het niet over.’

Daar gaat het niet om. Dus dat is het bewuste vermoorden, dat is moord, dat is werkelijke moord van de ziel. Nee, dat kunt u niet, daar kunt u niets aan veranderen. Als u tenminste niet ingrijpt.

(Jozef leest verder:) “Gaarne hadden wij hieromtrent een antwoord.”

Hebt u nog vragen hierover, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, het is me volkomen duidelijk, ik dank u wel.’

Dank u, tot uw dienst.

Wie van u? Niemand meer?

Wat weten ze veel, de mensen.

Hier heb ik nog: “Doen wij verkeerd ...,” hebben we ook hier al van a tot z behandeld, “... met vlees, vis en gevogelte eten, dit is toch ook Gods schepping? Er moet daarvoor gedood worden, is dat niet tegen de wetten in?”

Van wie? Ik wil die naam graag weten.

Mevrouw, dame, we hebben het hier op een avond behandeld en toen hadden we het over snotkoppen en over reïncarnatie en over motkoppen – weet u nog? – die aardappelen. En we hadden het over het eten van vis en van vlees. Is het niet verkeerd, mevrouw, dat u een koe moet slachten en een paard en een ander soort dier?

Ik heb vegetariërs bij me gehad en dan zeiden de mensen: ‘Doet u ook aan vegetarisme?’

Ik zeg: ‘Mevrouw, waar komt u voor, voor mij of voor u?’

Toen zegt ze: ‘Het is toch verkeerd? Wilt u mij helpen?’

Ik zeg: ‘U staat er best op.’ Zenuwachtig, mager, bleek.

‘Ja’, zegt ze, ‘ik voel me niet goed.’

Ik zeg: ‘Dat is mogelijk, dame, u bent volkomen ondervoed.’ Vegetarisme. Neemt het niet. Toen kwam mijn meester en toen zei hij: ‘Als u een biefstuk eet en aardappeltjes en goed vet, dan zal ik u helpen.’

‘Hèhè’, lachte ze mij midden in mijn gezicht uit.

Ik zeg: ‘Ga naar uw dokter.’ Zij naar de dokter en de dokter zegt precies hetzelfde. Ze komt naar mij terug, ik zeg: ‘Nee dame, ik help u niet. Biefstuk doet het nu.’

Vegetarisme, dame, is goed voor de mens die erbuiten van kan blijven omdat het lichaam in dat stadium leeft, want we hebben verschillende graden van organismen. En dat wil zeggen: de voordierlijke, de dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke. En we hebben in het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) reeds de kern van het geestelijke gewaad en dat is de vegetariër, de natuurlijke, geboren worden, vegetariër. En die mensen moeten dat niet meer eten en die hebben het ook niet meer nodig, die zijn als kind alreeds angstig en vies van vlees en al dat vet. Maar vertel niet aan een mens: ‘Laat dat. En dat is verkeerd’, dame, want de vis, mevrouw, is uit ons organisme geboren. De heerlijke tarbot, mevrouw – waar komt die vandaan? – een snoek, zoetwatervis, of elke vis, al het leven dat de wateren bevolkt is uit de mens ontstaan. Zo ook het dier van het land. Maar we eten geen apen meer vandaag. En nu kunt u gaan praten, ik zet u voor elk ding, voor elke vraag zet ik u schaakmat, geestelijk en kosmisch schaakmat. Alleen geef ik u toe: wie vegetariër kan en wil zijn, doe het, want het lichaam verlangt niet meer naar het andere.

Maar waar is de koe voor geboren? Zomaar? Die melk die wij nodig hebben, u hoeft dat vlees niet meer te eten, maar die melk ... Maar er zijn weer lichamen ... De koe en elk dier, het dier dat tot de mens komt, de kip, het ei, al het gevleugelde soort van dier dat de mens eet, is uit de mens ontstaan, kreeg van de mens een evoluerend organisme en de Grote Vleugelen, maar is uit het merg, de nieren, het zenuwstelsel, het bloed – niet uit de hersens – de

slijmvliezen en de klierstelsels geboren; en voor de wateren, meneer, uit onze gal, de walvis, de inktvis en al dat soort. Dat heb ik gezien. Ik heb reizen gemaakt, duizend stuks, om de wateren te leren kennen, als zelfstandigheid. En waarom is dat eiwit van een tarbotje, een scholletje, en gaat u maar verder, dat u zo in de winkel kunt kopen ... Een snoek en een paling, en al die dingen meer, zijn uit de mens ontstaan, en als we die niet eten, dame, dan komen ze vandaag of morgen zo het strand op, en dan vragen ze: 'Eet mij alstublieft, want wij willen evolueren.'

En nu u. Kunt u niet tegenop, hè? Nee.

En als u zou willen ... We hebben de mensen hier gehad, ik heb er een uur over gepraat en ik kreeg toch uiteindelijk aan het eind 's avonds, u was erbij meneer, gelijk, is het niet zo, meneer? Want ik bewijs het u waar ze vandaan komen, waar die diersoorten uit zijn ontstaan, want we zien onze eigen eiwitten in het dier terug. Want in de wateren zijn wij geboren, en uit de wateren gingen wij weg; we kregen landelijk bewustzijn. Maar Moeder Water, dat is moederschap, bracht eigen leven voort door ons, want wij lieten de kernen ervoor achter. Dat heb ik gezien. Daar brachten de meesters mij naartoe, want ik weigerde te eten, ik kon niet meer eten, ik kwam uit de hemelen, die reis hadden wij gemaakt, en toen zegt de meester: 'Nu gaan we beginnen, het eten staat klaar.' Ik zeg: 'Ohoho, god, laat me toch in godsnaam niet eten, ik kan geen eten zien.' Nou. Ik denk: als ik aan eten denk, dan braak ik al. Ik was in de hemelen geweest, ik kwam uit de vierde, de vijfde en de zevende sfeer, en toen moest ik terug naar de aarde en toen hebben ze daar een bal gehakt voor me neergezet.

'Nou, begin er eens aan.'

Ik zeg: 'O god', en toen moest meester Alcar mij in trance brengen en hij moest eten want mijn lichaam had dat nodig.

Hij zegt: 'Je lichaam heeft de vegetarische graad niet bereikt. Want had je dat bereikt dan was je allang, door deze wetten van de ruimte was je allang bezweken.' Hij zegt: 'Je bent bij Crisje geboren en dat lichaam heeft nog dierlijk voedsel nodig.'

Uit welke graad komt u, dame? Lach niet om een ander die vlees eet, en dat eet en dit eet, en als u vegetariër bent, wees dan blij en gelukkig, maar raad het de mens niet aan want u ontnemt de mens juist dat voedsel; door uw raad, dame, voert u de mens regelrecht naar 'de kist'. En dan kijkt de mens: 'Hèhè, vies, bah.' Ik zeg: 'O ja, dame?' Deze dame die bij me kwam, en honderden, dame, in de jaren, tussen 1930 en 1940, kon ik niet meer helpen want ze waren ondervoed en ze hadden ... 'Ja', zegt de andere, 'er zijn oliën genoeg en dit genoeg.' Mevrouw, dat moest dierlijk bloed en voedsel zijn, dat is bewezen in de maatschappij. De geleerden kunnen het u vertellen; dit

zijn geen nonsens, dit is waarheid. U hebt dat nodig want uw lichaam bezit nog een dierlijke graad. En dat weet u zelf niet. Ook al bent u een blank ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), wij leven in dierlijke graden. Er zijn lichamen die hebben onherroepelijk dat vlees nodig, want het is er ook voor geboren. En hadden wij het niet nodig, dacht u dat God het (dan) niet had laten ontstaan? Het is jammer dat die koe, die altijd zo’n bar goeie, mooie, machtige melk geeft, nu ook nog dat biefstukje moet geven. Foei.

Onze tuut, onze kip, heel het leven legt dat arme dier het schitterende machtige eitje, upside down, sunside up, hoe heet dat ook eens weer daar-ginds? En dat smaakt als ik weet niet wat, hardgekookt en in het zuur, hoe wilt u het hebben? En als ze uitgelegd is en het begint droevig te kakelen dan draaien wij ze de hals om, en dan gaat ze de pot in. Ja, en dan eten we tuutesoep.

Eet u ook nog tuutesoep, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Daar heb je het alweer, zie je?

Zondag zegt meester Zelanus: ‘Het krieltje (klein soort kip) zegt: mmm. Dèn wèt het, hij leit nie’t meer, ‘da mô’k Hendrik vertellen ...’, en dan gaat het verhaal door. U denkt natuurlijk: er komt niks meer van. En aan het eind van het ... Ik heb me een aap gelachen toen hij dat schreef, hè? En aan het eind van dat hoofdstuk zegt hij: ‘En zondag eten we tuutesoep.’ Crisje zegt: ‘Wa mô’k nou doen? O ja, die witte die legt niet meer, dá mô’k Hendrik zeggen.’ En dan komt er nog een prachtig verhaal. En aan het eind van het verhaal zegt hij: ‘En zondag eten we tuutesoep.’

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wou vragen: Waarom is uit de menselijke hersens geen dier geboren?’

Mevrouw, wie zegt dat: ‘Dat kan niet?’ U? Maar dan moet u het bewijzen ook als u dat zegt. U zegt: ‘Dat kan niet’, maar bewijs het nu eens. U kunt zeggen: ‘Dat bestaat niet’, bewijs het nu eens. Als ik zeg: ‘Het kan niet’, moet ik het bewijzen. Dat heeft de meester mij geleerd. Hij zegt: ‘Als u zegt: ‘Dat bestaat niet’, zul je het voor God moeten bewijzen; aan Gene Zijde sta je stil.’ Waarom kan dat niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat het het denkvermogen is.’

U bent er dichtbij. Ga nog eens even verder.

(Mevrouw in de zaal zegt iets, het is niet te verstaan.)

Dat is mooi gevoeld, dame, een tien. Maar waarom? Ga nu eens even verder. Ziet u, iedereen heeft gevoel.

(Tot iemand in de zaal): Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat het de rem van het gevoelsleven is.’

(Een andere dame in de zaal): 'De ziel.'

Ja, dat is ook al zoiets, maar dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Het heeft niet met het gevoel te maken noch met denkkraft.'

Nee, het is een orgaantje, een middel, maar het is geen werkgevend orgaan. Hersenen scheiden geen stoffen af om het lichaam te voeden. En die stoffen als organen hebben een ander leven geschapen; hersenen zijn dood. Hersenen behoren al tot de naschepping. Is het niet machtig? Elk ding, meneer, dat een levensvatbaarheid bezit om te baren en te scheppen ... Maar dat hebben hersenen niet, hersenen is een dode stof die alleen een gevoel opvangt en het doorzendt, of wij barsten door ons denken uit elkaar, maar dat is geen bezielende stof. Hersenen is slechts de matras waarop wij slapen.

Is het niet machtig, meneer? Vertel dat nu eens aan uw prof. Hèhè.

(Meneer in de zaal): 'Die is al dood.'

Die is dood? O, dan leert hij het daarginds wel.

Maar dame, voelt u, hersens ... Maar we hebben het over vegetarisme. Uit de niertjes, uit de klieren, juist uit de gal en de lever, die substanties die dat maagje alles geven om dat voedsel te verteren, bloedsomloop, slijmvliezen en alles, dame, die hebben nieuwe levens geschapen, en vooral het ruggemerg. De tarbot stemt zich volkomen af op het ruggemerg, en op de melk van de koe, en ook het eitje van uw kip.

(Mevrouw in de zaal): 'En de mossel.'

Wat? En de mossel. Want elk orgaan, mevrouw, dijt uit, en evolueerde en schiep zeven nieuwe organismen uit dat ene celletje. En nu krijgt u verschillende graden van organismen te zien. Dat is de koe. Een paard al niet meer. Onze darmen hebben leven geschapen en dan komen wij bij de kwallen aan het strand, en de inktvis en de slang op de aarde; zo'n dooie schildpad, heeft ook nog lekkere soep. Want elke graad weer, hoe dierlijk ook, dame, de slang, heeft ook weer leven geschapen dat in de hoogste graad en in de allereerste levensvatbaarheid voor ons heeft, en dan is het de slang in de wateren en dan heet het geen slangevis, maar dan heet het paling. En hoe heet dat lange ding? Zeepaling. En dan is de slang in de wateren op de aarde gevaarlijk, maar hij kroop eruit, en liet daarin iets achter dat het eerste was uit die graad en bouwde opnieuw het leven voort. Dat heb ik gezien. Ik ken een slang en een inktvis, laten de biologen en de geologen eens komen, dan kunnen ze kosmische colleges krijgen. Maar ik heb geen studie gehad.

Waar hebben wij het vanavond over? Waar hebben we het al die jaren al over, meneer? Jaaa, o als u dat leest nu, wat daarin staat.

Mevrouw, doet u nog aan vegetarisme?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

U wou het alleen maar weten.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik dacht, het is verkeerd om ze te doden.'

Ja, dat is de mens, ziet u? Maar wanneer we doden ... Ik zeg u, Christus zei tegen Zijn apostelen, de vissers: 'Daar zult ge uw netten neergooien en dan vangen we.' Waarom liet hij daar vierhonderdduizend vissen afmaken als de Christus een goddelijke liefde bezit? Als Hij het wist en het deed, wat willen wij mensen dan nog? En wij mensen: 'Ik lust geen vis. Vis doden is dierlijk, dat is ook moord.'

En de Christus vermoordde daar alles. En gaan wij met ons denken en voelen over de Christus heen? Kom kom. Neem Hem maar en dan bent u zeker. En dat gebakken, meneer, 's middags om twaalf uur of 's avonds om half zeven, ja, daar laat ik de snotkoppen (aardappelen) voor staan van die dame; ze is er vanavond niet. Vanmiddag een gebakken bokking en dan zeg ik: 'Ha, ik krijg mijn lever, mijn niertjes niet, maar mijn lever krijg ik terug.' Ik zeg: 'Jongen, je hebt lang genoeg geleefd nu. Ik liet je uitdijen, ik gaf je mijn ziel, mijn geest, ik gaf je mijn hersens, maar nu heb ik je weer in de pan.'

Wat een vreemde eend ben ik toch, vindt u niet?

Hebt u nog vragen hierover, dames en heren, want ik heb niets meer. Ik ben uitgekinderd.

(Tot een dame in de zaal): Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, het is eigenlijk net zo erg om zo'n beest te doden om te eten als om het beest te doden voor wat proeven met medicamenten. Ik bedoel alles bij elkaar niet om een beest natuurlijk te martelen, er zijn zoveel middelen om dat pijnloos te doen, geen gemene dingen. Waarmee we alleen voor ...'

Ja, kijk, hoe lager het bewustzijn is voor de geleerde, een luis en een vlooi, en een rat die daar uw kamers en alles opvreet ... Nou, geef de ratten de mogelijkheid, mevrouw, dan hebben wij geen wegen meer en geen huis meer, dan is de rat de baas, is dat dan ook goed? En dat is werkelijk ongedierte, want een rat behoort tot het ongedierte. Maar ze hoeven het ongedierte als rat ... Een marmotje al niet meer, dame. Waarom niet? Een marmotje wordt ook gebeuld en gemarteld. En een rat zeggen ze: nou ja. Maar die mooie marmotjes ... Waar stemt dat marmotje van, waar komt dat marmotje vandaan? En dat heeft al een bestaande schepping. En een rat is naschepping, een muis ook. Maar dan hoeft u dat dier nog niet bewust zijn hersens en zijn licht uit de ogen te steken met een brandend iets om te kijken of die levenssapjes niet dienen voor de mens zijn licht en zijn hoofd ...(niet te verstaan).

Maar als u dat plaatje daar ziet daar van die dame: daar hebt u een konijn opengesneden, en het leeft nog. En dan hebben ze een aap laten liggen met een open buik zodat ze het hart kunnen zien tikken. Die vieze beulen. En

dan moeten ze dat hartje zien tikken; het tikt nog. Als ik erbij sta, gaf ik hem een klap met een ijzer op zijn hoofd en ik zeg: ‘Meneer, ik red u maar, dan kunt u in dit leven geen kwaad meer doen. Ik maak u daar maar kapot.’

(Meneer in de zaal): ‘Tik tik.’

Tik, tik. Een voor zijn hoofd en een van achteren, meneer. En dan zei Onze-Lieve-Heer: ‘Goed zo, Jeus.’ Toen ik Onze-Lieve-Heer zag, zei Hij tegen mij: ‘André, you can bring the people of Me, all my children, to laughing.’ Hij sprak Engels, Onze-Lieve-Heer. Ik zeg: ‘Yes, Father.’ Hij zegt: ‘Tell my people, my children on earth, I have My life. They have not killed me, all the people in Jerusalem, they killed themselves. I have My life, My own life. And Peter and the holy John. But holy John and Peter live in the first sphere, not in Rome.’ Hoe zei Onze-Lieve-Heer dat?

Proost.

Had u nog iets, meneer, kan ik nog iets kwijt vanavond?

‘Give on earth my wonderful righteousness smile’, He says to me. Maar ik vertaal het zo meteen wel in het Frans. Hij zei: ‘Geef mijn kinderen op aarde mijn rechtvaardige smile, want ik lach ook weleens.’

Had u nooit gedacht, dame, dat Onze-Lieve-Heer weleens een smile, een glimlach vertolkte? Ik heb Onze-Lieve-Heer zien glimlachen – ja, heilig, hè – in het Al. Toen kwam Hij zó. Even maar dit, hè, zó, die oogjes. Ik zeg: ‘Ik laat me sterven voor U. Maar ik laat me niet kapotmaken zoals ze het U hebben gedaan.’

Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof, deze meneer heeft verleden week een vraag aan u ...’

Een vraag in de bus gegooid?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

(Mevrouw in de zaal): ‘U had verleden week een vraag van hem.’

Meneer, zeg het dan maar, want ik heb alles in mijn handen genomen, ik heb er hier drie uitgehaald en ik heb uw vraag niet gezien.

(Meneer in de zaal): ‘Mijn vrouw die lag in het ziekenhuis naast een dame, die dame had een droom, dat, ze zag, de Christus zag ze zo vreselijk slaan en afbeulen; en dat beleefde zij zo sterk in de geest, dat, de andere morgen was ze zelf blauw ...’

Wacht eens even, help me onthouden dat ik u direct iets ... Vraag mij dadelijk iets, ik heb een mooi verhaal voor u. Ga door.

(Meneer in de zaal): ‘En haar lichaam deed pijn ...’

Het komt net op.

(Meneer in de zaal): ‘Zij moest vervoerd worden, maar ze kon zichzelf niet meer oprichten. En toen hebben, de verpleegsters hebben haar uit bed getild

en die hebben ze op een brancard gelegd, en zo hebben ze haar vervoerd. En de dokters die stonden voor een raadsel.'

Ja. Ik denk dat zij, nu zij ziek werd, die vrouw ... Zij zei: zij zag de Christus geslagen worden.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze droomde dat de Christus aan het kruis genageld werd, en toen sloegen ze Hem zo vreselijk', ja, voor die tijd, 'en toen werd ze 's morgens wakker en toen was ze helemaal bont en blauw.'

Mevrouw, dat is een beeld dat zij in Jeruzalem in die en die tijd moet mee hebben meegemaakt, anders kun je die dingen niet bedromen. Wel kun je ze be-dromen ... Is ze erg katholiek?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, heel erg.'

Dan geloof ik er geen cent van.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb het gezien.'

Hard, hè, mevrouw, zo direct maar: dan geloof ik het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik heb het gezien, ik lag naast haar.'

Ja, u hebt het gezien, mevrouw, maar dan is het de katholieke kerk die het haar geeft, dan is er geen werkelijkheid in. Maar wanneer u geen katholiek bent ... Het kan al eeuwen terug zijn. Maar dan moet het vlug zijn, want de katholieke kerk kwam eerst ook na Jeruzalem, tweeduizend jaar, dan hebt u nog niet dat leventje gehad. Want als u daar in Jeruzalem hebt geleefd en hebt gezien hoe de Christus werd geslagen en hoe Hij werd gemarteld en u stond daar ook tussen die mensen: 'Kruisigt Hem en sla Hem', of u stond daar tussenin en zegt: 'O mijn lieve God, Hij is het, Hij is het, en nu gaan ze Hem vermoorden en nu gaan ze Hem geselen, nu spuwen ze Hem midden in Zijn gelaat', en u hebt gezien hoe ze Hem aan het kruis hebben geslagen, want dat konden ze allemaal zien, dán was u erbij, dame. Maar als u uit de katholieke kerk komt en u zit er nu aan vast, dan is het wel iets wat je in je jeugd hebt gekregen van meneer pastoor.

(Mevrouw zegt iets, is niet te verstaan.)

Ziet u, daarom vraag ik u onmiddellijk: Is ze katholiek? Wat vlug, vindt u niet?

Ik heb u hier op een avond iets verteld, toen vroeg u mij: 'Is hypnotisme voor de mensen goed, in de zaal?' Toen zeg ik: dat is het rotste wat de mens kan doen. Het zwaarste vergif. Dat is in de mens iets wakker maken wat de mens moet behouden en dat kunt ge niet tot bewustzijn voeren, ik zeg, dat is levensgevaarlijk. De een voelt niets en een ander wel. Hebt u het gelezen in Engeland, dat een meisje daar is gaan gillen? En nu is ze psychopathisch, ziek, door de hypnotiseur.

Had ik even gelijk, meneer, verleden? Dank u. Daar ging het mij om. Ik zeg, daar heb je het nu. Maar als ik het hier zeg ... En de maatschappij? Nou

nee. Die hypnotiseur die zit daar: ‘Ogen dicht. Voelt u mij? Drukken, drukken.’

En toen zat ik ook in de Karseboom (zaal in Den Haag), ik zeg: ‘De ‘droedels’ met je drukken. Mij krijg je niet.’ En de hele halve zaal zat daar met die handjes.

Ik zeg: ‘Mevrouw, doe die handjes los: los. Doe maar los, meneer: los.’

Toen zegt hij: ‘Blijf van mijn werk af!’

Ik zeg: ‘Ga weg, meneer, wat u doet, dat is allemaal narigheid.’

Toen komt daar een dame op de bühne, die moest daar gaan baden. Goed. Die moest gaan baden. ‘U bent heerlijk aan het strand en we gaan heerlijk pootje baden en de zon schijnt en u ziet de mensen. Voelt u het water?’

‘Ooo’, zegt ze, en toen gingen de rokjes omhoog, mogen de mensen de knietjes zien.

Ik denk: Dat moest je mijn zuster of mijn familie doen, dan haalde ik je van de bühne af. De vrouw wordt daar bezoedeld. En de mens, van een oud mens, van een geleerd mens, van een goed mens maken ze daar op de bühne door hypnose een misbaksel. En dat vindt hier de maatschappij goed. Al die hypnotiseurs die moesten ze kraken.

Nu in Engeland krijg je daar een meisje, hij heeft haar gezegd, ze moest eens echt schreien ...(niet te verstaan), nu ligt dat kind al te gillen van het schreien, want die hypnose die is ingeslagen in het gevoelsleven en komt er niet meer uit, want heeft zich vastgezogen aan iets en nu kan hij het niet meer loskrijgen. In Engeland wordt het nu verboden.

Maar de hypnotiseur weet niet wat hij wakker maakt. Ik kan het u verklaren want ik ken het gevoelsleven van de mens, ik ken de geestelijke gaven. Heb ik het hier op een avond niet verteld, dames en heren?

Nu heb je het geval, ik krijg volkomen gelijk. En zo hebben we nog meer tussen hemel en aarde, leven en dood, meneer, waarvan de mens de wetten niet kent en zegt: ‘Bwww.’ Straks achter de kist haal ik mijn geestelijke knuppel en krijg ik gelijk. Geloof u het?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Merci.

Ja, ik heb het de hele avond tegen u; maar fatsoenlijk. (gelach)

Er zei in de pauze iemand: ‘Nu is meneer de Wit weg, nu heb je, daar in het hoekje hebben we de rest.’ Ik zeg: ‘Ik vind wel weer een ander.’ Ik moet toch iemand hebben waar ik even contact mee heb, anders dan praat ik hier maar in de ruimte, wat zegt u, meneer de Wit? Wilt u dat tegen mevrouw de Wit zeggen, mevrouw, meneer?

Had u nog iets, dame?

(Meneer in de zaal): ‘U had nog een mooi verhaal voor ons.’

Meneer, ik heb dat verhaaltje net verteld. Dat ging over de hypnose. Ik heb het u al verteld. Dames en heren, geef me iets leuks want we hebben nog even tijd.

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'U hebt het daarnet over dronkenschap die niet aan de andere kant is, maar in 'Een Blik in het Hiernamaals', daar in die hellen, daar drinken ze toch ook?' Ja. 'Worden die niet dronken?'

Nee, dat is geestelijk vergif. Die bezoedelen zich. Dat brandt alleen. In de hellen, u gelooft het niet! Meester Zelanus die heeft soms, dinsdagavond, de mensen in Amsterdam angstig gemaakt. Toen zegt iemand: 'Wat is harts-tocht?' Hè? Nou, daar kun je geen woorden voor vinden. Dat kan ik niet. Dat kan ik nou niet. Toen heeft hij een klein sluiertje opgelicht, wat dan eigenlijk hartstocht is. Hij zegt: 'De meesters schrijven over: u kunt wetten overschrijden, hè?' En toen heeft hij de mensen eventjes laten voelen hoe een wet overschreden wordt. Toen zeggen de mensen: 'Het was net of de duivelen in de zaal kwamen.' En die komen ook. 'Bent u nog niet angstig, meneer', zegt hij. Ging hij maar weg, wat was dat vies, ik zag die aura opbouwen. Hij zegt: 'De hellen zijn nu hier.' Hij zegt: 'En dat is nog maar een kleinigheid.'

Meneer, wat is geestelijke brand in de mens achter de kist? Wat is harts-tocht achter de kist? U gelooft het niet, in het schemerland wordt u niet aangevallen; maar, o wee, dame, als u met haat te maken hebt, en meneer. U bent hier nog op aarde, u hebt zich niet uitgeleefd, ook al gaat u duizendmaal de maatschappij in en beleeft u de onderwereld, dames en heren, u kunt het lichaam niet uitleven want het is universeel diep, kosmisch diep. Dus u snoept er maar iets van. En dan komt u aan Gene Zijde, uw geest komt daar aan en die heeft niets, die heeft alles nog van de ruimte. En dan komen mannen en vrouwen op u af en dan wordt u heerlijk geestelijk verkracht, mevrouw, en daaraan komt geen einde, meneer. Uw levenssappen nemen ze volkomen weg totdat u daar neerligt, volkomen leeggezogen, en dan laten ze u even liggen, u komt toch weer bij want uw goddelijke vonk voert u tot het normale terug, tot het denken en dan groeit u weer en dan dijt u weer uit en dan komen ze weer terug, meneer, en dan wordt u daar geestelijk verkracht.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, dit is dan op de aarde, het is toch al zo erg als de mensen ...'

Kunt u hier op aarde niet beleven, dame, ook al had u een harem als een meneer, met veertig dames, en dan ging u tekeer zoals de mens niet tekeer wil gaan en kan gaan, mevrouw, dan leeft u zich nog niet uit; want dit is allemaal geestelijk. Lichamelijk uitleven, mevrouw, als de mens nog altijd loopt ... Dan moet u geen hersens meer hebben, geen licht meer hebben, geen ogen meer hebben, geen darmen meer hebben, geen hart meer hebben,

geen bloedsomloop meer hebben, dat moet u allemaal kunnen uitleven. Dat moet oplossen. Dat bloed moet veranderen en dat moet een stinkend water worden, zo erg is het. Dat kunt u in de geest, maar niet in de stof. Kunt u dat hier? Dat bestaat toch niet? Dat is het.

En dan komt u geestelijk ... als een geestelijke persoonlijkheid hebt u afstemming op haat, op vernietiging, op getrap, op geslaan, op moordende afbraak in alles. De mens kan flink tekeer gaan in de geest, en dan voel je wel: u krijgt daar pertinent uw eigen soort te zien, en dat zijn er miljoenen.

Dames en heren, word wakker en wees lief, dan heb je daar straks niet meer mee te maken. Ik vertik het. Ik heb ze daar gezien, dames en heren, dat ik maanden en maanden liep te walgen van die mensen. Mijn eten: zat de stank van de duisternis in. En daar de geest. Ik zeg: 'Meester Alcar, dat houdt ja geen paard uit? Ik ruik die stank van de duisternis. De hemelen, ja, wat willen de hemelen nou beginnen als je me al de rottigheid van de ruimte hebt laten zien?'

'Je moet er toch door, André.'

Ik kon niet meer eten, ik kon niet meer drinken, ik kon niet meer zien, ik kon niet meer slapen, ik had medelijden met elk mens. Als een mens maar hard was, dan schrok ik al, ik denk: och, daar heb je er alweer zo eentje die zich niet kent en die maar slaat en die maar trapt. En dan geloven ze ... 'Ach ja, zou dat nu wel, en is dat nu wel waar wat die vent zegt, hij is daar geweest.' Ik zeg: 'Meneer, voelt u het dan niet, is er dan geen Christus geweest Die zei: 'Heb lief alles wat leeft, of de duivelen en de satans komen tot u?'' Maar de Christus geloven ze ook niet, want dat bestaat niet. Daar staat: gij zult niet doden. En dan hebben ze een God en dan bidden ze: en ik doe het voor God, en ik ben door God op de troon gezet. En ze tekenen doodstraffen dat de stukken eraf vliegen. En dan nog: gij zult niet doden? Ze lachen de Christus midden in Zijn gezicht uit, midden ...

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ze slaan Hem in het gezicht.'

Ze drinken elke dag Zijn bloed.

Leuk, hè?

Nou, u zult allemaal de hellen zien en de duisternis. Straks zegt u tegen mij of tegen uzelf: 'Had de zweep er maar op gezet.'

Maar, meneer, de méns vertikt het. Ik maak het dagelijks mee. Een mens die een moord heeft begaan en zo rottend was in twintig jaar, mijn god, mijn god ... 'Ik houd van u', zegt de Messias, zeggen de meesters, maar houd op, houd op.

Ik kan een man kussen als hij ophoudt om te slaan, dood te slaan. En nu een moeder die daar zegt, daar heb je dat weer: 'Wat bezielt je? Stik voor mijn

part', tegen de vader van vijf kinderen.

Dan zegt hij: 'Hoelang moet ik erover doen?'

Toen zegt ze: 'Voor mijn part zes weken.'

God, mijn lieve god, vrouw, waarmee kan ik je gelukkig maken, niet voor die man en niet voor de kinderen, maar voor jezelf want je slaat je. Veronderstel dat dat arme mirakel, een mirakel is het, direct eruit gaat, staat daar in het land van haat. 'Zuig ze maar leeg, duivelen, totdat ze weet, totdat ze het laat.' Heb je nu je zin? Want zo hard wordt de mens. Dan zegt de mens: 'Streng.'

Daar zat er zo-even een, ik zeg: 'Die onzin?' Iemand liet me daar portretjes zien, tekeningen. 'Het is het allerhoogste, wat ze mij gezegd hebben', laat ze me zien.

Ik zeg: 'Mevrouw, ga toch weg met die onzin, een kind van acht jaar kan het ook.' En dat hebben de meesters gezegd.

Moet ik dan gaan liegen, moet ik zeggen: 'Ja, het is mooi?'

Zij zegt: 'Het is het allerhoogste wat er is.'

Ik zeg: 'Mevrouw, zet er een kruis in, dan is het tenminste iets.' Maar daar zat geen kruisje in. En nu lopen ze weg. Nou, loop maar weg.

Als ik zeg: Gene zijde is geestelijk bewust en de Christus Die heeft Zichzelf gegeven, Die is niet voor de mens gestorven, maar ze hebben Hem vermoord. En als je weer een doodstraf eist, dan sla je de Christus van Golgotha vandaan ... Maar Hij zei tegen mij: 'They have not killed Me, André; themselves.' Ze hebben zichzelf gedood en vermoord, maar Mij niet. Ik zeg: 'Onze-Lieve-Heer', toen ik Hem zag, in de Kosmologie, ik zeg, 'wilt U aanvaarden dat ik mijn bloed, mijn hersens, mijn licht wil geven voor U? Maar voor geen menselijke hyena's en voor geen leeuwen- en tijgerbewustzijn en gevoel.' Ik zeg: 'En de mensen die naar mij komen luisteren, Onze-Lieve-Heer, die zal ik leren dat: ze mogen slaan en trappen, maar zij slaan niet terug; ze zullen zo sterk zijn in hun levenslicht, want de ruimte is erdoor ontstaan.'

En zijn jullie sterk, ja of nee?

'Laat je niet trappen' en 'laat je niet slaan'. Laat je maar afmartelen; hij martelt en zij martelt, meneer, toch zichzelf. Achter de kist staan er honderd miljoenen naast u en die zeggen: 'Hang ze maar op?' Nee meneer, dan zegt ze: 'Had me toch maar doodgeslagen toen ik zei: stik.'

Ik zeg ook nog weleens een keer: stik, maar dan meen ik het niet, dan is het meestal een bal gehakt. Je dacht dat de wereld en de mensheid ... 'Je moet weleens ruw zijn en hard', zeggen ze. Ja, waarvoor? Om er iets tegen in te gaan. Dan hebben ze nog meer zonden op hun dak, de mens. Maar dat doe ik ook niet meer.

Ik heb me, één keer heb ik me te pakken gehad, nou. Ik zeg: 'Meester

Alcar, ik was bij mensen, ik kon er niets aan doen, maar ik heb ze een klap midden in het gezicht gegeven want ze hebben Christus bezoedeld en u en de boeken en alles.'

Hij zegt: 'Sla niet, André, want je slaat jezelf uit mijn contact weg.'

Ik zeg: 'Ik doe het ook nooit weer.' Ik zeg: 'Er moet er nog een aan de boeken komen en dan vlieg ik ze aan.'

Ik zeg: 'Vermoord ze nu maar, smijt ze nu maar in de kachel, bezoedel ze nu maar; beroddel me maar, beklets me maar, maak Onze-Lieve-Heer maar weer kapot en maak de hemelen hartstikke gek. Maar ik doe je niets, ik lach je straks midden in je gezicht uit.' Maar slaan doe ik niet meer. Ik zal me wel in acht nemen. Ik wil geen haat, dame, ik wil geen kif, geen vernietiging, ik wil niet snauwen en niet grauwen, en als je mij dat doet dan zeg ik misschien: de 'droedels'. Nou ja, dan weet u het misschien ook niet.

Maar de mens gaat voort, de mens slaat, de mens trapt, en of je nou schreeuwt en of je nou alles zegt en alles weet, de mens gelooft het niet. Maar zo meteen achter de kist, ochohohoh, lach ik daar, bovenop een berg onder de levensboom van de ruimte ga ik zitten en ik smijt u met rotte appelen. Maar niet één zal erbij zijn waar je een levenssapje uit kunt krijgen; en u stikt daar van de dorst, geloof het maar. Mijn eigen moeder en mijn eigen broer en mijn eigen zuster ... Ik ben niet in staat om een appel te pakken en om ze daar te gooien. Ik zeg: 'Eet en drink.' Nee, sla er nu maar op. Meneer, 'de kist' is dichtbij. Het kan vanavond gebeuren. En dan bent u met één been in het graf? Nee meneer, dan staat u met beide benen achter de kist. In een ruim leven waarin u haatte, vervloekte, snauwde, grauwde: 'Rotwijf, rotkerel, stik voor mijn part', in die drek zit je.

Ik schei ermee uit, ik doe het niet. U wilt dat ik u ga haten? Hèhè, meneer, vermoord me toch, maak me toch kapot, gooi me toch onder de tram, ik zal me wel in acht nemen om u te haten, om iets van u te zeggen. Ja, ik ben gek. Ik zal mij, door uw getart zal ik me de sferen uit laten slaan.

Want Christus gaf ons het voorbeeld, hoe Hij voor de Caiphas stond en Pilatus. En toen Pilatus zei: 'Gesel Hem.' En toen kwamen de beulen en zeiden: 'Wraèm.' En die arme goeie Onze-Lieve-Heer zei niets. En de Petrusen en de Paulussen die daar zaten die zeiden: 'Dat is nu onze baas, dat is onze meester, dat is de Christus, Hij laat Zich slaan, Hij doet niets terug.' Steek eens een hand uit, dan had Hij Zijn goddelijke ruimte verprutst, door de mens. Ja, Hij was gek.

Ik verdom het, ik doe het niet meer. Ik zeg niet: 'Ik vertik het', meneer, dat kunt u tegen uw familie in Den Haag zeggen, ik ben hier geen professor, geen intellectualiteit, dat heb ik toch, maar ik verdom het om u te haten, te slaan en te trappen. Jazeker, meneer, ik ga mijn persoonlijkheid doden voor

uw plezier, om aan uw rotheid vast te gaan zitten, ik zal u gaan slaan en gaan belasteren, dame; ja, ik ben gek. Zo denk ik nu over mijn eigen leven en over dat van de mens. En als u het nu niet wilt weten en niet wilt leren, nou, sla dan maar raak, achter de kist krijgt ge uw eigen knuppeltje te zien.

(Mevrouw in de zaal): 'Men verklaart een mens voor gek als je niet terugslaat.'

Jazeker, maar dan bent u weg. Deze maatschappij trapt en slaat terug. Ik geef u de kans niet meer om mij te slaan. Ik sla u alleen met wijsheid terug. Een moeder die liefheeft, die zegt ook niet tegen haar kind: 'Ik vermoord je.'

Crisje had bij ons thuis de moeilijkste lief. Ze zei: 'Dèn is krek as gij bunt, ook mie'n kind.' Maar Gerhard was moeilijk. Maar de moeder gaat het kind niet vermoorden. En slaat terug. Ze tarten u om te slaan, mevrouw, want de handen die jeuken nu. En alleen al ...

Zou je zo'n geleerde niet daar met een hamer op zijn kop geven, om daar een aapje door – moet je dat smartelijke gezicht zien van dat aapje – om hem daar open te snijden. 'Hier, lelijke mensaap, heb je nu genoeg?' Maar dan heb je nog een moord op je geweten ook nog. Want je blijft van het leven af, ook al ... Dan kun je de hele wereld momenteel wel in de gevangenis zetten want Jan rap en zijn maat steelt. Ze zuigen uw hart leeg, dame, ze willen uw ziel en uw geest hebben. Dat zal Johan de Wit ook wel weten. Maar, de 'droedels', meneer Lieftinck. (gelach)

Ja. Ben ik niet echt vlug, vanavond? Ik ben erg vlug, want ik ben zo bliksemsnel in denken, meneer, dat is gewoonweg griezelig.

Ik heb nog nooit water gedronken van u, vanavond drink ik zo nu en dan (van de beker water die klaar staat voor de spreker). Hebt u nog iets? Dan laat ik het staan.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, u had het net over dromen', ja, 'ik heb veel last van nachtmerries', nachtmerries, 'heeft dat iets met je vroegere leven te maken?'

Met uw vorige liefde?

(Mevrouw in de zaal): 'Leven.'

Ja, uw vorige liefde, dan hebt u toch ook het leven te pakken. Ja, u hebt gezonde en u hebt werkelijk ongezonde nachtmerries. Dromen te beleven is machtig en leuk, maar wanneer alles zo door elkaar wordt gehaspeld dan is het vreselijk. Dan slaap je niet lekker. En dan lopen ze u altijd achterna en ze krijgen u nooit, want u bent altijd aan de ren, hè? Daar zit wel wat in. Maar ik heb geen houvast, dame, want als u die nachtmerrie werkelijk opschrijft, dan rafel ik die nachtmerries wel uit elkaar, maar ik kan er zo niet instappen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik word achterna gezeten door een paar leeuwen ...'

En ze krijgen u zeker nooit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik wou vluchten, hè. Maar ik moest een trap af, dat was zo gek’ – en die ook de trappen af? – ‘een trap in een dicht woud.’ Een trap af in een dicht woud, nog erger ja, dat is werkelijk een nachtmerrie. ‘Toen ik eindelijk bij die trap was toen was die trap weg, toen viel ik en toen werd ik wakker.’

En toen werd u wakker?

(Mevrouw in de zaal): ‘Toen werd ik wakker.’

En de leeuwen waren weg?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik ben er even uitgegaan en ik ga weer slapen en toen begon het weer opnieuw, toen werd ik door spinnen lastiggevalven, zulke ...’, zulke knapen, echte spinnen met een kruisje op de rug. Kruisspinnen zijn gevaarlijk, weet u dat?

Mevrouw, dat zijn werkelijke nachtmerries, maar die nachtmerries die hebben betekenis, alleen ik heb geen contact, ik kan ze niet ontleden, ik kan ze niet verklaren omdat u mij ... Ik weet niet wat daarvoor is gebeurd. Want die leeuwen ... Ik heb die mensen weleens bij me gehad ... die leeuwen, mevrouw, die leeuwenkarakters die vinden wij ergens in terug, en dan zat u, hier of daar zat u heus wel iemand achterna met een leeuwenkarakter. En toen u dan beneden kwam aan het trapje, en u viel, toen was het in ene keer gebeurd. Maar dat gaat voort. En de geest bouwt tot het oerwoud ... Dat is een oerwoud hoor, dame, want deze hele maatschappij is een oerwoud. Maar nachtmerries zijn vies, dat is vreselijk.

Verleden vertelde me iemand een verhaal. Toen zegt ze: ‘Altijd om twee uur ga ik gillen, en dan zit mij iemand achterna.’

Ik zeg: ‘Dan moet je een stuk touw over de weg spannen, dan breekt hij zijn nek.’ (gelach)

Toen zegt ze: ‘Maar hoe kan ik dat doen in de geest?’

Ik zeg: ‘Mevrouw, zo in den blinde. Hier ligt het touw.’

Nu geen gekheid, maar dat kan. Ik vertel nooit gekheid of ik heb de heilige ernst erbij, weet u dat?

Iemand die zegt: ‘Er loopt mij altijd iemand achterna die wil me te pakken krijgen. En dat is nu al vijftien jaar aan de gang.’

Ik zeg: ‘Meneer, dan zal ik hem vannacht even laten vallen.’ Ik zeg: ‘Ik zal u helpen.’ Ik zeg: ‘U gaat maar, om twee uur gaat u slapen, niet eerder.’ Ik zeg: ‘En die eerste diepe slaap, u slaapt dan half twee, half drie, drie uur ...’ Want het was een patiënt van me. En die man zijn zenuwen gingen kapot, alleen door dat niet slapen. En altijd maar, als hij in slaap kwam, dan zaten hem twee kerels achterna ...(niet te verstaan) en die wilden hem maar hebben, portemonnaie, zijn centjes en dan chantage.

Ik zeg: ‘Meneer, wat hebt u in 1921, 1922, ik zie de winter, november, wat

heb u toen gedaan?’

En toen was hij zelf het ongeluk voor die chantage. En dat volgde hem, hij zat ergens in, hij gaf de mogelijkheid en daar is hij van geschrokken, en dat hield hem vast.

Ik zeg: ‘U bent het zelf.’ Maar goed, we hebben een geestelijk koord gespannen over de weg. Ik zeg: ‘Die weg. Hoe is de weg?’

‘Zo en zo en zo.’

‘Goed, en waar komen ze dan?’

‘Daar. Dan staan ze achter die bomen en dan komen ze en dan rennen ze en dan moet ik weg.’

Ik zeg: ‘En daar zullen ze vallen.’

En toen hebben we een geestelijk koord gespannen, met meester Alcar, en toen vielen ze, ze gingen over de kop, kwamen in een sloot, dachten dat ze verdronken, want dat hoorde er ook bij, en hoe meer de schok voor die wezens was, des te dieper was ook de schok in hem en toen gaf hij een gil, en toen kon hij zich in die tijd verstoppen en toen kwamen ze het water uit, en toen renden ze door en konden ze hem niet meer vinden. Vanaf dat ogenblik was hij zijn nachtmerries kwijt. Het kostte hem tweevijftig, die behandeling. En hij was al vijfduizend gulden kwijt bij de psycholoog; maar hij was het nog niet kwijt. Bij mij kostte het tweevijftig, meneer. Door dat geestelijke koordje.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Mijn man heeft ook nachtmerries, maar van de week heeft hij me zowat gewurgd, maar ik werd wakker, in mijn slaap had ik hem al zo beet. Dat is nogal aardig afgelopen. Er is nog wel meer voorgevallen, maar ook met nachtmerries heb je dat. Hij bedoelt het zelf, geloof ik, niet zo.’

Hij weet het niet eens.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, hij weet het geeneens. Nee, want de andere dag toen zei ik het tegen hem, toen zegt hij: ‘Nee, ik wou opstaan.’”

Dus in zijn onderbewustzijn is hij u heerlijk aan het liefhebben met de handen naar uw keel toe. (gelach) Mevrouw, het enige wat daar goed voor is, is een flinke mep op zijn neus. Zo, wóem. Niet met een knuppel, maar met zo’n klein latje, páts, dan schrikt hij en die schrik, die schrik ... Ja, het is weleens nodig. Dat is niet slaan, maar die tik ... Als hij dat doet, dan zegt u - klets, huh -: ‘Ja man, voor het goede.’ En die schrik houdt hem tegen om zijn handen uit te steken, in slaap.

(Mevrouw in de zaal): ‘...(niet te verstaan) hij ziet vannacht, ziet hij wat ook zelf, dan gaat hij zijn bed uit ...’

Ja, hij is mediamiek.

Ik heb een dame gehad, die deed aan spiritisme. En: 'Ja, ja.' 'En we hebben het zo mooi.' En eindelijk ...

Ik zeg: 'Meneer, laat ze ophouden, meneer, want dat is klets wat u daar hebt.'

Nou goed, ze gingen toch door. Na vier weken moest ik komen: 'Meneer Rulof, kom toch alsjeblieft want mijn vrouw is kierewiet.'

En daar zat ze: 'De Heilige Geest komt en als we hem zien dan zal de wereld wel zien ...'

Ik zeg: 'Ja, daar heb je het alweer, de Heilige Geest is het weer.' Ik zeg: 'Meneer, mag ik een emmer vol met koud water?'

Toen zegt hij: 'Wat wilt u doen?'

Ik zei: 'Een emmer koud water helpt alleen hier, mijn kracht helpt haar niet.'

Hij zei: 'Ja, maar dat neem ik niet op mijn rekening.'

Ik zeg: 'Ja, de burens krijgen er last van, maar ik heb een emmer vol koud water nodig.' En ik had ze zo onder de straal gezet, en niet onder de krachten van de meester. Maar een emmer vol koud water had het gedaan. 'En als u niet wilt, meneer; over twee dagen gaat ze naar Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag).'

Ze wilden het niet. En ik had ze alleen een shock willen geven, door koud water. Twee dagen daarna zat ze in Rosenberg, en toen kreeg ze veertien shocks, en toen was ze er nog niet. Doordat, ze wou ook medium zijn. U kent toch wel de drama's; het is toch geen wonder dat onze dingen in de straatgoten van de stad liggen.

Maar uw man is natuurlijk sensitief, en hij is natuurlijk, zijn onderbewustzijn, bezig, want we hebben honderd miljoen levens gehad. Waarover heeft hij die nachtmerries? Dan is hij bezig in zijn strijd, dame, en dan ligt u daar als een liefhebbend moeder, en dan word je heerlijk geworgd. Leuk, hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar hij doet het weleens meer. Ja, wakker is hij niet ...'

Maar het is droevig genoeg. Maar het is geen droevigheid, het is het verleden dat in hem spreekt. Maar pas op, want u wordt geworgd. Want als hij éénzijn beleeft met die toestand waarin hij leeft, waardoor zijn handen zich uitsteken en ontspannen, dan zijn er heel wat mensen geworgd. Ja. Het kan nog gevaarlijk zijn. Maar u weet nu hoe laat of het is. Als hij u wort dan gaat u lekker uw 'vleugeltjes' krijgen. En hij zit met de narigheid, want de rechtbank die gelooft het niet. Die zegt: 'U heb uw vrouw geworgd.' En dan gaat hij de gevangenis nog in ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar zover wou ik het niet hebben, toen wou ik op een andere kamer gaan slapen ...'

Ja, zover wilt u het niet hebben, maar veronderstel dat hij de kans krijgt om u wel te worden, dan is het gebeurd.

(Mevrouw in de zaal): 'Dan is het te laat.'

Kijk, en nu is er een mogelijkheid. Als u nou bij mij komt, in die tijd bij mij kwam en u moet een diagnose hebben, dan vraag ik meester Alcar: 'Wat is hier nu nodig?' Dan zegt hij ... Als ik het niet kan, dan gaat u naar een dokter en dan laat u hem iets geven voor zijn zenuwen zodat die zenuwen tot kalmte komen. Want de zenuwen krijgen zijn gevoelsleven, de zenuwen gaan aan de gang, en dan is zijn beheersing, zijn concentratie, die nu onbewust is, is weg, en dan gaan de zenuwen handelen en die zenuwen zitten ook in zijn handjes en daar zit ook het gevoelsleven in, en dan grijpt hij al; en hij weet het niet eens.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar iets van de dokters dat heeft geen vat op hem want op zijn zenuwgestel werkt het niet.'

Nee, maar de zenuwen, die zijn het, om die te kalmeren ... Ja, ik heb middelen genoeg voor hem als hij dat wil. Laat hij onder ijskoud water gaan. Laat hij kalm beginnen van de zomer, en laat hij het een tijd doorzetten.

Toen ik 'Het Ontstaan van het Heelal' had, toen plaatste de meester mij twee maandenlang, 's avonds om half twaalf kon ik me heerlijk uitkleden, dan moest ik heerlijk onder de koude kraan, midden in de winter. Waarom? Zegt de meester: 'Want de zenuwen van je, André, die staan op het kookpunt.'

Ik heb mijn dingen moeten verdienen, dames en heren. Het was heus niet zo leuk om elke avond onder de koude kraan te gaan. Maar de vlammen vlogen van mijn organisme af. Het water was direct gloeiend heet, zo'n brand was er in mijn zenuwen. En ik heb nooit hoofdpijn beleefd, één keer maar. En toen praatten wij het er nog uit.

Wilt u verruiming? Verruim dan uw wil en wees nooit lui. Ik heb gezegd: 'Ik wil met luiheid niet te maken hebben, en met moeheid helemaal niet.' Ik heb nu honderd schilderijen gekregen, mooie machtige borden. Ik heb er straks dertig voor u, als u er eentje van wilt hebben voor uw huis, voor uw gezin ... Ja, dan zeggen ze natuurlijk: 'Niet te duur, zeker.' 'Niet te duur weer, hè?' Maar die zijn voor 'Jeus III'.

Wat zei ik nu zo-even, daarvoor?

(Meneer in de zaal): 'Jeus III.'

Voor 'Jeus III', ja. Maar dat was het niet. Nee, ik ben het kwijt.

(Mevrouw in de zaal): 'Schilderijen.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Over de borden.'

(Meneer in de zaal): 'Die schilderijen.'

Ja, daar had ik het over. Maar er was nog wat anders. O ja, ik heb het alweer, meneer. Ik heb het alweer. Nee, ik had het nog niet eens gezegd. We hebben er honderd gemaakt, ik ben nu alweer aan het schrijven, ik heb alweer bijna weer een half boek af, maar ik ben niet moe. Ik word nooit moe. Ik wil met moeheid niet te maken hebben. Want de mens is ruimtelijk diep en de mens kan zich zevenmaal uitputten, dat heb ik in de oorlog beleefd, geschreven, we hebben nu vijftientig boeken af, en ik zou er nog wel aan vijftientig kunnen beginnen, maar het is niet meer nodig, want de meesters zeggen: 'Straks is het directe-stemapparaat op aarde en waarom zouden we je nu afbeulen? Geniet nu maar van Moeder Natuur, praat eens met een bloem en een plant, want de mens luistert toch niet.' Maar dat is niet waar, want u bent hier ook vanavond, meneer.

Dames en heren, tot zondagmorgen. Daar spreken in Diligentia de meesters, want ik ben nog maar een grote sufferd.

Slaap lekker.

Tot zondagmorgen.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 3 april 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik ga vanavond beginnen met een lange brief, met: "Mijne Heren ..., en dames natuurlijk, "Beleefd verzoekt ondergetekende uw aandacht voor zijn hieronder nader te omschrijven voorstel. Reeds jaren wordt door verschillende personen getracht om alle bestaande spiritueel denkende groeperingen onder één dak te brengen. Steeds vielen de geopperde plannen echter in het water. Niettegenstaande ik van de moeilijkheden die dit plan met zich medebrengt goed doordrongen ben, wil ik ook een poging in die richting wagen." Moet u luisteren. "Hier te stede is een bakkerij gevestigd wiens eigenaar bereid is een gedeelte van zijn bedrijfswinst, 15, te storten op een bouwrekening ten bate van een fonds voor een tempel waarin elke spirituele groep gehuisvest zou kunnen worden. Alleen kan dit plan doorgang vinden wanneer zowel de geestelijke leiders als de besturen van de verenigingen met hun leden volledig achter dit plan gaan staan. Stelt u zich eens voor: in deze tempel zal een bibliotheek, een tentoonstellingszaal voor mediamieke werken, een filmzaal, de verschillende gehoorzalen, gevestigd kunnen worden." Alles erin dus, hè? "Hoe groter het aantal spiritueel denkende mensen hun brood betrekken van deze firma," niet slecht, niet gek, "zoveel te eerder zal het ideaal verwezenlijkt kunnen worden. Laten we allen trachten die eensgezindheid op te brengen die zeer nodig zal zijn om dit voorstel tot uitvoering te brengen. Ook aan andere verenigingen is een exemplaar van dit schrijven gezonden. Hopende dat dit schrijven een gunstig resultaat mag afwerpen, verblijf ik met de meeste hoogachting, T. Schaminee, van Timorstraat 122 in Den Haag."

Ik heb die man bij me gehad, ik zeg: 'Leg maar eens een schrijven neer, dan zal ik erop ingaan.' Ik zeg: 'Dan kunnen we dat eens met elkaar bepraten.' Maar ik heb natuurlijk, ik heb daar natuurlijk wel – dat heb ik hem ook gezegd – wel honderd andere voorbeelden. Hoewel dat niet zo gek is wanneer wij bij die ene man natuurlijk ons broodje gaan halen. Ik zeg: 'Maar hoelang duurt het voordat we aan die tempel kunnen beginnen?' En het gaat mij voorlopig nog helemaal niet om de tempel. De mensen hebben gelden gegeven voor de tempel, we zouden de Universiteit van Christus kunnen bouwen, maar voor tweehonderd mensen is dat nog niet voldoende. En, als die tempel begint dan beginnen de meesters met heel iets anders, want dan krijgt ge in die tempel uw eigen zit, dat is logisch. Want als u er niet bent en uw plaats laat innemen door een ander – ik wil nog geen leden hebben, en dat hebben we al eerder verteld en verklaard – maar als een ander uw plaats inneemt staat

die Universiteit immers stil. En wat moet je met tweehonderd mensen beginnen met een tempeltje van een miljoen? Maar ik heb veel andere middelen.

Maar wat denkt u hiervan, dames en heren? Laat deze mens – meneer, die is er een van ons, en hij loopt met dit plan rond, dat is heel machtig – laat hij eens proberen, heb ik hem gezegd, bij andere verenigingen, de theosofen, rozenkruisers, spiritisten. Is dat bij elkaar, dan zijn we zo machtig als ik weet niet wat, en hebben wij over vier weken een half uur radio-uitzending; als u maar bij elkaar bent.

Spiritisten hadden voor de oorlog een half uur uitzending voor de radio. Een half uurtje. En dan ergerde ik mij zwart, want in dat half uur kwamen ze met gedichtjes. Ik zeg: Mijn god, mijn god, éven hebben ze de mogelijkheid en nu komen ze met gedichtjes. En dan kwam er zo'n hele fijne ... en dan droeg hij zo'n mooi gedichtje voor van een kwartier, en nog een kwartiertje een paar woorden; weg was het half uur. Ik zeg: 'Geef mij eens vijf minuutjes', maar toen kreeg ik ze niet natuurlijk.

Nou, dat was weer zo'n stelletje mensen bij elkaar: hij mag dat wel, hij kan dat wel, en dan werd er zo'n 'hij kan mooi praten' ... Ja, dat kan ik ook, geef mij de radio eens, dan gaan we mooi praten. Hoe wilt u het vanavond horen, op zijn Gelders of op zijn stads? (Jozef spreekt deftig.) 'Moeten ... Zullen we anders gaan denken ...' 'Do you think we always like to question ...' Nou, dan stoppen wij een aardappel in de mond en we beginnen te gorgelen.

Maar wat denkt u hiervan? Ik heb dit gezegd. Kijk, toneel – toneel niet; ja, toneel kan er ook nog in – film, lezingen, boeken, tentoonstellingen. Meneer – waar bent u? – ik heb het plan, het plan ligt al klaar, al jaren, en is getekend door een architect Van de Hoek hier in Den Haag. De tempel die is volkomen klaar, architectonisch klaar, berekend en alles. Dat ligt al klaar, al lang. Ik heb niet alleen heel veel mensen die daarvoor voelen, maar er is zelfs een filmmaatschappij die ervoor voelt. En wanneer die mensen geld krijgen ... Die hebben al een film gemaakt, die is afgebroken, maar daar zijn ze toch weer mee bezig om op te bouwen, want die film heeft veel te veel moois. Als het zover is en hij komt hier in Den Haag, zal ik u waarschuwen.

Maar die maatschappij, verleden jaar, anderhalf jaar geleden ... Dat was een bankier, en dat was een volgeling, in Amsterdam, van meester Zelanus, en die zei: 'Jozef, je hebt al genoeg gedaan alleen. Wij gaan nu ook eens beginnen, jij krijgt eenderde van de film voor de boeken.' En dat was vastgelegd in de documenten. En de man, de regisseur en allen ...

(Tot mensen in de zaal): Komt u binnen, dames en heren.

...de regisseur en allen die wilden meehelpen, en dat waren ook alweer volgelingen van ons, lezen de boeken en die zijn bewust, zo is het, en alleen dát willen ze maken ...

Wat is het geval? Die bankier die wordt ziek en dan laat hij mij roepen, ik ga naar het ziekenhuis toe, en dan zegt hij: 'Jozef, je krijgt een ton.'

Ik zeg: 'Zo.'

Hij ligt daar, ja, hij zegt: 'En ik heb al naar Amerika geschreven, een van de grootste reporters van Amerika, een vriend van mij, van de New York Times ...'

Ik zeg: 'Daar ben ik geweest. Ik heb hem niet gezien.'

Hij zegt: '...en die komt naar Holland, laten we komen, want die moet over je schrijven.' En al die dingen meer.

Ik zeg: 'Goed, meneer.'

Ik keek hem maar aan. Hij hield mijn hand vast. Hij zegt: 'Ik word weer beter?'

Ik zeg: 'Ja.'

Hij zegt: 'Want jij hebt genoeg gedaan. Wij luizakken', zegt hij, 'wij doen niets en ik ... wij hebben ons hiernamaals, wij hebben de sferen en wij hebben onze ruimten en jij staat er alleen maar voor. De meesters doen dit, en hebben wij dan niets te zeggen? Kunnen wij dan niets doen?'

Het is toch zo? Mijn boeken zijn toch uw boeken? Of is dat uw hiernamaals niet?

En die man had het begrepen, hij zegt: 'Jij krijgt een ton.'

Ik ga naar de lezing, want ik moest naar een lezing, ik zeg tegen die man die daar later kwam, die regisseur, ik zeg: 'Die beloofde me een ton.' Nee, ik zei het hem niet eens. Ik ging naar boven, ik zeg: 'Meester Alcar, heb je nog meer van die miljonairs die over een week in de kist liggen en me nu nog een ton beloven, voor u?' Een week daarna lag meneer in de kist. Weg ton van Jozef. De film werd gekraakt; weg derde deel.

Maar we hebben nog een mogelijkheid en dat is deze, dames en heren, het bewijst dat je toch, die kern toch krijgt; ook deze man, die meneer hier, dat is niet zo kwaad, maar we hebben veel machtiger dingen om te komen, want dat is heel mooi, die bakker stelt zich toch ook maar weer open voor het goede. Zondag na de lezing, zondagavond kwakte iemand weer, gooide iemand weer een briefje in de bus met f. 535,- voor de boeken.

Hier komen vaak briefjes; in huis maar openmaken. En daar f. 20,- en f. 50,- en f. 100,- en f. 500,- en zo gaat het door. Is dat nu nog niet voldoende, dat de mens weet dat de boeken van hun zijn en niet van mij alleen?

f. 535,-, dat is een knap stootje, maar voor 'Jeus II' lag er f. 5.000,- in de bus. Dit is voor 'Jeus III'. Ik zeg maar zo, ik zeg altijd maar zo, ik voor mij, ik ... Er staat geen adres op, er staat niets op, en dat vind ik nog machtiger. En dan ga ik helemaal niet zien, en ik wil er niets van weten, want dat zijn de orchideeën voor Golgotha. Voel je wel? Het gaat me niet aan. Maar ze weten

blijkbaar wel waar het naartoe gaat, anders deden ze dat niet. Meneer, dat doen ze zomaar niet, de mensen.

Nu kunnen we wel modderschuiten over ons hoofd krijgen, maar er lopen ook gouden koetsjes bij, zie je. En toen schoot mijn keel vol, ik denk: Mensen, geluk, geluk hoor, sterkte. Ik zal het zo doorgeven en straks zult u het wel zien.

Kijk, die gelden, heb ik u al meermalen verteld, die gelden, dat is al heel wat geweest, maar ik heb u ook verteld: er zit, momenteel zit er een macht in, een hele hoop. Meester Zelanus heeft het in Diligentia verteld: ‘Uw gelden worden gebruikt voor de boeken.’ En is toch logisch? Waarom zouden we dat dan neerzetten en er niets meedoen? Nee, de boeken moeten uit. En dat is ons bezit.

Langzaamaan, die Universiteit van Christus, het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap, dat wordt, over vijftig jaar nog niet, maar over vijftig, wanneer de directe-stem gaat spreken, dan wordt dat staatsbezit. Dat woord neemt de staat op. Want die boeken die gaan naar elk huisje, die de Christus en God moeten aanvaarden; de Ene Die wij hebben, Die wij achter de kist hebben gezien, DÍe moet men aanvaarden. En wat doen dan onze boeken?

Ik ben nu bezig met de ‘Vraag en Antwoord’ van u, dat mejuffrouw Bruning klaar heeft gemaakt. En nou typ ik het over want er was een hoop uit, en dat kunt u toch niet doen. Maar als u leest welke vragen u daar gesteld hebt en hoe de meesters die hebben beantwoord, hier van dat plekje af, dat is ontzagwekkend. Hebben we daar straks weer het geld voor, tien mille, om dat even te laten drukken. Want stencilen, dat zal ik u eerlijk nu vertellen, dat was de bedoeling, dat is gewoonweg het werk van de ruimte kraken. Daar moet je een mooi boek van maken: een wit boek met een kruis erop, en een kinderwagen eronder met een baby erin. En dan zeggen ze: Wat is dat voor een gek iets? Onder het kruis van Christus een kinderwagen met een baby en dan een hand erachter die drukt, een mooie symboliek. Dat is het nieuwe leven voor de mens. Dat zie ik nou in ene keer zo, het kruis van Christus, een wit boek, een blauw kruis erop, en onder het kruis een kinderwagen met een kindje erin, een hand – een mooie hand natuurlijk, hè – die dat zo voortdrukt. En dat is: kom tot Mij en ge zijt zeker. Dat is het boek van hier.

Meneer, meneer, meneer, meneer, ja, wat zullen we doen? Ik zei u al, er is zelfs al een filmmaatschappij bezig. Ik heb zes scenario’s gereed. Ik heb mijn kunst. Ik heb honderd borden. Dertig, heb ik u verleden gezegd, mag ik ervan kwijt, en als u er een hebben wilt dan komt u maar kijken, als u er gauw bij bent, anders zijn ze weg. Maar dan zul je morgen een gestorm horen. Maar hoe maak ik dat klaar dat ik er een voor een zie; dat is het gekste

ervan, zie? Maar u moet het zelf weten. Er is iets bij, en dat is allemaal alweer voor, meneer, voor dit, voor dat, de boeken. Eerst zorg ik voor de boeken, dat is mijn taak.

En andere mensen zijn al bezig om die tempel te bouwen. Als wij die verschillende sekten, die verschillende kanten, het spiritisme, heb ik die meneer ook verteld ... We krijgen ... de rozenkruisers die krijg je toch niet, je krijgt de theosofie ook niet; maar de spiritualisten, alleen in Nederland, meneer, dan waren we al rijk, schatrijk. Maar kunnen zij daar, die nu daar op een paard zitten, daar gaan zitten en luisteren? Moet ik dan goedvinden dat in die tempel, heb ik u gezegd ... Dan kopen we een tempel en dan komen al die verenigingen naar binnen, komt die meneer, doet de ogen dicht en praat; een dame, en dan zit ik er met mijn neus bij dat ze kletspraat praat, meneer, in ons huis dat rechtvaardigheid en waardigheid heeft. Meneer, ...(niet te verstaan), dan zijn de onze al bezig om ze eruit te bezemen; dus dat wordt niets.

Dat broodje, meneer, verzuurt onder en in uw handen. En wat moeten we nu doen? Dat is niet zo eenvoudig. Maar ik ga door. En wacht eens af wat die mensen allemaal zeggen, en dan zult u zien, meneer, u strandt omdat die windhonden hun eigen baan willen beleven en vliegen. De mens wil van dat paardje niet af. Waar of niet? Die zijn iets geworden, hebben iets gedaan, hebben hun seances, hebben dit, krijgen hun bloemetjes, krijgen hun mensjes ... En Antoinette van Dijck (zangeres, radio programmamaker, 1879-1975) gaat dood, is mishandeld en geïnterviewd in het concentratiekamp en of dat nou weer, datzelfde mens, die persoonlijkheid, een week later voor de radio spreekt: 'En ik leef nog', dat gooien ze maar weer weg; maar mevrouw gaat door. En dát in uw huis? Ziet u?

(Meneer in de zaal): 'In de tempel.'

In de tempel? Meneer, laten we er maar een markt van maken, dan weten we tenminste dat de schillen en de doosjes er ook in liggen. En misschien nog een sinaasappeltje die weg is gerold en die steken we dan in de zak, maar meer krijgt u toch niet.

Ja, wat moeten we nou doen, dames en heren?

(Meneer in de zaal): 'Er is nog iets meer aan verbonden', ja, 'want als u op het ogenblik nou eens die meneer Meinders weer neemt, die voorzitter is van zo'n Christelijk Spiritistisch Genootschap, waarin hij de verschillende spiritistische kringen, seances, bijeen gebundeld heeft, en hij daar een salaris van krijgt van vijfduizend gulden voor het eerste jaar, en zesduizend gulden voor het tweede jaar ... Ik zou zeggen: dat is zo gek nog niet. Maar als die heren daar nou het beleid moeten voeren, alleen voor het geld, dan kunnen ze beter thuisblijven. Ik, voor mijn persoon, zou liever zeggen: Laat ...(niet te verstaan) maar gaan, maar ze zijn toch minder rijp voor deze wetten.'

We hebben er niets aan, meneer. Het gaat de meesters niet om een tempel; die kon er al zijn. Meester Alcar zei: 'Wij brengen de innerlijke tempel op aarde.' En dat is al heel wat, meneer, want altijd zijn er tempels gebouwd, meneer, maar de innerlijke stof, het bewustzijn van die tempel bleef straatarm. Waar of niet? En nu hebben wij de innerlijke in handen. 'Maar de uiterlijke, stoffelijke', zegt meester Alcar, 'laat ik aan de „Eeuw van Christus”, dat is de tijd die na ons komt, 'aan de mens van de maatschappij laat ik dat om op te bouwen.'

Laten wij met zijn allen maar zorgen dat de boeken er zijn, dan hebben we onze handen vol. En dat is al een mooie taak, hoor. Maar om nog een kantoorje te laten maken en om het daar van links en rechts te laten afbreken en bezodelen ... En het gaat toch om zes- zeventuizend gulden; nou meneer, het is knap, ik heb het nog nooit gezien.

(Mevrouw X): 'Meneer Rulof, ik heb een vraag aan u. Ik heb iemand gehad die zei: 'Ja, er bestaat geen noodlot', zegt hij.'

Wat zegt u?

(Mevrouw X): 'Ik heb met iemand gesproken die zei: 'Er bestaat geen noodlot.' Ja. 'Toen zegt hij naderhand: 'Maar Napoleon is naar Rusland gegaan en dat is hem noodlottig geworden.' En nou moest ik dat afleggen.'

Ja natuurlijk.

(Mevrouw X): 'Nou, hoe kan dat nou?'

Mevrouw, als ik in de loterij speel, ik ga boven mijn vermogen, dan zit ik bovenop mijn noodlot.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik ...'

Ik ben in Monte Carlo geweest, mevrouw, ik ging er met vijftien miljoen naartoe en ik kwam met niets meer terug.

(Mevrouw X): 'Ja, maar wie had nou gelijk? Hij zegt dat ik ongelijk had. Ik zeg: 'Dan bestaat er wel een noodlot.'

Ja mevrouw, maar we hebben het momenteel niet over een noodlottige tempel.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar dan ...'

Ja maar, nee, nou bent u niet eerlijk, nou vind ik ... nee, dat is niet aardig. Wij hebben het over de tempel van de Universiteit, en nu komt u met een noodlot erbij, maar ik geloof wel, mevrouw, dat u gelijk hebt want het wordt een noodlot als we die mensen er allemaal bij halen.

(Mevrouw X): 'Nee, ik heb het nou niet over die tempel.'

Maar daar hadden wij het over. Ik ben met die vraag bezig.

(Mevrouw X): 'Ja, maar ik ben, voor die vraag ben ik nou naar u toe gekomen.'

Had u dan niet even ...

(Mevrouw X): 'Ik dacht: Rulof die weet zo veel.'

O ja? Nee, nou wordt het nog erger. Maar mevrouw, als de schooljuffrouw met iets bezig is, kunnen er dan tien tegelijk vragen, dat gaat toch niet? Nou moet u even ... (mevrouw praat er doorheen.) Mag ik u dan leren even, dat u even moet wachten?

(Mevrouw X): 'Ja, ik kan niet lang wachten want ik moet zo weer weg.' (gelach)

Wel, dame, daar hebben wij ontzag voor. Ik maak dit onmiddellijk af en dan begin ik met uw noodlot. En dan zullen we er iets moois van maken.

(Mevrouw X): 'Ja, daar kom ik nou expres voor, voor dat noodlot.'

Alleen om dat noodlot? En om niets anders? Nou ja, misschien stop ik nog wel een cadeautje in die tas van u en hebt u er toch nog wel iets bij.

Maar, meneer en mevrouw, dames en heren ... U voelt wel, meneer, ik zou u zeggen: werk door en probeer wat u ervan krijgt, misschien komt er iets uit. (Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'U bent sceptisch.'

Ik zeg: Misschien komt er iets uit.

(Meneer in de zaal): 'Ja, aan alle kanten waren er die stonden er niet raar tegenover. Van Engelen bijvoorbeeld, die ...

Ja, dat is al heel wat. Dan bent u wel bij een burgemeester op occult gebied. Maar ja, ik wil daar niet mee te maken hebben. We zullen proberen om er iets van te maken, maar ik leg het u voor, de zekerheid is alleen deze: indien dat mogelijk is, wat zou het niet zijn! Ik daag ze toch allemaal uit, de theosofen, rozenkruisers, spiritisten. Ik zeg: test mij dan tien jaar. Als ik dan bewezen heb dat ik iets heb, aanvaard het dan, buig u, en we zijn zo sterk als ik weet niet wat. Waar of niet?

(Meneer in de zaal): 'Maar ze komen niet.'

Maar ze doen het niet, meneer, want ik zeg u, die Van Engelen en die anderen, die moeten allemaal dáár gaan zitten, want het is gezwam in de ruimte. En dat doen ze niet. Wat wil die man gaan doen straks als hij hier alleen maar kan zitten en hij kan die vijfduizend gulden niet meer krijgen? Meneer, dan moet hij naar de papierfabriek. Ik geloof niet dat hij dat doet. Ik zeg: Meneer, wat vertelt u de mensen? Nou, haal die meneer eens, en dan moet u die meneer hier neerzetten en dan moet u eens horen wat ú die man kunt vertellen: u slaat hem dood met wijsheid. Over die geesten van die mensen, daar bent u allang overheen. Want het blijft gezocht en een domineespraatje. En neemt u dat nog? Ik heb ze toch hier laten zien, hier heb ik toch geprobeerd ... En ze kunnen het niet? Nee, dat kan ook niet, dat kunt u ook niet, meneer, als er geen goed contact is; en die hebben geen contact.

Als zij in trance gaan – dat lees je toch in ‘Geestelijke Gaven’, en hier is het toch bewezen, ik heb het toch bewezen door mijn achthonderd lezingen, door mijn boeken? – als ik in trance ga en die mensen gaan in trance; is toch precies hetzelfde?

En dan moet u eens gaan vragen stellen, meneer. Nou? O, daar zijn er een hele hoop onder u die hebben het gedaan. En wat krijgen ze? Niets. Die zeggen: ‘Meneer, je doet je ogen maar weer open want je zit er nog lekker in’, want dat zien ze, dat kennen ze, dat weten ze. Want ‘Geestelijke Gaven’, de twee boeken, zijn zo scherp als een geestelijk snijdend zwaard. Waar of niet? En u kunt er niet aan ontkomen. En nou kunt u wel komedie gaan spelen, meneer; de mens die dat leest, die zegt: maar dat dan, meneer, en dit dan, meneer, en dat dan, meneer? Weten ze niet. Ze hebben geen contact. Ze zijn geen mediums. Elk mens heeft gevoel, de hond, en kat, heeft het. Maar gaven, meneer, voor Gene Zijde ... Echte zieners? Er staat in ‘Geestelijke Gaven’, als u werkelijke zieners hebt, meneer, onder tien miljoen mensen is er maar misschien een of twee bij.

En hebt u dat niet uitgevonden in de jaren nadat ‘Geestelijke Gaven’ uitkwam? Probeer het maar. Kunt u daaraan ontkomen? Nou meneer, noch voor het zien, noch voor het genezen, het schilderen, het schrijven, de directe-stem, dematerialisaties, goeie genade, probeer het maar.

Maar nu gaan we beginnen, meneer, u doet uw best, en we horen nog wel van u, waar of niet? En als we brood moeten kopen en het is er, meneer, dan kan die man morgen al bestellen. Waar of niet, dames en heren?

We hebben hier Rotterdammers bij, dan laten we die man zelfs naar Rotterdam een broodje brengen. Mevrouw, en dan nemen we niet elke dag één broodje maar dan nemen we er twee want dan hebben we vijftien cent meer.

(Mevrouw X zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw X): ‘Dat zegt mijn moeder ook.’

O ja. Mevrouw, u wilt weten: Wat is noodlot? Ik zeg al: Wat is noodlot? Iemand die gaat en die zegt: ‘Ik ga even naar de dokter want mijn moeder is niet goed.’ En hij komt net de hoek van de straat om, mevrouw, en ze rijden hem dood. En de moeder leefde na vijftien jaar nog, maar de goede ander, de andere die naar de dokter wou gaan om voor moeder hulp te halen die reden ze net op de hoek van de straat dood. Wat is nu noodlot?

(Mevrouw X): ‘Dan had hij goed uit moeten kijken.’ (gelach)

Nee mevrouw, dat was nu zijn zalig einde. En zo kunt u gaan, als er een ongeluk bij is, dan is het altijd ...

(Mevrouw X): ‘Nee, dat was geen noodlot, want als hij goed uitgekeken had, dan was hij niet doodgereden.’

(Meneer in de zaal): 'Napoleon ook.'

(Mevrouw X): 'Hij zegt: 'Er bestaat geen noodlot.' En dan zegt hij dat Napoleon naar Rusland is gegaan, dat is hem noodlottig geworden. Nou, dan bestaat er toch een noodlot?'

Ja, dan bestaat er een noodlot. Hebt u alle boeken gelezen, mevrouw?

(Mevrouw X): 'Ja, ik heb er al een paar gelezen.'

Een paar, nou, er zijn er negentien. Als u de moeite niet neemt om ze te lezen, dan heb ik ook niet de moeite en de kracht het u te verklaren, want ik moet naar die boeken toe.

(Mevrouw X): 'Ja, maar dat gaat zomaar niet, om al die boeken zomaar gauw achter elkaar uit te lezen.'

Gauw gauw gauw ... Het gaat erover, mevrouw, ik kan het u mooi verklaren, geestelijk verklaren, menselijk verklaren en ruimtelijk, en ik kan het u goddelijk verklaren. Want die man die daar de hoek omging, die had maar uit moeten kijken? Mevrouw, het was zijn tijd.

(Mevrouw X): 'Daar geloof ik helemaal niet meer in.'

Nee. Er is een vliegtuig, dat vliegtuig dat nu in Duitsland neer is gegaan; waarom hebben die mensen die in dat vliegtuig zaten niet vlug die knuppel genomen, die stuurknuppel, en hebben ze hem zelf naar het vliegveld gestuurd? Waarom deden ze dat niet? Ziet u? Een trein wordt aangereden, is dat ook hun eigen schuld? Is dat de schuld van de machinist die daar doorrijdt? En er is zo'n andere man die daar dat wisseltje moet overgooien en doet het niet, en nu vliegt die zo op het ander spoor en vliegt er gelijk uit. Ook een noodlot?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Mevrouw, er is geen noodlot. Alles heeft bestemming. En alles is pertinent berekend en af. Maar we kunnen wel geknoei beleven.

Is dat een noodlot dat Napoleon naar Rusland ging en daar bezweek voor Moskou? Nee mevrouw, dat is zijn eigen afbraak. Hij stikte in zijn afbraak en verongelukte bijna. En zo is het met alles. En nu kunt u honderdduizenden voorbeelden nemen, en dan haal ik u ... die moet u zelf stellen, u hebt het nu over Napoleon, maar ik ben niet van plan, en ik hoef het niet te doen, om al die voorbeelden naar voren te brengen. En dan kunt u een lijstje krijgen met honderden vragen, en allemaal door noodlottige omstandigheden geschiedt, dan zal ik u de geestelijke, de ruimtelijke wet verklaren ten opzichte van leven, gevoel, persoonlijkheid, vaderschap, moederschap, reïncarnatie, wedergeboorte. Over die ene noodlottige toestand bent u met ruimte, met tijd, met leven en dood, wedergeboorte, vader-, moederschap, met planeten en sterren verbonden. Want als er een noodlot bestond, dan hield de aarde zich niet in haar baan en dan stortte alles in elkaar, want dan hangen wij in

de ruimte.

(Mevrouw X): 'Dus hij had toch gelijk dan?'

Wat zei die man dan?

(Mevrouw X): 'Er bestaat geen noodlot.'

Nee mevrouw.

Die man heeft gelijk, onherroepelijk gelijk. Jazeker, zeker, die man heeft gelijk.

(Meneer in de zaal): 'Maar alles is toch wet oorzaak en gevolg?'

Ja, wet oorzaak en gevolg, karma. Meneer, maar daar hoeven we het niet eens over te hebben. Het gaat hier over de doodgewone tijd en dan is er, kijk, wij weten, en dat neemt u ook: er gebeurt niets buiten God om, of voor ons, dat God niet zou weten. Dat neemt u toch, niet?

(Mevrouw X): 'God, God, voor mij bestaat er geen God, meneer. God bedondert mij.'

Wat zegt u? Volgens u bestaat er geen God?

(Mevrouw X): 'Nee.'

Mevrouw, dan schei ik er onmiddellijk uit, ik schei eruit. Als u dan die boeken leest, dan bent u een halsstarrige weigeraarster. En dat is nu paarden voor de kippen.

(Mevrouw X): 'Ik ben tussen de heiligen grootgebracht, in iedere hoek stond een heilige.'

Mevrouw, ik ook (mevrouw praat erdoorheen) ik ook, ja mevrouw, ik ook en daar zijn meer katholieken die niets anders dan Christus en heilige Maria's en Jozeffen hebben gezien.

(Mevrouw X): 'Ik ben nog niet klaar. Als er één gebeden heeft, dan heb ik het gedaan, uit de grond van mijn hart, en nou geloof ik niet meer aan God.'

Och, nou ... Mevrouw, hier zijn moeders die zijn geslagen en getrapt (mevrouw praat er doorheen), nee mevrouw, ik ben aan het woord ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat is goed.'

...u krijgt uw woord ook weer. Wij zijn geslagen en getrapt en wij hebben God nog lief, Hij zegt: want het is onze eigen schuld.

(Mevrouw X): 'Ach, kom nou.'

Mevrouw ...

(Mevrouw X): 'Als ik iemand liefhebt dan sla je hem toch niet het graf in?'

En dat doet God allemaal, hè?

(Mevrouw X): 'Dat doet God wel.'

Mevrouw, ik schei eruit, u wordt bedankt, want er is hier niet tegen te praten.

(Tot de zaal): Kun je daar tegen te praten?

(Zaal): 'Nee.'

Mevrouw, ik schei eruit, daar is niet tegen te praten. Het spijt me vreselijk, maar daar is niet tegen te praten. Als ik hier iemand heb die zegt: 'Ik neem geen God en meesters bestaan er niet', ik zeg: 'Ja meneer, dan smijt u mijn boeken maar weg.' Ik ben blij dat ik het gezien heb en dat ik dat houvast heb en die zekerheid, anders ... Ik geloof, tegen zoveel weigering op aarde zou je waarachtig die boeken weer in het vuur gooien. Maar een mens die zegt: 'Er bestaat geen God', dat is prehistorisch, dan gelooft u ook niet in Christus en in niets.

(Mevrouw X): 'Christus wel.'

O, dat wel. Ja. Nee mevrouw, dan ben ik niet in staat, ik ben momenteel niet in staat – en ik word heus niet sarcastisch maar het is waarheid – ik ben niet in staat en ik buig me onmiddellijk ... Ik schei er niet uit omdat ik het niet kan ... (mevrouw praat er doorheen) Mevrouw, ik ben nog aan het praten.

(Mevrouw X): 'Ja goed.'

Ik kan dat wel, ik doe dat niet, ik sta machteloos omdat u de God van al het leven zomaar wegcijfert. 'Die bestaat er niet.' Daar is niet tegen te praten. Nee, ik schei eruit. U hoeft niets meer te zeggen. U zoekt het nu zelf maar uit. Daar is niet tegen te praten. Nee ...

(Mevrouw in de zaal): '...niks maar uit te zoeken.'

Mevrouw, u slaat mij uit het ... niet uit het evenwicht, maar u ontnemt mij de mogelijkheid om fundamenten op te bouwen, want de God van liefde is er.

En u hebt twee boeken of drie boeken van mij gelezen? Daar hebt u niets aan, mevrouw.

(Mevrouw in de zaal): 'Waarom niet?'

Omdat u nu nog zegt ... Met het eerste woord beginnen we al: God is een vader van liefde, het eerste woord dat er in die boeken staat is: Liefde is het hoogste goed aan de mens gegeven, liefde is wat leven doet en van ontroering beven ... En dan ga je beginnen: 'Er is geen God', mevrouw, daar kan ik wel om belken. Dat is ...

(Mevrouw X): 'Ja, waarom dan?'

Waarom dan? Omdat dit de mens als vader en moeder al ontroert. Dan kan ik net zo goed zeggen: mijn vader was er niet en mijn moeder is er niet. Dan zijn die er ook niet meer. U klampt zich alleen vast aan de aarde, aan stof, aan dit, en God is er niet; om die kleine tipjes die u zichzelf hebt opgelegd, moet de God van al het leven uit de ruimte vandaan. Kom kom kom ...

Maar ik stop, dames en heren, ik ga naar een nieuwe vraag. Schluss. Het spijt me.

(Tot de zaal): Heb ik daar het recht toe?

(Zaal): 'Ja.'

Dank u.

Ik ga door. Moet u niet weg, dame, nu?

(Mevrouw X): 'Nee, ik wacht nog even.'

O, dat mag u, dat kunt u gerust doen, maar u had zo'n haast.

(Jozef gaat verder met de volgende vraag.) "Wat is er eigenlijk gebeurd wanneer iemand door een ongeluk," daar hebt u het alweer, "of geestelijke shock bewusteloos wordt?" Nee, dat is toch weer wat anders. "En na te zijn bijgekomen, zijn herinnering heeft verloren?" Geheugenverlies.

Van wie is dat?

Meneer, als er een shock ... Moet u goed luisteren, een shock, juist door de shock kan het gebeuren, het kan ook door een val zijn. En er zijn mogelijkheden dat een mens door een shock en door een val zijn geheugen verliest en niet meer in het bestaande dagbewustzijn leeft. Dus die shock die heeft iets klaargemaakt waardoor zijn gevoelsleven uitgeschakeld is. Dat is het geheugenverlies niet, maar er is een stoornis gekomen in het normale, natuurlijke, geestelijke denken dat vanuit het gevoelscentrum, gevoelsvlecht, zonnevlecht ... die gaat door het lichaam heen over de rug en keert weer terug, en door de hersens en opeens kan dat niet meer verder omdat daar iets uit elkaar, uit het evenwicht is gebracht. Voelt u wel? En dan kan de mens niet meer denken en dan zeggen ze: 'Ja, ik weet het niet meer.' Die kunnen wel praten, want dat is er nog. Denken, ja, nee ... En nu komt er nog iets gekks bij, iets vreemds, en dat hebben de doktoren meegemaakt, die zeiden ... 'Ja', zegt hij, 'toen ging ik praten over de koeien die ik had, en ik was daar en daar en daar, in mijn omgeving: ja, maar hier woon ik niet meer, ik woon hier niet meer.' Toen zeiden die mensen: 'Zie je wel, het geheugen is weg.' Toen stond de mens pertinent, en ineens, door een schok, door die shock, in de reïncarnatie, het vorige leven. En daar begrepen ze niets van. Meermalen gebeurd, meneer. Duidelijk?

Nu kan ik natuurlijk wel doorgaan om die verschijnselen nog te volgen, maar dat is al niet meer nodig want dit is de kern. Dus door de shock kunt u werkelijk uw geheugen kwijtraken, dat is dagbewust voelen en denken, omdat u uit, omdat u niet door ... daar is in die machine een vedertje, een radertje stuk en nu kunt u niet doordenken, dus u staat ergens. Waar staat u? Op uw vorige leven en nergens anders.

Hij zegt: 'Ja, ik ben er, ik heb praten geleerd, dat is er nog, je kunt nog wel denken.' Hij zegt: 'Het denken gaat door.' Ja, maar nu gaat dat denken al niet meer door de hersens, door die bron, maar nu gaat het direct van het gevoelsleven uit, en op dat moment had de geleerde, de dokter kunnen zeggen: 'Mijn god, mijn god, die mens denkt zonder hersens.' Het zoekt zich snel een kanaal en gaat door.

Dat heb ik meegemaakt, hoor, met een mens, met een jongen die bij me kwam en was gevallen, hij zegt: 'Ik kan niet meer denken, meneer.' Hij zegt: 'Ik kan wel praten.' Toen zegt meester Alcar: 'Hij denkt nu zonder hersens.' Nou, we hebben hem vrij gekregen, want er zat een tumortje en die drukte erop, het kon niet door, en dat hebben we weggekregen. En toen kwamen er hier lekker uit de oortjes, zulke eitjes, achter die oortjes, haalden we eruit, vuil eruit, en meneer dacht weer; het kanaal was weer open. Bewijzen.

(Jozef gaat verder.) "Is het mogelijk iemand met geestelijke hulp te genezen van krankzinnigheid als dit wordt veroorzaakt door verandering, deformatie ..."

Wat is dat?

(Meneer in de zaal): 'Deformatie.'

O, deformatie, ik wou zeggen: ik zie het voor een r.

"...deformatie van de hersenen ten gevolge van een ongeluk?"

Ja meneer, dat heb je ook alweer, alcoholisme en syfilis, ja, dat kan allemaal. Maar: Is het mogelijk iemand met geestelijke hulp te genezen van deze dingen? Dat gaat natuurlijk niet, want als u syfilis hebt en aan de borrel bent, u drinkt te veel van die heerlijke borrels, dan kun je dat niet; of er moet een mogelijkheid zijn van, zeg, vijftwintig procent op de honderd maar, dan is er al iets te bereiken. Maar als het op twee, vijf en tien procent komt, dan sta je voor vijfnegentig procent overheersing. En hoe wil je dat nu overwinnen? Terwijl je van de mens niets krijgt, want hij neemt zijn borreltje, hij heeft zijn andere liefhebberijen. Dan sta je machteloos.

En wanneer er van een tumor sprake is, ja, dan moet je zien dat je die tumor kwijtraakt. Dan is het wel weer mogelijk om die mens te helpen, want je hebt stoffelijke bezetenheid, dat is door de tumor, dat is die man met die shock ook. De doktoren ... er zijn al enkele verschijnselen geweest dat de mens, de psychopaat, door de shock genezing werd gegeven, maar de krankzinnigheid stond achter de deur, en die kwam, en het was nog erger.

Dus eerst de gevoeligheid, de psychopathie, het denken gaat niet door, allemaal fout, verkeerd. 'Ja, en dan praten ze in mij, en ze zeggen: 'Dan moet je maar niet eten.'

We hebben er hier een gehad, die kwam bij me: 'Ja, dan zeggen ze, meneer Rulof: 'Dan moet je maar niet eten, je bent een vretzak en de hele wereld lijdt armoede en jij zit maar te eten.' Dat hoort hij, dat hoort die man. Hij zegt: 'Nou, dan eet ik niet meer.' En die man die ging niet meer eten, hij werd zo mager als brandhout. En dan kwam hij bij mij: 'Wat moet ik doen?'

Ik zeg: 'Zo hard mogelijk naar een cafetaria een lekkere biefstuk pakken.'

'Meent u dat nou? Maar dat kan toch wel Gene Zijde zijn.'

Ik zeg: 'Is Gene Zijde van plan om u af te breken?' Ik zeg: 'Meneer, direct

naar het cafetaria.’

Toen ging hij de trappen af, toen kwam hij weer naar boven: ‘Dus toch dat biefstukje, meneer Rulof?’

Ik zeg: ‘Ja, dat biefstukje, een slaatje erbij, iets lekkers erbij. U gaat naar dat cafetaria en daar gaat u lekker eten.’ Ik zeg: ‘U doet maar wat u wilt.’

Hij is buiten op straat, komt nog naar boven: ‘Dus ik moet ... Zal ik het dan dadelijk maar doen?’

Ik zeg: ‘Meneer, onmiddellijk, hoor’, het was zeven uur, ik zeg, ‘nu kunt u nog lekker ernaartoe, houd u maar kalm en praat niet met de mensen.’ Ik zeg: ‘U gaat nu heerlijk op lijn drie en dan gaat u lekker naar de stad of waar u bent, waar woont u, daarginds, en dan gaat u naar de stad, en dan gaat u heerlijk eten.’

‘O ja.’ Hij weg.

Ik denk: Komt hij nog terug? Ik keek hem na en toen stond hij op straat nog te denken, het drong nog niet tot hem door.

Mevrouw, dat dringt wel tot hem door, maar dat gevoelsleven, meneer, kan het niet opnemen, dat is gesplitst en nu staan ze daar machteloos, machteloos, machteloos. De wil om in de maatschappij te handelen is er niet en daar zitten onze, niet onze concentratiekampen van vol, maar de krankzinnigengestichten, Rosenburg hier, de Ramaerkliniek en gaat u maar door, Maas en Waal in Rotterdam, en in Utrecht hebben ze weer een andere naam, Bloemendaal, overal zitten onze gekken. De halve mensheid, meneer, is psychopathisch en krankzinnig. Zoveel mensen zitten nu, tussen wat? Wij weten wat het is. En moeten zich dat nog eigen maken.

Wanneer de mensheid en het universum ontwikkelt, meneer, luister dan maar, dan krijgt de psycholoog vat op de mens, en dan genezen de psychopaten en de krankzinnigen. Maar dan is het eerste verschijnsel te zien in de wateren, want dan lossen de walvissen en de ongedierten, die grote reuzendieren lossen allemaal op, u ziet geen olifant meer en geen giraf meer, want die prehistorische tijdperken – dat is nog het prehistorisch tijdperk – die giraf die moet nog naar een vlindertje straks, nee, naar een vogel. Dan moet u eens nagaan hoelang of het duurt voordat dat paard zijn lange hals kwijt is.

En dan, met een ander lang halsje, bijvoorbeeld een reiger, nietwaar, en: pik pik, en dan op een kikvors staat te loeren. Voordat die evolutie is volbracht zijn wij al een miljoen jaar verder. Is het niet leuk? En de wetenschap zegt: ‘Hèhèhè, hoe bestaat het? Dus u wilt ons verklaren dat de olifant straks in een kooitje zingt en kanariepietje heet?’

Ik zeg: ‘Ja meneer.’

Toen zegt hij: ‘...(niet te verstaan) zelf vast. Zet hem maar vast, want dat bestaat niet.’

Maar waar moet dat leven van God dan naartoe? Waar gaan die vogels naartoe? Krijgt het leven in de wateren geen verruiming, geen evolutie te zien? Moet dat dier altijd maar in die wateren rond blijven lopen? En een leeuw en een tijger, de werkelijke diersoorten op het land, de aap ook, moet het daar allemaal in blijven? Die krijgen vleugels, en vele dieren hebben het al en straks krijgen ze ook nog de geestelijke vleugels en dan leven ze achter de kist, aan Gene Zijde, en gaan met ons mee naar het bewuste goddelijke Al. Leest u dat niet in 'Het Ontstaan van het Heelal'? Is dat niet machtig opgebouwd?

(Tot mevrouw X): Blijft u nog even, mevrouw?

Fijn hoor.

We zijn toch maar goeie vrienden, waar of niet?

(Mevrouw X): 'Ja hoor.'

Dat is het, dat is leuk, ja.

Meneer, bent u tevreden?

Ja, we kunnen weleens elkaar even in de haren zitten, maar dat geeft toch niks, als je de vriendschap maar niet verliest. Zie je, er zijn mensen die lopen nog, dan zeggen ze ... dan heet ik geen 'krenge', meneer, maar dan ben ik een rotvent, dat mag je ook niet zeggen, en dan gaan ze. Ik zeg: 'Maar, mevrouw, waarom loopt u nou weg, laten we dat nou eens uithandelen.' Het gaat niet om het gelijk, het gaat om een wet. En nu zeggen hier honderdduizend mensen op de wereld: 'Ja, maar zo is het.' En dan staat toch één mensje op en zegt: 'Ik neem het niet.' Totdat hij achter de kist staat en zegt: 'Mijn god, mijn god, ik leef. En die andere honderd miljoen die hebben gelijk.' Maar hier? U krijgt het er niet in. En dat is nu het jammere. En dan kan ik wel zeggen ... de dame kan denken: Weet u het dan alleen? Ik heb mijn bewijzen.

We hebben hier een meneer, ik ben aan het schrijven daarover, ik leg het vast (zie: Vraag en Antwoord deel 1, 1e druk, blz. 257; het eerste deel uit de serie 'Vraag en Antwoord' werd geheel door Jozef Rulof zelf samengesteld en geredigeerd). We hebben hier op een avond een meneer, en die stelt me voor de heilige openbaringen van Johannes – ik weet niet of u dat nog weet – uit de Bijbel, Bijbels, volkomen Bijbels. Ik heb met hem gevochten, ongeveer een kwartier lang. En ik zeg: 'Ja meneer, bewijs bewijs. Ik heb mijn boeken, ik kom uit Gelderland, ik kan niets, ik heb nooit gelezen. Als kind had ik het al, ik trad uit en toen zag ik het leven achter de kist. Nu kunt u wel zeggen: 'Ja, kletspraat', maar ik heb mijn boeken, ik heb mijn wijsheid, en die wijsheid kunt u op aarde niet leren want u zegt het zelf al: 'Het bestaat niet.' En er zijn mensen die dat kunnen. Maar als u de wijsheid ...

Kijk, hier zeggen ze: 'Bent u in trance?' Mijn hemel, ik vertel u en verklaar u, bewust of in trance of onbewust, het doet er niet toe, de wetten van de

ruimte. Waar komt dat vandaan? Aan het woord moet u kunnen luisteren dat hier iets aan de hand is. Want u kunt dat woord, wat in Diligentia momenteel gebeurt, nietwaar, kunt u nergens beleven, aan geen universiteit. Dus welke gek praat daar boven zijn normaal menselijk, maatschappelijk bewustzijn? Is dat een gek?

Nu krijgen we door de bewijzen, door dit, normale dingen dat kunnen we controleren, dit, dat, dat, dat ... Nu moeten we zeggen, daarvan zeg ik tegen u: 'Hebt u twee boeken gelezen?' En u zegt nog: 'Een God bestaat er niet.' Ja, dan sta je toch machteloos.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, maar u heeft het toch zelf ook gezegd: 'God bestaat niet?''

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'U heeft toch zelf ook gezegd: 'God bestaat niet?''

Ik heb het wel honderd ...

(In de zaal wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): '...als dat de Bijbel het schrijft, dat ze het misschien op die manier bedoelt.'

(Jozef reageert op iemand): Nee, nee, nee, nee, mevrouw, dat moet zij ons uitmaken, dat moet u niet gaan zoeken, dat moet zij zelf uitzoeken.

(Meneer in de zaal): 'Het ging over het bidden ...'

Daar gaat het niet over.

Nee, die meneer, waar ik het over heb, die zegt: 'Guh ...' Toen zeg ik die avond tegen die meneer nu het volgende: 'Bewijzen? Nog meer bewijzen?'

In Amsterdam, hebt u meegemaakt, meester Zelanus brengt, gaat, toen hadden we die machtige lezing in Amsterdam, toen gaat hij vanaf de maan naar het Al – weet u dat nog? – en hij staat voor Christus, op het moment spreekt hij tot de mens en concentreert zich op Christus, hij zegt: 'We staan nu voor de Messias.' Nietwaar, dat was aan het eind van de lezing, geloof ik. En toen zei de Christus: 'Hebt gij één mens gezien met deze tekenen?' En meester Zelanus boort zich in de Christus en de lezing is afgelopen, en ik heb de littekens van Christus in mijn hand. Weet je nog?

Toen had meester Zelanus een bloem daar gepakt, had hij het moederschap van ontleed, en toen was er een dame, toen zegt ze: 'Ik geef duizend gulden voor de bloem die meester Zelanus in handen heeft gehad.'

Toen zegt meester Zelanus: 'Die bloem is niet te koop. Doen we niet.'

En toen zagen de mensen dat, toen wouden ze mijn handen kussen. Ik zeg: 'Mevrouw, ga weg.' Meester Zelanus neemt me weer over, hij zegt: 'Dit is niets. Dit is doodeenvoudig, ik heb me even te diep geconcentreerd.' Stigmatisatie.

'Kunt u zich nu overtuigen', zeg ik tegen de meneer hier in die avond, te-

gen de zaal. Ik zeg: 'Hebt u nu bewijzen, meneer? Dat is stigmatisatie. Hebt u nog niets van God, ook al zijn die verschijnselen daar.' Als ik er even aan denk, gaat het alweer branden. Ik zeg: 'Meneer, dat is stigmatisatie, dat is een occult verschijnsel. Is dat God? Nee meneer, nog niets.' Maar nu, wat zou daar een ander geen drukte van maken, die daar stigmatisatie heeft van Christus?

Neem Thérèse Neumann. Een heilige? Meneer, een zieke, een doodeenvoudig ziek mens, die daar elk jaar de tekenen van Christus krijgt. Die heeft zich zo blind gesuggereerd, dames, en dat kunt u ook morgen krijgen als u ... over een jaar gaat dat werken. Wij hebben toch de bewijzen? Als u die hand uitschakelt, dan is die toch over twee weken al verlamd en over vier, vijf maanden is die toch uitgedroogd? Dat is allemaal menselijke concentratie. De meesters die zijn godezijgedankt zo, dat ze niet te koop zijn voor die duizend gulden, omdat hij die bloem aangeraakt heeft, want dan hadden wij al schatrijk geweest en dan was die tempel er ook al geweest, meneer; alleen reeds door de sensatie. Ja? En wat nu? En die meneer zegt: 'Ja.' Ik zeg: 'Nee meneer, mij zegt dat geen cent.'

Hoe kun je de mens nu overtuigen? Dat moet u zelf uitvinden, ik kan het u niet geven. Ook al verklaren we de wetten, ook al hebben we de machtige kunst, ook al hebben we boeken; het zegt allemaal niets. Het gaat nu, wat u er zelf van maakt en wij leggen de fundamenten.

Nog een vraag hierover?

Nee, hè?

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Die kunstmatige shock die men toepast in de verschillende klinieken, die kunnen toch nooit die uitwerking hebben dat de patiënten daar beter van worden?'

Jazeker, jazeker. Ik ben geen dokter, maar ik heb dokters bij me gehad. En toen zegt hij: 'Jozef ...' Die had ook een paar boeken gelezen, een aardige man, ze zijn allemaal niet halsstarrig, weigerend. Hij zegt: 'Wat bereiken wij door de shock?'

Ik zeg: 'Je moet nu het gevoelsleven kennen en de persoonlijkheid van man en vrouw.'

'Hoe diep kunt ge de shock toepassen?'

Ik zeg: 'Ik zal je de bewijzen geven die jullie bereiken en zien.' Ik zeg: 'Je zet de shock op die en die atmosfeer en ...'

(Meneer in de zaal): 'Is dat stoomdruk of elektrisch?'

Nee, het is een diathermie.

(Meneer in de zaal): 'Diathermie.'

En je krijgt die stroom door u heen; is niets anders dat de zenuwen het

opnemen en het gevoelsleven méé optrekken. Dus u bent onder uw dagbewustzijn, en nu moet het gevoelsleven, door de reactie van de zenuwen en de andere stelsels, moet het gevoelsleven mee, en dat geeft u de shock. Toen zegt hij: 'Hoe kom je daaraan? Dat is onfeilbaar verklaard.'

Ik zeg: 'Maar nu de rest. Nu heb ik een ziekte in mij en die is aan het slapen, komt door die reactie wakker. Twee dagen daarna: nierziekte.'

'Ook gebeurd', zegt hij.

Ik zeg: 'Nog iets anders.' Ik zeg: 'Er komt iemand, die had een beetje maagzuur en was dit en was dat, maar het sliep nog.' Ik zeg: 'Maagkwaal, direct.'

'Ook al gebeurd', zegt hij.

Ik zeg: 'Iemand die kreeg vloeiingen, bloed.' 'Ook al gebeurd', zegt hij. Hij zegt: 'Wij durven dat vieze ding eigenlijk al bijna niet meer toe te passen want er komen niets dan ongelukken.'

Ik zeg: 'Waarom? Omdat jullie het organisme in de eerste plaats niet kennen, en vanbinnen niet in kunnen kijken wat daar en daar en daaraan hapert. Dan heb je de mentaliteit en het bewustzijn van het zenuwstelsel niet, hebt u ook niet, en nu komt het gevoelsleven dat dat alles moet opvangen, en dat ken je helemaal niet.'

Een dame krijgt een shock, alles gaat prachtig, twee dagen daarna loopt ze op straat, slaat voor de grond: bewusteloos. Ze hebben ze daar vier weken gehad: bewusteloos bewusteloos bewusteloos. Wat gebeurt er? Hier is een stoornis ontstaan tussen stof en geest. De gekste dingen treden voor de dag met de shock.

(Tot iemand in de zaal): Hebt u er niet van vele gehoord, zuster?

En dan zegt die dokter: 'En jij bent geen dokter?' Ik zeg: 'Nee meneer, ik kan u onmiddellijk door het licht, van de mens, in de ogen, en door andere mogelijkheden kan ik u vertellen: tot zover de shock instellen; die geven.' Ik zeg: 'Niet meer, want u kraakt daar iets zo ontzettends.' Ik zeg: 'Dat is een reactie. Is precies hetzelfde als crematie; dat is bergafwaarts, en dit is opbouwen. Dat is de shock en nu gaat u maar beginnen. Ik ben geen dokter, meneer.'

Maar die shock die kan ik berekenen ten opzichte van de mens. Leest u dat ook niet in 'De Volkeren der Aarde' wanneer het gaat over kanker met ... niet uranium maar met ...

(Zaal): 'Radium.'

...radium. Maar een wonderbaarlijk iets, dat ik zelf heb beleefd. Iemand die heeft de radiumkater – een moeder – noemen ze dat, de radiumkater, een mooie kater. Een kanker vastgesteld in de baarmoeder, baarmoeder verbrand. Volkomen verbrand, meneer. En een pijn! En dat noemen ze de kater,

maar dat waren de weefsels, die waren door de radium zo opgevoerd totdat er geen normaal weefsel meer over was. De levenssappen waren verdroogd. Het is net een natte doek die u daar plotseling in een vuur gooit. Wat blijft ervan over? En dat is de radium voor de kanker.

(Mevrouw X): 'Maar er is toch wel iets voor de kanker, dat daartegen is?'

Mevrouw, daar hebben we het weer niet over, we hebben het nu nog over dat.

(Mevrouw X): 'Je hebt het toch over kanker?'

Ja, we hebben het wel over kanker, maar we hebben het niet over die problemen, we hebben het nu over radium, over de geneesmethode ervan. U moet nu eens leren, als ik u iets leren mag, dat we, als we het over brood hebben, hebben we het niet over sinaasappelen.

(Mevrouw X): 'U had het toch over kanker.'

Ja mevrouw, maar u gaat een andere ... U was een goede schrijver, want u viel van het een naar het ander. En u rafelt het ene niet uit, maar u haalt dadelijk een ander probleem erbij en dat begrijpen de mensen niet.

(Mevrouw X): 'Zo een boek vol van.'

Zo een boek? Maar het hangt dan als droog zand aan elkaar en dat leest geen mens.

We hebben het nu nog over de radium. Toen gingen wij die vrouw genezen en toen zegt ze: 'Meneer, wat is dat koud, wat is dat koel.' En toen was het menselijke magnetisme ... Dat heb ik meegemaakt, dames en heren. Nu moet u eens kijken wat een mens eigenlijk kan wanneer het zuiver is ingesteld: toen werd het magnetisme van mij sterker dan de radium en zij koelde af en ze werd ... Na vier, vijf maanden, had ik ze eruit. Want toen kwamen, de organen die kwamen vrij van de radium, en toen kregen ze weer nieuw leven en toen hield zij het uit, toen was het foetsie. De mens is nog sterker dan die ongelofelijke radium, waar de wereld door op zijn kop stond, weet u dat nog?

(Zaal): 'Ja.'

Nee meneer, de menselijke, universele goddelijke vitaliteit als levensaura is goddelijk indien die wetten doordringen tot het punt en de mogelijkheid waar het naartoe moet, waar het voor dient. Leuk? Bewezen. Ik heb zelf honderdduizend dingen beleefd door de gezinnen, waar radium en alles door van de kaart ging. En toen met die dokter gepraat. Toen ging zij naar de dokter.

'U zegt maar uit mijn naam dat hij u heerlijk verbrand heeft.' Ik zeg: 'Dan kan hij mij uitdagen.'

Toen zegt hij: 'Nou ...'

En ze vertelde, toen werd hij kwaad.

En toen kwam die meneer. 'O ja?' Ik zeg: 'Laten we eens praten.' Ik zeg: 'Heb ik gelijk?' Maar ik kreeg gelijk.

'Ja, als je mijn naam niet noemt.' Hij zegt: 'Want dan gaat het hele ziekenhuis kapot.'

Ik zeg: 'Eigenlijk moest ik je grijpen, vriend.' Ik zeg: 'Ik heb niet met u te maken, ik mag niet eens genezen, dus u kunt óók dit zeggen.'

'Maar ja', zegt hij, 'het is studie. We weten het niet.'

Zomin, meneer, dat de shock berekend is, kent de dokter de kracht van de radium. Ja, daar gaan ze. Hebt u het gekerm niet in de maatschappij gehoord van die duizenden mensen die door radium werden bestraald en waardoor niet de kanker maar de cel en het weefsel werd verbrand. Dom, is dit dom?

(Meneer in de zaal): 'Het is op het ogenblik erkend door de medische wetenschap. De dokter in mijn plaats die een congres had gehad in Den Bosch, die verklaarde zelf woordelijk wat u jaren terug al verklaard had ...'

Zo zijn er meer.

(Meneer in de zaal): 'Als dat de radium de gezonde weefsels aantast ...

Alsjeblieft.

(Meneer in de zaal): '...de atoombom, ...(niet te verstaan), de atoom-energie, wat u enkele jaren terug al ...

Ja, toen hadden ze een hele andere uitstraling. Maar de dokters zeggen zelf al: 'Het is levensgevaarlijk.'

Nog iets, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar ze kunnen wel constateren ...'

Maar is dit de moeite waard? Als u dat straks in de avonden leest van hier, 'Vraag en antwoord', dan zegt u: 'Mijn god, daar staat een medisch professor voor ons.' En ik heb het ook maar van meester Alcar, ik heb zelf niets. En als die er weer naast was, was die God van liefde er ook niet. Eerlijk is eerlijk. Kunst is het.

(Mevrouw X): 'Nou, mag ik nou ook nog eens wat zeggen?'

Mevrouw, ik zal u wat vertellen, als u nu hier komt om de boel nu eens eigenlijk heerlijk uit elkaar te timmeren dan laat ik u er nog uitzetten ook. Jazeker, want nu wordt u vervelend.

(Mevrouw X): 'Waarom?'

U moet eens afwachten.

(Mevrouw X): 'Ik vraag toch ...

U moet beleefd afwachten, dame.

(Mevrouw X): 'Ik ben toch beleefd, ik vraag toch of ik wat mag zeggen? En u bent onbeleefd, u zegt: dan laat ik u eruit gooien. Ik ben beleefd.'

Ja, als u zo blijft doorgaan, staat u binnen tien minuten buiten. Ik ben met die meneer bezig, daar, met die meneer.

Want u stoort nu. Maar wat had u?

(Mevrouw X): 'Ja, kijk eens, het is nou al over.'

Ziet u, ook nog menselijke kift, dan hebben we niks. 'Het is nu al over.'

(Mevrouw X): 'Ja, dat is heel belangrijk.'

Nee mevrouw, het is niet belangrijk, het zegt ons geen cent waar u het over hebt.

(Mevrouw X): 'Waarom niet?'

Nee mevrouw, want u weet het zelf al niet eens meer.

(Mevrouw X): 'Ja, ik weet het goed, hoor.'

Dames en heren, ik ga door, en ik heb de vraag hier van meneer Reitsma. "Verleden zondag, vertoevend in Diligentia, luisterend naar de bezielende rede van meester Zelanus, viel het mij op hoe sterk meester Zelanus de aandacht richtte op de figuur André-Dectar als instrument, de schakel tussen Gene Zijde en de mensheid op aarde, die ons een schat van kosmische wijsheid bracht. Voorheen, volgens de boeken, een leerling van meester Alcar, was het mij alsof nu de rollen omgekeerd waren." Ja. "Vraag: Was André-Dectar in dit stadium de Groot Gevleugelde?"

Ja. Hebt u de eerste lezing in Diligentia niet meegemaakt? Toen wij, toen de eerste ... Niet meegemaakt?

(Meneer in de zaal): 'De allereerste niet.'

Maar u hebt het al vele jaren – u hebt er een zes-, zeventienhonderd meegemaakt, meneer Reitsma – maar u hebt het vele jaren al gehoord. Als u, moet u goed luisteren, het is helemaal geen hovaardij, niet voor mij, niet voor u, maar wanneer een kind door God is bezielde, dan spreekt God in dat leven. En dan hebt gij, en professoren van de wereld, maar te luisteren. Voelt u? En wanneer u een taak met andere mensen volbrengen moet ten opzichte van, laten we zeggen, rechtvaardigheid hier voor de maatschappij ... U bent rechters, en u krijgt ... En nu moet u gaan neerzitten zoals de apostelen dat hebben gedaan ...

Dat moment heb ik ook gezien, toen was Christus weg en toen zeiden zij: 'Kom we gaan neerzitten.' 'Stel je open', zei Johannes toen tegen Petrus en de anderen, 'we hebben fouten gemaakt, stel je nu open en wie het woord krijgt is van de Christus bezielde. Want ik neem niet aan ...' zei Johannes. Want die hebben gekreund toen Christus weg was. En Petrus die daar Christus verloochende. Johannes deed dit. En toen zaten ze bij elkaar, en toen zei Johannes ... Ik heb dat moment gezien, meester Alcar zei: 'Ga mee, dan zal ik het je tonen.' Hij zegt: 'Wij hebben stukken en brokken geslagen, Petrus. En we hebben getwijfeld. Een onzer heeft Hem verraden. Maar wie nu het woord krijgt ... Ik neem niet aan dat er nog een twijfel in je is, want, Petrus, we moeten dit goedmaken en zullen dit goedmaken, stel je open en wie het

woord krijgt die zal bezielde zijn door Hem.’ En toen was Johannes het zelf. Toen begon het.

En als je nu de reis moet maken voor Christus, en of die, en of die – en er zijn er honderdduizend met zijn allen hier onderweg – en dan bent u de meester, en u bent de ingewijde en u bent een kosmisch bewuste, meneer Reitsma, en als daar uit de hoek de mens bezielde komt en wij voelen en wij weten: dit is niet meer van hemzelf want dit vertegenwoordigt de goddelijke, universele rechtvaardigheid en de harmonie en de liefde, dan luisteren wij als kleine kinderen, en dan heb je het maar te aanvaarden.

En toen wij naar het universele, almachtige goddelijke teruggingen, naar de voorbron, het beginstadium van de schepping en de Albron, de Almoeder, het Allicht – dat hebben we beleefd – toen zei meester Alcar: ‘Wanneer we buiten de kring der aarde komen en de sferen, staan we allen onder inspiratie en dan bent u in staat, André-Dectar, om het goddelijke Albewustzijn te vertegenwoordigen en te kunnen opvangen, want dan is uw woord wet en goddelijk.’ En nu komt het, die Kosmologie die ik heb, die is zomaar niet van Gene Zijde gekomen, meneer, dat is gecommandeerd door de hoogste meesters in het Al. Niet meer van Gene Zijde. Die Kosmologie die ik heb, dat zijn de eerste vijf boeken van de nieuwe Bijbel, dat is niet van Gene Zijde meer. Meneer, wat u ’s zondags in Diligentia beleefd dat is goddelijk Albewustzijn. Ja. En nu zei plotseling André: ‘Meester Alcar, is het u duidelijk?’ En dat kan hij vragen, want meester Alcar was nu een adept. En meester Zelanus is nu de adept van de meesters in het Al. En André kreeg de bezieling; zult u straks eens horen wat André vertelt. Want André die verklaart daar op dat ogenblik de ganse ruimte voor harmonie, vader- en moederschap. En wij hadden nog vier pagina’s door moeten gaan, zover ging die bezieling van André. En dan moet u eens horen, en dan moet u dan maar eens zeggen of die André werkelijk een prins van de ruimte is en een Groot Gevleugelde, anders kwam het immers niet over zijn lippen?

De moeite waard? Ze zeggen immers dat Jozef Rulof gek is. Maar dat kunt u ook. Als u straks daar bent, dan is dat voor u allemaal, u krijgt dat allemaal. Maar doe het me maar eens na daarzo. Moet u eens horen wat er nog komt, er liggen vijf boeken klaar, dat moet u eens lezen. Als u dat uitgelezen hebt, meneer, die vijf, goh, ooo, hebt u niets meer nodig, en dan hebt u alle universiteiten in uw zak. We hebben alleen geen centjes. Het zal wel komen.

(Meneer in de zaal): ‘...precies op tijd.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Het komt precies op zijn tijd.’

Ja. Wat die meneer daar zegt. Ik ga modderen modderen modderen, ik ga zoeken zoeken zoeken. Meneer, als ik over veertien dagen het miljoen moet

hebben, komt het in mijn huis, dan ligt het op tafel, dan hoef ik er niet eens naar te kijken, want het werk is bezig, overall hoor je het.

We hebben op een avond hier een dame gehad, die komt daar, ik denk: wat is dat voor een kleurtje? Toen zegt ze: 'Meneer, ik was op de boot op de oceaan en daar hoorde ik al van u.' Dat hebben wij ook meegemaakt hier. 'Daar kreeg ik al twee boeken en toen zeiden ze: 'Als u in Den Haag bent, ga dan daar en daar naartoe, en hoor Jozef Rulof. En nu krijg ik het; wat ik in Egypte, in Brits-Indië, de tempels niet heb gevonden, ik was bij ingewijden, bij de allergrootsten, en ze wisten het niet, en hier hoor ik het in Den Haag.'

Hebben wij hier gekregen. Weet u het ook nog? Ik las het vanmiddag toevallig. Ik denk: Heb ik dat gezegd? Ja, dat hebben wij gezegd. En zo krijgt u ruimte, evolutie, uitdijning, en wat al niet? Wat al niet?

Ik maak dit af en dan hebben we na de pauze vragen, direct uit de zaal. Dus maakt u er straks enkele klaar dan gaan we verder.

(Jozef gaat verder met de vraag.) Hier heb ik: "Moet ik dit vergelijken met het oude Egypte en de Tempel van Isis?"

Meneer Reitsma, toen waren het nog maar kleine kinderen. Maar in de Tempel van Isis? Ik heb mezelf daar gezien. Een ander zegt: 'Wat een drukte, wat een narigheid en wat een hovaardij.' Maar ik zag me als priester Dectar lopen in een pij, met de Gevleugelde naast mij, en toen gingen wij naar de koning, toen gingen we naar de farao, en toen kwamen we terug. Hij zegt, Venry: 'Eens komt er een tijd, Dectar, dat ge niet alleen een kleine tempel zult vertegenwoordigen, maar de mensheid.'

En nu liggen er eventjes 3800 jaar tussen. Maar wij hebben de 'vleugelen'. En daar waren nou levens voor nodig, en levens waren klaar. En toen kwamen we aan Gene Zijde, toen werden we eerst astronoom, botsten ten opzichte van goddelijke wetten en planeten en sterren, liepen ons te pletter. En in het hiernamaals, achter de kist, direct uit het schemerland, kwam meester Alcar en zei: 'En nu zullen wij u, met de meesters, naar de maan, Jupiter, Venus, Saturnus voeren, en als u dat kent ...' Na honderdvijftig jaar kenden wij dat, en toen werden wij wilskracht, zoals Mozes dat heeft gevraagd, heeft gekund, werd ik opnieuw geboren en kwam moeder Crisje, en toen sloeg ik de ogen open in 's-Heerenberg met het heelal in mijn zak. Wat meester Alcar nu doet is niets anders dan dat heelal, wat wij samen aan Gene Zijde, mét meester Zelanus, met ons drieën hebben beleefd – en waarom met zijn drieën? – dat maakt hij nu alleen maar wakker.

Alleen hebben we nu de Kosmologie op aarde gebracht en dat is voor mij de nieuwe tijd. Want met het negende boek, 'Het Ontstaan van het Heelal', had ik moeten sterven, want, zei meester Alcar: 'Niet voor de boeken en de ruimte en de meesters en Christus en Gene Zijde, maar omdat u bezwijkt.'

En toen trad ik uit – heb ik u ook verklaard, hebt u gelezen – driemaal, en toen kwam ik terug, weer terug, en toen kwamen de engelen en de mensen, de mensen, de mensen, de mensen van de eerste en de tweede en de zevende sfeer, tot de moeder van de Vierde Kosmische Graad, en die keek me in de ogen en die zei: ‘André, allen op de Vierde Kosmische Graad zouden die taak willen bezitten.’ En toen zei ik tegen mezelf: Wat zij kunnen, kan ik ook.

Ik ben erdoor gekomen, maar het gekreun gaat door want alles praat nu. Als het kindje in u praat, moeder, is dat geen ontroering? En dan moet de God van al het leven eens tot u praten! Ik ben kosmische baring geworden in wijsheid, en dat is veel erger, want ik sta er bovenop, ik leef er middenin. En u draagt het nog maar vanbinnen, en het is nog onbewust.

Begrepen, meneer Reitsma?

Dat ligt allemaal voor u klaar. En dan kunt u zeggen: Waarom ik en waarom een ander niet, waarom wij niet en u wel? Meneer, de sferen van licht zijn bewoond. Het Al is bewoond. Maar ge wordt allemaal een Petrus en een Johannes, want gij allen zult zijn de apostel van Christus. U bent het ook. En we moeten allemaal op een goede dag praten, praten praten praten praten ... denken denken denken denken ...

En als u dan begint – moeder, nou doe ik u niets, hoor – en als u dan begint en zegt tegen de ruimte en al het leven: ‘God bestaat niet’, is er ook geen God die je bezielen kan, want je slaat Hem zo van je weg. Zie je, nu kan ik wel blijven prikkelen, maar ik heb er niets aan. Maar u bent toch niet boos op mij hier, hè?

Nog één woordje, dames en heren, dan gaan we heerlijk een kopje thee drinken.

(Tot mevrouw X): U mag voor mijn rekening ... Neemt u een kopje thee voor mijn rekening, dame? Voor onderweg, dame.

(Mevrouw X): ‘Nee, dat doe ik wel thuis.’

Lekker, lekker warm daar, lekker, met een zakje pinda’s bij. (gelach) Koekje, koekje, koekje. Hij zei: koekje – meneer, hebt u koekjes? – koekje bij.

(Tot de zaal): Ik heb nog een klein kindje hierzo.

(Jozef leest verder:) “Maar,” zegt meneer Reitsma, “waar blijven die mensen nu uit ons midden die André-Dectar bezoedelen en besmeuren door te beweren dat dit kind hoogmoedig is en een stumperd in vergelijking met Ramakrishna? Heeft meester Zelanus niet gezegd dat hij thans aan alle grote mystieken college kan geven en dat het Oosten hem benijdt?”

Dit is niet meer kapot te maken, meneer Reitsma, bedankt, en ik zal het u bewijzen. Ze krijgen mij niet kapot, dames en heren, want wij hebben contact met de meesters aan Gene Zijde, met Onze-Lieve-Heer en Onze-Lieve-Heer nog verder en dieper. Laat ze maar komen, meneer, en als er van

bezieling sprake is, meneer, dan zal ik met u praten totdat u vanavond vastzit aan uw stoel. Neem nu eerst maar het kopje thee want we hebben geen tijd meer. Tot aanstonds.

(Mevrouw X zegt iets.)

Achter elkaar, mevrouw, eerst thee en dan koffie.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan verder. Zweite Strophe.

(Jozef leest verder:) “Kan men zich in de eerste of tweede sfeer door studie een meesterschap eigen maken?”

Van wie is dat?

“Kan men zich in de eerste of tweede sfeer een meesterschap eigen maken?”

Mevrouw, dan bent u het al. Maar waardoor krijgt u een meesterschap? Door boeken te lezen?

Ja, hè?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Mevrouw, dan bent u er glad naast. Waardoor krijgt u meesterschap? Ik heb er hier vaak over gepraat. Wanneer bent u een meesteres? Door schilderen, wetenschappen? Alles van de maatschappij, u bent een Rembrandt, een Titiaan, een Beethoven en alles, maar u zegt: ‘Stik ...’ ‘Mach dass Sie fortkommen hier.’ En dan de linker hand in de hoogte en nog iets erbij, dan weet u precies hoe laat of het is. Bent u het dan als u: ‘Heil Hitler’? Bent u het dan, dame, een meester? Waardoor – door alle kunsten en wetenschappen, elke faculteit van de aarde, u voelt wel waar ik heen wil – kunt u zich dan een meesterschap eigen maken?

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Door de liefde.’

Als u alle talen der wereld spreekt en er is geen liefde bij voor achter de kist, voor de sferen van licht, en die heet rechtvaardigheid, harmonie, mevrouw, dan bent u niets, zei Christus. Dus u bent al een meester en u wordt en u blijft kosmisch bewust, u kunt als mens geestelijk bewust uw leven beleven, en dan bent u een meesteres en een meester indien elke handeling en daad en gedachte afstemming heeft op die eerste sfeer, en dan bent u het. Is dat niet eerlijk? Dus, en dan zegt u ... U hoeft niet te lezen. U kunt wel lezen maar ... u kunt alle boeken lezen, u kunt alle wetenschappen in u opnemen, en als wij er niet aan beginnen om dat duiveltje in ons te kraken en zijn kostbare nek af te breken, dan gaat dat ding door en zijn wij in disharmonie. En dan kunt u wel zeggen straks: ‘Wat kan mij het schelen, ik zal er ook wel komen’, dan staat u net zo volkomen stil als dat u zegt: ‘Die God, bewijs me dat maar

eens of Die er is.' En u gelooft me niet, maar zoals dát hier, als u maar één eventjes, één eventjes zegt: 'Ja maar ...eh, wacht nou eens even', en u wilt dan ook overbluffen en overheersen, dan bent u alweer niet in harmonie met de werkelijkheid.

(Tot een mevrouw die kriebelhoest heeft): Mevrouw, hier hebt u een lekker borreltje. Een beetje drinken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb al een slokje genomen. Ik heb een kriebeltje.'

Hebt u een brokje ingeslikt?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Anders moeten we dat ding er weer uit halen natuurlijk. We hebben hier operateurs genoeg.

(Jozef gaat weer verder.) Maar dan krijgt u geen bewustzijn en geen gevoel. Want door dat werkelijke denken en dienen gaat uw bewustzijn als gevoel verruimen en krijgt u het meesterschap in harmonie en rechtvaardigheid en liefde in handen, dat overtreft voor al de ruimten van God alles; en dat zijn de goddelijke fundamenten voor en in de mens, die u nu zelf legt door uw dienen, en daar hebt u niet eens een boek voor nodig. Nietwaar? Godgeleerdheid, dit boek ... We hebben het nu over godgeleerdheid. En dan moet u maar eens beginnen met de maatschappij.

Als u nu iets wilt zijn en u grijpt even te hoog met uw handen, en u hebt het niet, u bezit het niet, wat doet u dan? Nu moet u eens een spiritualist zijn en u moet zich verbeelden dat u meester bent, of u bent een kunstenaar op de bühne, dan zullen ze het u wel zeggen, dan zegt de recensent: 'Wil je gauw maken dat je wegkomt, leerling.' In Diligentia komt zo'n (Jozef zingt iets plechtigs), en dan speelt hij en dan zegt die recensent: 'An das Katzenjammer haben wir überhaupt nichts.' En dan bent u een jammerende kat. En als u nu naar de wetenschappen gaat, dan moet u het bewijzen, want u krijgt uw titeltje niet in Leiden, u wordt geen doctor.

Maar iets dat de mens kan grijpen en tussen leven en dood hangt, zoals de mediums dat doen hier, en dan zeggen ze, en dan knippen (knipperen) ze maar met de ogen en dan verkondigen ze ook wat ... en ze houden de evolutie tegen, ze weten het niet. En het staat toch in 'Geestelijke gaven', die vergrijpen zich aan Christus, want Christus bracht evolutie en nu brengen zij leugen en bedrog. De mens die zich aan mediamieke gaven vergrijpt is erger dan de mens die een moord begaat op de stoffelijke mens; die kan nog goedmaken. Maar nu gaat het over de mensheid: miljoenen mensen houdt u tegen door het woord dat u geeft als medium, en dat bedrog is, en waardoor het goede wordt gekraakt.

Ik vecht – heb ik u verleden verteld – tegen Elise van Calcar, ik krijg ze niet de zaal uit hier. En ze zegt: 'Breek alles af.' Blavatsky (stichter van de

theosofische beweging, 1831-1891) zegt ook tegen mij: 'Breek af wat ik daar heb gezegd. 'We waren eerst natuur, toen dier en toen mens', zegt ze, 'André-Dectar, het is hartstikke verkeerd.'

Ik zeg: 'De theosofen die willen mij niet.' Hèhèhè.

Mary Baker-Eddy (stichter van de Christian Science beweging, 1821-1910) kwam op Golgotha naar me toe.

Ik kwam in Amerika, ik zeg: 'Hoeveel mediums hebt u hier?'

Toen zeiden ze: 'Nou, misschien wel een twintig-, dertigduizend.'

Ik zeg: 'U hebt niet één echte.'

'Hoe weet u dat?'

Mary Baker-Eddy moest naar Holland komen om een boodschap vast te leggen in 'Geestelijke Gaven' bij meester Alcar, en zegt: 'Ga eerst naar de dokter indien een hand is gebroken, en dan kunt ge bidden.' Want er zijn kinderarmpjes verrot, meneer, door de Christian Science. En toen kwam ze bij mij – heb je dat niet gelezen in 'Geestelijke Gaven'? – daar moest Mary Baker-Eddy niet voor in Amerika zijn bij de indianen en bij al die grote mediums, nee, ze moest naar de Esdoornstraat 21. Ik zeg: 'U hebt geen mediums', anders hadden zij haar zeker wel gehoord. Of dacht u van niet? Of is die boodschap van Mary Baker-Eddy alleen voor de straatgoten van de stad? Voelt u de ernst hierin? En wat doet nu Mary Baker-Eddy?

Daar lopen nog honderdduizenden mensen en die bidden: alleen God kan alles. Jazeker. Maar waar blijven de wetenschappen? Bidden. En die vader en moeder, voor honderd procent Christian Science, maar het meisje van acht jaar was ergens tegenop gelopen, arm uit het lid, gebroken: bidden, bidden, bidden; die pijn gaat weer weg want de God van al het leven verhoort dat en geneest dat. En na twee weken was het armpje verrot en werden de ouders uit hun ouderlijke macht ontzet, want ze waren er glad naast. Mary Baker-Eddy op haar geweten. Loopt daar, want die fout loopt haar achterna en zegt: 'Hier! Halt!'

Veronderstel dat zij met deze afbraak de eerste sfeer kon beleven, dan leeft daar ook leugen en bedrog, afbraak. Nu vergrijpt de mens zich aan gaven. En nu gaat het niet over één mens – een moord, mevrouw, is niet zo erg dan dit – want nu gaat het over Holland, België, Japan, de volkeren der aarde nemen het over. En weet u dat de Christian Science over de hele wereld kerken heeft geschapen, dat wij er hier op de Andries Bickerweg ook een hebben? En die bidden! Kunt u bidden als de mens een gebroken been heeft? Dan zegt Gene Zijde, en dan zeggen de meesters en zei Christus ook: 'Ga naar een dokter en laat hem zetten.' Is dat niet eerlijk? Nu zit Mary Baker-Eddy aan haar eigen fouten vast, Blavatsky ook, want ik krijg het er niet meer uit.

Er zijn theosofen die nemen dat niet eens meer, die zeggen: 'We waren in

de wateren geboren.' Sinds mijn 'Het Ontstaan van het Heelal' uit is, sinds 1939, is er heel wat gebeurd en is er veel bij de theosofische centra veranderd.

(Mevrouw blijft doorkuchen.)

Mevrouw, wat bent u toch eigenwijs, neem toch een beetje water. Ziet u dat u weer eigenwijs bent?

(De vrouw zegt nog iets en Jozef maakt een geluidje terug.)

Ja, u kunt er tenminste tegen, maar o wee als u er niet tegen kon. Want we hadden toch gelijk? (Ze krijgt water.) Nu gaat het weg zeker? Houd het maar bij u want het kan nog terugkomen.

Mevrouw, ik praat de hele avond en ik kijk nooit naar water, wat gek is dat toch, hè? Wij kunnen tien uur praten. Als u water neemt als spreker dan kunt u heus een vat aan laten rukken want u houdt niet op. Moet u eens nagaan, dat is ook weer geestelijke kunst, meester Zelanus kan tien uur praten zonder water. Maar hij zegt: 'Dan heb ik aan drie druppels water genoeg.' Want één druppel bezit de ruimte. Maar het komt als schuim terug. Als ik te lang praat komt er schuim, het is net sneeuw, en zo zacht als zijde. Prachtig is het. Maar daar hadden wij het niet over, dame.

Wij hadden het over de vraag: Hoe kan ik in de eerste sfeer een meester zijn? Mevrouw, en dan krijgt u natuurlijk vanzelf, als u de liefde al hebt, het verruimen, de hartelijkheid. De mens gaat zeggen tegen u: 'Wat een goed mens is dat. Die is altijd waar.' U bent vriendelijk, welbeleefd, welwillend, liefdevol. En de oude mens wordt weer jong en de oogjes gaan stralen. Ja, en het leven geeft u een kus. En dan wordt het stil, het wordt echt stil. Mevrouw, dat lust men zelfs als men de negentig jaren heeft overschreden. Het is toch merkwaardig. Zolang er nog leven in de mens is, verlangt de mens naar liefde, hartelijkheid en het werkelijke vriendschappelijke, kameraadschappelijke. En nu kunt u het woordenboek beleven: wat hebben we van werkelijke vriendschap, zusterliefde, broederliefde, al die dingen meer? Wat hebben wij daarvan? Waarin wilt u het meesterschap bereiken? Waardoor? Kosmisch bewustzijn?

Als u straks 'Jeus III' in handen krijgt, dan komt er aan het eind van het boek, daar staat er een foto in nu, en in het begin krijgt u een andere foto te zien van mij en van Crisje ook en nog iets anders, en dan is dat in het begin 'Jeus de schrijver', ben ik, maar ik ben het niet, maar ik ben het toch. En aan het eind krijgt u – moet u horen – 'Jeus de denker', dat hebt u al in deel II gelezen, 'Jeus de ziener', was er ook, 'Jeus de genezer' is er ook, 'Jeus de kunstenaar', de schilder, is er ook. Want u krijgt daar altijd Jeus dit en Jeus dat, en Jeus dit en Jeus zus; maar aan het eind krijgt u dit: 'Jeus de denker', 'Jeus de ziener', 'Jeus de genezer', 'Jeus de leraar', 'Jeus de spreker', 'Jeus', de schrijver die hebben we al, 'de kunstenaar' is het nu, en dan krijgt u daarbij

‘Jeus de leraar’, ‘de meester’, ‘Jeus de psycholoog’, ‘Jeus de kosmisch bewuste’ en ‘Jeus de Groot Gevleugelde’ voor de Universiteit van Christus, en dat hebt u dan allemaal beleefd en dan zegt u: ‘Ja waarachtig, het is er.’ En het zijn tien gaven; ik heb er niet één, maar de meesters zijn het, ik was alleen een kanaaltje. Vindt u het niet leuk?

Uit de klei, meneer, uit ’s-Heerenberg, van de Zwartekolkseweg en de Montferlandse is het te zien, de bomen spreken erover en zeiden: ‘Ga toch, Jeus. Verdwij hier.’

Wat zei u?

Toen ik in de garage was – mevrouw, en het komt er allemaal op aan – toen ik in de garage was, en de garage was opgebouwd, met een paar jongens, en vijf wagens, toen zei in éne keer meester Alcar: ‘Laat die rommel maar liggen en je volgt mij.’ En ik liet alles in de steek. Ik kwam met niets thuis, ik zeg: ‘Dat weeggeld van mij mag je ook nog hebben want ik verdien nu van Onze-Lieve-Heer.’ En ik liep weg, en ik liet alles in de steek, ik zeg tegen de jongens: ‘Houd de bende maar’, mijn aandelen en alles weg, ‘want ik ga voor Onze-Lieve-Heer werken.’ Ik zeg: ‘Volgende week verdien ik twaalf gulden, door de zieken, en daarna zeventien, en de derde week vierentwintig en dan gaan we zo naar zevenentwintig en dertig en dan gaat het nog even verder.’ En ik zeg: ‘Morgen krijg ik drie patiënten: een dame die heeft een maagzweer, en die dame die heeft het daar, en die meneer die kan niet slapen.’ En ze kwamen echt. Ik zeg: ‘En dan heb ik de volgende morgen, morgenmiddag dan komen die mensen en die hebben dit en die hebben dat, en dan komt er een moeder met een meisje en een jongetje, en dan komt die meneer weer, en dan komt die vrouw.’ De mensen kwamen aan de ren, toen moesten wij ze nog krijgen, maar het was er al; en ik zág. Ik zeg: ‘En dan gaan we door en dan schrijven we boeken en dan maak ik schilderijen.’

‘Hè, hahaha’, zeiden ze, ‘laat me niet lachen.’ ‘Paulus Pielus’, hebben ze gezegd. Ze zeiden: ‘Paulus Pielus’, en dan gingen ze met een stok langs de muur – dat leest u straks – in de garage. En dan hád ik die heren ...

U beleeft daar machtige wonderen in dat boek, en alleen, dame, omdat ik altijd kon luisteren. Ik heb nooit getwijfeld. Nooit. Niet. Het is me nogal wat. Als kind zag ik al achter de kist.

Maar dacht u dat de mens dat geloofde? Ik had het met een meneer zo-straks nog, toen zeg ik tegen hem: ‘Meneer, die vervloekte twijfel in ons slaat de rechtvaardigheid, harmonie en liefde – het geluk, het huwelijk van de mensen – voor elkaar kapot.’ En die twijfel is er altijd. Zijn dit nog geen bewijzen genoeg?

Mevrouw, maar één ding zal ik u zeggen, wees voorzichtig met geestelijke gaven en doe veel liever iets anders. En blijf eraf. U kunt mensen helpen, met

mensen praten, maar stem u altijd weer af op datgene waarvan u voelt: áls ik het zeg, ben ik er tenminste geen eeuwen naast. Want anders graaft u een kuil voor uzelf. Is dat niet eerlijk? Heb ik beleefd, heb ik gezien. En dan stijgt u, dan kunt u doen wat u wilt in de maatschappij. Word goed, word leven, word lief, word zacht, dan ligt de eerste sfeer als een machtige tempel voor u open en gereed – stapt u maar in – en er gaan vele wegen naartoe, om de mens en u te kunnen ontvangen.

Had u nog iets? Nee? Alles?

Het is toch zo? U kunt hier nooit aan ontkomen, zo vlijmscherp praten wij altijd naar één ding en dan staan we voor de wet. Ik heb me vroeger afgevraagd: ‘Meester Alcar, waar gaat u nu naartoe?’ In ‘Een Blick in het Hier-namaals’, toen moest hij mij als een kind van de Bijbel opvangen. Ik zeg: ‘Ik ken die Bijbel niet.’ Hij zegt: ‘Maar we moeten het doen, anders begrijpen de mensen ons niet.’ Maar later ging hij door en dan vloog hij door de kosmos en aan het eind kwam de goddelijke punt erachter met het uitroepteken, en dan had je niets meer te zeggen. Ja.

Hebt u dat niet meegemaakt hier? Dat maakt u toch altijd mee. Er komt toch altijd een goddelijk ... Er komt geen vraagteken meer achter; hier gaan we erdoor.

Niemand meer?

Dan heb ik hier dit: ...

(Meneer Berends): ‘Meneer Rulof, als wij de twijfel in ons dragen dan moet dat onze persoonlijkheid en het zieleleven toch eigenlijk ook naast elkander lopen, en niet ín elkander lopen.’

Wat zegt u?

(Meneer Berends): ‘Het zieleleven is het geestelijk ik, en het stoffelijk ik ...’

Nou moet je goed luisteren, Berends, ik heb u geleerd dat de ziel God is. Dus in de ziel ligt geen twijfel.

(Meneer Berends): ‘Nee.’

Nee, de geest is het ook al niet. Maar de persoonlijkheid is het. Want dat lichaam van u hier vertegenwoordigt geen leugen en bedrog, maar wat erin leeft. En de geest is aan Gene Zijde weer het omhulsel voor de ziel en uw gevoelsleven. Dus de persoonlijkheid ... Nu gaat u beginnen.

(Meneer Berends): ‘Dus in de persoonlijkheid, in onze eigen persoonlijkheid leeft de twijfel’

... lééft twijfel. En wat is die twijfel nu?

(Meneer Berends): ‘Ja, ik zou het zo willen zeggen dat dit een product is van al die voorlevens.’

Nee meneer, laat het maar dicht hier op aarde. De twijfel is, er is geen twijfel, maar het is onbewustzijn. Dat woord twijfel kunt u rustig overboord

gooien. Maar, nu klampt zich iets van dat onderbewustzijn, en die ruimte, en die vorige levens, klampt er zich iets vast aan uw dagbewustzijn en krijgt verbinding met de persoonlijkheid; en nu is er wel iets te zeggen van twijfel, maar uiteindelijk is het alleen onbewustzijn, want psychopathie en de krankzinnigheid, en al de ziekten en alles vangen wij erdoor op, of God ging van de kaart. Voel je wel? Dan was God immers een mismaakte, een hater, een God van wraak.

(Meneer Berends): ‘Dat is niet mogelijk.’

Nee meneer. Maar de twijfel voor de liefde en rechtvaardigheid ... De mens zegt: ‘Maar ik heb toch goed gedaan?’ Ja, in welke graad deed u dat? En dan gaan we zoeken en uiteindelijk blijkt het, dat het een en al onbewustzijn is. U moet niet boos zijn op een mens die verkeerd doet. Maar wanneer ze vertikken, als ze er met de neus bovenop staan, om te zeggen ... ‘Ik wil gelijk hebben wanneer het wit is’, nou, dat is nog erger, dat is nog erger dan twijfel. ‘Dat staat hier, dat is wit.’ Dan zeggen ze: ‘Nee, dat is zwart.’ ‘En jij wilt toch maar gelijk hebben’, zeggen ze dan tegen elkaar. Dan vertikt de een het om te leren, om de buigzaamheid te bezitten, om te zeggen: ‘Mijn god, mijn god, hij heeft gelijk.’ Nee, dan willen ze niet aangevallen worden. Dan willen ze zich beschermen, meneer en mevrouw, en dat is het verdrietigste in het schemerland want die krijg je er nooit uit.

(Meneer Berends): ‘Dat is des duivels.’

Nee, is het niet.

(Meneer Berends): ‘Nee?’

Nee meneer. Des duivels, nee meneer. Maar dat is zo lijdend en zo smartelijk. Waarom? Je krijgt ze dat schemerland niet uit, want in de eerste sfeer sta je voor realiteit. En daar is niet meer: dat is wit; en het is zwart. Nee meneer, dat is blauw en daar is geen andere kleur meer. En dan hoeven wij niet te zeggen: ‘Ja, zal dat nu wel?’ Nee, je moet zeggen: ‘Als gij het zegt, zal het zo zijn want gij bezit de werkelijkheid van de eerste sfeer.’

Waar komt dan uiteindelijk het eerste fundament vandaan? Moet het dan geen mens zijn uit een toestand die werkelijk rechtvaardigheid heeft beleefd? Dat is toch het uiteindelijke deel voor de stelsels van Socrates wanneer hij vraagt aan zichzelf en in Athene op de markt, en zegt: ‘Wat is rechtvaardigheid? Wat ben ik als ik blij ben? Wat is dat voor een gek gevoel?’ Kunnen ze vandaag aan de dag nog niet ontleden. Ik kan dat, Schopenhauer, Kant, kom maar op, dan zal ik u vertellen waar het gevoel blij is en de realiteit bezit van Hem Die ons heeft geschapen.

Meneer, dat is het eerste fundamentje voor het harmonisch éénzijn met het leven. En dat wist Kant niet, want Kant weet immers niet hoe diep of het leven is. En Schopenhauer weet het niet en Socrates wist het helemaal nog

niet in die tijd. Aan Gene Zijde leven die kernen en leefden wij, maar een mens breekt ze kapot omdat de mens zegt: ‘Jazeker.’ Daar sta ik. Als u zich niet buigen kunt, komt u ook nooit uit die sfeer vandaan. En dan zegt de mens heel vlug er achterna: ‘Nou ja, dan zal ik wel weer zien.’ En wilt u zo nonchalant met goddelijke wetten omspringen terwijl u bezig bent boeken te lezen? Man en vrouw bent u, bent u dan, in vredesnaam, nog prehistorisch, komt u uit een gekkenhuis? Dat doet mij pijn. Waarom? Omdat ik de sferen van licht belazer. God, Christus en de hele zaak.

Nu kan mij dat niet schelen, maar er zijn mensen met u die hebben met u te maken, en nu wil de éne vooruit en de andere zegt: ‘Stik.’ Nou ja, die wil geen gelijk (geven), die wil dit niet. Mijn god, mijn god – hebt u ‘Een Blik in het Hiernamaals’ gelezen, meneer? – als u weigert te buigen, meneer, voelt u dan de sfeer niet, als er nog een klein beetje hardheid bijkomt, waar je naartoe gaat? En is het dan niet verdrietig dat híér nog mensen zijn die zeggen: maar ik doe verkeerd. De mensen zeggen: ‘Je doet verkeerd, je mag dat niet doen, je mag dit niet doen. Waarom doe je dat nou, meneer?’

‘Wie zegt dat?’ En dan gaan ze ertegenin. Het zal mij een zorg wezen: als ik dan besmet en beroddeld en bekletst moet worden, en ik bèn het, dan ga ik kijken, ik denk: ze hebben gelijk. Maar het zegt me niks, meneer. Ik kom er wel uit. Degene die mij zwart maakt, is de zwarte; o wee, als ik het niet ben. Hèhè, dan heb ik heel het universum naast me staan. En Onze-Lieve-Heer is dan zo dichtbij, dan legt Hij een hand op je schouder en dan zegt Hij: ‘Ga verder en stoor je niet aan die afbraak.’

Wat had u daar nou van willen weten, meneer Berends?

(Meneer Berends): ‘Van het laatste.’

Van het laatste nog een beetje.

Kijk, ik waarschuw u. En het is geen waarschuwen meer, ik heb Gene Zijde gezien.

Mensen, het is veel meer waard dat je honger lijdt en dat je niets bezit en nooit praat, want dan kun je geen verkeerdheid doen. Want elk verkeerd woord, denk erom, is een fundament tegen ons, en daar moet u overheen. En die eerste sfeer die moet kaal en blank (puur) zijn, want we kunnen die gras-prietjes die daar langzaam uit de grond komen ... dat is het nieuwe leven, dat is de ontwaking, dat is de zuiverheid voor het leven, daar moeten we voor buigen, en waarheid zijn, welwillendheid en liefde, zegt meester Alcar, anders kom je geen stap verder.

En als u dan hier zit om u te verrijken en u wilt ontwaken, dan smee ik altijd aan u – en dringt het dan tot de mens door met de lezingen van Diligentia over kosmisch bewustzijn, het ontstaan van goddelijk vader- en moederschap – waarom begin je er dan niet aan?

Ik kan een man dooddrukken van liefde, geen vrouw, meneer, maar een man die liefde heeft die kus ik net zo ernstig en ruimtelijk. Dat heeft Christus ook gezegd: 'Ga niet naar Mijn zuster maar ga naar Mijn broeder.' En als je dat kunt ... U moet eerst eens uit willen spelen dat de mensen zeggen: 'Wat een fijne kerel is dat.' Heb ik gedaan. En na vijf jaar kwam het eerste antwoord terug. Toen zegt meester Alcar, hij zegt: 'Dat moeten de mensen zelf zeggen.' En als ik nu een beetje ...(niet te verstaan). Toen was ik een heilige, toen was ik een geweldenaar en een ongelofelijk mens. Maar toen ik ging timmeren langs de weg, toen was ik een demon, nietwaar? Maar dát is nu de eer; die modder, dat is de eer. Daar trek ik me niets van aan en dan word ik niet kwaad op die mensen. Maar gaan ze bewust regelrecht tegen de goddelijke harmonie in en ze willen het woord maar hebben, het woord maar hebben, en ze zeggen dat zwart wit is ...

Weet u waarom dat ik verleden week zo kifterig was, dame? Ik was niet kifterig, maar ik was kosmisch beziel. Ik had het hele gebouw af kunnen breken hier, ik heb me in moeten houden, want de smarten van de mensheid stormen op je af, en dan sta je voor die machteloosheid, terwijl ik een kosmisch bewuste ben. Ik kan nu elke universiteit college geven. En dan barst ik bijna uit elkaar, en dan ben je niet kifterig meer, nee, dan sla je de werkelijkheid van achteren in de menselijke hersens totdat het gevoelsleven zegt: tot hier en niet verder, ik kan het niet meer verwerken. Dat krijgt u. En dan bezieling? Mevrouw, u bloedt leeg als u de werkelijkheid gaat zien. Ik ben altijd aan het bloeden. En dan ga je Onze-Lieve-Heer een keer een beetje begrijpen, waarom Hij meer geslagen werd omdat Hij de mensheid niet kon bereiken – dat wist Hij trouwens ook – dan (door) die hele ganse kruisdood.

Want de mens in de concentratiekampen heeft meer geleden dan de Christus. Die hebben ze de nagels uit de ziel getrokken. Ik heb voor die mensen ontzag die 'nee' hebben gezegd. Maar waarvoor? Voor Adolf Hitler? Voor Mussert? Voor deze vervloekte maatschappij die hartstikke rot is? We worden van voren en van achteren bedrogen, onrechtvaardig behandeld, daar hadden de mensen hun bloed voor gegeven, en toen de oorlog voorbij was werden ze aan de dijk gezet, maar de belhamels die zitten nu op hun paard. Geef mij Mussert dan maar want die was dan toch nog eerlijk en Max Blockzijl erbij (zie artikelen 'NSB en nationaalsocialisme' en 'Hitler' op rulof.nl). Maar ongelukkige sufferds, onbewusten, maar zulke kleine echte kindertjes. Ze waren niet alleen blij met een gouden medaille maar ook nog mit gamsche: Heil Führer.

Ik kwam in 's-Heerenberg, dame, in 1942, ik kwam in 's-Heerenberg in mijn geboorteland terug, en toen liepen daar de NSB'ers: zo. Ik kom bij de elite, dat is bij Heining, dat is een mooi café – ik kwam er nooit want die wa-

ren me te blufferig – daar kwamen alleen notabelen, de burgemeester kwam er, nou, een kind van de Grintweg mocht daar niet komen, die joegen ze weg. Maar toen kwam ik daar, ik had al een stuk of twaalf, vijftien boeken in mijn handen, en toen gingen ze een beetje buigen en: ‘Goh, in die Jeus zit wel iets.’ En toen kwam ik daarbinnen, en daar zat de elite van Mussert. ‘Zo’, ik zeg, ‘wat is hier in ’s-Heerenberg aan de hand? Verdikke nog aan toe, alle mensen steken de hand in de hoogte, wat is dat toch? Zun ze gek?’ Ik zeg: ‘En ze hebben allemaal op een wit, op een kreupel paard gewed, dat paard zakt straks in elkaar.’ En toen zei mijn vriend, die was nou een kopstuk daar, een zoon van de lange Van Bree, die zegt: ‘Als Jeus het niet geweest was, had ik niks voor hem kunnen doen, had ik hem in de gevangenis moeten stoppen.’ Maar het was Jeus. Ik zeg: ‘Willem’, toen de oorlog voorbij was, ik zeg: ‘Willem, dat had je moeten doen, dan had ik je alle haren uitgetrokken.’ En toen ik dan terugkwam na de oorlog, zei hij: ‘Jeus, Jeus, wat wasse wij toch stommerike, wâ (wat waren wij toch stommeriken, niet)? We wisten het nie’t. Kui ons dat vergève dan (Kun je ons dat dan vergeven)?’ Ik zeg: ‘Ik was toch niet kwaad op jullie? Kinderen.’

Maar dat gebeurt dagelijks, dame, en dan is wit zwart. En dat slaat u uit die eerste sfeer, dames en heren. Want hoe kun je, heb ik mijn mensen verteld die mijn boeken hadden gelezen, hoe kun je op een wild gedoe je leven inzetten terwijl Christus zei: ‘Wie het zwaard neemt, zal door het kruis vergaan.’ En dat waren Bijbelkenners, hoor. Er waren erbij die hadden seances met de ‘meesters’ aan Gene Zijde en die zeiden: ‘Het was goed zo.’ Ik zeg: ‘Houd op met je kletspraat, jullie hebben niets.’ Wouden ze niet kwijt.

Weet u wanneer ze het kwijt waren, dame? Toen ze in het concentratiekamp zaten. Toen waren ze het kwijt: Jozef had gelijk. En als ik nu zeg: ‘Houd uw mond, en praat niet zo dom, en wees lief, en geef de mens gelijk en buig uw hoofd’, is net hetzelfde als de hand opsteken voor al die Musserts en die Hitlers. En dat hebt u van mij nog niet eens nodig, als die stem van de ruimte komt, en u gaat eventjes naar Golgotha kijken, dames en heren, is dan nog niet die geestelijke goddelijke stem daar die zegt: ‘Mijn kind, welk voorbeeld gaf ik u?’ Maar u vertikt het niet: u verdomt het. U zegt niet: ‘Ja, dat is dat duiveltje in mij.’ Maar er gaan levens mee kapot.

Een man zei: ‘Ja, ik kan er niets aan doen; dan komt er weer iets in me omhoog en dan geef ik weer een snauw.’ Ik zeg: ‘Ja meneer, dat zijn van die rotduivels die dan in je zitten.’ Ik zeg: ‘Ja meneer, maar je vrouw en kinderen die liggen al te apegapen. Het is al niet meer nodig, u hebt ze al volkomen gekraakt door dat duiveltje.’ Kapot. Er gaan levens kapot door die vervloekte duiveltjes.

Als u bewust weet, meneer, dat u zich geestelijk elke dag door die ver-

vloekte karaktertrekken vermoordt, waarom houdt u dan niet op? En maak een mens het leven niet kapot. Ik zie dat dagelijks, ik hoor het. Wilt u zich geestelijk ontwikkelen en links en rechts van u af slaan, en dat de mens zegt: 'Maar, mijn god'? Genees de mens, en de mens moet zeggen, maar tegen de magnetiseur, wat dan gebeurt: 'Meneer, waarom moet ik me uitkleden? Moet ik me uitkleden, meneer?' Ja, ze willen bloot. Ze willen niet naakt zien maar ze willen bloot zien, de magnetiseurs. Vuile, vieze, smerige dieven. Is dát geluk? Is het dat? Blijf toch met handen van ruimten af. Ik geloof, ik hing me maar op, dan had ik tenminste nog iets goed te maken, als ik het daarin moet zoeken. Waar of niet, meneer? En dat is het, geloof het toch.

Mevrouw, weet u het nu? We zijn nog altijd met uw vraag bezig.

Dat werkt allemaal achter de kist, dat gaat door, en als u niets doet ... De mensen van de tijd van de oorlog hebben hun leerschool gekregen. Als je wat weet en u hebt kracht en u kunt de mensen iets geven, blijf dan doodeenvoudig en doe het nog eenvoudiger dan de aarde waarin die aardappel gaat. Want hoort u of Moeder Aarde tot haar gewas spreekt, en soms kermt en drukte maakt? Moet u straks eens gaan kijken wat er weer aan de boompjes zit, en daar hoort u niets van: onfeilbaar zeker gaat dat door. En als we die harmonie hebben, mevrouw, en u zegt tegen de mens op straat ... De mens die komt bij u op straat, en die zegt: 'Ik ben niet goed, mevrouw, ik voel me de laatste tijd niet lekker' dan zegt u: 'Mevrouw, stem u af op de ruimte en het is weg.' Maar als het werkelijk een gezwel is, en een tumor, en u kunt hem zo niet weg krijgen, door geen medicijn, dan is het de dokter en die zegt: 'Ik zal het openmaken en het doen verdwijnen.' En dan hebt u zich daar weer aan te geven.

Maar wet is wet. Harmonie is harmonie, en de harmonie voert u naar de goddelijke stelsels, die de rechtvaardigheid bezitten en waarvan Socrates de eerste heeft geopend en bloot heeft gelegd als de fundamenteën voor de universiteit van nu; waar een Kant, een Schopenhauer en een Adler en een Jung door zijn ontstaan, en die het nog niet weten, want gefühl ist gefühl. En voor Freud was alles, homo- en seksualiteit, niets, niets anders, want van het hiernamaals wist Freud niets. En het was een werelds bekend professor. Is het niet zo?

Vragen hierover nog?

No. No, lady? Questions, you have other questions? Hoe zei ik dat weer?

Ik heb hier: "Aan mijn leraar Jozef Rulof." Hoei, zal ik het maar nemen? "Na enige lezingen met dokter Reinmond ben ik op de sterrenwacht in Leiden geweest om door de kijker Moeder Maan en andere sterrenbeelden te bewonderen. Een machtig moment was het Moeder Maan zo heel dicht bij me te zien. Het was of ik mijn handen op haar kon leggen." Dat geloof ik

gerust, dame. “Heel zacht groette ik haar en gaf haar in gedachten mijn kus.”

Hé, dat is nou leuk, hè? Van wie, mevrouw Revallier? Waar bent u? Achter in het hoekje. Was die kus niet heerlijk, mevrouw? En toen nog even stil kijken, daar had u nu eens een paar uur alleen moeten zitten en kijken. Ik wilde dat ik dan naast u zat, hand in hand, en dan even met Moeder Maan praten. Hèhè, een lekkere vlucht maken van hieraf; en dat kan, dame. Niet heerlijk? Worden we dan niet een klein beetje ontroerend innerlijk, als de ruimte gaat spreken? Dat maak ik elke dag mee, dame, en nu bewust. Toen de maan ... De maan zegt nu: ‘Ik ben stervende, André, maar ga eens even kijken naar enkele jaren terug, dat zijn wel miljoenen tijdperken voor de geleerden op aarde, maar kijk even in mijn jeugd toen ik zes was, zeven, tien, en toen ik nog aan mijn eerste cellenleven als embryonaal bestaan moest beginnen, en voel dan daarna de kus van mijn puberteitsjaren en ge hebt mijn liefde en ge weet.’ Nou ga ik al dichten, ik kan zo doorgaan.

En dan zeggen ze ‘een boek schrijven’, mevrouw, het gaat zo door, en dan praat ik twintig pagina’s vrij, los; zuivere Dichtung und Wahrheit. En moet een dichter voor gaan zitten. En dan zeggen ze: waar kom ik vandaan? En dan zijn we één met de maan en de maan gaat spreken en vertelt kosmisch bewust hoe zij heeft gevoeld en beleefd haar moederschap, vaderschap, ziel, geest, leven, licht, ruimte, rechtvaardigheid, harmonie. Dat gaat toujours door, en in de morgen hebben we een boek, daar hoeft je niets aan te doen. En praten de mensen nog weleens: inspiratie. Ik ben het geworden. Ik hoeft niet meer te vragen. Als je eenheid hebt, spreekt het leven. Of ben ik hier soms aan het zwammen? Zwammen we, meneer de ingenieur?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, nog niet.’

Merci.

Ik kijk maar naar u want dan heb ik nog altijd een beetje college voor me zitten. Leiden en Delft erbij. En als hij fronst, dan zet ik er een stootje bovenop en dan zakken ze weer. (gelach)

Ik praat graag, het is veel moeilijker om tegen u te praten, tegen de gewone mens. Geef mij de intellectualiteit want dan hebben we fundamenteën en dan gaan we door, en dan gaat het erin als koek. Nu is het veel moeilijker, dat hoor je daar, want tegen een ingenieur en een doctor en een ander mens hoeft je niet te zeggen: ‘God bestaat niet.’ Dat bestaat ook niet. Er zijn geen geleerden op de wereld die zeggen ... Ja, als ze zich uit hebben geleefd dan kunnen ze zeggen: ‘God bestaat niet meer.’ Maar dat zegt toch een fatsoenlijk geleerd mens van deze twintigste eeuw met een doctoraat, dat kan toch niet, die zegt toch niet meer: ‘Er bestaat geen God.’? Waanzin!

(Jozef gaat verder met de brief) Maar nu gaan we weer fijn naar de maan met ons tweeën, dame. “Heel zacht groette ik haar en gaf haar in gedachten

mijn kus. Toen ik van mijn kijkstoel afstapte ging ik naar de assistent die ons uitlegde. Deze heer stond voor zijn doctoraal. ‘De maan is nu aan het afsterven, nietwaar’, zei ik, ‘en is nu een harde massa. Er is nooit leven op de maan geweest?’”

(Mevrouw in de zaal verbetert Jozef): ‘Is er.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal vult aan): ‘Is er nooit leven ...’

Dat zeg ik.

“Is er nooit leven op de maan geweest?’

‘Nee’, zei hij, ‘er is nooit leven op de maan geweest, het is altijd een gloeiende vuurmassa geweest. Zij is nu hard met 5000 meter hoge bergen en diepe kraters; maar altijd een gloeiende massa.’” Hoe bestaat het.

“Nee meneer’, zei ik, ‘de maan heeft in het universum een taak vervuld, ik vertelde hem hoe wij en de dieren zijn ontstaan op de maan en uit haar zijn geboren.’ Hij begreep hier niets van, hij wist hier ook niets van, zei hij. Aan dokter Reinmond vroeg ik of het waar was dat de zon planeten uitspuwde.

‘Nee, de planeten ontstaan door andere machten en krachten.’

Aan de andere sterrenkundigen, vroeg ik: ‘Hoe komt Saturnus aan zijn ring?’

‘De wetenschap’, zei hij, ‘veronderstelt dat één van de negen manen die om Saturnus zweven, gesplitst, en op Saturnus is gevallen. En zo de ring ...’”

Nou moet u toch horen, nou hebben die mensen het over zwaartekrachten en middelpuntvliedende krachten en terugduwing en afstuwning en nu weten ze: als je iets groots opschiet, dat het naar beneden valt omdat hier de zwaartekracht leeft. Hoe wil nu zo’n planeet zich los kunnen maken en op de andere maar storten. Weg universum. Het is toch zo? Maar dat zéggen die geleerden. Ik snap niet dat die mensen op dat dode punt blijven staan. Nou willen ze wat zoeken en ze praten zich volkomen van de kaart.

“Nee meneer’, zei hij, ‘zo is het ook niet.’” Nou moet ik even weer terug. O ja. “...gesplitst en op Saturnus is gevallen. En zo de ring heeft gevormd.”

Hoe bestaat het, dat is een huis op een huis en toen ontstond er een ring, en in die ring een schoorsteen en die stoomde. Nou goed? En onderin zat een mens en die bakte broodjes, maar de mens die het moest eten was er niet.

“Nee meneer’, zei ik, ‘zo is het niet.’ Ook hem vertelde ik, zoals meester Zelanus het ons in een van zijn lezingen heeft verklaard.

‘U wilt dit occult verklaren’, zei hij.

‘Nee meneer, er is niets occults in het universum.’” Goed zo, dame.

“Hoe weet u dit dan van Saturnus’, was zijn vraag.

‘Ik ben een leerling van Jozef Rulof.’

‘O zo, ja, van die heb ik weleens gehoord.’

Na wat heen en weer praten over dat onderwerp, vroeg ik: ‘Geloofst u dan in een vader- en moederschap in het universum?’

‘Ja’, zei hij.

‘Ach zo, nou, dan leest u de boeken maar van Jozef Rulof en u weet het.’

Natuurlijk heb ik bij hun drieën niets bereikt. Ik hoop dat de brochure die ik hun stuur het werk verder doet. Met mijn relaas heb ik willen bevestigen hoe rijk wij zijn met onze geestelijke wetenschap al zijn we dan ook maar kleine hummeltjes op dit gebied. Toch kunnen wij zeggen: wij zijn gelukkig met die wetenschap die de Universiteit van Christus ons geeft, waarmee ik vanzelfsprekend de meesters eer en hun instrument Jeus, André-Dectar, van moeder Crisje. Alle moeders moesten Crisje heten.” Mevrouw, ik dank u hartelijk. “Die twee woorden glijden zo uit je mond. Mijn moeder was ook een schat hoor, het was een tweede Crisje.”

Mevrouw, ik dank u hartelijk, ook voor uw dingen die u doet, want ik weet dat toch, en ik zal alleen dit zeggen, ik zal mijn best doen en het werk afmaken en als ik iets verkeerd doe, geef me dan maar met een bandijs een klap op mijn hoofd. Maar ik geloof niet dat u de kans ertoe krijgt. Want als er wat is en de mensen zeggen ... dan komt u eerst bij mij ... Nietwaar?

In de tijd toen ze zo gingen schreeuwen, toen was er een bij mij, en er kwam een meneer, en die kwam zo naar me toe, toen zegt hij: ‘U was ergens, meneer’, om te kijken of er nog lichtjes waren, maar die waren er niet meer.

‘Zie je de mijne nog?’

Toen zegt hij: ‘Ja, ze zitten er nog.’

Ik zeg: ‘En nou de deur uit, vuile boef.’ Met andere woorden: kijk naar je eigen dingen en heb niet de brutaliteit om in mijn oogjes te kijken, meneer, u hebt boter op uw hoofd. Meneer en mevrouw, laten we nou eerst onze boter van het hoofd halen, en dan het recht om in een menselijk oog te kijken.

Met wie had ik te doen? Hij weg. ‘Verroest’, zegt hij, ‘een meesterlijk pak slaag.’

‘Nee meneer, de waarheid.’

Dames en heren, mevrouw, bedankt, de Universiteit van Christus daagt de wetenschap uit. Maar wanneer ze nu zitten, u bent nu allemaal van Leiden en Utrecht, en ik verklaar: Wat is de maan ... Hebt u dat niet in ‘Maskers en Mensen’ gelezen – en hebt u dat niet gelezen in ‘Het Ontstaan van het Heelal’? – als René daar ontwaakt en de dominee, de astronoom, de psycholoog is daarbij, en dan moeten ze maar: ja ... Mijn god, mijn god. En dan moeten we eindelijk beginnen: Is er leven achter de kist? Is er reïncarnatie? En dan kun je door de Bijbel gaan, het duurt vijfentwintig jaar voordat u erdoor bent, dat krijg je niet ontleed, daar staan ze weer. Komt er twijfel? Nee meneer: Gods woord! En God zei: ‘Ik maak een licht voor de nacht.’

Ik heb me een keer een aap gelachen. Ik zal er eens eventjes iets bij doen. Ik kom bij een horlogemaker, en ik ga naar binnen en daar stonden er twee te vechten, woordelijk. Daar de horlogemaker en er was er eentje die was erbij; en dan tussen het werk door zo met de horlogemaker kreeg hij Bijbelstudie. Ik stond erbij, ik stond te wachten, ik stak een sigaret op: 'Meneer, ga uw gang, ik wacht wel even.'

Toen zegt die man: 'En toen zei de Heer ...'

Ik zeg: 'Meneer, ga uw gang.'

'Bent u ook protestant?'

Ik zeg: 'Ja meneer.' En ik ging zo zitten, en ik vouwde mijn handen en toen voelde hij: het is wel goed. En hij bezig. En in ene keer zei hij iets, ja, toen vlogen mijn handen uit elkaar, had ik geen contact meer met mezelf en toen moest ik lachen.

'Lacht u?'

Ik zeg: 'Meneer', ik zeg, 'ja.' Ik zeg: 'Kijk eens hier ...'

'Hebt u ook interesse voor de Bijbel?'

Ik zeg: 'Meneer, natuurlijk, natuurlijk, natuurlijk, het is toch God? Ja', ik zeg, 'maar wat u daar zegt, dat klopt niet.'

'Hoe weet u dat dan, meneer?'

Ik zeg: 'Wie bent u?'

'Ik ben een parapsycholoog.'

Ik zeg: 'Dat liegt u.' Ik zeg: 'U moet zeggen, u dóét aan parapsychologie. Want als u parapsycholoog bent, bent u een doctor, en dat bent u niet, anders dan doet u daar niet aan de Bijbel ook niet. Een parapsycholoog die heeft met de Bijbel wel wat te maken, maar dat is zijn studie niet.' Ik zeg: 'Dus u bluft met een titel, die u niet hebt.'

Toen zegt die horlogemaker: 'Lieg je dan? Dan wil ik van jou niets meer horen van de Bijbel.'

Hij zegt: 'Doet u ook aan die Bijbel?'

Ik zeg: 'Ja meneer.' Ik zeg: 'Ik wil wel meedoen, maar dan moet dat eerste allemaal eruit. Dit allemaal bijvoorbeeld.'

'Hoe kan dát dan?'

Ik zeg: 'Meneer, God zei: 'We maken een licht voor de nacht en een licht voor de dag.' En de maan krijgt het licht van de zon, en de aarde maakt nacht en niet de maan. Wie is dat nu?'

'Ken jij de Bijbel?' zegt hij tegen die man, de parapsycholoog. Toen zegt hij, 'Je weet er niks van.'

Ik zeg: 'Meneer moet dat wegzetten, dat moet allemaal van de kaart, want voordat de Bijbel begon was de schepping reeds miljoenen jaren oud.'

Toen zegt hij: 'Maar wie bent u dan?'

Ik zeg: 'Ik heet Jozef Rulof.'

'Bent u die man uit Diligentia? O, o, jeempie.' (gelach)

Ik zeg: 'Wat hebt u? Wat is er nu aan de hand? Meneer, ik heb u toch niets gedaan.'

'Nee, mijn vrouw, heel Den Haag heeft het over u, we hebben het elke avond over u.'

Ik zeg: 'Ik ben dat.'

'Meneer, ik ben al bij u in huis geweest.'

Ik zeg: 'Meneer, ik heb dat klokje al vijf keer laten maken, ik ben diezelfde.'

'Maar dat heb ik niet geweten. Bent u dan die geestelijke rebel?'

'Ja meneer.' Ik zeg: 'Maakt u hem nog? Zeg het maar eerlijk, want er zijn meer horlogemakers.' Ik zeg: 'Maar dát gaat er voor mij uit. En u bent geen parapsycholoog', ik zeg, 'en nu wil ik niets anders weten, meneer, waar Abraham de mosterd heeft gehaald.' Ik zeg: 'En toen Abraham mosterd kreeg, stond hij nog op de verdoemdheid en op het laatste oordeel en toen kwam hij er niet eens meer uit want hij moest sterven.'

Toen zegt hij: 'Daar begrijp ik niks van.'

Ik zeg: 'Dat dacht ik ook.' (gelach)

Dames en heren, mevrouw, dat was een heel leuk verhaal, maar dat kom je elke dag in de maatschappij tegen.

Hebt u nog een vraag voor me?

En toen zegt die horlogemaker, toen kwam ik, de volgende keer kwam ik weer bij hem, een half jaar daarna, en toen had ik hem het een en ander verklaard, toen zegt hij ... In de oorlog kende ik hem al, en toen had ik hem verteld, ik zeg: 'Meneer, zo gebeurt het, zo gebeurt het.'

'Meent u het, meneer?'

Ik zeg: 'Ja meneer.' Allemaal uitgekomen.

Vier dagen is de oorlog voorbij, meneer, toen was hij alweer bang of er geen derde kwam.

'Meneer, er komt toch geen oorlog, hè?'

Ik zeg: 'Nee meneer. Hou u maar vast hoor, meneer.'

'Er komt geen oorlog, hè, meneer Rulof?'

'Nee meneer.'

'Komt er geen ... De Russen komen er niet?'

'Nee meneer, er komt geen Rus.' Ik zeg: 'Maar weet u wat er wel is, dat is een hele andere Rus, en deze is veel gevaarlijker.' Ik zeg: 'U zegt dat u een kind van God bent, nietwaar?'

Hij zegt: 'Ja, dat ben ik.'

Ik zeg: 'Meneer, u liegt dat u erin stikt want u twijfelt als de nacht, want God kan het u vertellen, maar Die hoort u niet.' Ik zeg: 'Meneer, vraag het

Christus eens.'

'Wat zegt u? Christus?'

Ik zeg: 'Ja meneer.'

Vier dagen, net toevallig weer, ik ga van huis uit, ik loop: 'Er komt toch geen oorlog, hè, meneer Rulof?'

Ik zeg: 'Meneer, de 'droedels'. Ga naar huis, ga naar Abraham en vraag hoe hij aan die mosterd is gekomen. En dan zult u horen, meneer, dat hij u regelrecht naar Utrecht of naar Amsterdam stuurt of naar Delft. Hij zegt: Meneer, dat komt alleen maar van de laurierbladeren die wij door elkaar hebben gemixed met wat azijn en iets anders, en toen een etiket erop, en dat eet u.'

Toen zegt hij: 'Daar begrijp ik weer niks van.'

Ik zeg: 'Meneer, u voelt wel, u bent een wandelende twijfelaar. En u krijgt God niet en geen Christus. En de Bijbel daar krijgt u ook niets van, meneer, want u aanvaardt verdoemdheid, u aanvaardt een God van haat en van wraak, meneer.' Ik zeg: 'En die kunt u bij mij in huis niet meer zien.' Ik zeg: 'En dat is werkelijk angstig, meneer, want in mijn huis spookt het.'

En in tijd van een wip, in een seconde was hij alle trappen af. (gelach) En nu, als hij me maar ziet, meneer en mevrouw, dan gaat hij een straat om. Hij schrikt als ik in zijn buurt kom, maar dan is hij een heel eind verder en dan zegt hij: 'Er komt toch geen derde oorlog, hè, meneer?'

'Nee meneer, er komt geen derde oorlog want Stalin is niet zo stom en suffig als Adolf was, want Stalin, staat er in 'De Volkeren der Aarde', kiest eieren voor zijn geld.

Dames en heren, heb ik u vanavond een aardigheidje mogen geven? Dan dank ik u oprecht hartelijk. En dát is weer van de prof uit de radio.

Dames en heren, een rustige slaap, en een klein beetje zachter gekoer tot elkaar geeft u de fundamentjes – of wachten we nog even? – voor de eerste, de tweede, de derde en de vierde sfeer aan Gene Zijde.

Dames en heren, in Crisje, Christina, zit wel iets in, maar wanneer je vanbinnen het gevoel niet hebt, kan nooit het universele u uitstralen, en dát had zij ook. En als u dat allemaal hebt, zit u ...

Weet u waar Crisje nu leeft? In de derde sfeer, met de Lange Hendrik, en dat hebben ze bloederig eerlijk verdiend.

Dames en heren, de kus van Crisje.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 10 april 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik heb hier de eerste vraag over: "Hier zijn twee verschillende meningen, wilt u ons hierbij helpen denken?" Waar moeten we beginnen? "In het begin kregen we de Godsvonk, en daarmee heeft de Albron haar taak verricht." Dat zou die Albron wel willen. "Nu moeten wij de rest zelf doen. Twee: We blijven door de Godsvonk met de Albron verbonden, die ons als het ware voedt met geestelijke energie." Moet u eens kijken hoe u zich hier tegen spreekt. Of is dat een ander die dat zegt? Eerst zegt men hier: "In het begin kregen we Godsvonk en daarmee heeft de Albron haar taak verricht. Nu moeten we de rest zelf doen." En nu krijgen we weer: "We blijven door de Godsvonk verbonden met de Albron, die ons als het ware voedt."

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zijn twee verschillende meningen.'

Dat dacht ik al, zie.

Nu krijgen we de eerste mening, een vergelijking met dit leven en met de hele macrokosmos. In het begin ... U hebt 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen, nietwaar? U hebt 'Een Blik in het Hiernamaals'. Maar juist die boeken 'Het Ontstaan van het Heelal' geven u het beeld van het begin der schepping. Dat weet de wetenschap nog niet want ze kunnen nog niet zover doordringen. Ze zijn wel zover dat de bioloog zegt: 'We zijn in de wateren geboren', maar waarom dalen ze niet even dieper in die wateren af? Want landelijk bewustzijn, leven, kwam eerst miljoenen tijdperken later. En toen had de mens als vis de maan beleefd – daar waren geen mensen – wij kropen uit de wateren en wilden verder, maar dat was nu juist de grens en het uiteindelijke punt van ons leven, en toen kwam daar de dood, het vrijkomen van het innerlijke leven van die vis, die zeehond die wij waren, of zeeleeuw; welk snorretje wilt u hebben?

Kijk, dame, die Godsvonk die u bent, dat is God Zelf. Dat kan ook de psycholoog en de godgeleerde nog niet beamen – nu staan we weer voor een godgeleerde – want hij zegt: God is daar en wij zijn maar mensen. Nee, de mens, God, heeft Zich verstoffelijkt, vergeestelijkt, verruimd door ziel, leven ... Eerst het leven, dat is het leven, dat is de Albron. Als u spreekt over leven, dan hebt u de Albron al in u. Maar de ziel als een afzonderlijk deel van dat leven, uit die Albron ... dat leven is nu Albron, Allicht, Alvader-, Almoeder-schap, Alziel, Algeest, elementale wetten, en dan komt u tot de persoonlijkheid en dan heet het rechtvaardigheid, harmonie.

Die vonk bent u, dus u bent een godheid. En op dat ogenblik, toen de eer-

ste aanraking in u kwam – u was volwassen als cel, embryo – toen begon de splitsing en toen gaf u een deel van uzelf, en de andere cel ook, en toen kwam er nieuw leven. En die splitsten zich weer. Dat is wetenschappelijk reeds bewezen. Maar of dat nu allemaal zo is, dat wij mensen goddelijke kernen zijn en goddelijk bewust zijn, dat zegt men nog niet. Men zegt wel: in de mens leeft God en de mens is God, maar daarna zien we weer een gestalte en dat is toch wel weer een andere God, ziet u? Dus die God die reageert en regeert en leidt ons en stuwt ons ... En dat is het al helemaal niet meer, zie?

Nu krijgt u de vraag hier, dat is de tweede vraag, ik ben al met die tweede vraag bezig. “Om nu de eerste te verklaren: daarmee heeft de Albron haar werk verricht,” ja!, “nu moeten wij de rest zelf doen.”

(Tot iemand in de zaal): Is die vraag van u?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Die rest behoeven wij niet zelf te doen want als u al spreekt van wijzelf, dan bent u al een zelfstandigheid, dat is uw leven en uw bezit al niet meer, dat is die goddelijke kern, die substantie, die evolutie, die bron, die vader en moeder is, en ziel en geest, dié bron wil zich verruimen en evolueren. Maar de mens als mens is al bijzaak, wij lossen volkomen in het Al op en zijn goden straks, bewuste goden. Dus de Albron – nu komt het woord – heeft zichzelf in die ruimte verdicht: zichzelf. Wie gaf ons de naam mens? Dat hebben de Bijbelschrijvers gedaan. Maar voor God bent u een deel van Zijn licht, van Zijn leven, van Zijn gevoel, van Zijn ziel, van Zijn vader-, van Zijn moederschap: de essentiële wetten voor evolutie. En daarnaast de wedergeboorte.

Dus: en wat is nu het baren van een kind voor u hier op de wereld? We krijgen kinderen, maar weet de vader, en de moeder, waarom dat kind geboren moet worden? Ja, u weet dat. Als u geen kinderen kunt baren als moeder, en wij niet, en dat zou in eeuwigdurende levens niet kunnen, stond toch die schepping stil, was de schepping al uitgeroeid.

Ik heb u verleden gezegd: word nou eens fatsoenlijk een pastoor en een nonnetje; en de schepping staat stil. Waarom worden we niet heilig? Als u zo'n kleed aantrekt, zit u onmiddellijk achter de kist naast de rechterhand van God. En dan zegt daar een wet: Zeg, hé, ga jij eens terug en word eens moeder want anders sla je stukken over. Want door moeder te zijn krijgen we reïncarnatie. Ik moet zorgen en u zorgt ... En nu hebben wij het weer gehad over de vragen: ja, maar die moeder die kreeg geen kinderen en die kreeg geen kinderen, en die wilde ze; maar dié wilde ze niet. Dat zijn weer oorzaken en gevolgen en dan handelt de persoonlijkheid. Hebben wij het niet over. We blijven in die goddelijke kern. Wat kwam er van de schepping terecht indien wij nu godsdienst werden? Wat? Ja, daar staan we.

Ik heb eens, met een pater heb ik gepraat, die kwam bij mij, en er waren

er veel bij me geweest, hij zegt: heb je dat. Heb je dat ... Toen wou hij weten wie die Jozef Rulof was. En toen kwam hij. Nou, toen heb ik hem schakmat gezet. In elke hoek zat hij eventjes te denken. Ik zeg: 'Meneer ...', en toen ging we het hier, toen gingen we het daarover, de kerk is onbevlekt, heilig. Ik zeg: 'Meneer, maar de brandstapels van u?'

'O, dat waren er maar tien.'

Ik zeg: 'Leugenaar, want u weet zeer zeker dat het honderdduizenden zijn, die sinds Christus heenging de brandstapel op werden gesmeten.'

Waar of niet? Daar kon hij toch niet meer van terug? Frankrijk, Holland, België, Rome, Spanje, de inquisiteurs, mijn hemel, hoeveel hadden wij er? Hoeveel mensen zijn er door een gedichtje, een geestelijk gedichtje op de brandstapels gesmeten?

'O, het waren er maar tien.'

Ik zeg: 'U moet biechten, meneer, vanavond, want u liegt. Ik dacht dat u niet meer kon liegen. U liegt bewust.' Ja, zó'n gezicht. Ik zeg: 'Vanavond ga je Onze-Lieve-Heer vergiffenis vragen, meneer, anders plak ik het aan uw deur dat u nog liegt.'

Toen zegt hij: 'Nou nou ...' Ja.

Ik zeg: 'Bid nu maar, dan vergeef ik je de fouten.'

Hij dacht: Wat een brutale hond is dat.

Maar, dame, voelt u ... Nu moeten wij de rest zelf doen? U hebt niets te doen, dame, meneer. Als wij geen maatschappij hadden opgebouwd, geen kunsten en wetenschappen, u kunt alles van de kaart blazen, dat goddelijke leven voert zichzelf terug tot het Al. En als wij het doen zoals de wetten in de ruimte en God het heeft geopenbaard, als stof en geest het doen, komen wij onfeilbaar tot Hem terug; want we moeten terug en we zullen terug omdat die wetten in ons leven en wij ze als mens kunnen verstoffelijken. De prehistorische mens, heb ik u hier verklaard – en dat is waarheid – leeft nu in het Al, maar dan moeten we geen tienduizend jaar terug, zoals de geleerden dat zeggen, nee, tien miljoen jaar. Want toen waren er reeds mensen op aarde. Want de aarde en de ruimte bestaan reeds mil-, mil-, mil-, miljoenen tijdperken. En die mensen vertegenwoordigen nu het goddelijke Al en leven aan Gene Zijde, Vierde Kosmische Graad, Vijfde. En als die graden er niet waren ... Elk deel van God dijt uit. Is die kosmos, dat licht, die ruimte, dat uitdijende kleed voor het heelal, is dat soms ook: 'Ik doe dat zelf' of 'Ik moet dat doen'? Neen, dat zit erin, dat is die Albron. In elk ding, in elk weefsel, in elke stof zitten, en beleven wij, de goddelijke eigenschappen. En als u straks aan Gene Zijde bent kinderen, dan bent u geen mens meer, maar dan bent u de vonk van God, een godheid als moeder en als vader. Waar leert u dat? Dat heb ik gezien. Ik vertel u alles wat ik gezien heb. Als u toch weet dat elk

kind en elk ding ...

Ik had net een gesprek met mevrouw Revallier, die met de astronomen heeft gesproken, ik zeg: 'Is het niet vreselijk.' Die maan is dood. Ik zeg: 'Hebt u en dat kunt u ...'

Hier hebben we een geleerde zitten: 'Ingenieur, is dat waar, is er ... U bent toch een intellectueel?' Ik zei het verleden: ik praat graag met intellectuelen, want u gaat voor de vloer, want ik zal het u bewijzen. 'Hebt ú eens in de ruimte, en ergens, iets gezien dat dóód in die ruimte kwam?' Kan niet. Nou is een begin geweest. De maan is dood. Maar om nu te zeggen: die maan heeft een taak volbracht ... Welke? 'Dat weten we niet.' En nu zeggen wij: De maan is de moeder van de ruimte. 'Ja, maar zover gaan we nog niet', en, 'dat moeten we nog maar afwachten', en, 'zou dat nu wel zijn?' Daar sta je nu. En de maan is dood. Maar de maan gaf ... Nou, u leest 'Het Ontstaan van het Heelal' maar.

U krijgt nou de kosmologie in Diligentia, om te rillen en te beven. Waar of niet? Het uitdijende heelal, krijgt u nog vier lezingen van meester Zelanus, voor de mens. Het uitdijende heelal van de Albron, wat was dat een film van een onmetelijkheid aan aura, en die aura ging zich verdichten, en dat werd een strak kleed, het was licht, het was leven, baring, schepping. En dat splitste vaneen en, nu komt de God, verdeelde zich in myriaden deeltjes.

De Albron leeft hier in de zaal. Jullie zien elkaar veel te veel als mensen. Zag je maar geen mensen, en ken je ... Ik heb het leven lief, maar geen karakters. Jullie kijken allemaal naar karakters en naar een persoonlijkheid. Maar kijk eens naar het leven, en dát moet je trachten lief te hebben en dan gaat het vanzelf. De mens die van niets weet ... Ik heb mensen gesproken die zeggen: 'Meneer, God Die neem ik niet.' Hij zegt: 'Die, van de Bijbel? O', zegt hij, 'die bestaat niet. Die kan wel bestaan, maar die bestaat er voor mij niet.' Hij zegt: 'Dít is het, de hele ruimte, dat is God.' Had hij ongelijk?

In Duitsland was een generaal, hij zegt: 'Ik bid tot God, ik heb mijn God, maar dat is een boom.' Die man had nog gelijk ook: een boom is God, in een graad van bewustzijn.

Van wie was die eerste vraag?

(Mevrouw zegt iets.)

Hoe bestaat het. Is het zo groot dan? Dus die dame, of die meneer, die heeft gelijk.

En nou komt de tweede vraag: "We blijven door de Godsvonk met de Albron verbonden ...". U hoeft niet verbonden te zijn, u bént het. Blijven niet. "We blijven verbonden." U bént Albron en eenheid, in deze toestand. "... die ons als het ware voedt ..." U hoeft niet meer gevoed te worden, u hébt alles. Is dat niet leuk? U bént Albron in deze toestand, elk dier. Voelt u

hoe dicht ... Het lijkt ruimte maar het is geen ruimte als u die godheid maar kunt zien. Het gaat vanzelf. Waarom? Omdat de goddelijke essentiële wetten in u zijn. En dat is de baring, de schepping en de wedergeboorte. U bént het, “...die ons als het ware voedt met geestelijke energie.” U hébt de goddelijke energie. U bent goddelijk, geest, ziel, leven, vader, moeder, in deze toestand. Het dier in het oerwoud bezit het ook nog, maar in die toestand. Er is een begin gekomen van maanbewustzijn, visstadium, in de wateren, uit de wateren; dat zijn wij niet, dat is God. Daarom heeft God ook geen zonden, geen fouten geschapen, die zijn er niet. Moord, ja, dat is verkeerd, dat weten wij nu; daarom kwam Christus. Maar die man die daar nu moordenaar is, is in zijn hele zijn geen moordenaar. Die komt terug naar de aarde, geeft aan dat leven dat hij nu te vroeg uit dat leven heeft geslingerd – hij is man, hij wordt moeder – hij geeft aan die ziel een nieuw lichaam voor die en die tijd, dan is het weer klaar. En straks is alles klaar en dan gaat hij door, want hij moet naar een geestelijke wereld om zich gereed te maken voor een nieuwe stofelijke kosmos, de Vierde Kosmische Graad.

Veronderstel dat die astronomen en psychologen en godgeleerden hier eens kwamen, dames en heren, dan zal ik u toch wat bewijzen, hoor. En dan heb ik u heus niet nodig. U hoeft me niet eens te bezielen. Want die kern die hebben de meesters in mij wakker gemaakt. Zelf. Ik ga zover, u denkt dat u met mij praat hier, ik kan niet meer buiten mij om praten, want dat zijn zij. En nu hebt u een eenvoudig contact dat zegt ... Meester Alcar die kan toch niet langs zichzelf heenpraten? Ik ben alleen maar het radje, het tuigje, werktuigje, een deel van dat kleine klokje. En hij is de horlogemaker. Hij draait het op en laat het draaien en dan hoort u weer zo’n lezing, zo’n gekke lezing, gekke schilderijen ook. Zo hebben we de mensen ook beter gemaakt, met genezen, met zo’n gekke kracht. En in ‘Maskers en Mensen’ staat: moet u niets van die gekke liefde? Ja, maar dat is die gekke liefde van boven, en dan spreekt het universum, en dan spreekt God in de mens, en dan is het universeel gekoer.

Hoe zei ik dat, meneer? Ja, dat lusten wij mannen wel ... Ikzelf, ik lust er wel pap van, eerlijk is eerlijk. Jij niet? Kan een haring niet tegenop. Ja dame. Zo is het toch?

Maar wij gaan verder. “Zoals een elektrische centrale stroom moet leveren om in het huis lichtjes te kunnen ontsteken, zo voedt de Albron de mens.” Voelt u? Dat kan allemaal weer overboord. U bént Albron, Alziel, Algeest, Alvader, Almoeder. Moet u nu de mens eens horen praten, als u bijvoorbeeld tegen een ... Ik had vanmiddag een gesprek met de schilder bij ons, ik had hem even te pakken natuurlijk, hè? Hij zegt: ‘Als u achter de dood aankomt, meneer Rulof, wat vraagt u dan?’

Ik zeg: 'Waar Piet Hein zijn vloot heeft gelaten.'
 Toen zegt hij: 'Nee, nee, geen gekheid, hoor.'
 Ik zeg: 'Waar Piet Hein ... of daar zilver of goud in zat.' Ik zeg: 'Het is bewezen dat er tin uitgekomen is.'
 'Nee', zegt hij, 'dat bedoel ik toch niet.'
 Ik zeg: 'Dan zal ik het u zeggen.'
 'Aanvaardt gij de Christus?'
 Ik zeg: 'Nu geef ik je gelijk.'
 Hij zegt: 'Een mohammedaan is er niet.'
 Ik zeg: 'Maar een mohammedaan die kent Onze-Lieve-Heer niet, die kent geen Christus, een boeddhist ook niet.' Ik zeg: 'Die moeten ze eerst naar de Christus brengen.'
 'Nee, dat moet dadelijk gebeurd zijn.'
 'En dan zeker de hel in?'
 Hij zei: 'Ja, had die maar de Christus moeten aanvaarden.'
 Ik zeg: 'Wat ben jij hard.' Ik zeg: 'Maar laten we maar ophouden, meneer, want anders komt ons huis nooit af.'
 'Maar, moet u horen ...' Nou.
 'Ja', ik zeg, 'vertel nog eens iets, dan kan ik wat leren.'
 En dan moet u weer horen wat die arme hummels nog ... waar ze inzitten. Och och och, meneer, och meneer, och meneer. En dan menen ze het, en dan schreien ze bijna, ik zeg: 'Hou die tranen nou maar vast en schrei wanneer het goede en de werkelijkheid spreekt.' Ik zeg: 'Maar meneer, achter de kist gaat de helft van de mensheid de hel in, is het niet zo?'
 'Jazeker, zij die zo ...'
 Ik zeg: 'Hou op, of ik zet je met alle kwasten buiten de deur.' (gelach)
 Toen zegt mijn vrouw: 'Hou in vredesnaam op, die man wordt, ja, zenuwachtig.' En het was waar want hij moest niet meer zó strijken, maar hij zat ... (gelach) hij zat maar zo ...
 Nou ja, ga nu maar praten en zeg tegen die mens: meneer ...
 En nu hebt u nog een soort die zegt: 'Als ik er niet ben, bestaat er niets meer.' Die hebben in hun protestants, gereformeerd gevoel – dat is een dogmatische instelling, die gaat heel ver weg – die hebben nog gelijk ook, maar ze beseffen het niet. Ze zeggen: 'Als ik de Christus en God aanvaard en ik heb de liefde', en zo en zo, wat de Bijbel allemaal zegt, 'dan zit ik aan de rechterhand mijns Vaders en dan zal ik oordelen.' En die oordelen nu al, hoor. Want die ene zegt: 'Die schoonzuster van mij die heeft me lelijk ...', niet bedrogen, maar 'belazerd', zei hij. Hij zegt: 'Maar die, die ...' O, dat goeie kind zit nu al in die hel van hem.
 Ik zeg: 'Die ...(niet te verstaan) moet zeker al weg?'

‘Ja’, zei hij, ‘die komt er nooit meer uit.’

En dat zal hij God even vertellen. Die God, nou moet je horen, wat een hummel of dat is, die God van hun die zit daar bij, en die zit daar natuurlijk met een lange baard, en die komt zó, en dan zegt hij: ‘Is dat niet een beetje te hard? Is dat niet een beetje te hard wat je daar zegt, want het is toch je eigen schoonzuster.’

Toen zegt hij: ‘Ja, dat is nog niks, moet je mijn schoonmoeder eens zien.’ (gelach)

Toen zegt Onze-Lieve-Heer: ‘Ga jij maar weg want jij bent nog erger als de rest.’

Ik zeg: ‘En dan ga jij eruit, meneer.’

‘Nee’, zegt hij, ‘want ik heb hier ...’

Ik zei: ‘O ja, jij hebt de hand op het bloedoffer gelegd.’

Mevrouw, kunt u niet meer tegen praten. Daar staat de wereld stil. Maar dat was geen schilder, maar dat was, een groenteboer was dat. Ik zeg: ‘Meneer, meent u dat nu?’

Toen zegt hij: ‘Ja.’

En nou was het gek, ik sta bij die mensen op straat, je loopt die dingen zo tegen. Op een goeie morgen moet ik ergens naartoe in mijn straat – en dat hoort er allemaal bij, hoor, dame – en dan sta ik daar en ik vang één ding op. Toen zegt hij: ‘Veertien centen, mevrouw.’

‘O ja’, ik zeg, ‘mooie appeltjes veertien centen.’

Toen komt diezelfde kerel, die godsdienstige, die komt daar, een paar weken later komt hij bij mij, toen kostten ze geen veertien cent, maar toen kostten ze een kwartje. En toen kwam dat gesprek. Ik zeg: ‘Jij moet Onze-Lieve-Heer eens vertellen dat je de mensen bedriegt.’

‘Ik?’

Ik zeg: ‘Gisteren kostten ze veertien cent en nou kosten ze een kwartje.’ Ik zeg: ‘Verantwoord je dat daarboven?’

‘Ja, maar ik moet toch mijn mensen aankijken.’

Ik zeg: ‘Merci.’ Ik zeg: ‘Dus het kind van God moet zo ...’ Ik zeg: ‘Voelt u wel, meneer ...’ En zo kunt u aan de gang blijven en dan sta je daar en dan sta je, en dan kom je, en dan beleef je een léégte, mevrouw, die is nog kuddedierachtig. Dat is niet eens meer het reine instinct van Moeder Natuur, maar dat is opgelost en versnipperd door dogma’s.

Nou, ga daar maar verder. En nu kunt u met de godgeleerden beginnen, met de psycholoog, met de astronomen en alles wat ziel, geest en leven bezit, met de dominee, nog erger, en dan moet u dat horen. Een mooi beeld wandelt er thans door ons land – weet u dat? – dat de universiteit bijna geen theologen meer krijgt, want de student die een beetje bewust is, hij zegt: ‘Je

begint toch maar met leugens.’ De een vertelt het aan de ander, hij zegt: ‘De schepping begint met onwaarheid. En na tweeduizend jaar willen ze ons dát nog leren, en dan word je losgelaten en dan moet je de mensen leugens vertellen.’ Toen zegt die prof, die zei maar dadelijk: ‘Maak jij maar gauw dat je wegkomt.’

Maar de jeugd vertelt elkaar iets. Toen wij kinderen waren, gingen we elkaar vertellen, wilden we weten waar de kindertjes vandaan kwamen. Maar nu zijn we zover dat ze zeiden: ‘Dat is God niet Die daar praat, dat bestaat niet.’ Zover zijn we nu. En dan moet u nog eens een twintig jaar verdergaan. Mevrouw, dan kunnen ze die nieuwe Bijbel, die kunnen ze op de markt neerleggen, want niemand wil het meer lezen. Weet u hoeveel geld dat dat kost? Is het niet zo? U bent toch ook van de wetenschap?

De feiten komen en de evolutie gaat door en de mens ontwaakt. Leuk. Nee, maar dat is zo. In deze tijd leven wij, het gaat ontzettend vlug, ook al krijgen wij niet wat wij zouden willen, want dit zijn openbaringen, dit is een nieuwe evolutie. Elke tijd, elke oorlog brengt nieuw voelen, denken. Daar heeft de Christus ook over gesproken, maar dat het al hier is dat gelooft men niet.

(Jozef leest verder:) U hebt hier nog: “Het is aan ons om de schakelaar om te draaien en een of meer lichtpunten te ontsteken.”

Mevrouw, daar bent u al mee bezig. Ik ben ook bezig en alle mensen zijn ermee bezig die zelf zich los kunnen maken van verdoemdheid, laatste oordeel en al die dingen meer. Dan bent u bezig. En als u dan de mensen een waarheidje verkoopt, ook al lacht de mens u midden in uw gezicht uit, de wetenschap zal straks bewijzen dat we gelijk hebben, want dit komt waarlijk van achter de kist.

Nog vragen erover?

Duidelijk? Voor allemaal duidelijk?

Dan hebben we hier precies dezelfde vraag, al wordt die anders gesteld.

Zuster Dreckmeijer, die naam wil ik haast nooit uitspreken, want ik had u een heel mooiere naam gegeven, zuster. Maar u vindt het niet eens erg.

“De staart van het sperma vertegenwoordigt het universum.” De mensen die hier vanavond voor het eerst zijn denken: wat zijn dat voor gekken? Maar dit is zuiver wetenschappelijk, dames en heren, als u het nog niet weet, daar spreekt de dokter, voor de radio heeft hij het er al over; dokter Storm heeft het er ook over, dus dat geeft niets. ‘De staart van het sperma vertegenwoordigt het universum, zei u eens op een avond hier. De knop of kop van het sperma, vertegenwoordigt dit dan het goddelijke Al?’

Datzelfde kopje, dame, vertegenwoordigt alles waar ik het nu over had.

(De dame zegt iets.)

Had u antwoord? U had uw antwoord al te pakken.

In datzelfde hoofdje, dat geen hoofd is, maar dat Aldenken, het Alvermogen bezit, in dat kleine nietige dingetje, daarin leven al de eigenschappen van de Albron als moeder, vader, en gaat u maar weer door. Niet leuk? En dat staartje betekent: tot zover, meer is er niet nodig. Als u aan dat staartje zoudt kietelen dan zei dat hoofd van voren: ‘Blijf eraf, want het hoort er ook bij, bij mij, blijf af met je vingers.’ Maar het hoort er ook bij, want dat is het uiteindelijke ... om wát weer, dame? Wat is middelpuntvliedende kracht, bewustzijn, gevoel? En wat is uitdijning, wat is inspiratie? In dat hoofdje, in die Albron is alles, en dan sterft dat volkomen af, maar dat is het voortgangsmiddel. Als dat er niet was, kon het ding zich niet verroeren en niet bewegen. En dat is er ook nog bij in dat kleine, kleine, nietige celletje.

(Jozef leest verder:) “U zei ook verleden: Waarom juist net met zijn drieën, meester Alcar, meester Zelanus en André? Toen de eerste mensen in het Al aankwamen, spreekt men ook over drie personen, of heb ik dat mis?”

God als vader, God als Heilige Geest en als zoon. Wat is dat? Christus zei: ‘Weest met uw drieën, dan ben Ik er.’ Wat hebben die drie mensen te vertegenwoordigen voor Christus? Weet u dat? Ik heb het hier meermalen verklaard.

(Meneer in de zaal): ‘Vader- en moederschap, reïncarnatie.’

Vader-, moederschap en reïncarnatie, meer niet, en het is ook niets anders. Maar God als geest, God als vader, God als zoon is ... Meneer?

Vader- en moederschap en weer reïncarnatie, en niets anders. Meer is er niet in het Al. Drie goddelijke eigenschappen die gaan zichtbaar over de aarde en hebben zich zichtbaar verstoffelijkt. En dat is God als vader, God als moeder en God als zoon, dat is de wedergeboorte. God als meisje, dat klinkt immers niet zo.

Nietwaar, meneer Reitsma?

(Jozef leest verder:) “U zei ook verleden week: waarom juist met zijn drieën?” Daar hebt u het al. En dan heb ik hier nog: “Wat is daar de betekenis van?” Dat hebt u ook. “Heeft het met het contact en de splitsing van de eerste cel op de maan betekenis?”

Nee dame. U voelt wel, nu ging u weer naar de maan, maar het gaat juist nu naar het Al. Met zijn drieën heb je God, heb je de familie, en dat is de vader, de moeder en het kind.

Nog vragen hierover?

Ik heb geen vragen meer, dames en heren, nu moeten ze uit uw volle borst hier naartoe komen. Wie is klaar. Wie heeft de eerste?

Ja mevrouw?

(Meneer in de zaal): ‘Mag ik iets vragen?’

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Hoe komt het dat alles wat met geestelijke dingen te maken heeft altijd het getal zeven voert?'

Meneer, dat heeft met het getal zeven niets te maken, maar dat zijn de opvolgende levensgraden voor alles wat er bestaat. Het getal zeven heeft geen aardse betekenis, maar men is begonnen om iets van de ruimte, of van de aarde, of van een huis, of van een trap, en een stoel, een wittebrood, het doet er niet toe, uit te tekenen door gedeelten. En dat zijn de tijdperken van het ding. En dat zit ook in ... Dat kunt u ook bij de bakker leren, meneer. Weet u dat? Er zijn zeven graden van evolutie. Voordat wij beginnen is het al gras, is het ook stof. Dan moeten we vanaf het gras, moeten we naar het koren, dat hoort er ook bij. Maar het is eerst melk en dan meel en dan gaan we het bij elkaar brengen, weer een andere graad; en dan komt er nog iets bij, dat zegt ffft, en dan gaat het de oven in, en dan gaat het uitdijen en uiteindelijk bent u in die en die graad en dan hebt u een boterham in uw handen. En zo gaat het met het kindje dat geboren wordt en een hond die hardloopt. U kunt bijvoorbeeld hardlopers hebben, boksers hebben. In elke graad, in elke gave liggen nu overgangen van gevoel. Er zijn mensen hier die hebben liefde; zeven verschillende graden van liefde. U hebt kunst; zeven graden van kunst. Er zijn schilders die leren het nooit, hoeven het nooit te leren: indien ze geestelijke gaven willen aanvaarden en ze eerlijk willen zijn, kunnen ze veel beter in de mijnen gaan, of ze vliegen, het doet er niet toe, maar die bereiken nooit in de eeuwigheid kunst, want er zijn wel dertig levens voor nodig om dat te bereiken, want kunst is gevoel. En nou moet u die kunst kunnen beleven, de verf kunnen beleven, de techniek kunnen beleven, u moet het éénzijn willen beleven met kunst, dat duurt tien levens, twintig levens; voor wetenschappen en kunsten, viool, piano. Baring en schepping; overgangen. Is het kind in de moeder in de eerste dagen, wanneer de aanraking kwam ... De bevruchting geschiedt ... Als er nu geen overgangen waren? Hebt u al eens een zaadje in de grond gezien dat er in twee seconden weer uitkwam? En een bloem die zei: 'Verkoop mij maar, ik kost vijftien cent?'

Nee, dat gaat niet, hè, dames?

Ziet u, dat zijn de overgangen, dat zijn de tijdperken van éénzijn, ontwaaking, evolutie, verdichting, uitdijning. En dat zijn zeven overgangen van goddelijke wetten. En als de laatste wet zichtbaar wordt, meneer, dan zegt het kind: 'Mama, ik heb honger.' En dan heeft de tulp een rood kleurtje, en geel. En dan krijgt de mens krulletjes in zijn haren, de dames die worden mooi en de mannen die worden lelijk. Maar dat zijn de graden van bewustzijn. En zo hebben wij ze voor de stof, zo hebben wij ze voor het gevoelsleven, en in de hersens, zenuwcentra, en overal vindt u overgangen terug. Overgangen.

Nog iets, meneer? En nu kunt u al tien boeken schrijven vanavond. Dit zijn minstens ... Als u alles wilt ontleden over de overgangen voor de mens, het dier, en het leven van Moeder Natuur, en dan de overgangen daarna van de nageboorten, een vlindertje bijvoorbeeld, een insect, en een slang ... De nageboorten in de schepping en in de wateren en op het land zijn veelvoudiger nog dan de mens, en de bloem en de natuur en de planeten en alles. Want we hebben bil-, bil-, biljoenen overgangen te beleven van één dierlijke graad als naschepping, náschepping.

Nu nog dit, meneer, wij gaan uit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Wij nemen een chimpansee; voordat we de eigenlijke en de hoogste graad hebben, gaan we door duizenden apenstadia heen. Een kip, een tuut, een vogel, een duif ... Wat is de eigenlijke kern, de hoogste graad voor een herdershond? Een duif, meneer, een postduif; gaat u maar even dalen, en het dier is gesplitst, en mist zijn natuurlijk gevoel en komt ... en u laat hem los, hij vindt hij u nooit meer terug. Maar de postduif wel; dat is de hoogste graad, meneer, dat is het natuurlijke instinct. En zo kun je nu alles ontleden, want alles in de schepping ligt nu open.

Had u nog iets? Mooi? De moeite waard?

(Meneer in de zaal): 'In 'Het Ontstaan van het Heelal' daar staat ...'

Spreek een beetje harder, dan kan die microfoon u daar horen.

(Meneer in de zaal): '...uitgelegd hoe op Golgotha, waar Christus zei: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Ja. 'Ik begrijp de uitleg niet die daar staat.'

Meneer, die deugt ook niet. Die hebben wij behandeld, meester Alcar heeft die behandeld, die vraag is hier al twintigmaal gesteld. Meester Alcar liet mij de eerste negen boeken allemaal menselijk beleven, als het op denken kwam van de mens.

Golgotha: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?' Dat heeft Christus daar nooit gezegd want Hij wás God. Als wij al kunnen aanvaarden: God verlaat ons niet, ik ben het zélf. Als ik goed doe, harmonisch ben, ga ik evoluerend verder. En die goddelijke Persoonlijkheid daar in Jeruzalem aan het kruis, Die zei nog: 'Mijn God, Mijn God, hebt Gij Mij verlaten?!' Hij komt vanuit het Al en Hij heeft God niet gezien, Hij wist dat niet?! Is dat niet echt menselijk gezegd, wat daar over die goddelijke lippen kwam?

Gethsemane, even zo vrolijk, in Gethsemane zei Christus: 'Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.' Ook duizendmaal behandeld hier. Meester Zelanus heeft het al honderdmaal behandeld in Amsterdam, telkens heb je weer mensen, die komen daar binnenlopen, en dan díé vragen.

Christus ligt daar alleen in Gethsemane, al die adepten van de Christus die lagen te snurken, diep in slaap, de ene lag zo, en die lag zo, en Christus

daar alleen, niemand was bij Hem, en toch vertelt de wereld daar dat Christus zei: 'Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.' Meneer, voelt u wat de mens heeft gewild die dat gezegd heeft? Dat is een mens geweest, die heeft even over de wereld gekeken, en toen zag hij zijn eigen narigheid ook, maar die wilde hij graag kwijt, en dat heeft hij nu de Christus in Zijn mond gelegd.

Die Bijbelschrijvers dat waren de ongelukkigste mensen die er waren, want ze liepen van het ene gat dat ze hebben gemaakt, daar graven ze zichzelf weer in, ze springen er weer uit, ze schieten en ze trappen en ze slaan; en alles krijgt God op Zijn dak. God. En dan gaat Christus eraan, en dan wordt Christus versnipperd, bezoedeld, mismaakt. En telkens kom je daar weer dingen tegen; dat heeft Christus gezegd. Nou, ooh, die Bijbelschrijvers die hebben daarginds achter de kist een pak sláág gekregen. Want weet u hoever of het gaat? Die Bijbelschrijvers die waren niet aangesteld. Ze waren ervoor geboren? Neen, dat waren sensitieven, en die begonnen te schrijven.

Als u reëel wilt zijn, harmonisch wilt leven, meneer, mevrouw, blijf dan van goddelijke scheppingen af, want we vergrijpen ons altijd. En het woord dat ú verkeerd de wereld instuurt en een ander aanvaardt en die mensen aan vastzitten, die remmen u ook, want u blijft op dat punt staan. Het zou mooi wezen dat u maar door kon gaan en een ander in zijn narigheid liet zitten.

Er zijn mensen geweest hier, dat heb ik ook verleden gezegd, die schreven heerlijke seksuele romannetjes voor de jeugd, om van te genieten. Ik heb er vier aan Gene Zijde gezien, kreunend. Hij zegt: 'Ik kom nooit meer los.' Meester Alcar zegt ... Ik zeg: 'Wanneer komt die stakkerd los?' Toen zei hij: 'Wanneer wij met het directe-stemapparaat beginnen en we kunnen zelf spreken en de mensheid aanvaardt.'

Elke universiteit zit dan hier net zo, de professoren dat zijn de kleinste adepten die er zijn, jullie weten veel meer, die kunnen daar plaatsnemen, de hele wereld kan plaatsnemen – dacht u dat dat niet gebeurde? – het directe-stemapparaat uit 'De Volkeren der Aarde', Rome en alle godsdiensten en alles, dat ligt daar, want die stem is de ruimte. En nu wordt er vertaald, nu wordt er ontleed en dan komen de fouten voor de dag. En nu? Dan lost die man van dat vuile romannetje op en kan verder en zegt: 'Godzijgedankt.' Maar hij moet toch al die mensen ... Ze helpen hem zo meteen door dat geluid, door die stem. Wij zijn alweer bezig, mevrouw, laat die rommel toch liggen want die man ... Ik zeg: 'Ik zal u helpen, meneer, als ik de kans krijg zal ik u helpen, dan zal ik zeggen, ik zal tegen de mensen zeggen: 'Stem u af op geestelijke lectuur en wijsheid en laat die vieze dingen liggen, dan krijgt die man een beetje levensbloed want jullie hebben hem uitgezogen.'

Ik ben voor duizend mensen aan de gang die hier hun woord hebben neergelegd, meneer, waar ik nu tegen kan slaan en vechten. En de theosofie,

de rozenkruisers, het katholicisme, het protestantisme, overal zie je leugen en bedrog, in de heiligste zaken van God heeft men verknoeid, verkracht, mismaakt, en daar staan wij nu met de goddelijke werkelijkheid. En dat kan ik zeggen want ik treed uit, als kind reeds. Ik heb honderdduizend reizen gemaakt met de meesters, in mijn geest.

En dat is helemaal niet vreemd, want als een mens onder narcose ligt ... die dames en heren heb ik bij me gehad, in huis: 'Meneer Rulof, ik heb boeken gelezen, vindt u dat niet vreemd: ik was eruit, ik lag op tafel en ik stond ernaast en ik zag dat een oude man bijna omver werd gereden op straat en ik schreeuwde onder de narcose en onder de operatie: 'Dokter, die oude man komt onder de tram!' En een dokter laat het controleren en zegt: 'Ja, zij ziet, zelfs nu zij slaapt.' De buik lag open, maar zij zag. En toen zegt die dokter: 'Nou, van nu af aan moeten wij wel aanvaarden: je kunt die ziel niet doodsnijden, want ze staat naast ons en ze lacht ons uit.' Die dokter was ineens overtuigd. Hij vertelde het aan zijn collega's. Toen zegt hij (een collega): 'Ga jij nog in op dat geijl van een narcose-kind?' Daar staan ze weer.

Nog iets, meneer?

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meneer Rulof, mag ik iets vragen? Het begrip oneindigheid van het stoffelijk heelal is dat werkelijkheid?'

Ja meneer. Mooie vraag, vanmiddag heb ik hem juist voor, we zijn met het boek klaar bijna, met de vragen van 'Ken U Zelfen'. Dames en heren, dat moet u ... Hadden we maar centjes, dan bracht ik het onmiddellijk naar de drukker. Hier ligt een wijsheid in, meneer, in deze vragen. Hier, meneer Veenkamp, ik zie hem vanavond niet, die vraag: Wat is nu eigenlijk ruimte? Hier kunt u van leren. Wat is ruimte? Is er een oneindige ruimte? vraagt die meneer. Dan zeggen we: ja. En hadden we twee woordjes, was het al klaar, maar toen gingen we erop door.

Wat is nu ruimte? U krijgt stoffelijke ruimte en u hebt geestelijke ruimte. Je hebt stoffelijke ruimte die het leven bepaalt voor de natuur. De natuur komt niet boven de stoffelijke ruimte uit. Dat is een zelfstandigheid als ruimte. Een bloem nu in de grond is vader- en moederschap, nietwaar? Komt dat plantje er al uit, is de schepping al bezig, de schepping, dat is vaderschap. Alles wat zichtbaar komt uit de moeder is schepping – nietwaar? – nu krijg je de steel. De ruimte van een bloem is dus hier, meer niet, dat is de ruimte. Nu krijgen we een water, zover ... de ruimte van een water, van een oceaan, de Noordzee, hoe diep is die ruimte? Stoffelijk kent u die ruimte. Maar nu geestelijk. Want elk ding is van stof, maar heeft ziel en geest en een persoonlijkheid, kleurenrijk gods, alles terug; dus in alles zit alles, alles, alles van God, van de Albron.

De wateren nu: als stof kent u dat lichaam. Dat is een lichaam, vader en moeder is het, alle organen die wij hebben leven in de wateren, voor de wateren. U hebt daar bodem, u hebt daar, in dat water ziet u iets drijven, en die kracht van dat water is het levensbloed voor dat organisme, levensbloed. Als u het laat verdampen houdt u iets over, u kunt er zout uithalen, alles kunt u eruit halen, dat vindt u ook weer in het lichaam. Maar nu de geest van dat water. De ziel kennen we al, die is uit het Al ontstaan, dat is de goddelijke ziel, verdicht als water. U verdicht als mens, maar u bent geest ook. En nu krijgen wij de persoonlijkheid van dat water te zien: vaderschap en moederschap. Mijn hemel, meneer de ingenieur, hoeveel miljoenen lichamen kan dat ene lichaam niet geven aan al haar kindertjes – water – vis, hoeveel soorten niet. Dat is de geest, elk diertje heeft nu een geest, de verruiming van een lichaam heeft miljoenen aspecten gekregen, toestanden, levens, stof, geest, ziel, vader-, moederschap, kleurenrijk. Elektrische kracht van een vis die even langs u heensuist, alleen maar in die omgeving komt, bezit het onweer en de bliksem van het universum. De lichtgevende vissen, de elementale wetten in een diertje; de geleerden weten het niet eens, zij zeggen: 'Mijn god, mijn god, wat staan we voor raadsels.' Meneer de bioloog, de geoloog, ga zitten en ik zal u de ruimte verklaren en dan kom ik terug in die vis van u die u even buiten westen heeft geslagen door zijn uitstralende energie. Niet leuk? Even een wandeling door de ruimte, en dan ga ik terug. Snel. Kunnen we. Weet u hoeveel boeken of dat zijn hier?

(Meneer in de zaal): 'Een respectabel aantal.'

Honderd van duizend pagina's. Honderd. En die hebben wij bewust in ons, alleen voor dat visje, de meesters. Wat griezelig. Wij zeggen: 'De meesters zijn alwetend in de ruimte.' Meneer, is het niet zo? Wij kunnen tien miljoen boeken schrijven. Meester Zelanus heeft tien miljoen boeken in zich. Stel hem eens een vraag en tracht hem eens vast te zetten?

Nu krijgt u de ziel, de geest, het kleurenrijk, vaderschap, moederschap, elementale wetten, bliksem, donder, hypnotisme, magnetisme. Een vis kan je hypnotiseren en je staat stil. En dan krijg je weer landelijk, dierlijk bewustzijn, alle graden van bewustzijnstoestanden, bewust moederlijk, bewust menselijk, etende vis. Een vis die direct afstemming heeft op mijn rugge-merg, op mijn niertjes; vissen die wij eten kunnen, en vissen die zo bitter zijn als gal. En waaruit zijn die ontstaan? De oneindigheid dus eerst als stof, dan als geest, dan als persoonlijkheid, en dan krijgen we het kleurenrijk te zien, en dan hebt u nog maar een water.

En is dat eindig, meneer?

Waar ga ik nu naartoe?

(Meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Even afwachten.'

O, even afwachten, ja.

(Meneer in de zaal): 'U stelt de vraag: waar gaan we nu naartoe?'

Nee, ik wil maar zeggen of dat eindig of oneindig is.

(Meneer in de zaal): 'Ja, oneindig.'

Oneindig. Waarom? Het lost op, het gaat dood, maar het gaat verder. En dan krijg je aan Gene Zijde de hoogste soort van Moeder Water te zien, en dat is dat vlandervisje wat je krijgt, met alle kleuren, vaderschap, moederschap. En nu heb je in het Oosten, in de koraalriffen, daarzo leven visjes, zo, die hebben de elektriciteit, onweer, dag, nacht, vaderschap, moederschap. Ze hebben ziel, geest, leven, persoonlijkheid, kleurenrijk, alles in één toestand, en dat is de vis die meegaat met ons naar het Al. Want die walvissen hebben we daar niet nodig. En zo'n vuile, smerige haai helemaal niet. En zo'n inktvis die je van alle kanten betast en begrijpt met die zuigklieren, die, komen we even zo: ppvt; weg, weg viezerik. Zo'n heerlijke, heerlijke zoen van een inktvis die moeten we niet in de sferen. Wat zegt u, dame? Maar dan krijgt u de wateren.

Nu het land, het landelijk bewustzijn, nu krijgt u miljoenen soorten van dieren. De wateren is een lichaam. Moeder Aarde is een lichaam, geeft aan al het leven splitsingen, uitdijning, vermenigvuldiging, wedergeboorte. Hoeveel miljoenen graden voor de diersoorten bezitten we nu niet, ook met alle goddelijke eigenschappen, en dan nog de nascheppingen? En waar gaat al dat leven nou naartoe? Is dat leven eindig? Is dat een ruimte? Ja. Allemaal ruimte. En eindigt die ruimte? Ja. Want het landelijk dier gaat zich evolueren, totdat het dier uit het oerwoud, en al dat leven dat tot de bestaande schepping behoort – weer geen slang erbij, dat is een naschepping, uit rotting, ontbindingsprocessen ontstaan – dat gaat allemaal evolueren, en het dier krijgt het gevleugelde bewustzijn.

Als u zo'n kanjer van een adelaar ziet, dat is de laagste graad voor de duif die bij u op het dak zit en regelrecht van Frankrijk naar u toe komt. Dat dier evolueert en daalt nu af; hij daalt niet af, nee, dat dier lijkt groot, nietwaar, en de duif klein, nee, dat dier moet opklimmen naar hoger gevoel en denken. Een postduif is de hoogste soort voor die graad. En dan krijgt u, voor al die miljoenen graden van organismen krijgt u uitdijning, en dan krijgt u het ... Nu gaan we een sprong maken, vanuit de geest, nietwaar, u ziet eerst geestelijk bewustzijn. U krijgt de Vierde Kosmische Graad, een nieuw universum. Want dit universum, alles wat hierin is, schept ook nieuw leven. Die ster en die planeet die we hier hebben, en die zon, die moeten nieuw leven schep- pen want die moeten ook naar God terug, oplossen weer tot het Al. Dus die

zon die heeft een nieuwe zon geschapen en de maan een nieuwe maan als moederplaneet; bijplaneten, sterren, en alles, nevelvlekjes, melkwegen; en alles komt er weer terug, en dan krijgen we één harmonie, en dat is de evolutie voor dit sterrenbeeld. Hier in dit universum zitten drie graden in één graad. Dat is het maanstadium, mars, aarde; dat zijn drie graden, verschillend. Nu krijg je die zelfstandigheid in één bron.

En nu zal ik u bewijzen waarom. Wij gaan immers naar eeuwigdurend dagbewustzijn en werking. Dan is er toch op een hoger stadium geen nacht meer, geen slaap meer, want we zullen eeuwigdurend wakker zijn. Maar niet alleen geestelijk, maar ook bewust in dagbewustzijn, dit, lichamelijk. God is stof en God is geest en God is wedergeboorte. Dus wij komen in een uiteindelijke toestand waarin we alles vertegenwoordigen, en dan kunnen we doordoen. We krijgen een begin hier, maar we gaan zo weer terug. Nu ga ik een sprong maken naar het Al en dan krijg je in het Al weer zeven overgangen voordat je waarlijk goddelijk als de Albron bent, zijt, als licht. Als ik en u, gij gaat uit die ruimte vandaan, dan verduistert daarin iets, want ú bent weg, uw licht missen wij. Zo is elk vonkje van God als mens, als dier – maar vooral van de mens – is levend licht, levend licht. Als wij er niet meer zijn, verduistert de ruimte, en dan zeggen we: ‘O, meneer de Wit die is naar de aarde gegaan, hij komt straks terug.’ Bij wijze van spreken. Dan gaan we hoger, zeven graden, totdat we werkelijk goddelijk bewustzijn bezitten. Want, heb ik hier op een avond verklaard, als wij in de eerste sfeer komen – en als u dat niet geloven kunt, dan zet ik u onmiddellijk vast – als wij in de eerste sfeer komen, dan hebt u die sfeer nog niet beleefd. Want die sfeer is ook weer diep, en dan ga je ook weer overgangen beleven.

Maar nu nog veel duidelijker. Als een mens haat, heeft hij de haat van de satan nog niet in zich. En als een mens een wetje verkeerd doet dan heeft hij de wetten van God nog niet overschreden. Dus dan heb je zeven overgangen voor haat. Die haat wel, maar dat is tamelijk zo; maar die daar, die haat is des duivels. En nu krijg je de graden te zien van haat als werelden, als duisternis, als onbewustzijn, en nu al die miljoenen karaktereigenschappen van ons, die vertegenwoordigen wij, als we allemaal duister zijn, onbewust, in die toestand. En dan krijgen we zeven overgangen in de hellen, zoals men dat noemt. Hellen. Maar die zijn ook ruimtelijk en oneindig diep. En we komen eruit omdat die duisternis weer licht wordt en de sferen van licht zich openen, die de mens in zichzelf heeft geopend. Dus nu komen wij uit de disharmonie naar de harmonie, en nu spreekt er licht, rechtvaardigheid, liefde. Vind je het niet interessant? En nu kan ik wel aan de gang blijven natuurlijk.

Wat is nu oneindig? God, de mens. Er is geen eindiging want het einde van dit leven is een nieuwe reïncarnatie, een nieuwe geboorte, voor stof en geest.

Het stof komt tot stof, lost weer op, de stof van ons lichaam zuigt Moeder Aarde op, in de aura blijft dat van Moeder Aarde. Het kan niet zomaar naar God gaan.

Is dat niet leuk, dames?

Die aura van ons lichaam, dat dus door ontbinding oplost, volkomen, tot de beenderen toe, blijft in de sfeer der aarde hangen, kan niet naar de Vierde Kosmische Graad want daar heb je een heel ander sterven. En tot de aarde opgaat, lost ook al die aura van haar kinderen op, want het blijft in de sfeer der aarde, in haar kring, in haar dampkring. Leuk? Moet u eens nagaan wat een evolutie. Dat moet een mens zich eigen maken, dat maakt de mens zich eigen en dat krijgt de mens in handen omdat wij moeder zijn, vader zijn, reïncarnatie. U wilt zich toch niet wijs laten maken dat we hier reeds straks achter de kist in het Al terechtkomen, bij God? Dan moet dit universum het Alstadium al zijn. Zou u denken dat daar in het Alstadium, dat het daar nog dondert en kraakt en alles, vernietigt, een aardbeving en alles. Weet u wat een aardbeving vertegenwoordigt, dames en heren?

Waarom heb je op de Vierde Kosmische Graad – dat kun je natuurlijk nog niet bewijzen, al sleep je de geleerden erbij – waarom heb je daar geen nacht meer? Is geen nacht meer. Want die zonnen die zijn hier, een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven. Zeven planeten. Moederplaneet. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, moederplaneet. En nu komt de zon zo, en die planeten die gaan maar door, en dan komen ze zo, ráng, dat licht van die kant, en dan komen ze hier, die draaien door, wentelen, maar er is geen licht meer, enkel op een miljoenste seconde, een zwak schaduwbeeld, want daar stond de moederplaneet in die en die graad. We gaan tot eeuwigdurend licht.

Hoe kun je dan nog slapen? Hoe kun je dan nog ziek zijn? Hoe kun je dan nog oorlog voeren? In het Al maken we geen kanonnen meer, meneer. Nu nog iets mooiers, hier, de technische wonderen, meneer, zijn alleen maar voor de aarde, niet voor een andere planeet, een andere ruimte. Hier hebben we vliegtuigen nodig, dat is straks niet meer nodig; wij leviteren onszelf. Als dat de lamapriester kan, dat las ik eergisteren in het boekje van ons, de lamapriester zich leviteert, dan zegt hij: ik moet even daar en daar naartoe, naar die en die meesters, en dat is eventjes een vijftienhonderd kilometer ervandaan, maar in een half uur zijn ze er. Dat kunnen de lamapriesters, die leviteren zich.

Wat doen wij nu op een hoger stadium van kosmisch bewustzijn? We hebben toch geen vliegtuig meer nodig? We gaan zuiver ... God staat daar als stof voor ons en wij mensen worden het net zo, want wij hebben de levitatie wetten als zwaartekrachten niet meer nodig. Die hebben we in de zak, die hebben we in onze geest, in ons concentratievermogen. Wij kennen de wetten.

Is het niet duidelijk? Daar gaat het naartoe. Wat weet de wereld daarvan?

Nog meer van die ruimte, en oneindigheid?

Nu kunt u de eigen rest erbij denken. Is het niet interessant? In Leiden gehoord, meneer? Nee. Als ik dáár kom, jagen ze mij binnen een half uur weg. En misschien is er een die eerlijk is en zegt: 'Laat die kerel nou eens even praten.' Zouden ze me nu al weggagen?

Smilen ... smilen.

Ik zie hier zo vaak mensen, bijvoorbeeld net hetzelfde of je nu ... en dat kun je zo weten, meneer, dan komt er een intellectueel hier binnen, de man denkt dat ik hem niet ken, ik ken hem toevallig, en dan ga ik erop in, ik ga praten, ik denk: moet je hem zien smilen. Ik denk: Ja, ik ken je, maar je kent mij niet. Hij denkt dat hij mij kent, maar hij kent me niet. Ik ken hem wel. Gek? Gek? Maar hij had intellectualiteit; ik niet. En nou zal hij dat van zo'n Gelderlandse sufferd aannemen? Uit de klei? Hèhè.

Had u nog iets, dame?

Hebt u nog iets, meneer de Jong? U bent te lang weg.

(Meneer in de zaal): 'Straks.'

Straks, o.

Mevrouw en meneer ...

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Op de Vierde Kosmische Graad ...'

Nou gaan ze naar de Vierde Kosmische Graad, meneer, ziet u wel, zouden we niet naar de vierde sfeer gaan, meneer Götte? Goed.

(Meneer in de zaal): 'Het was alleen maar om te weten.'

Ja ja.

(Meneer in de zaal): 'Er zijn zoveel vragen hier gesteld, of daar water is.'

Ja. Wat zegt u? Water?

(Meneer in de zaal): 'Ja, water.'

Hebt u ooit iets zien ontstaan, kan er iets leven zonder water?

(Meneer in de zaal): '...juist.'

Wat is water? Wat is water, meneer? Nu zal ik u eens even grijpen. Ja, u stelt ... verleden had die meneer – vanmiddag vastgelegd, ik heb gelachen, ik heb aan u gedacht, meneer Götte – op een avond waren we hier en toen hadden ze ook zoveel vragen, en toen kwam die meneer ineens voor de dag: 'Maar, meneer Rulof, wat is de ring van Saturnus?' Ik denk: Hahaha. Ik zeg: 'Nu wil je de meesters schaakmat zetten.' Hij zegt: 'Ja meneer.' En toen kreeg hij daar even een antwoord. Prachtig is het.

Meneer, maar wat is water?

(Meneer in de zaal): 'Dat is barend element.'

(Mevrouw in de zaal): 'De stoffelijke levensadem.'

(Mevrouw in de zaal): ‘Verdichte levensadem.’

Verdichte levensadem.

Ja.

Dat is het nog niet.

(Mevrouw in de zaal): ‘Levensaura.’

Dat zeggen ze hier al, dame.

Maar wat is aura, dames?

(Mevrouw in de zaal): ‘Uitstraling.’

Uitstraling, zeggen ze. Nee dame, aura, geestelijke uitstraling is aura, dat bezit ál de eigenschappen van de Albron. En wat is nu water, meneer Götte?

(Mevrouw in de zaal): ‘Water is toch moeder?’

Ja, maar dan zijn we er nog niet.

(Mevrouw in de zaal): ‘De Albron.’

Dan zijn we er niet.

(Meneer in de zaal): ‘Dat is een element om in te leven.’

Ja, en waardoor leeft u nu – laten we er maar een eind aan maken – waardoor leeft uw lichaam?

(Meneer in de zaal): ‘Door water.’

Door water, meneer, nee meneer, nee; ja, als u veel water hebt dan hebt u het aan de niertjes. Nee meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Soort filt ...’

Dat zou u wel willen, ja meneer, maar dat is het niet. Water, meneer, veel water dan verdrinken we en dan hebben we het aan de niertjes. En dan hebben we het aan het hartje. Maar dat is het nou net niet. Wat gek, ze kunnen er niet in komen.

(Mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u? Wat?

(Mevrouw in de zaal): ‘De bloedsomloop.’

De bloedsomloop niet. Maar het bloed is het. Water is levensbloed voor alles. Voor de mens, we hebben ons apart bloed, maar was er geen water in ons, dame, dan had het bloed al geen betekenis meer. Maar de essentiële bron voor ons lichaam is het levensbloed. Voor ons en voor het dier. Maar in de wateren, wanneer ... En dat is waar, hoor, want al het leven in de natuur bezit alleen levensbloed, en dat is water, en dat water is bloed, zuiver bloed. Wit bloed, natuurlijk bloed, en zo hebt u bloed met zeven overgangen, en dan krijg je het bloed van een boom, het bloed van een plant, het bloed van een slang, van een snake, van een beer, van een inktvis, van een leeuw, van een tijger; en nu wordt het dierlijk bloed, grofstoffelijk bloed, natuurlijk bloed, ruimtelijk bloed, bloed als aura. Maar het is en blijft bloed.

Het water, meneer Götte, is levensbloed voor dat organisme, en is lichaam

... Dus het hele water is één bloed, één levenskracht, voor die dieren. En die niertjes en die oogjes van dat water en die neus en die ademhalingsorganen, die zien wij nu niet, nietwaar? Wij wel, wij hebben hier ademhalingsorganen, maar die zitten ook in dat water. En waaraan herkennen wij die nu, bioloog? Wat is de ademhaling voor dat water, voor dat bloed, meneer? Mooie vraag. Kosmisch diep. Ik zet zo de geleerden schaakmat.

(Meneer in de zaal): 'Voor de vissen.'

Ik ben nu kosmisch aan het zien.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): 'Voor de vissen.'

Voor de vissen. Maar waaraan is dat te herkennen dat dat werkelijk levensbloed is?

Kunt u nagaan hoe vlot, hè? Vlot, dat is leuk, zo poef poef, dan komt het zo naar me toe.

(Meneer in de zaal): 'Dat levensbloed dat heeft zijn zuurstoffen, voedingsstoffen ...'

En waar herkent u dat aan?

(Meneer in de zaal): 'Aan de vis die je ontmoet.'

Nou, u bent er wel dichtbij, maar u gaat weer rechtsaf, u had door moeten gaan, meneer.

What it is, sir?

(Meneer in de zaal): 'Brasem.'

Wat zegt hij, een snoek? (gelach) Zijn we niet leuk aan het adeskeren?

Wat is het nu?

(Meneer in de zaal): 'Helderheid.'

Nee, de helderheid heeft niets te betekenen. Wat is de helderheid nu van dat water?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat is de helderheid van het water?

(Mevrouw in de zaal): 'De reine klaarte.'

Dat is het niet. Maar houd dat ene vast wat ik wil zeggen anders is het mooie weg. Dat is de geest, dat is het bewustzijn van het water. Want is het niet waar, wanneer we modderwater krijgen en we gaan het zuiveren en alles, dan krijg je helder bewustzijn, dus het bewustzijn van het water. Graden van water hebben we nu, zeven graden, want er zijn oceanen daar kijk je ... Ik heb het in Hollywood gezien, ik keek twintig meter zo op de bodem, daar kon je de vissen zien zwemmen. Twintig meter naar beneden.

Meneer, het zout der zee.

(Meneer in de zaal): 'Het zout der zee?'

Het zout in de wateren is de atmosfeer voor de ademhaling en de zuivering

en alles. Wat de longen, wat de planeten in de kosmos hebben ... Als er geen zout, als het water die atmosfeer niet had, die zuurstoffen, dan was het zo rottend, rottend. En nou heb je zoet water, maar in zoet water zit het ook. Want wat is nu zoet water, en het verschil van zout en zoet? Wat is nou zeewater en wat is nou zoet water? Wat heeft dat zoete water gekregen? Zoet water rot. En zeewater, als je het daar en daar in doet, is het nog veel vlugger slechter dan wit gezond water, ons water.

Als u op plaatsen komt in het lichaam van ons en je zou bijten en je zou iets opzuigen dan is het bitter. Maar uiteindelijk kun je dat nooit beleven: doordat die arm gaat uitdijen, lost het op, en dan kun je nog wel iets proeven, maar hier ligt het bijvoorbeeld, het komt uit het innerlijk, dat is de bron. Zo is de zuurstofcapaciteit ... de long, het longstelsel van de wateren, is de zuurstof, is het deel van dat water, om dat niet tot rotting te brengen, dus het is de ademhaling, het is het leven, uit de kosmos ontstaan, in het ding, dat is dat het niet kan sterven: dus er is een voeding in gekomen, in de wateren, waardoor het water levend blijft. Maar nu gaan we uit die zee, uit dat lichaam vandaan.

Van de week had ik ook iets moois, dat moet u onthouden, over de paling, zal ik u eens een machtig wonder vertellen.

Gaan die armen (van de rivier), die lichaamsdelen gaan zich verplaatsen en dan kom je uit de bron van leven en dan krijg je het uiteindelijke. En waaraan zie je dát weer? Dat móét veranderen, dat water móét een andere kleur, een andere smaak krijgen als het ware. Waarom? En in de hele schepping is het te zien, meneer. In de zee leeft de wortel van een boom. En die boom die komt eruit en dan is het hout en die is zó dik. Maar wanneer de lente komt, komt er groen. Dus er speelt zich hier in die boom iets af. Het zit onder de grond, het komt eruit, en is weer een andere wereld, het heeft zich vertakt, en als het zover komt, komt er een groentje, maar als het nog even verder gaat, zien we kleuren, bloesems, en dat zit ook in de wateren. En als het nu daar en daar naartoe gaat, verandert het in het zout, komt het tot zoetheid. Maar in die zoetheid leeft toch de bron van de zee; alleen, het is naar een hoger stadium gegaan, een aftakking; ze leven niet in de bron.

Van de week toen las ik in de krant ... Ik weet niet of u het Algemeen Dagblad in Rotterdam ook hebt? Ik had een artikel willen schrijven maar ze nemen het niet aan. De geleerden zeggen: 'We weten het niet.' De wetenschap zegt: 'We weten het niet.'

Een aal in de wateren kruipt terug, die grote reis van de paling, en gaat naar de zee – en ze weten maar niet waarom die dieren naar de zee gaan – en ze sterven ervoor.

Nou heb ik u vanavond wel iets moois verteld van de wateren, meneer, nu

moet u het echt weten, dan kan ik u zo, dan kan ik de wereld vertellen ... Als u nu goed luistert, dames en heren, is dit een profetie voor de wereld, die ken ik al zo lang, die heeft meester Alcar mij getoond. Alles is in de wateren ontstaan. Die paling kan niet in een zijarm (ont)staan want dat dier is een zelfstandigheid voor baring, maar vindt de rust ...

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog?

(Meneer in de zaal): ‘Drie, vier.’

...die vindt de rust, en het baringsprincipe, en het ingaan, en het aanvaarden en het ontvangen, gebeurt precies in de baring van de zee, en dat is de baarmoeder van de wateren. Want de moeder is water, water is baring, is moeder, dus die moeder moet ergens een moederschap bezitten en een baarmoeder; bewijs, dat de mens het heeft, en al het leven heeft het, moet ook in de wateren ergens een plaats zijn waar die eigenlijke baring leeft. En dáár kan het dier zich alleen maar splitsen, nergens anders, want het krijgt dáár het voedsel voor de baring – het maakt zich in die baringsweeën ... en dat is het eicelletje van de moeder en het sperma van de vader – en dáár wordt het dier rijp. Het kan niet rijp zijn als wij onbewust zijn of we leven daar en daar ... Voor de mens is het natuurlijk heel iets anders want de mens heeft het in zijn handen. Maar wij mensen vergeten dat het in ons lichaam leeft, maar wij vergeten dat die zee geen kolkje kan zijn, dat die zee een hart heeft, die oceaan, die heeft een ruimte als hart, als leven, als alles, al die werkingen, maar die heeft de pertinente goddelijke eigenschappen al voor de baring van al haar leven. En nou moet die paling die moet tot die plaats, en dat is mild, dat ligt zo diep, en dat is alleen daar maar, hoor. Ik kan die geleerden de plaats aanwijzen waar die plaatsen zijn, want je ruikt het.

Ik was op de boot toen had ik iemand iets verteld, die zei: ‘Wat kijkt u?’

‘Ik kijk niet, ik ruik.’

En toen voelde ik mij, en toen was het gevaarlijk, dames en heren, toen voelde ik mij op de baring van de zee. En ik moest me met geweld terughouden of ik had zo overboord gegaan, want de baring zoog me van de boot af. Ik zeg: ‘Help’, en ik weg. Ik heb eerlijk gezegd, dames en heren, ik heb gauw een oude klare genomen want toen kwam ik weer op de wereld, anders was ik foetsie geweest, want de moeder van de zee had mij over de boot getrokken.

Geloof u het?

En de kaptein zei: ‘Wat zie je bleek.’

Ik zeg: ‘Ik ben geschrokken.’ Ik zeg: ‘U gun ik het.’

Toen zegt hij: ‘Dan krijg je van mij nog een Manhattan eroverheen, want dat is fantastisch wat je me daar vertelt.’

En toen heb ik hem het verhaal gegeven van de paling, meneer, de paling die gaat baren in het hart, in de baring van de zee, want de zee is een lichaam,

de zee is de moeder voor dat diertje, want dat diertje is uit die baring daar ontstaan.

Schrijf het eens naar het Nieuwe Vaderland, dan lachen ze u en mij midden in uw gezicht uit. Want ze weten het niet. En al wat de mens niet weet, kennen ze niet. Ik kan dat artikel dadelijk klaarmaken, en zó voor de zalm, en zó voor de paling, en zó voor alle dieren; het dier op aarde en in de wateren. Maar, meneer, dit is kosmologie, en is op aarde nog niet bekend. Maar vind je het niet doodeenvoudig? Is het niet doodeenvoudig? Want de zee is toch een lichaam, de zee is toch moeder en de zee is vader?

(Tot de geluidstechnicus.) Meneer, u maakt mij gek, ik schei eruit.

Dames en heren, de thee staat klaar, want die man maakt je zenuwachtig.
PAUZE

Dames en heren, we gaan verder.

Ik heb hier: "Kan men indien men thans op aarde bijvoorbeeld man is, zijn tweelingziel als man op aarde ontmoeten, die op dat moment op aarde ook man is?"

Van wie is dat?

Meneer, dat kan, want ik ben uw tweelingziel. (gelach) Maar kom niet in mijn buurt. (gelach) Meneer, wij hebben zeven graden, het gaat om goddelijk moeder- en vaderschap. En die eenheid – dat leest u in de boeken – die hebben wij gehad totdat wij bewust kwaad, en verkeerde dingen gingen doen. Dat wil niet zeggen ... Toen waren we daar ook nog niet bewust in, maar wij gingen bijvoorbeeld ... We hebben een tijd gehad in de wateren, konden we geen goddelijke wetten verkrachten. Die wetten bestonden er nog niet eens, die wetten waren er wel, maar wij hadden de middelen niet, de mogelijkheid niet, het gevoel niet om bijvoorbeeld een huis in brand te steken; dat kon je toch niet in de wateren? Je kon toch, in de wateren kon je toch niet heerlijk eens op een avond lekker gaan inbreken? Maar dat hebben wij later wel gekund. Hadden wij geen huizen gebouwd, hadden wij het leven niet zo verfraaid, stoffelijk verfraaid, hadden we ook niet zoveel kwaad kunnen doen.

Maar goed. Vanaf de maan gingen wij weg. We werden mens, eerst waren we behaard in de oerwouden, we waren nog steeds in de oerwouden, totdat er dus bewust iets om ons heen kwam en wij gingen begrijpen: dat zou ik wel willen hebben. En dát nam ik. Dat was nog van de mens, maar dat was al menselijk stelen. Menselijk stelen, nietwaar?

Verleden week hebt u even plezier gehad. Maar toen gingen we soep koken van de mens. We gingen over een heuveltje en haalden daar zo'n oude indiaan, nee, zo'n jonge indiaan, een meisje of jongen, haalden we weg. En toen

hadden we 's zondags armensoep en het opperhoofd van ons kreeg alleen de billetjes, handpalmpjes, en oorlelletjes. Meneer, is gebeurd. Wij waren in dat oerwoud en toen deden wij aan kannibalisme. Toen hebben wij ons dus onbewust aan het leven van God vergrepen en maakten we soep van de mens. Dat gebeurt nu nog, meneer. Praat ik soms onzin? Het gebeurt nu nog.

Wij zijn zo gek op Nieuw-Guinea, maar als onze ambtenaren een beetje diep het oerwoud ingaan, gaan ze de pot in. Wij willen gaarne Nieuw-Guinea bewustzijn geven. Daar zijn al mensen die een doctorstitel hebben en die daar ... Ik heb ze voor de radio gehoord. Ik denk: Nu moet je die mensen toch eens horen, dat zijn allemaal zomaar geen papoea's meer. Maar hij zegt het zelf, meneer: 'Als we even over die bergen komen, gaan we de pot in.' Daar doen ze nog aan schedelmeppen, eraf halen eventjes, dan komen we met zo'n grote haardos van een Hagenaar aan de jas en dan zeggen: 'Ik heb er weer een.' Dat gebeurt daar nog. Of dat nou goed of verkeerd is, dat doet er niet toe.

Maar wij hebben daardoor een goddelijke wet verbroken, wij hebben de mens het leven ontnomen, onbewust, we wisten het niet. Nu hebben we Christus, de Bijbel, en nu weten wij: gij zult niet doden. Ja, dat weten ze ook.

'Gij zult niet doden', zegt Christus. En als ik in dienst moet en ik dood niet dan ga ik de gevangenis in. Als ik zeg: 'Ja, maar Christus zei: 'Gij zult niet doden'', dan zeggen ze: 'Daar heb je weer zo'n gek.' 'Schiet!' En dan moet ik voor mijn koningin en voor de rechtbank en alles, moet ik schieten. Dus ik ben nu een bewuste moordenaar geworden. Bewust, want Christus zei: 'Nee', dat weten we nu. Maar daar wisten we het niet.

Tot aan die tijd gaat alles door. We hebben moord na moord begaan, maar we moeten onfeilbaar naar het hoogste ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) voor de aarde. Is dat zo? Anders komen we nooit uit dat oerwoud vandaan. Dat leest u in het 'Het Ontstaan van het Heelal'.

Maar op de maan, dat hebben we zo-even behandeld, waren wij splitsing en splitsing, goddelijke kern als embryo, en gaf het ene leven aan het andere. En uit dat geven van mij en van u zijn nieuwe levens ontstaan. En dat is nu die eigenlijke kern die bij mij behoort en bij u, waardoor wij vader en moeder zijn geworden. Dat zijn nu die tweelingtoestanden. Kun je zeggen tweelingzielen? Ja, zielen uit één bron ontstaan, uit één cel.

Uit twee cellen, die kwamen bij elkaar, want die wilden zich verdichten, en toen gaven we iets, nog iets, en dat werd een nieuw ... dat scheidde zich af, en dat was één cel, en dat scheurde zich weer vaneen, splitste zich, dus dat was een deel van mij en een deel van u, dat was mijn geboorte en uw geboorte weer, dié trokken ons weer aan. Want toen wij daar waren, wij stierven, en toen kwam er weer een nieuwe evolutie voor het dierenrijk want die cel was

nog niet uitgeteeld van ons, want er was maar een gram, een miljoenste gram afgegaan. Want als de vader nu baart heeft hij nog voor miljoenen kinderen stof. Is dat niet zo? Dus dat zat daarin; is er nog, de mens draagt het nu nog.

Wij werden aangetrokken, kregen een nieuw leven want – waardoor? Dat hebben ze hier ook weer gevraagd, ik geef u dat beeld even, dan kun je zien dat we uiteindelijk toch weer tot die kern terugkomen – want toen kwamen die twee cellen van ons tot volwassen bewustzijn en wilden scheppen. Maar er mankeerde iets aan. En eerst dan kwam er eenheid. Wie was dat nu? Kan een cel scheppen die op negenennegentig procent alles heeft van God? Dat moet honderd zijn. Nietwaar? En die honderdste was ik en u. Dus op het moment dat die cellen bijna raak en rijp waren, zzzt, werden we aangetrokken, ik in mijn deel, en hij weer in dat deel, en toen bevruchtten wij de cel van onszelf. En toen waren wij één en begon er een nieuw leven, maar wij hadden een nieuw leven. Dus wij moesten terugkomen omdat ons deel daar nog leefde, die kindertjes.

Vind je het niet leuk, vind je het niet doodeenvoudig dat een kind nieuw leven kan scheppen? En dat zit erin, meneer, hoor, God als ziel, God als geest, God als kleur, zelfs in onze celletjes, in ons sperma, in dat kleine embryoetje, dat je niet eens kunt zien, zit kanker, tbc, haat, hartstocht en geweld, die ganze persoonlijkheid. Met die stof, het zit in die stof, dat is de goddelijke cel wel, maar de ziel komt erin, en alles, in die ziel, in die nietszeggende vonk zit, de hele diepe kosmische mens zit daarin. Dat moet alleen maar ontwaken.

Vind je het niet leuk?

Dat is gebeurd. En nu gaan we door, we hebben meer, meer levens; en zo kwam er een visstadium, nieuwe planeten, door. Wanneer gaat nu, kunt u vragen, de menselijke toestand door? Die ligt hierachter. Het denken van ons dat zegt immers niets, wij maken nu straks fouten, maar het doet er niet toe, maar één ding gaat erdoor: omdat we telkens nieuw leven hebben gebaard, móeten wij terug, dus ik krijg een nieuw leven. En nu evolueerden wij pertinent omdat er op de aarde iets achter was gebleven in die ... (niet te verstaan). En dat brengt ons naar de hoogste soort, want stilstand is er niet, telkens hadden we een nieuwe, hogere graad. En zo kwamen wij, en zo komt ook straks de oerwoudbewoner naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Want u neemt toch niet aan dat die mensen daar in dat oerwoud onder de grond moeten blijven zitten, waar wij, waar de mens dan hier, ons Westen en Oosten – de kleurlingen hebben dat ook – daar zo laag op neerkijken (de spreker benoemt het gegeven dat vele mensen uit het Westen in 1952 neerkeken op de bewoners van het oerwoud); dan zeggen ze: 'Het zijn allemaal dieren.' U kunt zich ook niet meer vergelijken met een oerwoudbewoner, want u hebt nu het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen

rassen' op rulof.nl), maar het zijn precies de vonken van ons, wij hebben daar ook geleefd.

En nu krijgt u het beleven van alle lichamelijke wetten, want dat is God. Daar kunt u niets aan verprutsen, dat gaat door. En dan zijn we vader geweest, moeder geweest, nu ben ik u misschien een beetje voor, een beetje later, want jij deed dit en jij deed dat, en ik deed zus, maar toen wij ons lichaam hadden gekregen, toen stonden wij voor de karmische wetten. En hoever moeten wij nu terug? Als u nu eens een neger (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'neger' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) ziet, dan moet u zeggen ... Straks scheldt u op de neger (Jozef verwijst naar het feit dat in 1952 sommige mensen schelden en neerkijken op de mens met een donkere huidskleur, wat Jozef zelf niet doet, zoals uit het volgende blijkt) ... En als je die mensen dat nu kon verklaren, dames en heren, die kijkt daar laag op een neger neer ... Ik heb het niet gedaan; in Hollywood ging ik zitten, in Florida, en ik zat juist op de bank van de negers, en dáár was de blanke, hè? En ik zie dat niet: 'white'. Ik denk: Wat heb ik met 'white' te maken? Ik ging bij 'black' zitten. Toen kwamen daar de whitelingen, die kwamen: zó. Ik zeg: pvvvt. Ik deed dát. (gelach) Toen zei die vent: 'Zo.'

Ik zeg: 'Zo, meneer.'

Toen zegt hij: 'Ja meneer.'

En ik deed ook zó. (gelach) Nou, die denkt: die is gek. Ik denk: och. Ik zeg tegen mijn broer: 'Wat, wat?'

Toen zegt hij: 'Joh, je zit onder de zwarten.'

Ik zeg: 'Nou, nu wordt ie goed, nou ga ik echt beginnen.' Ik gaf ... Ik zeg: 'Do you like a cigaret?'

'Yes yes.'

Nou, ik zeg: 'Lekker roken.'

En hij: ggrr.

Wat een haat ligt daar, meneer, in dat zuiden. O, in South Carolina en daarzo, en hoe verder of je komt: only for white, only for black, and only ... Ik zeg: 'Hoe bestaat het.' En daar liep ik tussen.

Maar, meneer, nu kom ik terug, daar zag ik een blanke in zitten, in die neger. Ik denk: Hé, jij zat vroeger in Frankrijk. En toen stelde ik mij op die man in, dat was een jongen van achttien jaar en daar een meisje. Ik zeg tegen mijn meester: 'Waar hebben ze nu geleefd?' Hij zegt: 'Kijk maar, een uit Noorwegen, een uit Frankrijk, een uit Duitsland.' Europa zag ik in de neger. Want wij gaan terug tot het ogenblik, meneer, waar onze soepketel ging koken en wij aan het eerste menselijke boutje begonnen, het kannibalisme; daar begon ons eerste karma en dat rukte ons uit elkaar. En dan ga ik terug. En als u er

ook van gegeten hebt, meneer, dan gaat u precies met mij naar die graad en dan krijgt u een nieuw lichaam ...

(Tot iemand in de zaal): Wat zei u?

(Iemand zegt iets.)

Moet u eens nagaan hoe dat gaat: die dame praat even tegen iets – dat ligt zo in die lijn – ik lig eruit, ik lig er volkomen uit. Als ik me er niet op instel ... Maar dat ligt net in mijn lijn, ik kijk zo daardoor, praat, ik denk: dat is ... Zie, dat is nou disharmonie; dat moet u eens in Egypte gebeuren, dan was je al levend verbrand. Daar word je zenuwachtig van, dan beef je vanbinnen, maar afijn, het gaat me niet aan.

Dus daar begint u terug. En dan moet u eens nagaan, meneer, hoeveel van die mensjes hebben wij gestolen, gebraden, in één leventje? En we hebben miljoenen levens gehad, vanuit die tijd. Miljoenen mensen hebben wij bewust opgegeten. En later gingen ze, hebben ze dat nekje omgedraaid, we hebben ze met een dolk vermoord, we hebben – de oorlog – geschoten. Wij leven zeshonderd miljoen jaar te lang al op aarde, want we hadden allang, indien wij de harmonie van God hadden beleefd, dames en heren, hadden wij allang de sferen van licht gehad. Maar nou zitten we nog hier, we nemen de plaats in van een ander leven, want wij hebben oorzaak en gevolg geschapen en niets anders. En nu ben ik hier in een leven – nou heb je de reïncarnatie, nietwaar, het vader- en moederschap – en nu ben ik er net uit, ik ben er nog in, ik ben u daar bijvoorbeeld twee levens in voor. Kan toch? Eén leven zelfs, een hele incarnatie als moeder kan ik u vóór zijn. Dus ik sta plotseling voor u – en dat heb ik beleefd, meneer – plotseling voor u. En er waren twee vrienden – en geen homoseksualiteit (zie artikel 'Homoseksualiteit' op rulof.nl), meneer, heilig eenzijn – en die hadden een liefde ... Ze zijn alleen, vreemde mensen. Ook bij broeders heb je het, een liefde, meneer, heb je ... Nou, neem de reine machtige universele liefde van Vincent van Gogh en zijn broer. Die twee, Theo, als je over Theo ... als je over Vincent van Gogh praat dan bedoelen ze Theo ook want Theo was Vincent, en Vincent was Theo. Dat is al in de kunst. Maar er was ook broederliefde, universele liefde, misschien nog meer.

Maar nu staan wij plotseling voor ons ... Heb ik ook meegemaakt, mensen. Meneer, wat is dat toch? Ik kom daar, en ik zou die man wel dood kunnen drukken. Ik vraag aan mijn meester: 'Wat is dat? Homoseksualiteit?'

'Nee.'

Toen zegt die: 'Mijn god, ik ben getrouwd, ik heb een kind, ik ben stapel op mijn kinderen, maar het is net, toen ik voor dat leven kwam te staan, of er iets in mij openging.' Ik denk: Mijn god, mijn god, die ken ik. Reïncarnatie, meneer. Die man stond voor zijn ziel, als man.

En nu heb je de toestand moeder en kind. Ik heb moeder en kind gezien:

tweelingzielen. Ik heb twee zusters gezien: tweelingzielen; de een moet terug. Ik heb die wetten ... Voor het oerwoudkind was het al niet meer nodig. Die wetten kun je alleen maar zien voor de kleurling, het Oosten, die het volwassen natuurlijke hoogste organisme van Moeder Aarde hebben beleefd. Je hoeft niet terug in het oerwoud, want je weet: we moeten eerst naar het lichaam. Maar (voor) de geestelijke wetten kun je teruggaan en dan sta je voor zuster en zuster, en broer en broer, en vader en moeder, én man en vrouw. Elke graad van leven bezit zijn tweelingtoestand, zijn eigen kern. Maar de goddelijke ziel, voel je wel? Jullie kunnen nooit ... Er zijn mensen die het hebben, ik ken hier zelfs mensen in de zaal, die hebben het, man en vrouw. En dat is boter, goeie boter en goeie boter, roomboter en roomboter, maar er zit heus geen margarinetje in. En dat is één voelen en één denken, en één zachtheid, en één begrijpen, en één liefde, en één dit, en één dat, en het klopt als een bus. En dan kan de ene heus wel eens dieper denken, dat is mogelijk, maar die hebben zich hier ontmoet. En dan moet u dat eens zien, meneer. Och och, is dat niet dan het koninkrijk waar ze het over hebben? En dat kunt u hebben als man, broers, zusters, vrienden. Er zijn vrouwen die hebben het ook, ze weten het niet. En dat staat dicht bij homoseksualiteit. En als je nog dieper afdaalt ... Ik heb ook eens tegen iemand gezegd ... ik denk: Ja, dat is bewuste homoseksualiteit daarzo. En toen zegt meester Alcar: 'Kijk nu nog eens even dieper, dan zal ik je eens wat moois laten zien.' Ik denk: hoe bestaat het? Vrouw vrouw, zielen, nou moet er één, die moet straks terug. Je kunt nu de man al zien die erin zit en die straks even terug moet; krijgt een nieuw leven, sterft. En dan moet je sterven, vlug, dan heb je het scheppende organisme weer behaald – nietwaar? – want je gaat als man en vrouw verder. En dan moet er één van ons daar ... Want voor de Vierde Kosmische Graad ben ik weer moeder, jij weer vader, ik weer moeder, ik weer vader, ik weer vader, ik weer moeder, ik baar u, en u baart mij. En dat doet God ook. Hij baarde Zich uit het moederschap naar het vaderschap. En als je die wetten gaat leren begrijpen, meneer ...

En nu staat u hier in de maatschappij, en hier wil nu in de maatschappij de mens iets beleven. En nu kan ik me wel begrijpen dat je daar links en rechts dood en naar geslagen wordt door de mens, de man door de vrouw, en de vrouw door de man; ze begrijpen elkaar niet van karakter, maatschappelijk niet, geen liefde, geen hartelijkheid, en dit niet: dus de persoonlijkheid is ver ten achter, en wanneer dat er is ... ja meneer, nu krijgen we de graden. Iemand die zei: ben ik dat niet, ben ik dat niet, ben ik dit niet, ben ik dat niet?

Ik zeg: 'Meneer, tweelingzielen in hardlopen. Fanny Blankers-Koen (atlete, meervoudig olympisch kampioen, 1918-2004) en haar man die lopen allebei even hard.' (gelach) Huub van Dam bokst, maar zijn vrouw bokst net

zo hard: tweelingzielen in boksen. Schilders en schilders, piano, kunst, wetenschappen, beiden, man en vrouw, één leven, één gedachte, één ziel. Straks in de toekomst: u bent kolenboer, en ik wil op school tekenen. Meneer, dan moet u zien dat u die vrouw krijgt die ook kolenboer wil wezen – u hebt aan mij niets – dan komen de karakters al een klein beetje bij elkaar en dan krijgen we rust en vrede op aarde. Want het is waar: u doet aan kunst, meneer, en die vrouw zegt: ‘Ja, had maar wat anders gedaan, had ik te eten.’ Een ruzie, meneer, alles gaat kapot. Maar nu zit daar dezelfde gek naast als man, en vrouw. En beiden leven daarin – is geen ruzie meer, meneer – die doen het met een paar rauwe aardappelen en hebben genoeg. Die beginnen even aan rauwkost, en in de natuur kun je van alles krijgen, dat kost niks. Alleen als je naar de slager gaat; en dat verdienen ze niet. De melkboer, verdienen ze ook niet. Die smeertjes wil toch geen mens hebben? Maar ze genieten toch van de kunst, meneer; dat is toch geen ruzie, dat is toch geen afbraak? Met die heerlijke smeertjes gaan ze heerlijk slapen, staan weer op en praten in de natuur, beelden alles uit. Meneer, een kostelijke, machtige harmonie en eenzaam in kunst. En ik ben een aardappelschilster en zij voelt er ook voor: ook tweelingzielen. Waarom niet, dame? En ik ben een acrobaat. Moet je die eenheid eens zien, meneer, van twee acrobaten, een jongen en een meisje. Die vrouw en die man die daar samen ... Ik heb twee mensen in het circus gezien, ik zat te schreien, ik denk: God, god, god, wat is dat mooi. Er keek me iemand aan, toen zegt hij: ‘Schrei je?’

Ik zeg: ‘Ja.’ Ik zeg: ‘Moet je eens voelen hoe hij naar dat vrouwtje kijkt en zij naar hem, en als ze elkaar zo bij de polsen pakken en zij maakt die reuzenzwaai; het volk daar zit te beven.’

Maar nu wou ik wel eens even met die twee mensen praten, ik zeg: ‘Hou jij van hem?’

‘Ja!’

‘En jij?’

‘H’m, kom niet in haar buurt!’

Mevrouw, hoe scherper, hoe moeilijker nu het leven wordt ... en vooral acrobatiek, die daar hangen en die hun leven geven voor een beetje kunst, om eten en drinken, nietwaar? Moet je die man en die vrouw eens gaan beleven. Meneer, ik ben met een diepe buiging daar het circus uitgelopen, ik denk: God god god god god, mijn lieve god, wat heeft de maatschappij ervan? Het eenzaam van man en vrouw. Moet je eens, zo’n Strassburg (circus), moet je eens gaan. Wilt u mensen beleven, wilt u zich verrijken en wilt u waarlijk iets van de maatschappij zien, ga dan naar een dierentemmer en wordt ook: ‘Zij is dierentemster en hij temmer’. Maar die liefde van die mensen: één denken over de dieren, meneer, daar word je koud van.

Is het niet zo, meneer? Waarheid!

Moet je Strassburg eens horen over de paardjes en moet je haar horen. En dan krijgt dat dier een kus op zijn achterwerk en dan heeft hij zijn best gedaan, en dat dier kijkt nog even, en hij knikt even zo en zij knikt. Ik kijk naar die twee mensen die daar in de piste lopen, hij en zij, en dan naar de paarden. Ik denk ... En dat gaat allemaal zo. Moet je die psychologie eens van die mensen ...

Moet je twee clowns eens als man en vrouw bij elkaar zien, die onzin verkopen, gekheid, de mens laten lachen; en dan gaan ze eruit, hand in hand. En dan gaan ze naar de kamer: 'Hè, lieverd.' En dan vreet hij haar en zij vreet hem op; door een kus.

Mevrouw, kijk, dan schrei je.

En dat, tweelingzielen, meneer, dat wordt eerst karakter, dat wordt: in de kunst zijn ze al tweelingzielen, maar wie zegt het dat ze het voor God zijn? Het kan zijn dat zij verder gaat, en een andere buurt uit, na dit leven, en hij ook, en dan gaan ze er weer uit.

Is het leven niet mooi? Is het leven niet diep? Is het leven soms oppervlakkig? Als u het wilt leren kennen moet u eens goed naar de mensen kijken, maar kijk dan ook naar de kunsten en wetenschappen. En juist naar een clown die je laat schreien terwijl zijn vrouw daar geopereerd wordt. Kunst.

Meneer, ik ben uw tweelingziel, maar ik vraag u alleen: Laat mij in dit leven met rust, want u krijgt een pak slaag van me als u in mijn buurt komt want ik wil werken. Bonjour, hoor, lieverd. (gelach)

Ja, ik kwam verleden ook nog eens een man tegen, als een tweeling ... ik zeg: 'Geef mij eens een lekker sigaretje.'

Hij zegt: 'Ik heb er geen meer.'

Ik zeg: 'Dan de 'droedels.'

Nou ja, er moet toch ook wel weer wat anders bijzitten ...

(Jozef leest verder:) Ik heb hier: "Alle menselijke wetten moeten wijken voor de stem van het geweten", zei eens mijn dokter, die zijn broer hielp uit zijn ondraaglijk lijden, door op diens nadrukkelijk verzoek codinóvo" ... codinóvo? Wat is dat voor een goedje? "Codinóvetabletten," dat is natuurlijk ... "en drie morfíne injecties te geven," ik heb dat drama in de krant ook gelezen, "waarop de dood van de zieke was gevolgd. Wordt in dit geval ook moord aangerekend voor de dokter? De zieke leed acht jaar aan een zeer ernstige longziekte."

Dames en heren, als u voor uw moeder staat, uw broer, uw liefde, uw vrouw ... Dat is al meermalen gebeurd in de maatschappij. In Frankrijk hebben we die ... Verleden in Amerika, die man die hebben ze, een zieke, hij zegt, nou, die had nog twee weken of drie weken te leven, een zware

kankerpatiënt. En die dokter die hebben ze eerst uit zijn ambt ontzet, titel ontnomen. Maar na twee maanden mocht hij weer beginnen. Die was ook: kanker; ja, weghelpen.

Van wie is dat?

Meneer, nu wilt u weten of dat voor God verantwoord is. En dan, voor God en de natuurwetten moet ik u zeggen: je moet eraf blijven. Nu bent u, als dokter bent u de moordenaar van deze ... Nu kunt u blij wezen dat dit leven ... voor twee weken, voor vier maanden, en dan gaat het over. Maar hoe kunt u nu die vier maanden levenstijd goedmaken? En dan zou u toch nog, als het normaal gebeurt ... Een ander kan het al oplossen. Kijk, nu boft u natuurlijk, u kunt boffen, u kunt geluk hebben als die vrouw of die man doorgaat naar Gene Zijde. Als het naar de aarde terug moet om een nieuw leven te krijgen, gaat u ook terug. Maar gaat die geest – voelt u dat ook? dat hebben we hier nog bijna niet behandeld – maar voelt u, als die geest, die ziel terug moet naar de aarde, moet u ook terug, want u zit vast aan die tijd, en die moet hier goedgeemaakt worden, niet aan Gene Zijde. Want u hebt zich ... u heeft daar de ziel en het leven van God uit de aardse tijd geslingerd en dat kun je niet met Gene Zijde vergelijken. Maar nu gaat die ziel, die geest, die vrouw, die gaat door naar de astrale wereld, en nu kunt u het, nu behoeft u het niet goed te maken, want het geestelijk bewustzijn ligt daarachter, als die geest geluk heeft. Want nu kan het wel uw broer zijn, en nu kunt u wel medelijden hebben, maar er kan een enorm kwaad in leven, en fouten hebben gemaakt, en dan zit de duisternis naast u, de wereld van het onbewuste niet, maar de onbewuste wereld, de hel dan. En dan kunt u daarin afdalen, als u dan licht later hebt en u gaat zelf, dan kunt u daarin afdalen om die mens nu wakker te krijgen en die mens eruit te trekken. Nu zit u toch door die daad, met uw medelijden, zit u aan duizenden wetten vast, want eigenlijk, uiteindelijk moet je eraf blijven, want of dat nou ziek is, en niet ziek, en pijn heeft ... En medelijden kent God niet, want die mens beleeft hier zijn oorzaak en gevolg, dat is disharmonie. En was er geen disharmonie, had die man ook geen ziekte. Duidelijk? Maar er zit wel wat in.

(Jozef leest verder:) “Ik heb met een collega gewerkt en die man leed aan hartuitval ...”

(Meneer in de zaal): ‘Haaruitval.’

Hart uitvallen dat kan niet natuurlijk.

“...de man leed aan haaruitval, na verloop van vier maanden was zijn hoofd volkomen glad,” als een biljartbal, natuurlijk, “maar het merkwaardige was, het groeide weer opnieuw, eerst lichtblond, toen kreeg het weer zijn oude kleur, donkerblond. Soms vraag ik me ook wel eens af: Wat heeft de kleur van het haar voor betekenis?”

Dat hebben ze hier nog nooit gevraagd. Hoe bestaat het?

We hebben rooie, zwarte, en blonde en grijze mensen. We hebben één roodje vanavond ... Wat is dat nu, meneer, mevrouw? Waarom bent u nu pikzwart en die, kijk eens: goudblond, rood, goudblond goud? En dan zegt de dame: dat is vals. Nee, dat is echt. Ik zou ook wel graag goudblond ... Ja, je kunt nu van alle kleuren krijgen, dat kost u een tientje.

Verleden week heb ik er een zien zitten ergens, ik keek, ik stond op straat ineens stil, ik wandelde buiten, of ik moest ergens naartoe, ik keek, toen dacht die dame: Wat is dat een brutale kerel. Maar nu kende ik de bloedgroep en de mensen. Ik denk: Maar dat is vals. Dat oudje dat keek me aan, die had me wel kunnen verscheuren. Ik denk: Maar wat is dat toch voor een kleur? Ik stond zo, zó stond ik voor die vrouw ... (gelach) Als u mij had zien staan dan had u daar: O, Jozef is iets aan het ontdekken. Maar zij nam dat niet, dus: 'Wat moet je?'

Ik zeg, o ja, dat is waar ook, ik zeg: 'Mevrouw, ik heb niets gedaan, ik keek alleen naar de kleur van uw haar.' Maar dat was nog brutaal, hè? Toen zegt die kerel: 'Ga weg.'

Ik zeg: 'Meneer, ik zal u even vertellen wat er aan de hand is.' Want ik was even tussen leven en dood voor het haartje, maar het was zo vals als ik weet niet wat, meneer.

Maar wat is dat nu eigenlijk, meneer? Die haaruitval van hem is een stoornis in zijn bloed, meneer, dat van die man, is een bloedstoornis. En toen kwam die bloedstoornis, die heeft zich geregeld, die heeft zich geregeld weer vanzelf.

Hoe oud was die man, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Negenentwintig.'

Ja, dan stond hij net voor de uiteindelijk tijd, want in eenentwintig, tweeëntwintig begint het al, het zijn overgangen van zeven jaar, krijg je nieuw bloed, nieuw dit, nieuw dat, in het lichaam; en net over die grens, met een paar maanden erbij, krijg je nieuwe voeding en dan kun je het in die en die tijd, dat je nieuwe haartjes krijgt. Dat zit daarin.

En meneer, kleur van haar is de kern van het bloed. En dat gaat zo ontzettend diep, totdat je de geest van het leven krijgt. De Egyptenaren en de Oosterlingen, vroeger in oudere tijden, zeiden: 'Voor die moet je oppassen', dan zagen ze zo'n roodharige, 'want ze is des duivels.' En dachten ze: dat is door haat opgebouwd.

Vandaag aan de dag in Den Haag denken wij: Wat een lieverd, moet je dat snuitje eens bekijken, wat een lieverd.

(Tot iemand in de zaal): Zij heeft toch geen duivelse haat, meneer, dat kan toch niet? Nee, nietwaar, dat kan toch niet, meneer? Is het een goed kind?

Best kind?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

O, nou, dan zullen we het maar geloven.

Maar dit is de bloedgroep, de bloedkern, en het bloed bezit ruimtelijke diepte. En dan moeten we weer door alle planeten en sterren heen, tot die en die graad waar zich de kleur van het bloed is gaan vormen. Zo diep is het haar van de mens. En als we het heel dichtbij hebben, meneer, en ik zal u vertellen dat we door de kosmos moeten, en dat het in het bloed zit. Niet in het lichaam, in dat botje niet. Want waarom heeft de Chinees zwart, de Japanner zwart haar, de Oosterling, allemaal zwart? Want hoe hoger wij komen des te ijler en geestelijker wordt ons bloed, en dan krijgen we de kleur.

Meneer, waar hebben ze zwarte ogen en zwart haar? En waarom heeft de mens blond haar en blauwe ogen? Is het niet eenvoudig? Wist u dat niet? Vraag het eens aan de geleerde, meneer, wat de kleur van de haat ... met de 'r' erachter natuurlijk. Wat kan een mens zich gauw vergissen, meneer, vindt u niet? Haat, en we hebben het over haar. Een 'r' van Rulof. En de haat van Theodoor. Maar de haren kunnen vervormen. En als u nu ...

(Tot iemand in de zaal): Wat is er, dame?

En als u nu uit dat oerwoud vandaan komt, gaat het kleurtje veranderen. De eskimo (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl) heeft het nog eventjes, dat dat dat ... En dan kom je hoger, hoe hoger, het bloed wordt anders, het dierlijk bloed, grofstoffelijk bloed, stoffelijk bloed; en dat stoffelijke bloed heeft de uitstraling al gevormd van de ogen, van de haren, het huidje. En wilt u mij nu wijsmaken, dame, dat het de geest soms is, en dat het een klierstelsel is die die huid gevormd heeft? Voelt u hoe diep of dit is maar ook weer hoe doodeenvoudig, dat al die stelsels openliggen als u alleen de schepping voor de mens en de ruimte maar kent.

Niet mooi, meneer de ingenieur?

Alles wordt eenvoudig, vindt u niet? Het lijkt ontzettend diep, maar dat is het niet.

(Meneer in de zaal): 'Dat is met alles wat je weet.'

Ja, Berends zegt altijd: als je het weet, als je het weet.

Maar kijk, toen meester Alcar me meenam: 'Eerst de mens ... Bijbel, is er verdoemdheid?'

'No.'

'Laatste oordeel?'

'No.'

'Is God een hater?'

'Nee.'

'Heeft Hij als mens geleefd?'

‘No.’

Ik zeg: ‘Dan zult u het mij moeten bewijzen.’

Toen begonnen we. En nu ligt alles open. Een Chinees, Indiër, allemaal mooi zwart. Hebt u weleens een blonde, lichtblonde Indiër gezien – van ons, Hollands Indië (Nederlandse voormalige kolonie Indië, huidige Indonesië) – en lichtblauwe oogjes? Wat zou dat voor een gek kind wezen. Pikzwart met blauwe Hollandse oogjes.

(Meneer in de zaal): ‘Er komen weleens albino’s voor.’

Ja meneer, maar wat is een albinootje? In Amerika heb ik een witte neger (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord ‘neger’ een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) gezien. Ja dame, een geel, lichtgeel kleurtje. Toen zei mijn broer, Hendrik, die zei: ‘Hoef je niet ver te zoeken, dat is een Italiaan, een halve Italiaan.’ Hij zegt: ‘Als je ermee praat, hoor je weleens: vader Italiaan en zij is een neger.’ Maar het Italiaanse zat erin. En dat kan.

En meneer, wie heeft er nu gelijk? Nu zoudt u denken: nou, die meneer die weet alles en dat is klets. Maar waarom heeft dat kind al een geel kleurtje, waarom zijn die oogjes ... dat kind had ook gele oogjes. Het wit van het oog was geel. En waarom hebben wij het wit? En wanneer u lager gaat, meneer, moet u eens gaan kijken hoe dat wit verandert. Wat is dat? Alleen de huid? Wat voedt de huid? Wat is het dat de huid kleur geeft?

(Meneer in de zaal): ‘Pigment.’

Ja, goed, bloed. Bloed. Goed, pigment, goed. Dus ik heb volkomen gelijk, het zit in het bloed. Als je alles pertinent wilt ontleden dan kan ik u voor een andere vraag stellen. En als u dan ... Want wat is nu eigenlijk de kleur van het haar als je naar God gaat? Want in de schepping ligt het ook.

(Mevrouw in de zaal): ‘Een andere graad.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘...graden.’

Graden, ja, maar dat is het niet, dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Blond.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Blond.’

Nee dame, dat is het niet, ja, blond is blond, maar dat bedoel ik niet. Want God leeft in het haar, in de kleur van het haar. Ik zei het eigenlijk, hè?

(Meneer in de zaal): ‘Een graad van bewustzijn.’

Een graad van bewustzijn, meneer, u bent er glad naast. (gelach) Nee meneer, dat is het niet.

Wat is het nu, dames, we staan er bovenop.

(Mevrouw in de zaal): ‘Werking.’

Meneer, wie zei dat? Mevrouw, u krijgt een nul want dat is het niet.

Ik wilde nu eens ... Denken jullie nu niet? En u zegt toch weer aanstonds, het is eenvoudig, u zegt alleen: Hè, hoe bestaat het? Meneer, kunt u het aanvoelen?

(Meneer zegt iets.)

Meent u? Het is doodeenvoudig. Het zijn mensen die hebben al zevenhonderd lezingen meegemaakt – ik heb u nog niet zo vaak gezien hier – maar die hebben twintig boeken van mij gelezen, hebben zevenhonderd lezingen meegemaakt, en ik heb het er dagelijks over 's avonds, maar dan kunt ... Ik zeg: Alles leeft in een cel. En nu weten ze het nog niet.

(Mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Het kleurenrijk.'

Wie zei dat? Bezit, is dit dan geen kleur dan? Ik ben grijs, wat is dit? Nee, ik ben niet grijs, ik ben sneeuw ... sneeuw wit, sneeuw wit.

Het kleurenrijk Gods vertegenwoordigt de mens. Een duif, een duifje, dat zijn toch ook kleurtjes, haartjes, veertjes. Dat is: het kleurenrijk Gods zal zich openbaren in de mens. U moet een mens eens bezien in de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde, en de zesde, en de zevende sfeer. Ik heb de Christus gezien met zijn goddelijke haardracht. Ik heb de mens gezien, dames en heren, heb ik op een avond verklaard, en dat is niet alleen om het kleurtje in de mens, maar ik heb ze daar gezien met een geestelijk permanentje. Maar ik heb ze ook gezien, die kon je zo het water uithalen, waren net verzopen katten. Zonde dat ik het zeg. Maar het aardse permanentje was eruit. Kwamen daar aan, zulke handen, klauwen, die mooie lipjes die we vroeger hebben gekust die waren zo breed, de hele wereld kon je erop neerleggen. En die handjes die ons een hand hebben gegeven, mevrouw, daar zat slijk, het vergif van een slang zat erin. Dat waren geen handen meer, het waren klauwen. Soms gek? U moet niet denken dat ú dat hebt, hoor. Dat is allemaal daarginds, beneden. Daar hebben we niets meer mee te maken. Ja, het is toch wat.

Maar hoger en hoger en hoger krijgt u het kleurenrijk Gods te zien, meneer, door haardracht, en elk mens zal zijn eigen toestand vertegenwoordigen. En nu zegt u natuurlijk: dan zijn we in de sferen misschien allemaal zwart, en allemaal wit en allemaal grijs en allemaal rood en allemaal blond, blauw ...

Wat zegt u?

Goud. Ja, goud, echt goud.

Dames en heren, nu krijgen we de bloedkern en nu krijgen we stoffelijk haar en we krijgen geestelijk haar. Ik zei al: de permanentjes hier, dames ... Ja meneer, maar u hebt een kale kop. De dames hebben nog haar, maar wij

hebben niet eens meer wat. Wij hebben geen permanentje meer, geen schedel meer, niets meer, want wij zijn de schepping; en hadden we ons maar beter moeten gedragen, meneer. Wat zegt u daarvan? Dus vet en dinges hebt u daar niet eens nodig, een kapper ook niet meer, meneer, want we hebben geen haar meer. Wij hebben ons verhaard, wij mannen. Anders krijgen ze praatjes vanavond, ziet u? (gelach)

Maar wij hebben daar wel nu geestelijk haar. En waardoor wordt nu dat geestelijke permanentje opgebouwd? Is het niet logisch? Door de kracht van de geest, de liefde van de mens en de persoonlijkheid zult ge licht uitstralen. En nu straalt uw haar een ander kleurtje uit dan (van) de andere mens, want u hebt meer wijsheid, u hebt meer, diepere rechtvaardigheid en diepere harmonie. En hoe meer die harmonie in uw hart, in uw ziel, in uw leven leeft, des te prachtiger, machtiger krijgt uw haar de uitstraling van Onze-Lieve-Heer terug.

Mevrouw, is dat niet prachtig?

En is het dan niet doodeenvoudig dat de mens die de haat en het leven verkracht, dat die geen permanentje meer heeft? Die komt werkelijk onbewust en verdierlijkt uit een wereld omhoog en dat is – jammer – hard en lelijk gezegd net een verdrongen mens, een verdrongen kat; hier zeggen ze een verzopen kat, maar dat mag je hier niet zeggen. Je mag hier niet gaan praten over een verzopen kat. Dat mag je hier niet doen. Niemand hoort dit. Nee, er is geen mens hier. Maar het is waar, want hoe dieper de mens in de laagheden en de hartstochten ten opzichte van de ruimte en de goddelijke wetten afdaalt, lager, lager, lager ... Mevrouw, het komt zover dat de mens geen mens meer is, en dan ligt daar de mens net als een kwal aan het strand, heeft leven en dood en alles overschreden. En dan is er helemaal geen kleur meer van de haartjes, geen zwart meer, geen bruin meer. Meneer, wat is dit als je grijs bent, wat is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Verschoten.’

Hè? (gelach)

(Iemand in de zaal): ‘Verschoten.’

Verschoten? Ja. Meneer, ik ... ik zal u nu eens wat vertellen, meneer, verschoten dat is ... Iemand die zei, een geleerde zegt: ‘Het is levenswijsheid.’

Hij zegt: ‘Dat mag je tegen mijn broer ook zeggen want die is zo dom als een hond’, en die was sneeuwwit.

Iemand die ik ken komt bij mij en ik zeg: Moet je die man toch eens, moet je eens kijken wat een prachtig zilverwit haar die man heeft, hè? Maar een echte hummel is het. Dus dat gaat ook niet op. Ze zeggen: Dat is ontwaking.

Meneer, in 1940 kwam Adolf Hitler en toen had ik de schepping beleefd, en de oorlog beleefd, door ‘De Volkeren der Aarde’, en toen was ik nog niet

eens grijs. Ik had hier al niet meer ... Ik begon al gauw, ik had al peper en zout, hoe noemen ze dat? Maar toen maakten wij de eerste reis voor de kosmologie, dames en heren, dat begon in 1944, hè? Ik had hier al grijsjes. En 's avonds ging ik weg, 's morgens kwam ik terug: ik was sneeuwwit. Dit was ... Mijn vrouw werd wakker en toen zegt ze: 'Wat is er met jou gebeurd?'

Ik zei: 'Kind, niets, ik heb alleen een beetje wijsheid opgedaan vannacht. Konden mijn worteltjes niet tegen.' Ik kwam wit terug. Zoveel had ik opgedaan in die nacht. Maar we gingen ook eventjes ... Toen heb ik die eerste lezing in Diligentia ... De Albron, voorschepping, Almoeder, Alziel. Die reis kwam ik wit terug. Wat hebt u daar in Diligentia van beleefd? Wit kwam ik terug. Wit. Ik zeg: Nu, dan zul je wat beleven. En toen werden ze weer even grijs, donkerder, twee dagen daarna, toen had ik het verwerkt, toen werden ze weer donkerder. Maar die felheid, die ruimte, die wijsheid, dat bewustzijn; konden die haartjes niet tegen, die moesten mee, het lichaam moest ook mee. Mijn hart deed dit: boem boem boem boem. Mijn zenuwen die stonden gespannen, alles stond op volle kracht. Want de schepping, de kosmologie, de Almoeder, de Alziel, het Alleven zat in mij. Dat had ik gezien. En toen moest ik maar naar de aarde terug. En toen werd ik wakker 's morgens, ik denk: Goh, die waren kurkdroog ... net schuurpapier waren ze, alle sappen waren eruit. Mijn lichaam dat was in één nacht volkomen uitgeput.

Put u eens uit, meneer. Heb eens een goeie ziekte, een zware lekkere, heerlijk ziekte, mevrouw, moet u eens horen ...

(Mevrouw in de zaal): 'Een ziekte.'

Ja, om kleur te krijgen voor uw haren, is toch leuk. En u wordt van links en rechts gesneden door uw operateur en u lijdt veel, kom je dan niet met kleine witte kleurtjes naar huis toe? Dan hebt u iets beleefd vanbinnen, en gevoel verandert; dit is het afsterven van weefsels, meer niet. Dat u wit bent vandaag, dame, wil alleen zeggen dat uw haarwortels geen levenssap meer krijgen. En dat die weefsels, die kanaaltjes, en dat is een graf, en dat is een baring, ook een baring, die haartjes ...

Die dokters die hebben het daar en daarover. Een haarkapper die wil nieuwe haren brengen. En dan had ik zo naar die geleerde toe willen gaan, ik zeg: 'Meneer ...' die man, dat wonder dat wij hier in Nederland voor een tijd terug hadden, die de mensen de haren weer terug gaf, ik zeg: 'Meneer, nou moet u eerst beginnen om de baarmoeder van die haren weer open te maken, want de cel is baring en die heeft zich gesloten, meneer.' Als dat kindje nog een kindje kan krijgen, krijgt u nieuw haar, maar die baring is er niet meer. Een cel van een haar, mevrouw, de wortel van een haar is baring, dat is moeder. En de haar is de vader. En nu moet hij een nieuwe baarmoeder in die cel leggen, dan kan die cel weer baren en dat is het groeien van de haar. Leuk?

En die wil daar de wereld wijsmaken dat hij met een smeertje een nieuwe baarmoeder kan scheppen voor de haar-evolutie.

Mevrouw, hebt u dat weleens gehoord? Is dat niet een openbaring? Als toch in alles God zit als moeder en vader, waarom dan niet in de haargroei? Daar zit het toch ook in? En die haar heeft het kleurenrijk, maar ook vader- en moederschap. En dan komt er zo'n druktemaker, zo'n geleerde figaro: 'Hahahihi ...' Jazeker. Ik zeg: 'Meneer, je lijkt een specht.' Weet u dat een specht dat ook doet, hèhahaha? Maar dan zingt dat diertje tenminste nog, ik zeg: 'Meneer, blijf van die kale ...', o nee, biljartbal mag je niet zeggen, 'die kale schedel af, want het moederschap onder dat schedeldakje ... die en die graad van de huidweefsels, in de derde graad zijn zeven weefsels weer, zeven huidjes, en in die en die graad waar de baring moet zijn ... Dacht u aan de oppervlakte, meneer? Moet u eens uittrekken, daar zit een dingetje aan, hè, en daarin zit weer de wortel in de huid, in de weefsels zit nog een wortel, dat kanaal heeft geen voeding. Waarom niet, meneer? Omdat de baarmoeder niet leeft; want daar moet een nieuwe cel komen, en die voedt de haren. En als die sterft, valt die zo uit. En dat kunt u al ...'

Meneer, wat is een hartattaque? Wilt u wetenschap vanavond? Wat is een hartattaque? Als u erg schrikt en u schrikt heel erg: 'Hèè', zegt dat. Overvoering, nietwaar? Als u erg schrikt, valt de mens de haren uit; gebeurt ook. Sterven van het hart, van de hartkamer van de haren. Het hart heeft een hartkamer, evolutie, bloedsomloop en alles. Dokter, kom op, en ik verklaar je je eigen schedel; jij kunt erin kijken, maar ik kijk er zo door. Allemaal ruimte. Kosmologie is voor alles: voor uw haartjes, voor uw nageltjes. Meneer, hebt u springende nagels, hebt u dit, hebt u dat, schilfert uw huid, kom maar bij mij, zal ik u vertellen waar het vandaan komt.

Elke wetenschap ligt voor de meester aan Gene Zijde volkomen open want ze zijn voor God in hun ruimte alwetend.

Is het niet mooi, mevrouw? Ik heb vanmiddag, gisteren heb ik dat van u vastgelegd, dat was ook mooi. Weet u wel, hadden we op een avond, die vraag van u – ik geloof dat u dat bent – met dat mooie, toen u die verschijning zag.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Ja, maar daar hebben we het nu niet over.

Hebt u nog een andere vraag, ik ben hiermee klaar.

Ik kijk graag zo nu en dan een mens eens in de ogen, dan wil ik gaarne eens het gevoel hebben: ja, het is zo. Ik was zo ongelofelijk dankbaar en blij, dat ik van blijdschap 's morgens in elkaar zakte en schreeuwde: 'Hoera, ik was vannacht in Al.' Ik durfde het niet te zeggen, dan zeggen ze: 'Die vent is gek.' Ik was in het Al. En dan heb ik weleens mensen gezien en dan gingen

die lichtjes in de ogen die gingen veranderen, en dan kwam er zuiver voor mij in: 'O, ga weg, gek.' En dan moet u de mens eens (zien), de mens die dat wél voelt en ook die blijdschap kan zien, het eenzijn beleeft met de ruimte; die kregen tranen. En dat zag ik direct.

Meneer, ik ben met u klaar. Nu weet u gelijk waar de haren vandaan komen. Maar wat is dát dan, dames? Ik heb gisterenmiddag een dame gezien die had pikzwart en een blond krulletje vanvoren. Die liep hier met een blond krulletje. En toen zat ze daar. Ik zeg: zeg, o. Ik denk: Nou, als ik er zó een had dan scheerde ik ze kaal want zij loopt ... (gelach) Ja man, neemt u dat? Wat is dat nu voor een uitbeelding? Ik vind het wel leuk als een dame zich zwart laat maken en ze is wit. Wat geeft dat? Maar mooi grijs is ook mooi. Mooi witgrijs is mooi.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, ik ken een jong vrouwtje ...'

Van dat plukje hier? Komt u op dat plukje terug?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Nee, ik moet dat eerst afhandelen want ze weten het niet wat dat is. Dat kost tien gulden bij uw ... (gelach)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is geverfd.'

Meent u dat werkelijk, mevrouw? Is dat geverfd?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Nee toch? (gelach)

Toch had ik u lekker te pakken. Maar dat geeft toch niet? Het is geverfd, meneer. Dat krulletje dat is niet echt. Meneer, dat is niet echt. Nee meneer, och kom, dat heeft de kapper gedaan. Wist u dat dan niet?

Maar mevrouw, waar hadden we het over?

(Mevrouw in de zaal): 'Een kennis, een jong vrouwtje, die heeft wit haar en rode oogjes en het kindje ook.'

Rode, rode oogjes? Dat is allemaal organisch. Wit haar?

(Mevrouw in de zaal): 'Helemaal wit haar, en dat kindje van haar ook.'

Ja, nu hebt u zeven miljoen graden en verschillende bloedgroepen. Dat gaat tot in het diepst van de kosmos terug. Uw persoonlijkheid spreekt nu ook nog, de glans, de uitstraling en alles. Dus u krijgt de ... Nu moeten we eerst gaan kijken bij welke vader en over- en over- en over- en over- en over-familie bent u geboren, komt u vandaan? Waar is die bloedgroep van Italië met Frankrijk, Spanje, met die en die? Waar is dat gebeurt dat die bij elkaar kwam, want die man heeft weer zijn eigen graad. En zo verprutsen wij, nu nog dagelijks, ons natuurlijke bloed. Dus het is helemaal niet vreemd als u mensen met witblond haar ziet en pikzwarte ogen. Krijgt u.

We hebben hier mensen in de zaal, mannen, vader, en moeders, is ongeloo-

felijk Europees, een dochter, nou, even een graad lager en ze is zwart. Maar ze heeft de haardracht van de neger (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl); het lijkt net de krulletjes van een negervrouwetje, een negerin, daar hoeft je nooit met een permanentje aan te komen. Die dame zit hier, ze is bij me geweest, ik zeg: 'Wat een prachtig haar hebt u.'

Toen zegt ze: 'Ja.'

Ik zeg: 'Ja, dat zie ik wel, je hoeft mij niets te vertellen.' Ik zeg: 'Maar uw vader en moeder zó?'

'Ja, en ik heb dit, en mijn andere broers en zusters zijn normaal.'

Waar komt dat ene kind plotseling vandaan? Het zit in die lijn. Dus u krijgt miljoenen, duizenden, laten we maar zeggen duizenden verschillende haarkleuren, ogen, en dat kunt u allemaal terugvoeren, en dat heeft een zelfstandigheid, maar nu komen we voor een chaos van lijnen, want waar komt uw bloed uiteindelijk ... Voor miljoenen jaren bent u zelf al bezig, en miljoenen jaren is uw familie bezig. En dat is allemaal vertakt en vertakt en vertakt en vertakt. Waar is nu de eigenlijke kleur? Die vindt u niet meer hierzo. En dat we nog zwart hebben met blonde oogjes en dit en dat; mevrouw, dat is nog een openbaring. Maar die openbaring ligt ook weer aan de oppervlakte, of de mens zag eruit als ik weet niet wat. Voel je wel?

En waardoor worden al die karakters voor het haar, voor de ogen – voor de vorm, weten we – maar waardoor zijn al die karakters, dat licht, die uitstraling, de kleur van het haar, waarom is dat allemaal nog op te vangen? Door één ding. En wie heeft dat nu? En dan ligt dat niet ... dan zijn dat geen tien boeken, maar dat kan ik ... het in één zin, in één zin kan ik het vastleggen. Het zijn weer minstens tien boeken van duizend pagina's, meneer, om alleen de kleur van het haar te ontleden, en die verschillende rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), van mensen hier in Europa.

Moet u de mensen nu eens aankijken. Ik kijk altijd naar mensen, dan denken ze: Wat moet die man? Maar een mens is voor mij een universeel wonder. Ik kijk naar een vrouw, ik kijk naar een dame, ik kijk zo, en dan denken ze: die vrouw? Wat kan me die vrouw schelen, ik kijk naar de mooie haartjes, naar die kleurtjes, naar die oogjes. En dan zie ik de graad, dan zie ik de vertakking, dan zie ik de familie, dan zie ik het verleden. Ik zie miljoenen werelden in één mens. Als ze gaan schelden ben ik natuurlijk gauw weg.

Meneer de ingenieur, waar leeft nu die hele kern? U bent geleerde, ik klamp me maar aan u vast. Want, krijg ik het daar uit?

(Meneer in de zaal): 'Maar bij mij ook niet.'

Ooo, bij mij ook niet ... (gelach)

Mevrouw, waarom zien we toch weer de mens als een normaal mens en niet met rood haar en witte ogen en pikzwart? Waarom? U hebt het zelf daar

gezegd zo-even. U zei het toch! U zei het toch.

Ik zal het u maar zeggen: de macht van het menselijke organisme gaat voor, en blank is blank. En het zal zich allemaal naar dat hoogste stadium ... Dus je hebt dat versnipperd, en dit versnipperd, en dat versnipperd, en dat versnipperd, vijftigmaal versnipperd, maar het zijn maar versnipperingen. Maar het lichaam dat kun je niet versnipperen, want blank blijft blank en zwart blijft zwart. Dus dat lichaam overheerst, is overheersend voor de leukigheidjes die wij hebben uitgehaald, en toen gingen we van hier naar een eskimo, of we gingen met een Italiaan huwen. Maar de Italiaan zit toch weer in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En toen gingen we naar een Deense of we gingen naar een Engelse, hieruit, dat hebben we gedaan, hoor. Engels met Hollands, en Hollands met Duits, en Frans met Noorweegs; dat bleef allemaal blank. Maar wij hebben ons versnipperd, maar blank overheerst. En daardoor hebben we geen rooie oogjes gekregen en geen groene; dat kun je wel in het zuiden krijgen.

Ik heb in, ook weer in Florida, op een morgen komen we, mijn broer Henk, kom ik daar voorbij, komt daar een dame, toen zeg ik: 'Henk, mô je eens kijke.' Ik zeg: 'Goh.' Ik had haast een klap in mijn gezicht gekregen. Toen zegt hij: 'Joh, doe dat niet meer hier.' Ik had gezegd: 'God, mijn lieve mens, ik heb nog nooit een mens gezien met ogen als de zee.' Meneer, heldergroene stralende ogen, ik heb nog nooit zoiets moois gezien. Groen en blond. Maar, mijn lieve god, dat moet je zomaar eens doen. Ik schrok. Ik kreeg een pak slaag van meester Alcar. 'André', zegt hij, 'wil je graag vermoord worden hier? Wil je graag in de gevangenis?'

Ik zeg: 'Maar meester Alcar, het is zo mooi, zo machtig.'

Hij zegt: 'Ja, dat is ...'

En toen vroeg ik hem nog gauw wat. Ik zeg: 'Waar komt ze vandaan?'

Hij zegt: 'Kijk ...'

Want ééns, dames, heren, zullen wij de ogen bezitten en het kleurtje hebben van Moeder Zee, en dan zijn ze levend groen. En dan zal het groen zo hel en doorstralend zijn als het water van the oceans. Net zo. Dat was er al één van.

Tijd.

Vind je het niet leuk?

Dames en heren, wees goed, wees beleefd, wees hartelijk, wees liefdevol en u krijgt allemaal groene uitstralende lichtjes in uw groene ogen.

Meneer de Jong, als uw ogen gaan veranderen en ze worden groen van kleur, dan zeggen wij: hij is stijgende. Maar we komen er hier in dit leven maar niet vanaf. Vindt u niet?

Dames en heren, gaf ik u iets vanmorgen?

(Zaal): 'Ja.'

Tot zondag ... ja, het is toch ... Mevrouw, leven wij soms in de avond? Als we nu mensen hebben die eerst hier zijn, dan zeggen ze: 'Nou, ik kom daar toch maar niet meer want die mensen hebben het in de avond over de morgen. (gelach) En over de morgen en over de nacht.' Maar wij leven nu eenmaal aan Gene Zijde reeds, want de mens – wie ook, wie ook – leeft reeds in het oneindige, want de dood is er niet, u gaat door. In het universum is er geen nacht en geen dag. Ja, in het universum is er altijd dag, dus altijd morgen.

Dames en heren, zondagmorgen spreekt meester Zelanus over het uitdijende heelal, u krijgt nog vier lezingen. Dát moet u meemaken, dames en heren. Want Jozef Rulof is nog maar een grote sufferd.

Ik dank u.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 17 april 1952

Ik ga beginnen vanavond met ... (hoest) met hoesten. (gelach)

(Jozef leest:) "Verleden zondag sprak meester Zelanus over de scheppende krachten van het universum, Eerste, Tweede en Derde Kosmische Graad, die de moederplaneten dwingt haar vaste banen te beschrijven rondom deze scheppende kracht, de zon. Wonderlijk, dacht ik, want we waren daar juist een paar weken mee bezig, dat sommige lichtbollen in de loop der tijden onder de uitdijings- en verhardingswetten tot uitdijing en verdichting kwamen tot machtige donkere begaanbare planeten, terwijl de scheppende kracht, die toch ook verdicht en uitdijt, en onder dezelfde wetten staat, steeds een vurige lichtbol blijft; ja, zelfs nog in vurigheid en aan lichtkracht toeneemt." Ja. "De vraag is: doelde meester Zelanus daarop verleden zondag toen hij sprak over de verbrandingskamers in het hart van de scheppende kracht die wij op aarde de zon noemen? Dit was weer iets nieuws, in de boeken nog niet gevonden."

Meneer Reitsma, in de boeken van de kosmologie krijgt u dat. Als we zover komen, want we hebben eerst ... wat we nu beleven dat is het universum zo van buitenaf gezien. Maar nu dalen wij in die zon af. En dat zijn de boeken die dan nog later geschreven moeten worden. Maar de zon is baring en schepping. Al het leven bezit vader- en moederschap, ook de zon. In de zon wordt het gebaar en de uitstraling is weer schepping, en daar, in de zon ... dat is een machtige smeltoven, hè? En die heeft eigenlijk elke planeet ook weer in zich, alleen de aarde heeft het heel machtig gekend, en nóg. In de aarde brandt het voortdurend, hè? Andere planeten ... De maan heeft dat niet gekend, want op de maan is het hoogste stadium geweest: een modderpoel, water. Die verharding heeft de maan niet gekend. En andere planeten evenmin. Maar die maan is toch verhard, en is nu keihard. Maar u zult daar, misschien dat u eens een ... later als we daar nog eens komen met een raket, als u professor die en die bent, en u maakt een raket voor uzelf ...

(Meneer in de zaal): 'Dat kan toch niet.'

Wat zegt u? Nou ja, laten we toch even doen wat ... Ze zullen er wel een keer komen, dan moeten ze ook duizenden ... Ze kunnen er komen, de geleerden, al moeten ze duizenden middelpuntvliedende krachten en aantrekkingswetten overwinnen, ze zullen er wel een keer komen.

Maar hij (wellicht verwijzend naar de geleerde die zich destijds met de raketbouw bezighield) komt er natuurlijk niet meer. Hij komt er als geest.

En daar ziet u weleens een paar kleine diamantjes liggen van vier karaats, een karaats misschien, die nog uit die modder, door de zon al, ziet u, tot glas zijn omgetoverd. Maar voor de rest heeft Moeder Aarde dat bewustzijn

gekregen. Op aarde is alles voor deze ruimte.

We hebben het verleden gehad over het vader- en moederschap van boom, bloem en plant. Mensen zeiden me: 'Wat was dat mooi van die boom.' Maar kent u een diamant als vader en moeder? Edelgesteenten bezitten ook vader- en moederschap. Alles, alles halen wij eruit, in alles krijgt u vader- en moederschap te zien, ook in de diamanten en de paarlen. Paarlen niet. Ja, je hebt mannelijke paarlen en je hebt moederlijke paarlen. En welke straalt nu het beste? Wanneer is een parel volkomen machtig? En dan zeggen ze: 'Dit is er een van het hart. Deze is er een, die niet, maar deze die ik hier heb, dat is een parel die is geld waard.' Waarom? Je hebt zeven verschillende graden voor de paarlen. Je hebt, meneer Reitsma, de homoseksualiteit in de paarlen, dat hebt u ook, het onbewuste moederschap. Want de hoogste parel die het meeste geld opbrengt is volbewust moeder.

De Stradivarius: moederschap. De klank van de moeder, voor de instrumenten, allemaal moederschap. Alles. Een geleerde, een musicus, componist, die gaat beginnen over de klanken, het timbre van een viool. Ik zeg: 'Meneer, kent u ...' Aan boord van de Veendam had ik zo'n ... Die man is nu in Den Haag hier, of die leefde hier, ik zeg: 'Kent u het timbre van de Stradivarius?'

'Nou ja.'

Ik zeg: 'Het moederschap van de Stradivarius?' Ik zeg: 'Stradivarius heeft het reine moederschap vertolkt door een viooltje: wat plankjes en wat snaartjes.' En toen heeft hij gezegd: 'Dat moet niet zo liggen, maar dat moet zo liggen, hier tegenop.' En toen kwam de volle klank als baring voor de dag.

Maar dat zetten van die onderlijnen van de viool, en dit buitenom, en hieronder, dat die bolling kwam, dat is het zoeken geweest. Een vioolbouwer die kan ik leren. Ik zeg: 'Zet die klank nou eens zo, dan kun je toch voelen, dan krijg je dimensionale toestanden voor de graden voor de klank, hoe de klank uitdijt. Het komt eropaan om de viool een echo te geven. Dat is het toch?'

Als je het universum kent, meneer Reitsma, dan kent u alle wetten. Elk ding, waar u ook komt, waar u over praat, er is niets meer in de wereld, in de mens of in de ruimte, dat dezelfde wetten niet bezit. Elke wetenschap ligt open en bloot als u kosmisch bewustzijn bezit, als u het planetenstelsel kent als graden en wetten.

(Meneer in de zaal): 'Zal ik dat beleven?'

Ja, dat zult u beleven. U moet er hier eens om vragen, dan ligt u over twee dagen in de kist. Dat kunt u niet verwerken.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Want je moet ... Ik begrijp het nu. Meester Alcar bracht me naar Egypte, maar wat u daar ... u gaat door duizenden doden en krankzinnigheden heen en dan moet je bewust blijven. Je moet volkomen de krankzinnigheid bele-

ven en toch denken: ik ben mezelf, ik weet wat ik doe.

Ik heb het toch meegemaakt. Ik stond op een middag, dat leest u trouwens in 'Een Blik in het Hiernamaals': 'O ja, dat is een tafel, dat is een stoel, dat ben ikzelf, en dit is licht, en dat is de radio, en dat zijn de sigaretjes.' Ik zeg: 'Ja, het smaakt lekker.'

Toen komt mijn vrouw binnen: 'Ach god.' Ik zeg: 'Er gebeurt niets, niets gebeurt er, blijf even staan.' Ik zeg: 'Ik ben er alweer, ik ben er alweer.' Even uit de krankzinnigheid, de krankzinnigheid van de ruimte.

Hier zijn, op beide benen staan, en toch niet op mijn hoofd door de Spuisstraat wandelen. Want dat kan, kán. Als ik maar even een verkeerde vinger uitsteek, dan denken de mensen: O, nu is hij gek. En dan wil ik wel graag gek zijn, maar niet wat zij ervan maken. Je kunt toch, je krijgt toch hier in alles, dit, dat eenzijn waar we het verleden week over hadden; als u die rol (rol met magneetband, voorloper van de geluidsband) hoort, dat is de moeite waard, over de kleur van haren en alles, en alles is moederschap, vaderschap, en de hele ruimte ligt open. En dan toch op eigen benen te staan en hier te handelen want ik moet onmiddellijk na een lezing van zondag, als ik me niet onmiddellijk kan overnemen ... Meester Zelanus zegt tegen mij: 'Eruit, André. Goed, neem over.' En ik ga naar rechts en hij gaat naar links en ik zit erin. En direct: menselijk handelen. Moet u eens proberen. Toen waren we toch in de ruimte, we zweefden tussen sterren en planeten. Een dergelijke bezieling en dan nog zorgen dat hij niet uit elkaar spat. Als die concentratie even tussen ons maar een miljoenste seconde zou weigeren, vliegt het bloed over de lippen, dan staat het hart stil. Op die kracht, dat is een explosie, dat is een innerlijke shock.

Had u nog vragen hierover?

Maar die hoort u straks allemaal nog in die drie (lezingen) ... Nee, daar hoort u niet alles van, maar toch een hele hoop in Diligentia. En als de kosmologie komt ...

Ik heb hier, ik heb maar twee kleine briefjes vanavond. Maar dan gaan we het maar op de zaal zetten.

"God kent geen sterfbedden, maar in 'Jeus van moeder Crisje' leest men: 'Ja, lieve Karelte, jij gaat aanstonds vliegen', zei Jeus, 'jij gaat mooie bloemetjes plukken voor Onze-Lieve-Heer.' Maar, zou ik willen zeggen: Karelte lag toch ook op zijn sterfbed?"

Van wie is dat?

Maar, meneer, hebt u nu niet even door kunnen denken, dat de halve wereld op bed sterft? Karelte was toch niet alleen? Dus u had even door moeten denken. De halve wereld ligt werkelijk rustig in bed en sterft, komt vrij, dus God kent geen sterfbedden. Nu vraagt u zich af ... Nu voel ik u natuurlijk

wel, God kent geen sterfbedden, maar Karelte sterft, de halve wereld, de halve mensheid sterft in bed, komt vrij; sterven is het niet, dat weten wij. Maar miljoenen mensen komen ook naar Gene Zijde en beleven die evolutie door een straat-automobiel, vliegtuigen, door vergif, door moord, door alles, veel ongelukken natuurlijk. Dat hebt u verleden gehoord, een vader en moeder, zes kinderen, hier in Holland, dat zijn ook geen sterfbedden; ze zijn allemaal levend verbrand. Ja. Dus dat kent u.

“Karelte lag toch ook op zijn gemak; op zijn gemak, op zijn dooie gemak lag hij te sterven. Mijn vader was achtenzeventig jaar oud, werd ondersteboven gereden door een auto, gekraakt, bewusteloos, vier dagen later ging hij over. Moest dat zo gebeuren?”

Meneer, misschien als hij wat beter op had gepast, dan ... voor zichzelf, indien zijn concentratie nog kracht had ...

Maar de dood, de geboorte, die gaat vanzelf en de evolutie die is sterker dan de persoonlijkheid. Er zijn maar weinig mensen die van tevoren weten: nu ga ik. Je hoort het zo vaak, een meneer bij ons in de buurt, hij zegt: ‘Vrouw, ik ga even in de kamer een dingetje ophangen.’ Maar toen ging hij zitten en toen was hij dood. Dat schilderijtje moest ze zelf later ophangen.

Wat zijn dat voor dingen? De mens weet het dan niet. Nee, die dood die komt al, die is allang bezig bij de mens. Ze voelen wel iets, een verschijnsel, en dan hoeft u heus nog niet zo hevig sensitief te zijn. En al bent u machtig sensitief, voelt u nog niets. Want die evolutie, die voert u in gedachten naar ruimten, naar dat en naar dit, en u denkt dat u het zelf bent, maar u bent het niet. Dus die evolutie die gaat door uw eigen gevoelsleven heen, want moet door die bron heen, en dan neemt u het over en u denkt: Ik ben gewoon aan het denken. Maar achter de kist hadden ze kunnen zeggen: ‘Verroest, ik wist het al vier weken van tevoren, want ik heb daar aan gedacht en daar aan gedacht, en nou ben ik er. Nu is het gebeurd.’ En dan zijn er nog duizend andere verschijnselen en gevoelens die je zo voelt.

U schrijft hier: “...later ging hij over. Moest dat zo gebeuren?”

Dat kan allemaal. Het kan de evolutie zijn, kan ook nonchalantigheid zijn van hem, dat hij niet op straat opgepast heeft en dan ga je ook voor het vloertje. Dan hebben ze u zo te pakken in deze tijd.

“Mijn broer was veertig jaar oud en werd opgenomen in een ziekenhuis. Later zegt de dokter, wat men dokter noemt: ‘Morgen is het afgelopen.’ Drie weken later ging hij pas over. Lag hij in dit geval ook op zijn dooie gemak te sterven?”

Hij zegt het zelf al. Hij lag op zijn dooie gemak te sterven, ja.

“Wanneer de mens sterft aan een hartverlamming, is dat een wet of een stoffelijke stoornis?”

Wat is nu eigenlijk in de meeste gevallen de hartattaques? Dat zijn de meeste harttoevallen, hartaanvallen. Dat is nu zuiver het verschijnsel wanneer de geest direct loskomt, en dan gaat het altijd over een hartaanval. Dat is meestal de directe natuurlijke overgang voor de geest: de hartaanval.

En dan zegt de mens: 'Ja, hij was al, dat hart was al niet, sukkelend, het hart was al niet goed.' Maar, meneer, dat is allemaal kletspraat want er lopen mensen hier met anderhalf hart of met een half hart, en dat gaat best, die lopen nog hard. Verleden heb ik ... toen was er iemand in Frankrijk die had twee harten, één links en één rechts. En die man had natuurlijk te veel liefde in zich, dames. Wat zouden de dames blij zijn wanneer ze een man als schepper hadden met twee harten, maar het kan ook de verkeerde kant uitgaan. Waar of niet?(gelach) En vooral wanneer je zo mooi weer hebt als vandaag.

"Wanneer de mens eenmaal in de sferen van licht is, en hij de universele liefde eigen heeft gemaakt, hoe ziet hij er dan uit waar nu ...? En heeft ..." Bedoelt u: en waarom heeft ... " ...heeft hij nog, zijn er daar nog geslachtsorganen?"

Hoe ziet hij er dan uit, voor de geslachtsorganen van de mens, bedoelt u dat? U rammelt het een klein beetje.

"Wanneer de mens eenmaal in de sferen van licht is en hij de universele liefde zich eigen heeft gemaakt, hoe ziet hij er dan uit?"

(Meneer in de zaal): '...waar nu de geslachtsorganen betreft.'

Meneer, die zijn nog precies waar ze zijn moeten. U bent daar pertinent zoals u hier bent. En die krijgt u heus niet op uw voorhoofd te zien.(gelach) En die hebt u ook niet losjes in uw zak, maar die hebben hun universele goddelijke plaats gekregen en vandaaruit denkt en voelt de mens. Wat is nu eigenlijk de mens? U hebt het daarover.

(Er wordt door elkaar gepraat. Iemand zegt: Er staat een raam open).

Tegen elkaar in? Tochtte het, hè?

Ziet u wel, dame, die meneer die weet het. Die meneer weet het. Maar van welke bron uit ... Wat is eigenlijk een planeet en wat is een zon en wat is de mens? Als u daarover begint en u wilt de mens leren kennen ... want ik geloof niet dat er één psycholoog op de wereld is die eigenlijk het kosmische beeld van de mens kent. De mens denkt: hij die daar wandelt die is alles, en zijn denken is alles, en zijn maatschappij dat is alles, zijn persoonlijkheid is alles. Maar dat is het helemaal niet. Dat zijn nu die organen.

Dat moederschap overheerst de hele mens, het hele leven tot zover. En dan kan de mens voor zichzelf iets eigen maken. En wat de mens zich dan eigen maakt, dat is dan meestal nog niets. Want wij hebben het geluk dat wij deze ruimte hebben gekregen door de meesters. Maar de miljoenen mensen op aarde die kennen in de eerste plaats het organisme niet, ze weten niet

waarvoor ze leven, er is geen psychologie, er is geen ruimte, er is niets. Maar ik heb het u verleden verklaard, na achtendertig, veertig jaar dan begint de mens zich iets voor zijn persoonlijkheid eigen te maken. En wat hij zich dan nog eigen maakt dat is meestal nog niets.

Kunsten en wetenschappen hebben niets te betekenen, en alles te betekenen; u neemt ze wel mee, u hebt uw schilderijen, u hebt uw mooie dingen die geestelijke betekenis hebben, door de kunst, door de wetenschap. Maar een wiskunstenaar die ziet toch in de sferen van licht al die cijfertjes niet aan de muur? Een technisch ingenieur – ik heb u toch niet bij uw persoonlijkheid, meneer? – maar een technisch wonder, een genie in dat en dat, dat blijft allemaal op aarde. Alles blijft op aarde. En alleen dat vader- en moederschap, dat goddelijk is, dat gaat door met het omhulsel. Hier het lichaam, daar de geest. De geest sluit daar de ziel weer af, u voelt zich daar precies hetzelfde. U hebt alleen daar uw persoonlijkheid te zien en te aanvaarden zoals u innerlijk voelt. U kunt hier pertinent bepalen, door ‘Een Blick in het Hiernamaals’, waar u heen gaat en waar u terecht komt daarzo. Hoe u bent, hoe u denkt, is uw lichaam. Denkt u maar even verkeerd over liefde en geluk en leven en alles, dan vervormt zich ook het lichaam, want dan krijgt u de geestelijke psychopathie, het geestelijk onbewustzijn in de sferen van licht, die waarheid, harmonie zijn, rechtvaardigheid, liefde. En wij zijn maar even naast die werkelijkheid van die harmonie, voor die liefde, dan hebben wij al geen normaal gezicht meer, dan is het al vervormd, hè? Die handen, wat ik u zei, worden klauwen, die ogen dat is gloeiend vuur. Maar ik ga vanavond weer niet over die permanentjes beginnen.

Wie heeft er nog vragen, ik ben al uitgekinderd vanavond. Ik geloof dat ze ...

Meneer, ze zijn hier al in Den Haag vol. U krijgt niets meer. Ze weten het niet meer. Maar ik moet zelf vragen stellen, en dat doe ik niet.

(Meneer in de zaal): ‘U kan het beter doen.’

Ik moet vragen stellen voor u. Ik kan u wel ook gaan vragen stellen, en dan laat ik u de antwoorden geven.

Meneer, wat had u?

(Meneer in de zaal): ‘Ik heb een collega gehad, en die was getrouwd, en die vrouw die kon geen kinderen krijgen. Nu had die man, volgens hem, een innerlijke drang om tóch een kind te krijgen in dit leven en heeft met het goedvinden van zijn vrouw bij een andere vrouw een kind verwekt. En hij zorgt daar wel voor, hij geeft daar maandelijks, of wat ook, geeft hij daar een goeie vergoeding voor. Hij zegt: ‘Ik vind het gek’, zegt hij, ja, hij vond het dan gek. Hij zegt: ‘Ik weet niet wat het is, maar ik hang er als het ware aan.’ Nou heb ik zo gedacht: Ja, heeft hij misschien iets met die ziel te maken

gehad dat hij tóch in dit leven ...'

Meneer, we hebben hier verleden gesproken, een half jaar geleden, over iemand, en die had ook zo'n probleem, en toen hadden de mensen het, de dames die hadden het ... of een vraag was erover: een kind ontvangen door de dokter, een injectie. U kunt een injectie ontvangen. Een moeder kan daar zo een kindje gaan halen vandaag of morgen. En toen zegt iemand, toen gingen we er hier over praten en toen zei ... In Amsterdam was iemand en die stelde meester Zelanus die vraag, toen zei iemand: 'Dat had ze mij niet moeten flikken.' Het was een Engelse officier, en die moeder (vrouw) van hem die kreeg ook geen kindje. Ja, hij had zich laten onderzoeken en het kon niet, hij had het scheppende sperma niet, hij had de cel niet in zich. En toen is ze naar een dokter gegaan, heeft ze een injectie gehaald en toen kreeg ze een kindje, en toen hij nam dat niet. Maar kijk, en toen stelde ze meester Zelanus de vraag: 'Wat hadden we moeten doen? En wat moet die man doen?'

Meneer, wat u daar vertelt, dat vind ik erg hummelachtig. Ik bedoel dit, als ik u goed verstaan heb, die man die ... Kijk eens, u hebt een groot beeld en u hebt machtig beeld van uzelf, u mensen. Maar hoe zou God daarover denken? U bent getrouwd en dat is uw man en dat is uw vrouw, en dacht u nu dat God, Góð, geen sfeer, maar God Zelf ... U bent de godheid zelf, maar God voor de ruimte, de Albron en de Alkrachten ... En als dan nu een vrouwtje, een kind van Hem, die Zijn schepping vertegenwoordigt, geen kind kan krijgen, en ze kan het krijgen door een vriend, of een broer, of iemand anders, dan is dat hier voor de maatschappij sletachtig, die vrouw die wordt afgemaakt. Dan zeggen ze: 'Die heeft een kind van een ander.' Ha, en wat dan nog, meneer, als u de wetten gaat kennen van Gene Zijde. Maar zei u daar niet iets over dat die vader van dat kind, van die vrouw, die liet die man betalen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, die man die wilde zo graag dat kind hebben.'

En dat kreeg hij door een ander.

(Meneer in de zaal): 'Ja, door een andere vrouw. Niet zijn maatschappelijke, zijn wettelijke vrouw.'

Maar nu moet u even wachten. Die man en die vrouw die zijn getrouwd.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Zij kon geen kind krijgen. Door hem niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee, zijzelf niet.'

O, zij was er niet toe in staat. En toen kreeg hij een kind van een andere moeder. Of het een andere moeder is of een andere vader, dat zegt natuurlijk niets. En wat toen?

(Meneer in de zaal): 'Nou, en toen is dat door goedvinden van zijn wettelijke vrouw, is dat zo gegaan. Maar ja, ik voor mij, ik sta daar niet zo gek

tegenover. Maar er waren natuurlijk altijd weer mensen en collega's in de omgeving, die dat weer gek vonden.'

Meneer, dat is het gesprek van de dag. En nu moet de man en nu moet de moeder maar eens bewijzen wat ze kunnen.

Wat zoudt ge doen, meneer?

Ja dames, nou komen we aan het innerlijke hachje.

Hèhè, als je zestig jaar bent, of zeventig jaar, dan kan het u natuurlijk niet meer schelen. Nietwaar, moeders, dan geeft het niet meer. Maar nu ben je nog jong en je bent schoon en nou komt daar een ander, en de man wil een kind hebben, en hij krijgt dat kindje van een andere moeder. Zal de moeder nu zo groot en sterk en liefdevol zijn om de liefde samen te delen omdat ... zijn bloed leeft erin, maar ze hebben een kind. Hoeveel mensen nemen geen kinderen aan – waarvan de moeder een kind kan krijgen – omdat de vader niet scheppend is? En nu nemen ze maar een kindje.

Meneer, er is al zoveel en daar zijn oorlogen door ontstaan, voelt u zeker ook wel? Scheidingen, ja. Gaat u dit alles nu eens geestelijk ruim zien. Wat blijft er dan van ons menselijke denken over? Dan zitten we toch bovenop dat beeldje? Dat beeldje van mij. En dat is van mij en dit is van mij. En de goddelijke kern en evolutie die nemen ze niet. Waarom niet? Want dat beeld is van mij, dat is mijn man, dat is mijn vrouw. U hebt het hier verleden over gehad.

(Tot iemand die binnenkomt.) Mevrouw, komt u hier zitten, we hebben ruimte genoeg. Hier drie nog.

Maar u moet nu maar eens, kijk, u moet nu maar eens voor die problemen komen te staan; hoe zoudt ge handelen? En dat kunt u ook niet zomaar in de ruimte gaan behandelen. U moet voor die problemen staan; en dan kunt u alleen maar bewijzen hoe u vanbinnen bent. Kent u al die wetten? Ik geloof, als dat een uwer met een beetje gevoel en een beetje ruimte dit ontmoet, dat u heus wel weet hoe u handelen kunt. Maar die mens, voelt u wel, over het algemeen staat de mens ingesteld op: ja, dat is van mij, dat is van mij, en dat is van mij.

Ik ken hier mensen op de wereld die zijn zo ontzagwekkend gelukkig en die zouden niets en niets anders moeten; dat is het, dit is het, hè? En achter de kist behoren ze elkaar niet toe. Dan gaan ze uit ... Maar daar gaan we ook rustig naar de universele liefde. U voelt wel, waar wij mensen al niet overheen moeten komen, als je ervoor staat. Je hoeft het niet te zoeken. Dat moet je niet zoeken. Toch logisch?

Nog meer vragen van dit?

Dit kunt u al ontleden. Maar dan moet u de toestand voor u hebben. Om daar maar lukraak over te gaan beginnen, daar hebt u niets aan. Feiten.

Nog vragen daarover?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, en dan die andere moeder die dat kind gebaard heeft dan, staat die dat zo makkelijk af?'

Als u het mij vraagt, dame, als u het mij vraagt, ja, kijk, nou hebt u het alweer, daar hebt u een mooie vraag. Die moeder die nu dat kind gegeven heeft ...

(Er wordt door elkaar heen gepraat. Sommige mensen zeggen: Nee.)

Wat zegt u?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Ja, allemaal, worden we toch niet wijs van. Als er nu één wat zegt.

Die moeder die dat kind gebaard heeft, door hem, zo zit het toch?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Die moet dat kind afstaan.

(Meerderen tegelijk): 'Nee.'

(Meneer in de zaal): 'Ze mocht het behouden.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ze mocht het in dit geval behouden.'

Mocht ze het houden?

(Meneer in de zaal): 'Ja, alleen wilde hij daarvoor zorgen. En nou komt het eigenlijk, een kennis ...'

Zie je, daar komt een mooi verhaal voor de dag. Dus zij mocht het behouden, dat kind was niet voor hem.

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar hij wilde daar zo gaarne voor zorgen, hij ...'

Hij wilde weten of hij kon scheppen, laten we het zo zeggen.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): 'Hij hield van haar.'

Wat zegt u?

Wat ben ik dom vanavond, maar ...

(Mevrouw in de zaal): 'Hij wilde het kind zo graag hebben.'

Hij wilde het hebben, dame, maar nu hoor ik dat die moeder, waardoor hij schiep, zij mocht dat kind houden.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar hij kon zorgen.'

Ja, dan heeft hij er wel voor gezorgd, maar daar gaat het ons niet over.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Daar gaat het ons niet om of hij ... Van mijn part had hij tienduizend gulden om dat kind te verzorgen. Heeft hij voor gezorgd; nee mevrouw, er komen ellebogen voor de dag.

(Mevrouw in de zaal): 'U begrijpt het niet.'

Ik begrijp het wel.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik bedoel, haar vriendin heeft er toen voor gezorgd.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Haar vriendin heeft er toen voor gezorgd verder.’

Mevrouw, ik zeg toch, dat heeft geen betekenis dit materiële momenteel. Maar er komen voetangels en klemmen voor de dag. Zie je, daar heb je het nu. En dat wil zeggen: zijn vrouwtje kon geen kind baren, moet hij dat dan bij ... Indien die vrouw van boven, van de schepping uit wist: ik moet een kind hebben, dan moet ze dat in de maatschappij gaan zoeken, maar bij degene die ervoor loopt, want die mannen die zijn er. Die scheppende krachten die zijn er. Maar daar had ze hem niet voor nodig. Hij hoeft niet te gaan proberen ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Hij wou een kind hebben.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Hij wou graag een kind hebben.’

Maar hij kreeg het niet, zij hield het. Daar gaat het nu over. Hij wilde het kind wel hebben maar zij hield dat kind. Hij wilde ...

(Er wordt door elkaar heen gepraat).

Hèhèhè.

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Zie ... Zie, dit zijn nu de problemen. Goed, hij wilde, ja, hij kan, hij wilde ... wat er overblijft is alleen dit: hij wilde nu eens weten of hij werkelijk een man was.

(Er wordt weer hartelijk gelachen en door elkaar gepraat.)

Ja meneer?

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘...verschafte duidelijkheid.’

We gaan het weer in elkaar zetten.

(Meneer in de zaal): ‘...met die man te praten, en hij zegt: ‘Ja, ik weet niet wat het is’, hij zegt, ‘maar ik wil zo graag een nakomeling van mij hebben.’

O ja.

(Meneer in de zaal): ‘Dat deed hij niet om nou eens te zeggen voor zijn naam of wat ook.’

Nee.

(Meneer in de zaal): ‘Helemaal niet. Maar ik heb naderhand over dat geval wel nagedacht en toen dacht ik zo voor mezelf dan: heeft hij misschien iets met die ziel te maken, heeft hij misschien iets goed te maken aan die ziel, omdat hij dat leven gaf daaraan.’

Meneer, dus hij dacht dat die ziel die hij aantrok, dat hij daarmee te maken had.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, dat dacht hij niet, dat veronderstel ik.’

Dat veronderstelde hij.

(Rumoer in de zaal.)

Meneer, laat me toch gaan, waar bemoei je je eigen mee? (Er wordt hartelijk gelachen).

Ik moet dat lichamelijke eruit hebben. Er zit iets in. (gelach) Nou, meneer, nu zijn we bijna aan het eind, hè, dus laten we opnieuw beginnen. (gelach) Ja, want ik heb iets leuks, ik heb iets leuks. (gelach) Hij, nietwaar, dame ... Mevrouw, was hij het nu of zij het nu? (gelach)

Ja, laten we eerlijk zijn, hier kun je toch werkelijk weleens een beetje om dobbelen. Maar zij was het niet, hij was het. Hij was het. En nu wilde hij gaarne een opvolger, een kind van hem, en dat kreeg hij niet van haar, zijn vrouw, maar dat kreeg hij van een andere vrouw, en die vrouw vond het goed

...

(Mevrouw in de zaal): ‘Jazeker.’

...met zijn vrouw ook. Maar nu wachten, nu even stil, nu komt het ...

(Meneer in de zaal): ‘Zijn eigen vrouw vond het goed dat hij dat kind verwekte bij een ander.’ Ja. ‘Omdat zij voelde dat zij niet kon voldoen aan zijn verlangens.’

Hij kreeg geen kindje van zijn vrouw. Ze spraken af en toen kwam er een andere moeder, en zij zou hem dat kind geven. Nietwaar? Maar zij hield dat kind.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, zij hield dat kind.’

Dus hij had een navolger ergens hier, in de ruimte. En hij betaalde ervoor.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Ja, dat moet hij weten. Maar, meneer, dat kan ik, en kunt u ook, en dan trekken wij er vierduizend aan. Dat kan ik ook nu nog en u ook. Ja, maar dat zou meneer wel willen, natuurlijk. En dan gaan we daar zo de aarde over en dan gaan we naar twintig, tweeëntwintig, drieëntwintig, elke moeder kan u aantrekken. En dan heb ik er vierduizend, meneer, maar dat is nu waar ik het over heb. Hij had daar af moeten blijven, meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Hij, volgens hem dan ...’

Kijk, ik wil dit ontleden, daarom houd ik dat vast. Hij zegt: ‘O ja, er is wel een moeder voor. Waarom niet, waarom niet?’ Maar ik zeg u erbij, meneer, ik heb één kindje gehad; dood, ik heb ervoor gevochten en alles gedaan, en dat was wat voor mij geweest. En dat is niet in ons opgekomen. Hoeveel miljoenen mensen zeggen: ‘Ja, het spijt ons, we hebben het machtig, maar wij hebben geen kind.’

Ja, als die man en die vrouw, allemaal die ze niet hebben, nu maar gaan zoeken naar de moeder of daar de man en daar dit; voelt u in welke chaos

en heksenketel wij komen? Er is geen grens meer en geen houvast meer. En nu komen wij in de wetten: die man had eraf moeten blijven, hij had dat moeten overgeven. Ik kan scheppen bij duizenden moeders, maar dat is mijn karma niet en mijn wereld niet. Want als ik ga scheppen, trekken we aan, onherroepelijk; daar heb ik niet mee te maken, maar het komt. En nu zegt u, hij dacht: misschien heb ik met die ziel te maken. Meneer, dan trek ik er misschien wel tweehonderdduizend aan.

(Meneer in de zaal): ‘Tenminste, dat is een conclusie die ik er zo’n beetje uit heb getrokken.’

Ziet u, ik wil dat menselijke hieruit halen om het kosmische naar voren te laten komen. En dan had hij doodeenvoudig dat moeten overgeven, en dat moet ik, en dat moet iedereen, dat moeten miljoenen mensen. En nu kan hij wel zeggen: ‘Heb ik met dat kind te maken ...’ Maar als ik dat kind ook had gekregen, en ik zou pertinent ... – dat kan wel een wet betekenen, dat behoeft nog geen hartstocht te zijn, het gaat hier om een machtig, heilig iets, een kind, een nieuw leven – dan had ik met die moeder gesproken en gezegd: ‘Kijk eens hier, wil je mij dat geven, maar dat kind is van mij. Het is hard, maar u komt rustig, u gaat wandelen met het kind.’ Het wordt toch al een chaos indien die mensen elkaar niet begrijpen. ‘Maar dat kind is dan voor mij, alstublieft, want ik wil de vader zijn.’ En dan was dat mooi geweest. Nu kan hij straks nog wel in zijn hoofd krijgen: misschien zit er nog eentje tussen hemel en aarde die ik even zal aantrekken. Maar als hij veertig gulden in de week heeft dan komt hij er niet mee. (gelach) Want dan heeft hij nog geen paar oude klompen voor die kinderen.

Maar voelt u, dát zit erin. Maar hij had dat niet moeten doen want het gaat altijd ... die schepping, meneer, die is niet voor de schepper, maar die is altijd voor de moeder.

Als die moeder had gezegd: ‘Ik wil een kind hebben en jij kunt me geen kind geven’, en had ze gezegd: ‘En waar het vandaan komt, komt het vandaan.’ Want honderd procent moederschap wil het kind. Dat is niet om het kind, maar dat is het báren. En die evolutie die stuwt die persoonlijkheid ernaartoe. En wat zegt nu de maatschappij – kijk daar nu eens doorheen –: ‘Die vrouw heeft die man bedrogen door een kind van een ander.’ En God zegt: ‘Mijn kind, het is goed zo.’ Maar de maatschappij maakt dit leven kapot.

Maar de schepper baart niet. Dat zouden de heren wel willen. Maar de moeder is in staat om te zeggen: ‘Ik wil een kind, jij kunt het niet, ons karma is zo, en nu wil ik een kind hebben.’ En dan heb ik mij, indien dit het werkelijke gevoel is, dan hebben wij ons als scheppers te buigen voor de kracht van de moeder. En dan moeten wij de liefde bezitten om dat leven zo te kunnen

opvangen, mannen.

(Meneer in de zaal): ‘Het is ongelofelijk.’

(Je kunt de stilte horen.)

Moet je de druktemakers eens horen.

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Was die man zover dat hij die gedachte kon voeren dat hij een ziel zou aantrekken en dat hij daar een goed werk meedeed?’

Meneer Götte, morgen krijg ik in mijn hoofd: Ik moet overal kindertjes baren op de wereld. Hier in Holland zit ik al in twee weken in de gevangenis. En dan ga ik naar Duitsland en dan ga ik naar Frankrijk. Onze-Lieve-Heer stuurt me naar allemaal moedertjes van twintig, vijftwintig jaar. (gelach) Ja, dan staan we er best op, meneer Götte, wat u daar ...

(Meneer in de zaal): ‘Was haben Sie dann ums Herze (Wat hebt u dan op het hart)?’

Was haben Sie denn?

(Meneer in de zaal): ‘Ums Herzen.’

Ins Herzen (in het hart)! Nicht ums Herzen (Niet op het hart). ‘Drinnen ist es, tief wie die Seele brennt’s, wie der Teufel sagt,’ (Daarbinnen is het, waar het zo diep als de ziel brandt, zoals de duivel zegt) dat zei daar iemand in Duitsland. Maar daar gaat het over. Ziet u wel, meneer, hij wil ons op de slechte weg brengen. Daar zit toch nog iets in, hè. (gelach)

Mevrouw, wees voorzichtig met deze meneer. Hij begint al aan zichzelf te twijfelen. (gelach)

Meneer, mevrouw, hebt u nog vragen hierover? Want ik ben uitgepraat.

Maar meneer, het kan, ziet u. We hebben hier verleden een toestand gehad en toen was het de moeder. Het gaat altijd om de moeder. Veronderstel, wanneer de heren dat in hun hoofd kregen en Jozef Rulof ging deze leer verkondigen. ‘Nou’, zegt hij, ‘dat is een mooie bende daarzo.’ Maar u voelt wel dat hij – dat wil ik er nu uit hebben, daar pingelde ik zo lang naar – die man had dat niet mogen doen. Want de baring, meneer, en aantrekken gaat altijd eerst door de moeder. Ook al heeft de man daarmee contact.

Dames en heren, begrijpt ge nu uw kinderen? Als dat snuitje op u lijkt dan hebt u dat aangetrokken, maar nu krijgt u er een van mij, met mijn gezicht en dan is er geen begrijpen. Maar dan moet u eens opletten, mevrouw, die ziel, een kind zus, en een kind zo. En de moeder heeft een beeldje van dat, en dit kind kan alles, en dit kind kan niks. Dit kind, daar kunnen ze meer van verdragen, en dit kind zus, en dit kind zo. Maar hier krijgt u ook nog het goedmaken van de kinderen tegenover elkaar. En dan lijkt de een op de moeder en de andere op de vader, en dan heeft de vader aangetrokken én de moeder, maar het gaat door de moeder, maar de vader heeft met dat leven te

maken. De vader kent die ziel. Dus de moeder baart voor zichzelf, en baart ook voor de man. Dus twee verschillende karma's zijn daar bezig. Het schepende karma en het moederlijke karma.

Daar hebben we het nog nooit over gehad, hè?

(Zaal): 'Nee.'

Alleen maar over één karma, maar de moeder trekt haar levens aan. Als een moeder met tien kinderen, zie je tien verschillende kinderen. Het lijkt op vader, het lijkt op moeder. En nu krijg je: moeder trekt aan en de man trekt aan. En dat zijn twee verschillende werelden. Waar komen wij vandaan? Waar hebben wij geleefd hiervoor? Zij misschien in Rusland of in Frankrijk of ergens, en dan komen we uit die kosmos toch onfeilbaar bij elkaar waar we elkaar de eerste tik hebben gegeven. Meestal is het natuurlijk geestelijk karma. Bedrog. Gestolen. Elke verkeerde gedachte die we de mens te dragen hebben gegeven, dus geestelijk karma, wil zeggen: daar waar ik begon om af te breken en de mens één traan om mij heeft geschreid, moet ik terugvoeren en veranderen in geluk. Anders kom je niet die eerste sfeer in. Daarom ben ik zo happig en zo angstig om een mens dat en dat en dat te geven. Als ze het niet begrijpen, kan ik u heus wel misschien wat hard aanvallen; dan zeg ik: 'Zo zal het gebeuren.'

Maar in de sferen komt u niet voordat die traan weg is. Vind je het niet eerlijk? Want die ... Ze hebben u ook geslagen en getrapt. En nu moet de moeder, of die ziel, die persoonlijkheid die moet zorgen dat die tranen, dat leed uit vorige eeuwen, levens, in liefde omgetoverd wordt. En dan krijgt die persoonlijkheid geluk en nu kunt u het pertinent zien, want de lijdende, de gevoelige mens krijgt altijd het pak slaag. Dus dat zijn de tranen. Elke tik, elke snauw, trap, doet u, zegt u het maar, beleeft dat maar, dat is toch, als je gaat voelen, als je iets gaat begrijpen van het eeuwige leven, dan is toch, en die gevoeligheid, dan is toch een hard woord of een afbrekend iets, dat is toch een dolk in uw hart? Daar kan een mens toch om schreien?

En nu het stelen van een ander zijn leven, je kunt een mens stelen. Voelt u wel? Dat noemden ze in 's-Heerenberg jatten.

(Meneer in de zaal): 'Vroeger.'

Ja, vroeger. Verleden week hadden wij het, toen waren wij aan het kanibalisme, en toen hadden we de ziel niet nodig en de geest, toen gingen we naar de beentjes, het vlees. Maar zo steelt de mens, en dat stelen zul je toch weer goed moeten maken. En zo heb je honderdduizenden dingen die je terugziet in de mens, in het kind. Maar de hoofdlijnen zijn: moeder trok het aan, vader trok die ziel aan, en dan gaat het door uw gevoelsleven heen, meneer, en dan lijkt het kind op de vader. Is het niet wonderbaarlijk dat je die twee werelden pertinent uit elkaar kunt onderscheiden, want u hebt het

moederlijke gelaat voor de mens, de jongen lijkt op de moeder. En het meisje lijkt op de vader, en dan heeft de vader met dat kind te maken. Want dan komt die bezieling van verleden, van tien-, twintig-, dertigduizend jaar, komt terug en dat openbaart zich, want dát is die eenheid, en die eenheid, daarvoor komt die ziel terug; en die vader die weet het niet, die denkt: ik krijg een kindje, nietwaar, en is hij reeds voor veertig, vijftig eeuwen met dat leven verbonden geweest. En daar zijn de fundamentjes gelegd voor dat aantrekken.

Hebt u nog vragen?

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Volgens de biologische wetenschap wordt het tegenovergestelde geslacht verwekt, dat wil dit zeggen, bij echtscheidingen komt dat ook voor, dat men aanneemt dat door de vader de meisjes, of de vrouwen, verwekt worden’, hèhèhè, ‘en door de moeder de jongens. Is dat waar?’

Ja meneer, dat is kletskouderij. U weet toch dat de ziel zichzelf baart omdat de ziel als mens – als de mens, nietwaar? – door vader- en moederschap gaat. Veronderstel dat de man dat in handen zou hebben en de moeder. Dan hadden we al iets van God. Maar die goddelijke fundamenten die krijgen we nooit in handen. Moet u eens nagaan wat die bioloog kletst. De vader trekt de meisjes aan en de moeder de mannen. Hèhèhè. Wat een wetenschap is dat, hè?

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘U zegt dus: dat is niet waar.’

Meneer, dat is niet alleen niet waar, maar het is kletskouderij, zei ik u, waanzin, onzin. Dat is iemand die kent de ruimte niet, die kent goddelijke baring en schepping niet. We hebben toch, u leest het toch in de boeken, u krijgt ... dan zou hij kunnen zeggen, dan zouden wij kunnen vragen: ‘Maar, meneer, wie heeft dan de homoseksualiteit op aarde gebracht?’ die u homoseksualiteit noemt. Dat is halfbewust vanuit het vaderschap naar het moederschap, wie doet dat dan? Ook de man hier op aarde? Dus dan hebben wij nog schuld aan die homoseksuelen (zie artikel ‘Homoseksualiteit’ op rulof.nl) die hier rondlopen. Dat is onbewust moeder- en onbewust vaderschap; dat vieze woord moest de wereld uit. Net dat akelige woord ‘hij is dood’. Nee, hij leeft! En net als op het graf: hij ruste in vrede, en zij ook. En ze vliegt en ze fladdert, en ze is weg. Dat is niets wat daar ligt. Niet?

Allemaal het woordenboek uit. Dat woordenboek van ons dat deugt niet. Wij hebben toch, de mens heeft toch dat woordenboek uitgevonden. Het waren vroeger maar krasjes, meneer, in het stenen tijdperk hadden we alleen maar zo’n verhaaltje, en dan wisten we dat: o, rechtsaf, linksaf, daarginds kun je me vinden. We hebben toch tekens gemaakt, en dat is schrift gewor-

den. Wat heeft de mens allemaal uitgevonden voor zichzelf?

Moet u eens nagaan wat er ten opzichte van ziel, geest en leven ... Als men spreekt: het gevoel in de mens. Ja, dat is zuiver, dat is waar. Maar nu komt u tot andere verklaringen. Men zegt: de ogen. Wat is een oog? Ja, ze weten: die kunnen kijken. Hersens, dat weten ze alweer niet. Ze zeggen dat: de hersens moeten er zijn, anders kunt u niet denken. Maar nu zijn de hersens maar weer bijzaak, ze zijn er alweer naast. De hersens onder het schedeldak die hebben een heel ander betekenis voor de ruimte dan wij er door het woord van gemaakt hebben.

Meneer, wat zijn nu de hersens voor de ruimte? Wat zijn de hersens? We hebben er verleden over gesproken. Wat is de kracht van de hersens ten opzichte van de ruimte?

(Meneer in de zaal): 'Gevoel.'

Nee meneer, nee, de ruimte. Waardoor kunt u in de ruimte de hersens bepalen van de mens? En dan zegt u: mijn hemel, hoe bestaat het.

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'De hersens geven het gevoel alleen door.'

Nee. Ja, dat is wel zo, maar ik heb het over de ruimte. Waar leeft die?

(Mevrouw in de zaal): 'De dampkring.'

No dame. No mevrouw. Nu zullen ze het weer niet weten.

(Meneer in de zaal): 'De melkweg?'

De melkweg, bwrr. De melkweg. Meneer, weet u wat de melkweg is voor u als mens? De ekster oog aan uw kleine teen. (gelach) Dat is ook uitwas. En de melkweg is een uitwas. Dat zijn de kruimels van dat universum. Hebt u dan niet hier enkele wratjes op uw lichaam ergens zitten, van die kleine kruimeltjes? Dat is iets van uw melkweg op uw organisme. Dat zit aan uw lichaam vast, meneer, nietwaar, maar het heeft geen betekenis, dat zijn nascheppingen. Melkweg is naschepping.

Ik geloof dat u het nooit raadt, meneer.

(Er wordt door elkaar gepraat).

Ik zal ze nu eens laten denken.

(Meneer in de zaal): 'De Albron.'

De Albron, zegt u.

(Meneer in de zaal): 'De dampkring.'

De dampkring, meneer. U bent er dichtbij, maar het heeft er niets mee te maken.

(Meneer in de zaal): 'De atmosfeer.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De atmosfeer.'

Meneer, nog erger, nog verder van huis af. En u zegt aanstonds: 'Hoe be-

staat het?’ meneer. U, ingenieur, u ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Het uitspansel?’

Het uitspansel. Ja, we hebben het over het universum, dat is het uitspansel, maar dat is het toch niet.

Meneer, weet u het?

(Stilte).

Weet u het, meneer? Niemand?

Daar zitten mijn adepten nu. We kunnen toch ... we zijn toch nog niet uitgepraat hier.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat is vanzelf.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Het zonnestelsel.’

No dame. No lady. Nou, wat is het nu? Daar zitten we.

(Meneer in de zaal): ‘Wat u ook doet ...’

Meneer Berends, weet u het?

(Meneer Berends): ‘Nee.’

O, zover is hij nog niet. We kunnen nog altijd iets ...

(Meneer Berends): ‘Er zijn er nog meer die het niet weten, dus laat mij er ook maar bij zijn.’

Nou, maar we dachten dat u al zover was.

(Meneer Berends): ‘Nee meneer.’

(Meneer in de zaal): ‘De rem om het gevoelsleven op te vangen?’

No sir.

(Mevrouw in de zaal): ‘De geslachtsdelen.’

De geslachtsdelen van de ruimte? (gelach) Mevrouw, de geslachtsdelen van de ruimte dat is de zon en de maan. Nee, dat is het ook niet.

Wat zijn de hersens voor de ruimte ten opzichte van de mens? Moet u zien wat de geleerden nog moeten aanvaarden en omzetten in gevoel. Die zeggen: gevoel is het, nietwaar? Ziet u, we zijn nog lang niet aan kosmologie begonnen.

Ik ga even naar het Gouden Hoofd (restaurant in Den Haag), dan kom ik straks even terug. Ik geloof: als ik vijf jaar nog op aarde leef, dan wist u het nog niet. En dan komt er eentje, dan was ik misschien op de hoek van de Laan van Meerdervoort en dan zegt hij: ‘Kom terug alsjeblieft want we weten het.’

Aan Gene Zijde, als u colleges krijgt, en u zegt: ‘Meester, ik ben zover.’

Hij zegt: ‘Dan zal ik u even een examen afnemen.’ En dan zegt hij: ‘In welke tijd, hoever was de aarde toen de zon in dat en dat stadium stond?’ En dan zie je de zon, dan zie je een violetachtig licht en dan komt de zon daar zo zwak aan die hemel. ‘Hoever was Moeder Natuur op aarde in die en die tijd?’

En toen zei André-Dectar: 'Toen bestond de aarde nog niet.'

'Ik dank u', zegt meester Alcar, want het was niet mogelijk.

En als je zegt: 'Ja, zo en zover op de aarde', dan ben je er alweer glad naast. Er is maar één antwoord. Hier ook bij. Er is maar één middelpuntvliedende kracht in de ruimte en dat is het uitdijen en het tegenhouden, het uitdijen van gevoel en het tegenhouden van die planeten. Daarna krijg je eerst aantrekking en afstoting. Aantrekking en afstoting, dat gebeurt vanuit het punt zelf, de planeet zelf. Voelt u dat? Afstoting en aantrekking dat bezit de maan, de zon, de planeten, en de sterren. Maar de middelpuntvliedende kracht, die daar alles opvangt, dus de hersens moeten als middelpuntvliedende krachten ons gevoelsleven verwerken en doorgeven. Is dat niet mooi?

Nog een vraag?

Daar was u nooit achter gekomen, hè? En is dat niet rein zuiver natuurlijk aan te voelen? Dat zijn de middelpuntvliedende krachten. Dus ons gevoelsleven moet als middelpuntvliedende kracht kunnen worden opgevangen. En wie is dat nu weer, meneer?

Hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Zonnevlecht.'

Zonnevlecht? Daarvan zenden wij het uit. En wat komt er nu bij? Wat is nu direct in harmonie met die middelpuntvliedende krachten voor de hersens?

(Mevrouw in de zaal): 'Het zenuwstelsel.'

Het zenuwstelsel. En dan krijg je ... bloedsomloop heeft daar geen betekenis meer, maar de bloedsomloop ligt eronder. En als we nu van de kook raken, wij als persoon, en die zenuwen, dan gaat dat boemboemboem, en dan gaat dat hartje kloppen. En zo krijgt u die atmosferische stoornissen in de mens.

De moeite waard? Daar mag ik graag over praten want dan leer je het lichaam kennen. Dan krijgt u de niertjes, dan krijgt u de bloedsomloop, de zenuwen, de klierstelsels. Foei, foei. En dan eerst gaat u begrijpen hoeveel onnodige woorden die de mens moet leren ... om bewust te worden voor de ruimte. Dan kunt u de helft van uw woordenboek overboord gooien als u de schepping gaat zien. Bijvoorbeeld: een dood is er niet meer, dat heet nu: evolutie, ik ga verder. Verdergaan is de dood. Wat voor narigheid heeft dat woord 'dood' niet op aarde?

'Mijn moeder is dood!'

En wij zeggen: 'Nee meneer, ze kreeg 'vleugelen', ze gaat verder, of naar de aarde terug.'

Moet u eens nagaan wat een verschil. Miljoenen mensen kijken naar het graf en leggen daar bloemetjes neer, prachtig. Over vijfentwintig jaar zijn er

nog een paar beentjes en de ratten onder de grond hebben er al wat weggeslept. Dat is nog maar stoffelijk en nu gaan we eens geestelijk dat na. Wat is er nu geestelijk van waar?

Dat laatste oordeel bijvoorbeeld, wat moet je voor een geloof en een godsdienst al niet overboord gooien wilt u met God in verbinding zijn, en dat is het, en ik zou er niet over kunnen praten als ik die wetten niet had gezien. Ik ben achter de kist geweest. Ik zie die wetten, ik vertel u direct wat ik zelf heb beleefd. Want wat ik zag ... Ik kan niet groter zijn en ruimer zijn als ik dat en dat niet heb gezien; ik heb die kosmos gezien, ik heb het Al gezien. Zover zijn we.

En wat moet er nu overboord? Nou? Ontzettend veel. Er blijft zo ontzettend weinig over, voor ziel en geest weet men helemaal niets. Als men spreekt over het gevoelsleven, ja. Als men heeft: hartelijkheid, dan weten we ook wat het is, voelt u wel? Liefdevol, plichtsbetrachting, nou, prachtig, maar dat gaat naar het karakter. Voor het karakter hebben we prachtige woorden uitgevonden. Waarom, meneer? Omdat ze dichtbij ons zijn. Als ik u een klap geef, en u hebt het niet verdiend, dan zegt u: 'Wat een bruut.' Dat is hard. Dat is verkeerd. Ziet u? En als we gaan stelen, dan ben ik een jatter, en dat deugt ook niet; dan is dat woord jatten of stelen op zijn plaats.

Maar nu gaan we naar de geest, naar de ziel, naar het gevoelsleven, en dan moet u eens kijken wat er overboord gaat. De zon is nu zij (In het Nederlands is de zon taalkundig een zij, vrouwelijk.). Een bloem kennen ze niet eens. De maan is zij, ja, een planeet (In het Nederlands is de maan taalkundig een zij, vrouwelijk.). Maar de zon is ook zij, en de zon is vader. Deze ruimte is zo doodeenvoudig. Ja, doodeenvoudig, meneer. Op uw dooie gemak kunt u de ruimte ontleden. Het is leven en dood, u hoort nu de lezingen, het is leven en dood, het is uitdijing, het is vader- en moederschap, dat is de hele ruimte, leven en dood. Leven en dood is er niet, evolutie, vader- en moederschap en wedergeboorte, evolutie. Dat hebben de planeten, hebben wij, heeft al het leven. De ruimte is zo doodeenvoudig, als je de goddelijke fundamenten maar kent, en de overgangen.

Ja, wat nu? Nog iets?

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, met het beëindigen van onze loop over de planeten', ja, 'zou dan daar ook het einde mee zijn van het bestaan van zon, maan enzovoorts?'

Als u eindigt hier ...

(Meneer in de zaal): 'Nou, nee, als het mensdom, nietwaar ...'

Ja meneer, u hebt het gelezen, in 'De Volkeren der Aarde' gaan we er nog even op in. Maar, u voelt wel, aan het laatste, die laatste twee pagina's ...

Meester Zelanus zegt: 'Ik moet tweehonderdduizend pagina's schrijven over dit boek', we hadden er zeven werken over kunnen schrijven, maar dat hoeft niet want het ging er alleen maar om: Adolf Hitler en die oorlog te verklaren, en dat God geen oorlog voert. 'De Volkeren der Aarde' is een boek, dat is niet geestelijk en nog niet ruimtelijk ontleed voor de mens. Dat wil zeggen, men heeft door dat boek de ruimte nog niet ontleed, en de mens nog niet ontleed, dit is alleen maar de geschiedenis van de mensheid.

(Meneer in de zaal): '...een algemene geschiedenis.'

Een klein beetje geschiedenis als natuurwetten, goddelijke wetten. En nu krijgen we Christus te zien. Nu krijgen we te zien wat er achter de sluiers gebeurde. Maar nu gaan we beginnen. Nu straks ... U hebt hier nog ...

Ik was in Avifauna met de Pasen, dan zie je daar zo'n struisvogel, na het prehistorische tijdperk, een olifant, giraf, al die grote beesten, walvissen, platvissen, inktvissen, allemaal; inktvis is naschepping als prehistorisch beest. En je hebt ook zulke kleine inktvisjes, die kruipen zo op straat. Hier heb je ze ook zitten, hier. We hebben het, verleden hebben we het gehad: de mens kent zijn eigen luis nog niet eens. De vlooi ook niet. Welk bewustzijn heeft zo'n diertje? En waardoor ontstaan die luisjes?

(Mevrouw in de zaal): 'Vervuiling.'

Vervuiling. Maar het heeft ziel, het heeft geest, het heeft gevoelsleven, het heeft een persoonlijkheid. Van wie is die persoonlijkheid gekomen? Zal ik u bewijzen: dat de nascheppingen onfeilbaar gevoel bezitten. Onfeilbaar. En er is ... Waarom is de mens in zijn gevoel gestoord en gesplitst? Waarom? Een naschepping, een inktvis, een luis, een vlo, en al die dieren, een rat, een muis, een vlinder, moet je die mooie vlindertjes zien, een naschepping bezit moederschap, vaderschap, in één toestand, licht, leven, liefde ook. Een naschepping bezit het kleurenrijk Gods. Moet je zo'n vlinder eens bekijken, dat is een naschepping. In het hiernamaals zie je geen vlinders, want die zijn uit rotting ontstaan. Een slang heeft net zoveel betekenis als die prachtige, mooie, kleurige vlinders. U moet die duizenden, miljoenen soorten eens gaan zien in het Oosten. Hier hebben ze er niet zoveel, wij hebben hier een beetje, een beetje spikkeltjes, en een beetje wit. Nietwaar? Zo'n bromvlieg die daar even in de nek zit, en dan heb je dadelijk zo'n bult. Al die insecten: nascheppingen. Maar dat kan steken, dat heeft zelfs elektriciteit en alles in zich, zo'n kleine dooie mug, zo'n piezewietje, even aanraken, u heeft zo iets, morgen lopen we zo. Wat is dat voor een gif?

(Mevrouw in de zaal): 'Malaria.'

Waar is die gif ontstaan, meneer? Wat is gif? Waarom kan een Oosterling, een magiër zeggen, die heeft gebeten, hij zegt: 'Nou, tot zo en niet verder, sluit hier de boel eens af; dit kan rustig even ontsteken, dat geeft niet.' Gif is

te doden en alles is te doden, maar daar hebben wij het niet over.

Al die nascheppingen ... Ziet u, als u de ruimte kent, het universum kent, vindt u in de eerste plaats het hoogst bewuste scheppingsproduct: de man, de moeder, de mens. En dan krijgen we de dierenwereld, die miljoenen soorten van dieren. De honderdduizenden verschillende aapsoorten die uit één graad zijn ontstaan. Elke graad, een aap, heeft zeven vertakkingen, overgangen, voordat je weer in een andere, lagere graad komt. En zo zijn er zevenmaal zeven, dus negenenveertig verschillende soorten, die allemaal baren en scheppen en een eigen wereld vertegenwoordigen, en nieuw leven baren, scheppen. Ga daar eens eventjes op in. Dan zie je zulke aapjes, zo groot, en je ziet ze die bijna half zo groot zijn als een huis, die gorilla's. Aapmensen dat is ja nog niets. Die mannetjesputters die daar zo'n wolkekrabber in de armen nemen en dooddrukken.

Ja meneer, welke vragen krijg ik? Wat wilt u weten van de schepping?

(Meneer in de zaal): 'Van de naschepping, bestaat er ook een vernietiging van dat geestelijk leven?'

Er is voor naschepping niets te vernietigen, ook al eten die dieren zich op, dat zegt niets. Een leeuw en een tijger, dat zijn bewuste diersoorten. Je hebt zeven bewuste bestaande scheppingsgraden. Dat wil zeggen: wij hebben onze zeven graden vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En een tijger heeft zeven verschillende overgangen; en dan kom ik bij het gemiauw in huis terecht, dan is het de kat. En het katje heeft zo één lijn met de tijger. Dat is het wildste soort. En dan ga ik vanuit het oerwoud, van de laagste graad ... nu is die laagste graad het grootste. Voelt u dit? De laagste soort vis in de wateren is een walvis, dat is de grootste soort, dat is de laagste graad voor dat dier. Totdat het vlindertje voor de dag komt.

(Meneer in de zaal): 'Een walvis is een zoogdier.'

Een zoogdier, dat zeg ik, dat zoogdierachtige, prehistorische moet eruit om een ander dier te worden. Want het zoogdier in die wateren kan ook niet hoger, en het blijft daar, maar het moet hoger, en dan krijg je die prachtsoort, die maar zo groot is, meneer, niet groter, en dat is het normale visje met vlindertjes en kleurtjes en alles, met licht, elektriciteit, en dan gaat het zo langs u heen, en dan sta je gewoonweg stil. Alles van de schepping leeft in dat diertje, met moederschap en vaderschap. En dat prehistorische moet oplossen. Nu kom ik tot de vraag voor meneer Götte: Hoelang duurt dat? Dat moet allemaal oplossen, dat krijgt bestaan. Als er één visje in de wateren zou blijven en het had de evolutie niet, dan was God immers onrechtvaardig, en dat kan immers niet?

Dus die zon kan vóór die tijd niet weg. Die maan die gaat verkleinen, die

wordt steeds kleiner, die wordt kleiner. Maar over honderd miljoen jaar zie je de maan nog aan de ruimte. En daarna komt er een tijd dat de maan is verdwenen, maar dan zet zich ... moet u eens nagaan, dat moest u eens eventjes wegtrekken daar, dan stortte die (ruimte) in! Dat is net hetzelfde als dat je op de zeeën, als je honderdduizend schepen hier op de Noordzee zou neerzetten, dan, geloof gerust, meneer, dan komt het water nog niet zo groot, want de middelpuntvliedende kracht van het water, dat is het houvast van het water, zou zeggen: 'Ja, ik houd je wel vast', dus dan zou je dát moeten krijgen. En dan zou het water misschien over de boulevard gaan, door de druk van die schepen, maar neem je nu al die aarde er ineens uit, wat blijft er van dat water over? Niets meer.

En als die maan uit de ruimte zou verdwijnen, dan stortte die hele ruimte in. Maar dat gaat langzaam uitdijen, dat gaat zich verspreiden, en als die maan in die en die tijd ... als een planeet zover is, dan is die al, dan is het al ... Onder en om de maan ligt de aura alweer klaar om die schepping, om dat kleed aan elkaar te naaien, bij wijze van spreke, dat is een gewaad, en dat zijn allemaal wetten en krachten, dat zuigt zo in elkaar, alleen die maan die zit er nu tussen. Gaat die weg ... Een meteor die wegvalt, dat zuigt zich zo vast, en dan krijg je waarachtig kosmische stroomissen. Als dat zuigen komt, dan zie je iets schudden, en dan is dat een orkaanachtige kracht in de ruimte en een geknetter als ik weet niet wat, en een zuiging die enorm is, die macrokosmisch is en die wij als mens niet eens kunnen meten. Maar dat vormt zich vanzelf. Met de planeten kan dat niet gebeuren. Maar er zal een tijd komen dat die maan werkelijk weg is en dan zijn er nog mensen op aarde, dan zijn de wateren al leeg, dan is het lichaam voor de mens geestelijk bewust, er zijn geen dieren meer, geen koeien meer, geen paarden meer, dat lost allemaal langzaam op. U ziet geen adelaars meer in de ruimte. U voelt wel, Moeder Natuur verfraait zichzelf, elk dier komt naar hoger bewustzijn, en de mens; deze ruimte sterft volkomen uit, maar de andere is klaar. Het nieuwe universum voor de mens, dat is de Vierde Kosmische Graad, is gereed; ze zijn allemaal gereed, de Vijfde, de Zesde, en het Al is gereed.

Wij mensen leven in de ontzagwekkendste tijd die er is, niet voor geestelijk bewustzijn, maar al het leven in de ruimte en op aarde legt nu de fundamenten voor de toekomstige mens van tien miljoen jaar later. En die mens die zit niet meer hier.

U moet me vanavond eens gaan vragen: Wat beleven wij in het jaar vijftienduizendvierenwintig op woensdagmorgen negen uur?

Dames en heren, daar is thee.

Dan zal ik het u verklaren.

PAUZE

Ik krijg zo, zilveren tientjes krijg ik.

(Meneer zegt iets.)

Sparen ...van de zomer uitverkoop.

Ja. O, het ding (geluidsopname) draait reeds. In Amsterdam zullen ze het wel vinden.

Ik heb hier de eerste vraag weer. "Hoe worden er kinderen geboren die niet op de vader of op de moeder lijken," ziet u, de mens denkt, "en die dan ook sterk afwijkende karaktereigenschappen bezitten?"

Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Van u, dame? Mevrouw, weet u het zelf niet? Weet u het zelf niet? Weet u het niet? (gelach) Maar, meneer en mevrouw, ja, hier hebben we wel mensen, dat weten ze wel, ziet u, dat weten ze wel. Wie van u weet het nu? Waarin leeft dat?

(Verschillende mensen in de zaal): 'Voorouders.'

(Zaal): 'Vorige levens.'

De voorouders.

(Meneer in de zaal): 'De betovervoorouders.'

De betoverindianen.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u, nu krijgt u vandaag, ik ben de schepper ... Daarom zei ik u, vroeg ik u zostraks: 'Meneer, kent gij uzelf?' En de moeder ook, kent de moeder zich? In dat zaadje, in dat eitje van u, moeder, leven zeventienhonderdduizend tijdperken. Het oerwoud is er nog in. En als u nu zo'n aap krijgt, nu, en u loopt hier met een stads snuitje, dan vraag je je af: mijn hemel, waar komt dat vandaan? Dan zei de man ineens in die en die stad, hij zegt: 'Maar dat is er geen van mij, want die lijkt nergens op, en dan nog wel rood haar; dat is de buurman daarzo.'

Ja meneer, maar dat gaat niet. En het was de buurman, en dat werd ruzie, en het kind leek op de buurman. Toen zegt ze: 'Ik heb weleens vaak naar die buurman gekeken, maar dat mag toch wel?' Kijken is geen zonde doen.

'Ja', zei hij, en toen was hij bezig met de Bijbel te ontleden. Maar kijken reeds, staat in de schrift, is al verkeerd, hè? En zo hebben de mensen zich al gekraakt, alleen omdat dat kind rood was en bruin was, of groen was, en het leek ergens op.

Maar, vader en moeder krijgen veel kinderen, en dan komt er plotseling eentje die lijkt nergens op. En gelooft u dan maar: de ziel en de geest is een eigen persoonlijkheid. Maar nu krijgt u al uit het verleden, uit zoveel tijdper-

ken en eeuwen krijgt u terug een graad van gevoel, en dat is een miljoenste deeltje van deze kleine cel, en die is bewust, en die gaat voor, en dan kan vader ... Dat is immers vader niet meer, want die man nu die u hebt, dat is hij niet; uit welke bron scheidt hij vandaag? Niet uit het huidige stadium, want dat is niet eens van hem, dat moet nog bewust worden. Het huidige stadium, dame, dat zit in de grond van de man. Dat komt, als u weer terug moet naar de aarde, komt dat hoogstens over zeventigduizend en zeventigduizend jaar eerst voor de dag, want er gaan al duizenden jaren voorbij voordat de man weer op aarde komt als schepper, en dan krijgt u uit die en die bron: dát zaadje in ons is bewust; en díé gaat nu, omdat die bewust is ... Want u kunt de derde graad niet naar boven krijgen. Dus we putten altijd uit het verleden; dit zaad, de schepping van de man is al miljoenen jaren oud. Dat van u, wat nu opgebouwd wordt, mevrouw, als u terug moet, komt dat misschien na zeven eeuwen terug op aarde, en dan lijkt het op hem die nu allang weg is.

Elk kind, u allemaal, uw vaders en uw moeders, die hebben niets te betekenen want dagbewustzijn is er zeldzaam, één op miljoenen kinderen. Kijk, die sprekend op de vader lijken, hebben niet zijn geest. Men zegt: 'Je lijkt sprekend op vader', en heeft wel het karakter; en nu krijg u geestelijke beïnvloeding, gevoelsbeïnvloeding. Maar hier de cel als zaad scheidt het beeld van de vader, en dat beeldje was bewust nu, en wordt als het ware de tweelingbroeder van de vader.

Ik heb een vader gekend met zijn zoon van twaalf jaar, de vader was bruin, hier een Hollander, kreeg een bruine gelaatskleur, met heerlijke krullen, er zat zuiver een Arabier in hem, maar die jongen had het ook, pertinent. Hij zegt: 'Hoe vind je dat? Het is toch geen tweeling van mij, het is mijn kind.'

Maar later, toen wij aan de kosmologie begonnen, toen kon je terugkijken. Ik zeg: 'Ja, deze cel is nu bewust', en die heeft de toestand naar voren gebracht, en dat lijkt. En dan gaan we weer door klierstelsels, en hoe is het bloed? Bloed. In de cel ... die cel dat is 'n ... men noemt dat de zaadcel, die cel is de scheppende kracht van de mens, nietwaar? Wij hebben dat.

U hebt de ontvangst, maar daar zit het ook in. Die cel als stof heeft geen betekenis, maar in die stof leven toch die klierstelsels, de hersens, in die stof, in die nietige, nietige stof, dat kleine beetje, wat je niet eens kunt zien, leeft een hele schepping; zelfs met de ziekten, met de ziekten en allemaal erbij, moet tot de ontwaking komen. De dokter en de psycholoog zien nog niet waarvoor ze staan wanneer ze de mens zien, en de moeder, man; schepping, baring, evolutie.

We hebben hier, beiden blond, allebei blond, moeder blond, en daar staat de geleerde weer, hij blond, zij blond, mooie blonde kinderen, krijgen een pikzwart kind; toen was het weer de buurman natuurlijk, hè? Hij wist en zij

wisten dat ze niet in aanraking waren geweest, want ze waren daar en daar en daar, maar hij vertrouwde het nog niet, hij zegt: 'Is er soms geen marskramer in de buurt geweest?'

Toen zegt ze: 'Waar heb je het nu over?'

Hij zegt: 'Ja, moet je dat zien, dat kind is ja pikzwart.'

En nu moet de mens naar een school en zeggen: 'Meneer, uit die en die tijd, uit dat en dat tijdperk is de stof gekomen en die is van u. U hebt het alleen maar doorgegeven, meneer, want er is niets van u bij, werkelijk niet, van u niet en uw vrouw niet.' Vind je het niet leuk? Wat weet de dokter nu van die man af? Wat weten ze van de kleuren af.

We hadden het verleden week over de haren, maar wat weet u van dat celletje af, meneer, van die trekjes? Wat weet u daarvan af? Kent de mens zichzelf? Kent de vrouw, kent de man zichzelf? Meneer, de school in de toekomstige tijd wordt: hoe de mens, de mens hier ... Die armzalige mens in deze maatschappij die heeft miljoenen problemen, en zoekt en zoekt en zoekt en zoekt, kent zichzelf niet, voor God niet, Gene Zijde niet, staat nog op die nare verdoemdheid, dat nietszeggende woord verdoemdheid, staat nog voor een God van haat en wraak, en dan moeten ze nog eens beginnen over het lichaam, het machtige lichaam van de moeder en de man.

Wat leeft daar in die man? U denkt dat u mens bent, mannen, omdat u die gestalte hebt, maar dat is het helemaal niet, in uw diepe schepping daar leeft de kern van uw persoonlijkheid. En dat zijn uw organen om te scheppen, die hebben alles op de wereld. U bent maar niks, u loopt eraast. U kunt vandaag wel ingenieur en dokter worden, u weet iets van het leven, maar u weet van schepping en baring en kosmologie niets, u kent uw vrouw niet eens vanbinnen en vanbuiten. We kennen het gevoelsleven niet, we staan voor elkaar en zeggen: 'Waarom doet ze dat nou?' En: 'Waarom doet hij dat nu weer?' We kennen geen kosmisch contact, we kennen geen éénzijn, dat éénzijn van ons is niets anders dan dat de moeder van de ruimte in ons ontwaakt, en wij hebben maar te gehoorzamen. En we denken dat wij het zijn, maar de reïncarnatie van ons is het, anders werden we helemaal kinds.

Ja. Druktemakers.

Ja, ik heb het tegen de mannen, dames, hoor. Tegen de man kun je weleens wat zeggen, maar je mag de dames ...(niet te verstaan). (gelach)

Meneer, weet u het nu? Mevrouw, weet u het nu?

En dat zijn bewijzen, hier hebben we een dame, hier komen vaak mensen, was verleden bij mij, toen zegt ze: 'Vindt u dat niet gek?'

Ik zeg: 'Ja mevrouw, ik begrijp u wel.'

Toen zegt ze: 'Ik ben net een neger. Ze zeggen nog: het is iets dat van een neger afkomt.' Ze had krulletjes als de neger, ook bruin. 'En al mijn broers

zijn Hagenaars en blank en zo.'

Ik zeg: 'Ja.'

Daar hebt u het.

Ik heb u verleden het beeld gegeven van de duiven. Twee rooie duiven bij mij daar beneden, die meneer zegt: 'Snap je dat nou?' Dan hoor ik ze praten, maar met die mensen kun je niet praten. En dan zit ik daar op mijn platje, dan kijk ik naar beneden en dan heeft hij het: 'Ja, moet je eens kijken, daar komen toch twee prachtige rooien, komt er een pikzwarte uit.' Snapt hij niet, begrijpt hij niet. Ik heb het al eens even met die man gehad ... 'Moet je hem horen boven.' Ik denk, ik zeg niets. Ik zei niets. Maar daar was wel een grote S voor. Ik zei: 'De 'droedels'. De 'droedels', meneer.'

Maar dan krijgen we twee mooie rooie duiven; moet je die kleurtjes eens kijken. Meneer, daar hebt u toch: dezelfde pukkels en de prikkels en de haartjes van de duif ziet u in de mens. De duif, de vogelen, de mus niet, die blijft in zijn evolutie, daar hoeft u geen spreek bij te sturen, de natuur zoekt zichzelf, die gaat niet naar de volgende graad, die blijven kleurtje bij kleurtje, lichaampje bij lichaampje. Maar de mens heeft zoveel diepten, de mens ging naar rood, blauw, groen en geel, nietwaar? Dan is het toch logisch dat er zo'n zwarte komt met zo'n blond plukje, waar we het verleden week over hadden.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

Je kunt het wel kopen voor vijftien gulden, maar de schepping heeft het toch ook? Ik heb in Avifauna blauw gezien met een groene uitstraling, die diertjes hadden de uitstraling ook nog, een vogeltje uit Zuid Afrika, violetblauw met een groen kuifje. Het straalt uit.

Maar in de duivenwereld kun je het het beste zien. Dan krijgen ze twee roodjes, komt er een pikzwarte uit met één zo'n prikkeltje nog. Ja, dat was nog iets van vader Piet Hein, of hoe heten die duiven? Hendrik of Jantje? En dan zeggen ze: 'Snap je dat nou?' Die was op zijn manier aan het fokken. Hij fokte, hij ging van het rooie naar het zwarte.

Meneer, dat krijgt u nooit in handen.

Ik had het met een tulpenboer, ik zeg: 'Meneer, welke graad wilt u splitsen?' Net hetzelfde. Ik heb hier iemand onder ons gehoor, Arie, die verbouwt tulpen. Ik zeg: 'Zal ik je de reïncarnatie vertellen, verklaren, van de tulp?' Ik ben toch geen tulpenkenner, maar ik ken de schepping. En toen heb ik hem dat eens even verklaard op een morgen tussen elf en twaalf. Hij zegt: 'Ga maar naar Lisse, Jozef, daar kunnen ze van je leren.'

Ik zeg: 'Dat begrijp ik. Want die kennen de reïncarnatie wel, ze weten wel dat ze zeven jaar moeten doen om dan een nieuwe soort te krijgen.' Zeven jaar. Ik zeg: 'Maar dan zijn ze nog fout want ze moeten ...' Waar is die eerste

graad? Deze tulp die heeft zevenmaal zevenenveertig jaren terug ... heeft hij die stamboom van die tulp vastgelegd, net als een herdershond; ligt het vast en dan kun je de kleurtjes terugkijken, terugvinden, kun je terugzien, net als voor de duiven. De bloem heeft precies hetzelfde, zeven graden, dame, leven er in een tulp. Als u een tulp koopt, dame, hebt u een tulp van zeven jaar oud. En misschien nog langer. Want als ze hem op één graad laten dan kunt u doortelen. Voelt u wel? Krijgt u altijd hetzelfde kleurtje. Maar nu gaan we splitsen. Ik zeg: 'Ja.'

'Wat kan ik doen, Jozef?'

Ik zeg: 'Dan moet je die en die graad ...' Ik zeg: 'Maar ken je het verleden? Ken je de reïncarnatie van die?'

'Nee', zegt hij.

Ik zeg: 'Dan hoeft je er niet aan te beginnen. Misschien komt er een kleur uit, die ken je helemaal niet.'

'En dan het mooie', zegt hij. 'Het klopt allemaal als een bus. Kijk, heb ik een heel land, en dan ga ik kijken: elk jaar komen er één, twee, drie nieuwe kleurtjes uit.' Hij zegt: 'De natuur heeft het zelf gedaan.'

Heeft toch Moeder Natuur gedaan? Nou helpt de mens splitsen. Verleden

...

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Hoe verklaart u dan de wet van Mendel?'

Van Mendel?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Altijd één op de vier.'

(Meneer in de zaal): 'Mendel dat was die monnik, nietwaar, dat ...'

Mendel, een wijsgeer.

(Meneer in de zaal): 'Ja, die had ... Met hooggroeiende erwten en laag-groeiende erwten', ja, 'daar ging hij mee kruisen', ja, 'en toen ontdekte hij iets eigenaardigs. Wat hij namelijk ontdekte ...'

Ja, hij was er dichtbij, Mendel.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar toen heeft hij één ding ontdekt', ja, 'dat het altijd één op de vier was.' Ja. 'Hij heeft het ook met koeien gedaan, bijvoorbeeld', ja, 'een lakenvelder en een rooie stier, dan kwamen er steeds drie lakenvelders, één rooie, drie zwarte.'

En meneer, hoort u die vraag? Maar hoort u die vraag, dames en heren, van meneer?

(Sommige mensen zeggen 'Nee.' Anderen 'Ja.')

U moet het eens harder zeggen, dan weet u het allemaal. En Mendel was toch wel een kei, niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dan weet u allemaal, als ik het u zeg, dan weet u allemaal dat Mendel bij

u in de leerschool kan komen wanneer hij u die vraag stelde. En dan moet u dat eens zo hard zeggen dat die mensen dat allemaal horen. Doet u het even.

(Meneer in de zaal): 'Hetzelfde?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Op de vier nakomelingen', ja, 'van een ...' lakenvelders, 'ja', twee koeien, 'ja, juist'. Een bonte en een rode, 'een bonte en een rode. Of een zwarte bijvoorbeeld, dat komt beter uit, een zwarte met een rode stier.' Ja. 'Dan komen er drie zwarte koeien uit tegen één rode.' Ja. 'En van de ... als die doorgaat, een koe die krijgt ongeveer zeventwintig, nietwaar, achtentwintig kalveren krijgt hij totaal, zullen er steeds op de drie zwarten een rode bij zijn.' Ja. 'Nu gaan we die kinderen daar', ja, 'weer verder kruisen, steeds weer met zwarte koeien.' Ja. 'Dan blijven er toch steeds weer drie zwarte, één rooie uitkomen. En je ziet het soms onder de mensen met kinderen ook.'

Jazeker. En waar ligt dat nu in?

(Meneer in de zaal): 'Maar altijd drie met één.'

Drie die ras, en een rood daarna?

(Meneer in de zaal): 'Vier in totaal, waarvan één naar die vader ...'

En drie op de moeder.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar de splitsing krijgt u. Maar tussen de derde en de vierde graad, voel je wel? Maar wat speelt zich hier in die graden af? In de eerste plaats ... Nu moet u eens nagaan waarvoor die Mendel stond indien hij de schepping had gekend, waar hij dan naartoe gaat. In de eerste plaats krijg je ook bij het dier de homoseksualiteit, moederschap, want je hebt stieren en koeien. Dus vaderschap schept het eigen haar, de ruimte, en het gelaat, het vaderschap al. En moederschap schept het ook. Dus je bent al gebonden aan dat moeder- en vaderschap. Want je weet niet, je weet nu momenteel niet of dat een kalf is of een stier die er komt. Daar heb je het al, die wereld die heb je al niet in handen. Dus die wereld die gaat al door. Zou je willen mengen, willen splitsen met twee soorten, dan bent u toch al machteloos, ik sta er nu machteloos voor, omdat hier het vader- en moederschap eerst voorgaat. Voel je wel?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat..'

En nu krijg je de baring voor aantrekken, dat is tussen drie en vier, krijg je die splitsing, overgang. Kanker is tussen de derde en vierde graad ... kun je nog helpen en anders niet meer. Maar de geboorte voor het dier aan kleur komt uit de derde en de vierde graad al naar ontwakking, en dan krijg je de verandering al, de verandering van kleur te zien, maar niet in vijf, zes en zeven, die reageren niet, die laten niets zien.

Dus het kan niet anders dan in de derde en de vierde maand, want, moe-

ders, dan openbaart zich het kind in de moeder, en dan krijg je mannetje of vrouw, schepping of baring. Voel je wel?

Dus in die derde graad ... brengt ook drie opvolgende graden van evolutie, want de vierde, de vijfde graad is er nog niet. Dus je kunt niet anders dan drie voor die wereld krijgen, drie en vier, en die krijg je bij de mensen ook te zien. Na de derde baring is het kind anders, zijn de haren anders. Vader en moeder zijn zwart, het kind is blond. Dat heb je nu in de dierenwereld ook.

Dus Mendel, als wij met Mendel zouden kunnen praten, vanavond, en zegt: 'Mendel, houd u maar op want u komt er nooit.' Want de schepping zelf bepaalt momenteel – uw splitsing helpt helemaal niet – want dat laat zich niet uit zijn evenwicht timmeren. Al blijft u met rood ... zet u er dan maar een groene tussen, dan krijg je een andere wereld. Maar wanneer pas? Nu denkt die man, die nu de schepping niet kent, die denkt: 'Nou, dan zal ik een pikzwarte stier met een witte ...' En nu krijgen ze: rood-wit in de eerste graad tot de derde en de vierde graad, dus weer baring, weer schepping, want dit: ik zei toch tegen de dame daar, de man die nu scheidt geeft zijn zaad niet van nu, maar van tijdperken terug. Dat is de derde en de vierde graad, komt tot evolutie, tot bewustzijn, en dat kan tot de derde graad dalen en dan krijgen we: welke kleur krijgen we nu? Dat is voor de koeien, dat is voor de honden, dat is voor de katten, dat is voor heel de natuur.

Dus Mendel kan hier college krijgen. En Mendel was toch wel iemand. En is nog iemand. Voelt u hoe dat open komt? Begrijpt u het? U kunt die Mendel, u kunt Schopenhauer, u kunt al de groten, Kant, Jung, Adler, Socrates, Plato, de universiteit hier voor wijsgerige stelsels, dames en heren, als u fatsoenlijk gaat denken, en u komt met die mensen aan het praten dan kunt u daar professor spelen, en zeggen ze: 'Mijn hemel, hoe komt u aan die wijsheid?' U kunt momenteel, door deze kennis kunt u elke reactie ten opzichte van vader- en moederschap, elk leven, ontleden. Ja, dat leert u.

Ik zei het verleden, ga eens met elkaar praten; waar je al geen verstand van hebt. Als je rustig zit en uw dagtaak is voorbij en je bent man en vrouw, ben je met je vrienden, klets toch niet over die nare, dooie maatschappij, daar zit niets in, maar ga eens over het leven beginnen, dan kom je tot denken. Er zijn mensen die hebben avonden, zes, zeven bij elkaar, lezen ze de boeken, en dan zeggen ze: 'Kijk, dat hebben wij eruit gehaald en van meester Zelanus krijgen wij het.'

Nu krijg je: die mensen kunnen colleges geven. Meester Zelanus heeft verleden gezegd: 'Als ik u klaar zou maken ...' In vier maanden maakt hij een mens klaar. Hij zegt: 'Maar dan heb ik meer aan de moeders dan aan de man.'

Toen zei iemand: 'Hoe bestaat dát nu?'

Ja. De moeder is meer profeet nu als de man. Meneer, de man heeft het profeetschap op de aarde verprutst. Daar zijn vijfduizend vaders, de whites, en er zijn honderd miljoen evangelisten; en de een is nog ongelukkiger dan de andere. Zie nu eens een reële moeder op het pad voor de ruimte, die maakt er meer van terecht dan wij. Deze eeuw vraagt om de evangelist, de Paulus als moeder, en niet als vader. Indien ze vrij was van huis en ze had niet te baren zou je de moeder de wereld over moeten sturen, die bereikte meer als een man.

Dacht u niet, moeder?

Wij mannen hebben de hele ... we hebben de Bijbel verprutst, we hebben de schepping verprutst, we hebben alles verprutst. Klungels zijn wij.

(Mevrouw in de zaal): 'Wat een prutsers.'

Wat een prutsers, hè, dame? (gelach) Ja, wat moeten we met die prutsers beginnen? Knoflook heeft meer bewustzijn en betekenis dan de persoonlijkheid van de mens. Wist u dat ook, dame? Knoflook.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar het stinkt wel.' (gelach)

Nee mevrouw, dat mag u niet zeggen dat woord, dat heeft een persoonlijkheid als reuk en uitstraling. Heerlijk, vindt u niet? Lekker. Lekker, sambal met uitjes.

Meneer, had u nog een vraag daarover, over Mendel?

Maar voelt u hoe machtig of het is? Hij bracht het ook. En nu komt er, nu zeggen wij, het is toch logisch, dames en heren, het is toch logisch, nu komen wij, baren, maar vader en moeder zijn zwart, er komt een blond kind. En dan komt er: 'Dat kind lijkt niet op vader en moeder.' Dan zeggen ze: 'Wat vreemd toch, hè?' Maar dan kom je terug in de familie, en dan komt zuiver dat beeldje van toen weer voor de dag, en dat is tussen de derde en de vierde graad. Dat wil zeggen: we kunnen de eerste ... Het dagbewustzijn, dat is al weg, want dat ben ik, en van mij, als dat kind op mij lijkt, ja, prachtig, dan hebben wij, dan overheerst hier het vaderschap. Voel je wel? Dat is allemaal vaderschap, maar het vaderschap als bron, stoffelijke bron, met die en die aanraking en bezieling, en dan zitten we al tussen drie en vier; als het even dieper is, dan komt die, even dieper, buiten vier en vijf, dan komt die grote familie voor de dag. Daarin leeft die hele familie. Ja, overgrootvader, soms zelfs de eigenschappen er nog bij, karaktertrekken; dan is die cel, dat is een levende cel geweest, is mens geworden, slaapt in, die mens ging weg, leeft in de mens want is uit die bron ontstaan. Dan zegt de mens: 'De karakter- ...' Je krijgt niets cadeau. Nee, maar je kunt wel onder invloed staan. En dan hoor je vaak mensen zeggen: 'Dat kind is toch net als overgrootvader want die rookte de pijp ook zo.' Of díé had die karaktertrekken. En dan is zelfs die cel als stof nog bevrucht omdat het het zaad is van die overgrootvader, dan is dat

zaad nog bevrucht van die persoonlijkheid, dat duurt maar zeven maanden, en zeven jaar; zeven jaar en dan gaat het kind veranderen en dan komt er al een eigen persoonlijkheid voor de dag; maar dan is die stof nog beïnvloed. Want het is van die man.

Wij baren nu kinderen, dat zaad komt over tienduizend jaar terug op aarde, uw kind's kinderen zullen nog baren en scheppen, dames en heren, en dan komt uw eigen snuitje eerst voor de dag, dan komt ú voor de dag, dan zeggen ze: hoe bestaat het? U krijgt prachtig zaad, heren, want uw zaad is nu geestelijk beïnvloed. Wat zal die wereld uitdijen straks van ons, vindt u niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is te hopen.'

Wat zegt u?

Wat zullen die moeders een bewustzijn schenken aan hun eigen leven. Ons zaad is beziel door de Universiteit van de ruimte. Vindt u dat niet leuk, dame? Ja. Hoe zal de toekomstige mens dit alles begrijpen en opnemen en verwerken? Zo meteen zegt iemand tegen mij: 'Jozef, hoe is nu de aarde en Den Haag over vijfhonderdduizend jaar?'

Ik zeg: 'Ja, schrijf maar een boek.' Ik kan zo beginnen: 'De mens over vijfhonderdduizend jaar.'

In de eerste plaats weet de mens over vijfhonderdduizend jaar alles wat u weet. Er zijn geen scholen meer, dames, want we zitten daar niet meer. Nee, we laten de kinderen nu lopen en wandelen en we gaan het door de natuur verklaren. We zitten wel op school, maar die school is nu een ruimte.

In 'De Volkeren der Aarde' – hebt u het al gelezen? – u gaat over de ruimte ... De kinderen horen u straks niet meer toe, vader en moeder, want die kinderen die krijgen het staatsbewustzijn eerst. En dan gaan de kinderen ... De staat zorgt, daar is menselijke universele eenheid op aarde, de volkeren der aarde die zijn tot eenheid gekomen, we gaan naar China, Japan, we moeten eerst, tot veertien jaar, moeten we de volkeren der aarde leren kennen, de kinderen van de ruimte, de planeten.

U krijgt kosmologie te beleven, een kind van veertien jaar, een meisje en een jongen, die zijn in die en die tijd al bijna kosmisch bewust. En dan krijgen de meisjes en de jongens die krijgen de ontleding van vader- en moederschap, de ziel die wordt aangetrokken. De staat vangt elk karma op, er is geen oorzaak en gevolg meer. Nou? U gaat vliegen, u gaat naar andere volken, de vliegtuigen staan voor u klaar, dat technische wonder.

Ja mevrouw, zou u niet terug willen?

(Zaal): 'Ja.'

U ligt niet meer straks in de kinderwagen maar u staat er bovenop, u vliegt met de kinderwagen de ruimte in. (gelach)

Die dame die verleden week vroeg, of voor een tijd terug, zegt ze: 'Ja, maar

hoe zijn de eerste mensen ontstaan? U hebt gesproken over Adam en Eva, maar die waren toch ook kinderen, en toen waren er nog geen kinderen', zegt die vrouw, 'die kinderen moesten toch een nieuwe luijer hebben?'

Die vraag is hier ook gesteld; en dat is wáár, die vrouw dacht door. Die zegt: 'Ieder zijn eigen beeld.' Die leest de Bijbel. Vader- en moederschap, Abraham, Adam, Abraham, Eva – wie waren het eigenlijk? – Jakob, Isaak, Herman, Gerrit, Piet?

(Mevrouw in de zaal): 'Adam.'

Adam en Eva. Toen zegt die dame tegen haar man: 'Maar moet je eens luisteren, Herman, hoe klopt dat nu? Adam en Eva, ze zijn oud, maar die zijn toch ook baby geweest, een baby moet toch hulp hebben, er moest toch een warme ketel zijn, met een lekkere nieuwe luijer, hè.' In het paradijs heeft Onze-Lieve-Heer niet eens over luiers gepraat. Hij heeft de helft vergeten, dame.

(Dame zegt iets).

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In het oerwoud hadden ze het ook niet.'

Geen luiertjes?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee hoor.'

Maar ja, in het oerwoud hebben ze geen luiertjes meer nodig, daar springen ze in het water en dan zijn ze weer schoon. Maar voelt u dan niet waar die dame over dacht? Adam en Eva waren ook kinderen. En hoe hebben die kinderen, die dan toch gebaard zijn, hoe hebben die zich een eigen luijer omgedaan?

(Meneer in de zaal): 'Dat hadden ze toch niet nodig?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat hadden ze niet nodig, een gulden is toch ruim genoeg?'

Ja, maar meneer, voelt u dan niet, een kind van één minuut, dat heeft geen voedsel gekregen en dat moet sterven. Dat heeft de Bijbel allemaal vergeten. Maar de mens denkt niet door. Die kinderen als Adam en Eva, die moeten toch kind zijn geweest. Neen, God schiep mensen.

(Een dame zegt iets).

Daar hebben wij het niet over, dame. Maar die dame was zo aan het denken, hè? En zij kwam zo, of dat nu nodig was of niet, doet er niet, maar zij zei: 'Hoe hebben die baby's zichzelf nu kunnen helpen? Want', zegt ze, 'behoefden Adam en Eva geen baby te zijn?'

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat waren geen baby's. Die waren gelijk groot.'

Toen waren nog geen baby's?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Dus die luiers waren ook niet nodig. Dan heeft de Bijbel gelijk. (gelach)

Dan heeft de Bijbel gelijk, er waren geen luiers. Eva had niet eens, had niet eens, had niet eens, had niet eens ... (Er wordt hartelijk gelachen.) Ik bedoel Adam, Eva die had alles, maar Adam ... (gelach) Adam die zat daar en hij wist niet eens hoe laat of het was.

Toen Eva op een morgen zei: 'Het wordt donker, Adam', toen zegt hij: 'Wat heb ik daarmee te maken, ik zie toch altijd maar een ding.' Toen zegt ze: 'Adam, waar heb je het nu weer over?' (gelach) Hij zegt: 'Ik zou wel een lekker pakje sigaretten willen hebben.' Nou ja, die waren er natuurlijk niet.

Het ging niet, dames en heren, om die boom des levens daar, ging het helemaal niet om. Er was een boom en toen zei God: 'Er is één boom en daar moet je afblijven.' En toen keek Adam naar die boom – Adam, ja, Adam – en toen keek hij naar die boom, en toen had hij geloof ik maanden en maanden en jaren heeft hij gedacht, hij zegt: 'Wat zou dat nu eigenlijk betekenen?' Die mooie vrucht van die ene boom des vruchten. Nou, en dan: 'Adam blijf eraf!' Het waren perziken, abrikozen. Die rooie pruimen in het paradijs die moeten lekker hebben gemaakt, meneer, weet u dat? Je had man- en moederpruimen. En je had man- en moederlijke perziken; de ene waren geel en die van de moeder waren met een rood kleurtje. Want Adam had nog geen bewustzijn, hij was nog verbleekt.

Maar eindelijk op een morgen toen waaide daar zo'n spel kaarten in dat paradijs (gelach) en toen ging Adam schudden en toen heeft hij Eva de kaart gelegd en een half uur daarna wisten ze prima ... (gelach) En toen zegt Adam tegen Eva: 'Zal ik je de kaart eens leggen?' Toen zegt Eva tegen Adam: 'Ik heb jou al niet meer nodig want ik heb een zilveren bol, ik weet precies hoe laat of het is.' En toen werd Eva helderziend.

En toen kregen ze ruzie, meneer. Toen kregen ze ruzie. Ja, maar een mooi drama is het geweest. Ze konden geen Frans, Duits noch Engels, een taal was er niet. Ze hebben met elkaar gesproken, zei men. Adam ging 's zondags nooit naar de kerk. Nee, want ze zeggen: 'God scheidt de kerk van Christus, de kerk van God.' Maar Adam die had geen kerk. Hij had geen protestantisme, hij wist niets van Boeddha af, en van Mendel ook niet, meneer. Koeien waren er wel, maar ze hebben nooit een echte koe gezien want ze gingen naar de wateren drinken. Dat een koe melk gaf, wisten ze ook niet. Hadden ze net zo goed een slang kunnen melken want die had ook melk.

Ja, u lacht, dame, maar dat was toch daar allemaal op de wereld en dat leefde in het paradijs, jazer. U moet die onzin eens echt ... U moet eens een toneelstuk van dit maken, dan lachen de mensen zich dood. Als je begint: Toen waaide een spel kaarten in het paradijs, en toen ging Adam Eva de kaart leggen, en toen zaten zij daar stil op een morgen en de zon scheen en God zag, en zei: 'Adam, nu heb je een mooi spel, leer Mij nu kennen.'

En daar achter moet er iemand hebben gezeten met een paar fijne blanco velletjes papier van de Haagsche Courant en die heeft alles opgeschreven. (gelach) En toen begon het geloop over de aarde en dat werden velletjes, dat dijde uit en dat is de Bijbel geworden. O, wat zouden ze ons vermoorden als ze dat hoorden. (gelach)

Ik weet het niet maar als je die kermistent daar van Adam en Eva ziet; Onze-Lieve-Heer maakte daar een mooi figuur en sneed een rib uit Adam en zei: 'Plaff, ooh.'

Wat zegt u? (gelach)

(Mevrouw in de zaal): 'Hij blies.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Hij blies.'

Hij blies. En hij maakte een nieuw ... en 'Adam, ik zal je begeleiding geven', zei God. En hij sneed een rib uit Adam; zo is het toch gebeurd, linker-rib, hè? Die had meer verstand. En toen, in die echte klei, mevrouw, in dat echte zand, hè, eerst goed in de modder gestopt, en toen in elkaar gekneed. Ik begrijp momenteel, dames en heren, waarom we beeldhouwers op de wereld hebben. Die zitten ook altijd zo te kreunen met die klei, en dan gaan ze schaven, dat is het echte scheppen geweest van het paradijs. Mevrouw, kan toch niet anders? Maar, als die beeldhouwer nu maar uit zijn Eva een rib nam, leefde dat beeld. En toen zei God: 'Ffftt.' En zie, Adam's Eva sloeg de ogen open, en zei: 'Lekkers van me?' (Er wordt hartelijk gelachen.) En toen keek Eva naar de kleurtjes in de ogen, toen zei hij: 'Mijn lieverd, we hebben alles voor ons ... kom, maken we een wandeling.'

Ja, toen hebben ze een wandeling gemaakt, dames en heren, door het paradijs van vierhonderdduizend jaar lang. En toen ze terugkwamen ... want het paradijs was groot, hoor, het was maar niet zo'n stuk wei, en het was ook niet afgebakend, je kon doorgaan, overal stonden er bomen. Daar had je perziken, en daar had je pruimen, en daar ... (uitbundig gelach) en daar had je, en daar had je ... Ik weet niet wat ik zeg; als we nu nog tot de kerk behoren dan lopen we weg, ik loop altijd zelf weg.

Maar, mevrouw, ik kan zo wel uren doorgaan, en dan haal ik al die nonsens voor de dag, want dit zijn allemaal nonsens. En daar kunt u rustig zo over praten. We hebben nog eens een paar van die mensen hier gehad, en die konden me wel vermoorden, want toen had ik het over het laatste oordeel. Wilt u dat drama eens horen van mij? (gelach)

Maar het paradijs waar de boom stond en Adam en Eva, en God zei: 'En van deze boom blijft ge af', en toen mochten ze geen kindertjes baren, want Onze-Lieve-Heer dacht: dan wordt het gevaarlijk want dan krijgen ze ruzie. En toen had, Adam en Eva die hadden de ruimte beleefd, het goddelijke

éénzijn, en toen kwam er een kind en toen werden die twee arme mensen het paradijs uitgeranseld met een engel met een vuurlijk gewaad. Nou.

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Zwaard.’

En dat geloven nog honderd miljoen mensen. En dan zeggen ze: ‘En zó was het.’

(Mevrouw in de zaal): ‘En er was niemand bij.’ (gelach)

Zie je, deze dame heeft iets van Eva uit het echte paradijs. Want er was niemand bij. Daar heb je het nu juist, dame. Maar waar zijn wij dan vandaan gekomen? En waar zijn die miljoenen Adam’s en Eva’s op de wereld vandaan gekomen? Dat is de goddelijke schepping. Dat is de evolutie. Dat is het voortplantingsproces. En de Bijbel zegt: ‘Adam, jij hebt meer verstand dan Eva, blijf af van die boom des levens.’ Nou.

(Meneer in de zaal): ‘Maar wat was er nou eerder, het kip of het ei?’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Wat was er nou eerder, het kip of het ei?’

Allebei waren ze er tegelijk.

(Meneer in de zaal): ‘Goed zo.’

Allebei waren ze tegelijk. Er is nooit een kip geweest voor het ei, en nooit het ei voor de kip. Adam was het eerste, maar als u goed in dat paradijs kijkt dan zat Eva toch allang daar ergens naar een paar vruchtjes te loeren, moest zij er al geweest zijn. Ja, anders had God toch haar dat bewustzijn niet kunnen geven? Maar wat een onzin is het.

We leven in het jaar 1951, 1952, nou, wat zegt een jaar? De schepping is bil-, biljoenen tijdperken oud, mevrouw, meneer, en op de radio komt er nog, verleden, die professor: ‘En ik dank u oprecht hartelijk.’ Ik denk: Man, je hebt die mensen daar een onzin verkocht en nu wil je ze nog oprecht hartelijk danken. Voor die onzin. Hij had het over het paradijs; hadden ze hem een vraag gesteld over het paradijs, of het nu werkelijk zo was. En nou had je die professor doctor, daar toch eens een onzin omheen moeten horen praten. En ik: ‘Huhuhuh.’ (gelach) Och och och och, en nou leven we in 1952.

Als ik u graag wil peilen of u werkelijk gevoel hebt, mevrouw, dan ga ik eens eventjes dazen. Ik heb hier genoeg mensen weggejaagd zo met dat beeld, want ik heb er niets aan, die komen er toch nooit. Die mensen moeten hier nog niet aan beginnen. Die mensen moeten nog in dat paradijs zitten met dat lapje, met dat blaadje op de rug (gelach); naakt zijn we geboren in het paradijs en twee weken daarna hadden ze ons al een oud hemd omgehangen. Hoe kan dat? Toen moesten we in een boom kruipen, anders was het leven te gevaarlijk. Och och och och, in 1952 hebben ze het nog over een engel die met een zwaard als vuur, en Adam ... Zó liepen ze weg. Moet je Michelangelo zien, die heeft ze zó geschilderd. En die arme Eva, ja, ze was toch maar

lekker zwanger toen ze wegging. En God die jaagde ze uit zijn plaats, uit zijn paradijs voor schepping en baring. Wat een armoe! Och och och. Wat zegt u? (Een dame zegt iets).

En hij joeg en hij sloeg: en gij zult kinderen baren in pijn! En Hij was het Zelf, Hij is het Zelf, hij sloeg Adam en Eva daar tot in het oneindige toe. Hard en bruuw werden die kindertjes uit het paradijs gejaagd. Mooi verhaal van de Bijbel. En dát moeten wij nu nog nemen? Dan moet u de dominee horen, protestantisme, gereformeerden, katholicisme, en dan moeten ze het laatste oordeel nog erbij halen en dan krijg je de verdoemdheid nog, en dan heb je de hel, heb je het eeuwigdurende branden, en dan ga je lekker de hel in; kom je nooit uit, want God die is zo goddelijk dat hij zijn kinderen daar maar laat branden. Nog erger ... Wat is dan dat paradijsachtige, mevrouw? Dat is nog niets in vergelijking wat daarna kwam. En Adam en Eva hadden zich vergeten, ze mochten niet aan die zure appeltjes komen. Nou, ik laat me niet meer voor de gek houden, ik pik net die zoete eruit als er een inzit. Dat kleurtje ... Laat u zich nog voor de gek houden dat u een rib van Eva draagt en zij een van u? Ja, dan zit die hier ergens.

Dames en heren, had u niets anders, anders ga ik naar het oude oordeel vanavond, het laatste oordeel. Als je aan Gene Zijde komt dan zeggen de meesters: 'Hak die zaak eens in elkaar, André. Sla dat Oude Testament eens tot gruis. En maak van dat paradijsachtige daar, vroeger, vroeger, vroeger, maak daar eens hemels geluk van.' Hè? En dat doe ik nu.

Die ene dame is bang. Wat had u? (gelach)

(Mevrouw in de zaal): 'U had het over splitsing, ik heb het op een middag van een bloemblad gezien ...'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'U had het daarstraks over splitsing', ja, 'ik het van een bloemblad gezien', ook ja, 'een klimopblad', ja, 'met een vingerplant', ja, '...het blad was hetzelfde als van het klimopblad, maar er zaten vijf punten aan.'

Ja. Heel de natuur is zo. U hebt de bloemenwereld. In de natuur, in het oerwoud hebt u de plant, moet u eens kijken, dames, die plant, daar zeggen ze cactussen, en andere bloemen, en andere planten, die plant is in de kern rood-geel en dan komt hij tot hier en verder gaat hij niet, dan heb je de derde evolutie van de plant. Dan komt er een ander kleurtje, de plant is zo en de plant is zo, en dan komt de bloem eruit, het vaderschap. Maar in die plant zit vader-, moederschap aan kleur nu. Voelt u wel? En zo kunt u de hele natuur doorgaan, de hele natuur komt voor u open te liggen wanneer u de kosmische levensgraden voor baring en schepping kent.

Duidelijk? Nog andere vragen? Dan gaan we niet meer naar het paradijs

terug.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): 'In een lezing zegt meester Zelanus: in het begin van de schepping was de aarde rond', ja, 'was toen de aarde al een vaste substantie?'

Neen, in het begin van de schepping was de aarde zichtbaar, omdat die astrale bol, die kon u zo in de ruimte zien al.

(mevrouw in de zaal): 'Het was nog een bol dan ...'

Het was een astraal, stoffelijk bezielde bol, leven. Dat leven dus, dat uitspannel van het universum dat vaneen scheurde, was alleen gericht op vader- en moederschap, maar daar leefden nog miljoenen vonken. En waar kunnen wij die miljoenen andere vonken zien en beleven als mens, waardoor de aarde ontstond en andere? Wat is de aarde nu?

Als wij scheppen en baren, moeder en vader, houden wij nog een universum over in ons. En die komen ook tot ontwikkeling indien wij scheppen en baren. Dus dat kind van ons – nu is het menselijk – gaat ook scheppen en baren en geeft ons de evolutie. Voor de planeten dus: het eerste moeder- en vaderschap dat straalde en zond licht uit in die ruimte, waardoor dus om dat vader- en moederschap heen planeten en delen van dat goddelijke licht werden beziel. Dus dat astrale leven – dat waren die bollen, men noemt het bollen, maar het waren deeltjes van God, nietwaar? – dat kreeg al uitstraling omdat de maan aan verdichting begon. En dat zoog ... Dus die hele ruimte, in die en die omgeving, overal, hier leefden miljoenen cellen, ook cellen, een planeet is een cel maar, die zogen dat vader- en moederschap op. En toen wij gereed waren, dus het leven van de maan, gingen we verder en waren precies in harmonie met de aarde, toen was de aarde gereed. Maar de mens als leven had nu een persoonlijkheid gekregen. Dus die ziel die we nu aantrekken – nietwaar? – heeft ook een persoonlijkheid. En toen zogen wij, namen wij zoveel aura, levensaura van de aarde in ons op, en die was halfwakend stoffelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'En is dat de rooie kleur?'

Jazeker, want, mevrouw, waarom, waarom praat u van rode kleur voor de aarde? Wat is dat?

Dat wil zeggen, dat was haar geestelijke uitstraling en het groen kwam eerst na de verharding en de verstoffelijking voor de dag. Vindt u dat niet heel eenvoudig? En toen begon de aarde anders uit te stralen. Want in de macrokosmos kunt u de uitstraling van de aarde zien.

En, mevrouw, hoeveel uitstralingen kunt u nu als kleur zien van de aarde? Als u boven de aarde bent, dan kunt u ... Dat kunnen de meesters, heb ik ook ... elke reis zag ik het, keek ik terug, dan zie je de aarde als een ellips, dan

zie je ze schuin, net als de maan, dan zie je de helft duister. Als je 's nachts, 's avonds weggaat dan zie je de aarde, boven de aarde, dan zie je de aarde half verduisterd, half in licht, de aarde komt bijna nooit van die verduistering af, dat zijn maar enkele uurtjes. Dan gaat u maar even over de wereld heen, dan kunt u het al weten, als het hier nacht is. En dan moet u eens even de tijd gaan kijken op de aarde, dan kunt u precies uitrekenen vanuit de ruimte hoeveel tijd de aarde helemaal te zien is, dat zijn enkele minuten bijna, enkele uurtjes, dan is het alweer donker. Voel je wel? En dat gaat toch door, ze sluit zich af, en zo zie je de maan nooit, bijna nooit, als een vol bewust lichaam, altijd is er duisternis en licht. Maar dat is alweer voor de latere tijdperken. In het begin had je dus, het kind van de maan en zon, en de andere planeten hebben kracht gekregen en bewustzijn en uitstraling naarmate het vader- en het moederschap voor de ruimte bewustzijn kreeg.

En bewustzijn is voor de ruimte, mevrouw? Mevrouw Revallier? Wat is het bewustzijn op dit ogenblik van de ruimte? Waaraan kunt gij het bewustzijn van deze ruimte op dit ogenblik vaststellen?

(Er wordt door elkaar heen gepraat).

Hè?

(Iemand zegt): 'Uitstraling.'

Wat zegt u? Wat zeggen ze?

(Meneer in de zaal): 'De zon.'

(Iemand zegt): 'Het licht.'

Het licht van de zon is het bewustzijn van de ruimte. Ga maar miljoenen tijdperken terug, toen was de aarde zo rood als 's avonds de laatste seconde, als er nog even licht over de maatschappij ligt en over de wereld, voor ons dan, en nog even een zwakke uitstraling als licht, wanneer de zon dus onder de zee komt daarginds, dan weerkaatst de ruimte nog, en hoe dieper, hoe meer vaart de aarde krijgt en aan de nacht begint, de omwenteling ... dan gaat de zon onder, maar de aarde is bezig dat klaar te spelen. Alle toestanden van het begin van de schepping, mevrouw, kunt u beleven. Ik kan u precies vertellen wanneer de zon twaalf uur is, een uur, twee uur. Dan kan ik u alle scheppingstijdperken door het zonnenlicht verklaren, aan de tijd en het uur, aan het licht van de zon.

Nu gaan we telkens maar miljoenen jaren terug, en als het dan nacht is, mevrouw, dan moeten we nog miljoenen jaren terug want deze nacht is bewust. De nacht voor de aarde is nog bewust, want de nacht van de aarde heeft bewustzijn, is baring, en bewuste baring, nietwaar? Als u de duisternis van voor de schepping wilt beleven, mevrouw, die kunt u nog niet eens beleven in de wateren, ook al daalt u duizend mijl in de wateren af, dan hebt u nog licht in het water.

Waarom, meneer?

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dan is het water ook bewust.'

Alles is bewust. Alles heeft licht, leven, en alles heeft leven en dat leven is verstoffelijkt en vergeestelijkt. Dus u kunt de eigenlijke nacht van voor de schepping nergens meer beleven. Ook de stilte van voor de schepping kunt u al niet meer beleven, en toch, als de geleerden in de wateren driehonderd meter afdalen dan worden ze al angstig, alleen door de stilte. Stilte bestaat er niet meer. En waarom is dat nu weer? Waaraan kunt u dat weer vaststellen? Als er werkelijke stilte was, dames en heren, dan hadden wij ook minder gehoor. Want het gehoor van de mens is op afstemming naar de kracht en het bewustzijn van het leven rondom ons. U hoort, meneer, naar het bewustzijn. U hoort zuiver naar het gevoelsleven dat het lichaam bezit aan bewustzijn. Want een oerwoudbewoner die hoort heel anders dan wij.

(Meneer in de zaal): 'Maar scherp.'

Ja. En waarom, meneer? Wat is eigenlijk gehoor, meneer?

Gevoel. Ons gehoor, ons kosmisch gehoorapparaat, meneer, is versnipperd. Want we horen door ons gevoel. Die dingetjes die daar zitten, die klepjes, en al die dingen meer, die hebben niets te betekenen. Maar de oerwoudbewoner hoort zo ontzettend scherp, omdat hij ook op één ... U kunt het wel terugkrijgen. Want we hebben hier zeelui, we hebben zeemensen en we hebben diermensen, die zeggen: 'O, dat is dat dier, dat dier heeft dat en dat', omdat hij die wet kent. 'Die wordt achterna gezeten', zeggen ze, 'door een valk, kijk maar, daar heb je hem al: 'Oah, oah.' Het gehoor van de mens, hij kent die wet.

Maar wij mensen zijn in miljoenen gevoelens ten opzichte van goddelijke scheppingen versnipperd. We hebben de schepping losgelaten. Wij hebben maatschappelijk bewustzijn in ons. Maar ons reine natuurlijke instinct is foetsie, in miljoenen dingen. Leuk? Het is doodeenvoudig. Ja.

Nog iets, mevrouw?

Laten wij met zijn tweeën nog even doorgaan.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wij hebben niet veel tijd meer.

(Mevrouw in de zaal): 'We hadden het verleden over Saturnus en dat die ring ...', ja, 'toen zei u: dat zijn de drie overgangen. Maar Saturnus heeft toch zeker ook zeven overgangen?'

Hebben ze ook, mevrouw, als u elke baan van Saturnus ... Ik had met mevrouw daar, ze zegt in Leiden ... In Amsterdam was het? In Leiden?

(Mevrouw in de zaal): 'In Leiden.'

Ze zei: 'Waarom heeft Saturnus die ring, zó?'

‘Ja, dat weten we niet.’

Dat weten ze niet. Iemand vraagt het mij. Ik zeg: meneer, moet u eens kijken wat prachtig. De planeet is bol, pertinent bol, net als die klok daar. Maar de baan die de aarde beschrijft is heus niet bol, dat is een ellips, nietwaar? En dan moet u kijken, nu zegt de meester, meester Alcar zei: ‘Waarom is het te zien’, aan mij, toen wij met de kosmologie bezig waren, ‘Waarom is te zien, André, dat de baan die de planeet in die en die, in dat en dat tijdperk heeft beschreven, die is verstoffelijkt, die is ...’ Als je bijvoorbeeld hard waait en je trekt de kracht van de kosmos aan ... Dat is toch een kosmische beweging die die sterren en planeten aantrekt, dan kun je toch zien ... In de winter gaat onze adem toch bevroren, dat is bevroren, dat is verdicht, niet bevroren, maar is verdicht. Dus menselijke aura, een werking van een mens die kan verdichting ondergaan door stof.

De aarde scheurt vaneen omdat het gevoelsleven van de aarde die werking ondergaat. Een bol vanbuiten, die met die rimpels, dat is een innerlijke uitdijning die vanbuiten openbarst. Saturnus heeft in het begin van die en die toestand, toen kwam Saturnus in die en die lijn, tussen maan, zon en sterren in, en in die en die graad ... Voor de kosmos heb je ook noord, zuid, west en oost. Maar nu is het geen noord, en nu is het geen zuid, en nu is het geen oost, en nu is het geen west meer.

(Tot iemand in de zaal): Wat is het nu, meneer, voor de kosmos?

(Het blijft stil).

De mens zegt op aarde – ik zal u eerst dit verklaren – die kring, die baan om Saturnus is dus de baan die de planeet zo heeft gekregen en gedraaid om de zon, om haarzelf. Dus die baan van Saturnus die is verdicht in mil ... Nu moeten we terug, miljoenen jaren, toen was de zon, Mars en al die andere planeten, Saturnus, Uranus, Jupiter, en al die organen, die leefden in een toestand van opbouw.

En dat is het eerste ogenblik geweest toen melk zich ging verharden. En toen je ... Bijvoorbeeld, wil je het weten, dame? Ga dan maar eens melk nemen en sla dat maar – maar dan moet je nog terug in de koe – maar ga nu maar slaan dan krijg je verdichting, dan zie je het langzaam verdichten. En door die werking die u doet – die kracht zit erin, nietwaar? – ga je dat verdichten. Wat is dat? Dat is werking en die werking voert u naar middelpuntvliedende krachten. Jazeker, het voert u tot oost en west, zuid, noord, in de ruimte; maar voor de ruimte bestaat er geen zuid, noord, west, meneer. En wat maken wij ons druk hier over zuid, noord en west.

Ze hebben het over Egypte, over: de Poolster stond boven Egypte. Meneer, wat is een Poolster? De mens, de geleerden, laat de astronoom nou eens komen, meneer, wat is die Poolster? U noemt dat Poolster, u noemt dat

grote beer, meneer. Nee meneer: baring, schepping, leven, dood, dát heeft de Poolster gemaakt. Een eigen leven en dood heeft er een planeet, een ster verdicht, die geen noord en geen zuid vertegenwoordigt, meneer, maar baring en schepping, moederschap, vaderschap, wedergeboorte. En zo hebben ze daar gezegd: die ster die staat daar en daar en die heet Poolster. Die Poolster, meneer, in de ruimte bestaat er geen noord, geen west, geen oost, geen zuid, in de ruimte is er alleen maar vader- en moederschap te beleven en niets anders. En dan krijg je de graden van het vader- en moederschap, de uitdijingswetten, dus die planeet daarginds daar, die staat net even buiten het vader- en moederschap en krijgt halfwakend bewustzijn, en dat noemen ze dan hier, in de mens noemen ze dat homoseksualiteit. Dus die werd opgebouwd door de uitstralende kracht, buiten het organisme om; omdat daar nog aura en levensplasma aanwezig was, moest het zichzelf verdichten.

En zo kun je het sterrenbeeld, die miljoenen sterren die daar zo dicht bij elkaar zijn, stuk voor stuk gaat u ze ontleden. Maar dan gaat zuid, noord, oost en west van de kaart.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Van de kaart.

En dan komt u in de kosmologie. Want dat heeft de mens weer uitgevonden: Grote Beer, en Piet Hein, en wat noemen ze daar. Ze hebben allemaal menselijke namen gekregen, maar ze hebben andere wetten, en die zijn van God Zelf.

Dames en heren, mocht ik u vanavond nog iets geven?

(Zaal): 'Ja.'

Werkelijk?

Dan zeg ik u goedendag. Tot de volgende week.

Ik dank u voor uw belangstelling.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 24 april 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik heb om te beginnen een boodschap voor u van mevrouw Veenkamp. Ze was altijd dáár. Achtenveertig jaar. Ze heeft de geestelijke vleugeltjes gekregen.

(Zaal): 'Ach.'

Een maagperforatie en een buikvliesontsteking: operatie gelukt, en de patiënt foetsie. Maar zij 'vliegt' nu. Ik moest u de groeten allemaal doen. Ze zegt: 'Stuur er nog maar een paar mee.'

Maar zij is dan in ieder geval ...

(Iemand zegt iets.)

Hè? Wat zei u, dame?

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Zij heeft het klaargespeeld.'

Zij heeft het klaargespeeld, ja; de prelude van Chopin. Mooie vlucht, met geestelijke vleugeltjes.

Ik heb vanavond maar één briefje hier liggen, dames en heren. Ik hoop dat u de vragen klaar stelt, dan kunnen we ... Ik heb nu maar één briefje, nu moet u eens proberen of u mij vanavond eens schaakmat kunt zetten. Maar dan moet u allemaal, zo vlug mogelijk moet u eens proberen te vragen, vragen; en dan zal ik zo vlug mogelijk proberen om ze achter elkaar door te geven. En dan kunt u vliegen. Ik hoop dat die vragen door het hele universum heen vliegen. Vliegen, nietwaar? Maar kijk zelf maar.

Ik heb hier: "Ondergetekende, J.J. Grouw ..."

Van wie is dit briefje?

(Meneer in de zaal): 'Van mij.'

Meneer, u hebt daar niet zo'n leuk briefje. "...heeft een zeer vreselijke angst, neurose, voor de dood."

Hebt u boeken van ons gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Nee meneer.'

Meneer, dan heb ik er twintig voor u die u de dood ontnemen. Als u die neurose kwijt wil dan gaat u onmiddellijk beginnen met 'Een Blik in het Hiernamaals'. U kunt 'Jeus van moeder Crisje' nog beter nemen, als ze er zijn nu, want daar ... Ik was elf jaar en toen ging mijn vader over – en ik zag altijd achter de kist – en toen hij begraven werd toen liep hij met mij achter zijn eigen lijk. Dan bent u ineens genezen, bent u ineens Magere Hein kwijt.

Het kost u tien cent, meneer, daarzo (in de pauze kon men ter plaatse uit

de bibliotheek van het genootschap boeken lenen), en u bent Magere Hein kwijt. Dat is toch niet te duur, vindt u niet? En Magere Hein verliest onherroepelijk zijn kroon, als u dat leest. Neem vlug een paar boeken mee, meneer, dan bent u die neurose kwijt.

Maar, er zijn meer mensen geweest: 'Ik heb angst, angst, angst.' En dan kunt u ze honderdduizend boeken geven, meneer, en dan helpt het nog niet. Dat is ook alweer een toestand, die ligt dieper. Dat is zomaar niet in dagbewustzijn: 'Ik ben angstig voor de dood'. Meestal is daar iets in, waardoor de mens op een gruwelijke manier in een vorige toestand, leven, van kant is gemaakt, en zodoende is die angst voor die dood ... En dan leest u dat, leest u dat; en dan gaat die angst niet weg.

We hebben hier mensen bijvoorbeeld die durven niet over de straat; die zijn onherroepelijk een keer doodgereden of wat dan ook.

We hebben hier iemand onder ons die kan niet alleen zitten in een klein huisje, een afgesloten ruimte, dan wordt ze angstig, dan barst die boel bijna. Die ziel – ik keek in dat leven, en ik zag het – die is levend verbrand. Die angst, daar komt u mee terug, met dat gebeuren komt u terug. Doktoren en duizenden dingen kunnen die persoonlijkheid niet helpen, of u moet ze wéér in dat hokje stoppen, en nu gebeurt er niets; dan eerst is het weg. Kunt u niet omzeilen!

Dus u kunt nu wel gaan lezen, maar of het u helpen zal ... Maar in ieder geval krijgt u toch een heel andere kijk.

En u bent ongeneselijk ziek?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Meneer, als u dood gaat, snak toch naar de dood, verlang toch, laat die dood toch komen: u gaat niet dood, u gaat daarginds verder, u krijgt 'vleugelen', en u leeft daar bewust. Misschien gaat u terug naar de aarde, krijgt u een nieuw leven: dat is de reïncarnatie, als u dat kunt aanvaarden.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat weet ik wel.'

Weet u dat al?

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Nou, meneer, dan moet toch Magere Hein ook bekend zijn bij u. Als u de reïncarnatie kent en aanvaardt, dan is er immers geen dood meer?

En toch is die angst er?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja.'

Ja, moet u eens een heerlijk kaartje met hem gaan leggen. U moet met hem gaan dammen. Maar oppassen dat hij het nooit wint. En hoe meer u hem beliegen kunt, meneer ... een hoop kaarten, een hoop harten, en een hoop klaveren extra in uw jas, dan verliest de dood het altijd. Maar hij is geen dood, hoor, het is een moeder.

Ik heb een schilderij gekregen, een bord, een porseleinen bord, verleden; als u dat nu ziet, dan zegt u: 'Dat is nu Magere Hein, dat is de dood.' En dan staat daar een machtige verschijning, een geestelijke verschijning als een moeder. Ze zweeft. U kijkt helemaal door die verschijning heen, zo ijl is het geschilderd. En daar zit een oude man, die zit daar, en dan wijst die moeder met haar staf – de staf is een wet, evolutie is een staf, is een wet – en dan wijst ze zo naar dat levensboek en zegt: 'Vandaag is het uw tijd.' Maar daar ligt een appel, en er is leven, en een bloem – dus hij gaat door het leven – en daarnaast zit een meisje, dus hij wordt gereïncarneerd als een meisje. Dat heet moederschap. Op zo'n bordje. Ongelofelijk schoon.

Ik heb wel een idee, dames en heren, voor het nieuwe seizoen, die nieuwe borden ... Er zijn erbij die wil ik voor geen goud kwijt, of het móét, want ze zijn pertinent geschilderd voor de Kosmologie. Dus als daar straks eens zo'n rijke komt dan moeten wij daar een boek van kunnen maken. Waar of niet, mevrouw? Bijvoorbeeld, een serie van die ... die zijn al gefotografeerd, maar dan in het zwart, dan zijn ze niet zo duur. Want als u die allemaal om u heen hebt, nou, er gaat een uitstraling vanuit, een kracht; een stuk of zeven, acht. Ik zal proberen als we in het nieuwe seizoen nog adem hebben om wat ... (niet te verstaan).

"Dus," zegt meneer, "het kan elke dag gebeuren: ik ben er zeer beroerd en ellendig aan toe." Zou u zo niet zeggen, meneer, hè? 'En dan die angst voor de dood.'

Ja meneer, wat moet ik u hier nu voor geven? Twintig boeken die u de angst ontnemen. Maar het kan zijn, na lezing, dat u nog met die angst rondloopt. En dan is het een deel van uw onderbewustzijn. Kijk, angst voor de dood door onwetendheid, dat leeft in het dagbewustzijn.

Een protestant en een mens die van deze dingen niets weet, voor die mens is nog dood dood. Hebt u een erg gelovig mens, een Bijbelkenner, die zegt: 'Ja, wij gaan door. Het staat in de Bijbel', als u het eruit haalt. Maar de mens die volkomen zo in het leven de wetten van leven en dood niet kent, voor die is de dood in dagbewustzijn ook angst.

Nu ben ik nieuwsgierig, wanneer u gaat lezen, of die angst verdwijnt. Meneer Hartman die kan u wel de boeken geven daarzo. U kunt ze hier krijgen. U kunt ze zondag, als u in Diligentia komt kunt u ze kopen ook. Natuurlijk nog liever.

(Zaal: instemmende geluiden.)

Dan gaat de zaak vooruit, meneer. Ja meneer, we liegen hier niet. Ik wil wel graag een stel boeken aan u verkopen. We zijn echte sjacheraars, meneer, eerlijk is eerlijk. Ja, eerlijk is eerlijk.

Maar goed, als u nu gaat lezen dan hoop ik dat die angst voor de dood

verdwijnt.

Hier zijn de mensen niet meer angstig voor de dood. De dood is evolutie, bewust verdergaan in de astrale wereld. Als u 'Een Blik in het Hiernamaals' leest, 'Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood', daarzo, dan hebt u ... Van het één gaat u in het ander, meneer. Als u die twintig boeken uit hebt, dan hoop ik toch wel dat die dood weg is. En al hebt u die angst als een psychologische wet in u ... Dat wil zeggen – wat ik zo-even verklaarde – er is: in een vorig leven heeft een oerwoudbewoner van u soep gekookt, bij wijze van spreken. Dat kan terugliggen, meneer, tot in het oerwoud, want een mens die daar in het oerwoud komt en door zo'n wilde horde wordt beetgepakt, en ze smullen hem op zondagmorgen heerlijk op, dat is heus wel een schok. En een doodgewone dood zo op straat dringt niet zo tot het geestelijke leven door als een dood door levend verbrand zijn, of dáár iets. En dat zijn waarlijk geen nonsens.

Ik heb verscheidene mensen in die tijd, tussen 1930 en 1940, bij me gehad, toen genas ik, en die liepen met diezelfde gevoelens rond. Toen zegt ze: 'Ja, ik weet alles', ook gelezen, deed aan theosofie, kwam bij mij om boeken, 'ik ben het nog niet kwijt, meneer.' En die angst bleef.

Ik zeg: 'Stelt u zich maar daarop in, u leeft nu in de maatschappij.'

En toen zei mijn meester: 'Daar heb je zo'n geval, die door mieren zijn opgegeten.' Die bewust ...

Kijk, als u een ongeval krijgt hier in een oerwoud of zo, u wordt aangevalen, dat is een shock voor het moment. Maar er zijn ook mensen ... Hoeveel verschillende martelingen beleeft de mens niet, en passen ze niet toe op de persoon, op de mens, voordat die mens werkelijk sterft? En die marteling, die doorstane angst ... Die smeren ze met stroop in, en laten ze een mens door mieren opeten. Die smeren ze met pek in, en steken de mensen in brand. Dat zijn dingen die gaan naar het onderbewustzijn. En daar komt u ook niet vanaf.

Voelt u het machtige verschil van een dagbewuste angst voor de dood, de mens die de wetten niet kent, én een angst die zuiver met de reïncarnatie, met uw vorige levens heeft uit te staan? Dat zijn machtige problemen. Aan de mens is onmiddellijk vast te stellen, als u weer een kleinigheid daarvan weet, of het waarlijk reïncarnatie is. Daarvan, ik ben zeer nieuwsgierig of ... U moet daar zelf nu van kunnen genieten als u die wetten kent.

Weet u van reïncarnatie af?

(Meneer in de zaal): 'O jawel.'

Als u de reïncarnatie pertinent aanvaardt, moet de dood zijn verdwenen, en moet ook die angst oplossen. En of u nu werkelijk ziek, of niet ziek bent, meneer ... Wij zijn blij dat we kunnen gaan. Niet om degenen die achterblij-

ven, dat is heus geen aardigheidje, daar lachen wij niet om. Maar we weten immers dat we straks voor 'de kist' staan, en we gaan weg, de één eerst en dan de ander, maar we zien elkaar terug; we gaan door, we leven in een bewuste wereld, dat is de geestelijke astrale wereld. Voor ons is er geen dood meer. Magere Hein en zijn pareltjes die hebben wij op de jas gestoken. Ik heb er tenminste eens vierduizend in de Spuistraat verkocht. Als u mijn Magere Hein ziet, meneer, die is zo straatarm, die loopt in vodden. Maar voor de wereld is die Magere Hein, die dood, nog zo rijk als ik weet niet wat, een koning met een scepter. Ik lach hem midden in zijn gezicht uit. En als hij praatjes heeft, dan kom ik zo: pvvvt. Ik zeg: 'Ga jij toch gauw weg.' Voelt u, daar praten wij hier altijd over.

Dames en heren, ik ben klaar, ik heb niets meer.

Zullen we schaatsenrijden, meneer?

(Tot iemand in de zaal): Daar begint het: u?

(Meneer in de zaal): 'Hoe vinden de overgangen voor de dierenwereld, hoe vinden die plaats?'

Meneer, dat gaat volgens de wetten van Moeder Natuur, die Moeder Aarde in handen heeft: op tijd. Nu moet u eens even gaan bedenken, we hadden het verleden over de geestelijke wereld voor de dieren – die vraag is ook nog weinig gesteld – en dan krijgt u een hele mooie avond.

Waar leeft de astrale wereld voor de kip, en de hond, en de vis? Denkt u daar eens over na. Dus, u begint met te vragen: Waar ...

Wat zei u?

(Meneer in de zaal): '... de astrale wereld voor de kip ...'

Neem maar eerst uw eerste vraag.

(Meneer in de zaal): 'Hoe vinden de overgangen plaats voor het dier?'

Op normale wijze. Ze kunnen natuurlijk een ongeluk krijgen, net zoals de mens, maar dat heeft voor de dierenwereld geen betekenis.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Voor de mens eigenlijk al geen betekenis, maar voor de dierenwereld helemaal niet. Voor de mens heeft een ongeluk op straat en uw ganse leven in de maatschappij niets te betekenen, meneer. Wist u dat? Waarom?

(Meneer in de zaal): 'Door het diepere bewustzijn van de mens ten opzichte van het dier.'

Nee meneer, u bent er glad naast. Omdat het aardse leven niets te betekenen heeft, meneer, alleen de liefde, en het vader- en moederschap. Alles wat u al bent ... Ik zei verleden: Al bent u burgemeester van Den Haag, en admiraal, meneer, wat dan nog als u geen gevoel hebt voor daar? Dat is allemaal aards, dat blijft allemaal achter.

Mijn meester, Van Dyck zei: 'Wat ben ik als schilder? Wat dan nog? Ik heb

moordenaars en dieven geschapen op aarde, want als ze mijn kunst kunnen stelen doen ze het.' Hij zegt: 'Als ik één mens overtuig van de goddelijke wetten, heb ik meer bereikt dan in mijn leven als kunstenaar.'

Alles blijft achter. Dus voor de dierenwereld is dat precies hetzelfde. Wij zijn nog menselijk, en wij beginnen bij de geboorte en wij worden advocaat en generaal en dokter, en al die dingen meer, maar dat is allemaal aards en blijft aards, en blijft op aarde, u kunt daar aan Gene Zijde niets meer doen, niets meer. Want wat moet u daar? Daar zijn geen doktoren meer nodig, geen wiskunstenaars, geen kunstenaars, geen muziek meer, u speelt zelf innerlijk de eerste en de zestiende viool.

Duidelijk?

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Ik moet even terugkomen op dat eerste gesprek. Er werd gesproken dat die angst ontstond doordat de ziel in het vorige leven iets beleefd had.'

Niet de ziel, meneer. Niet de ziel. De ziel beleeft nooit niets. De ziel maakt u alleen wakker. De ziel beleeft geen dood, (maar) de geestelijke persoonlijkheid. Maar de ziel als goddelijke kern voert u naar het Al terug. Maar de ziel beleeft nooit geen narigheid, dat is alleen uw dagbewuste gevoelsleven. Is dat niet reëel?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja. En wat nu?

(Meneer in de zaal): 'Maar nu is nog de vraag: welke wetten spelen dan een rol, dat juist die angst in dit leven weer naar voren moet komen?'

Omdat die mens die daar in de pot is gegaan bij die kannibalen, en die daar en daar en daar een vreselijke dood hebben beleefd, die niet meer kunnen kwijtraken, óf zij moeten het tegenbeeld kunnen ondergaan. En dan gaan ze ook de pot in en zeggen: 'O, het gebeurt niet. Ga maar gauw naar huis toe, hier heb je nog een krentenbroodje en zeg maar tegen moeder dat we je niets hebben gedaan.' Dan is dat weg.

Maar die shock; dat is een shock, meneer, dat is een geweldige reactie, het is me nogal wat, als je daar eventjes ontbeend wordt, ontbeend, en de soepplot ingaat. Want geloof maar gerust dat we allemaal kannibalen zijn geweest. We hebben daar misschien wel zo'n twee-, drieduizend van die zwartjes (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'zwartje' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur), en zusjes en broertjes, buiten, heerlijk als een bokking laten drogen.

Ja mevrouw, hoeft u helemaal niet over te schrikken. Hoe is dat leven daar? Ga eens eventjes in het oerwoud, meneer, dan gaat u nog de pot in. En die man die dat doet, die komt eens voor dat feit te staan. U krijgt de schok, u

krijgt de innerlijke reactie te beleven, als blanke, of een westerling of een oosterling, het doet er niet toe. Maar die man die moet toch dat kannibalisme goedmaken, nietwaar? Maar u bent diegene die dat beleefd heeft. En dat is geen normale dood, meneer, dat is alleen een grote diepe marteling geweest, en dat neemt u mee. Komt u niet vanaf, of u moet dat ... Door duizenden en duizenden doden weer, overgangen, dat moet langzaamaan oplossen. Neemt u eens bijvoorbeeld een ... U maakt een innerlijke shock mee, het doet er niet toe voor wat; houdt u jaren bezig.

Ik vergeet nooit ... Ze zeggen: Dat kun je zo weg schakelen. Maar een mens kan weleens kwaad zijn op zichzelf. Het was in 1936, toen zou ik naar Wenen gaan, mijn vrouw's vader was over, ik zeg: 'Ga jij maar vooruit.' En ik ben nog bezig, in 1938 was het, ik ben nog bezig met 'Het Ontstaan van het Heelal'. En ik leef lekker in de ruimte. En ik pak die koffers, en ik stap naar het station, ik ga in de trein zitten, en ik ga naar Utrecht. En ik zat daar zo heerlijk en heerlijk naar die trein te kijken, ik zeg tegen die man: 'Waar komt de trein?'

Toen zegt hij: 'Daar.'

Goed, hou ik me aan. Die man zal het toch weten – niet? – zo'n stationsman. Ik zeg: 'Meneer, weet u het zeker?'

'Ja, meneer.'

Toen geef ik me eraan over. Ik had het nooit mogen doen, ik moet zelf kijken. Ik heb ook een pak slaag gekregen als ik weet niet wat. Links komt daar die trein binnen, ik zie de Liftinck: Goh, wat een kracht toch, hè. Ik zit lekker bovenop die koffer en ik kijk naar die trein, ik zeg: Mens wat een stuk werk is dat toch, hè. Poeff, poeff, die stond daar te puffen, puffen, puffen. En daar gaat dat ding fluiten, en ik kijk: mijn god, mijn trein! En ik wil nog met mijn koffer in die trein, maar ze pakt me beet. De duivel had ik in. Ik denk: Dat gebeurt me eens maar nooit weer.

Meneer, twee jaar lang, zo nu en dan zat ik weer op dat perron, en weer gaat die trein voorbij, ik kwam er nooit in. Ik denk: Nou. Het enige is, meneer om dat ... Dat bedroomde ik. Ik reageerde fel, want meester Alcar zegt: 'Nu ben je ook ... het is niet erg, want nu ben je ook met beide benen op de grond, want je was naar Wenen gegaan en je had er niets aan gehad.' Had ik ook niet. Hij vond het als het ware goed, zie, om mij los te maken van het heelal, dat moest met een shock gebeuren, en ik stond daar. Maar zo nu en dan: treinen, treinen, treinen; reed die trein voor mijn neus weg. Ik denk: Goeie grut, ik ga dadelijk naar Utrecht en dan ga ik het nog eens een keer overdoen.

Maar twee jaar daarna deed ik het over. En ik kreeg natuurlijk een pak slaag want ik had gesuft. Ik zeg tegen mijn vrouwtje: 'O ja?'

Toen zegt ze ...

‘Vraag jij dan maar nu waar die trein vandaan komt.’ Ik denk: Ik vraag het niet meer, ik loer zelf.

En toen zegt die man: ‘Dáár, mevrouw.’

Nee, nu kwam die híér.

Ik zeg: ‘Goed.’

Er komt een trein binnen, met geweld heb ik ze rechts erin moeten trekken. Toen zegt ze: ‘Hier komt hij.’

Ik zeg: ‘Nee, daar staat het. Daar moeten we in.’

Toen waren we weer voor de gek gehouden. Ik zeg: ‘Ze hadden jou ook even bijna te pakken.’

Maar toen eerst, meneer ... Moet u eens nagaan, zo’n dooie trein. Zo’n dooie trein is toch eigenlijk dood, zo’n stuk staal. Je gaat alleen maar op weg. Meneer, twee jaar lang was ik ermee bezig omdat ik me dat niet ... Ik kon me wel voor mijn hoofd timmeren dat ik zo suffig was. Maar ik zat in de planeten, ik was met de maan aan het praten, en ik zat tussen Jupiter en toen moest ik gaan treinen. Ik had er helemaal niets aan gehad want ik zat niet in die trein, ik zat in de ruimte. Meester Alcar zegt: ‘Nu geniet je.’ En toen genoot ik ook. Ik kwam alleen vier dagen later aan; onderweg stapte ik er weer uit, toen ging er weer eentje weg. ‘Och och och, hij is weer bezig.’

Ik zeg: ‘Ik ben helemaal niet bezig, die trein had geen tijd en ik stond daar te kijken.’ Dus ik was nóg aan het dromen. Maar die shock alleen al, en ik leefde nog.

Maar nu gaan we dood, en nu worden we gemarteld, meneer. Nu worden we geslagen? Nee, maar dat is me nogal wat als je daar door de mieren wordt opgegeten. Of je komt daar ... Noem die verschrikkelijke moordpartijen eens, hoe ze een mens daar af kunnen maken. Een foltering meneer, zoals vroeger, en dacht u dat u dat zomaar kon vergeten? Meneer, hebt u vijfhonderd levens voor nodig om het te doen oplossen; zo diep, zoiets dat slaat een gat in uw ziel. Nu slaat het een gat in uw ziel? Nee, het slaat een gat in uw leven. Dat is een shock, meneer. Dat is onbegrijpelijk, dat is ongelofelijk. En daarom wil ik nu weleens kijken of die meneer, het door het lezen of dat oplost.

En dan kun je wel zeggen: ‘Ja, ik weet het, ik weet het, ik weet het, ik weet het.’ En of u nu zegt: ‘Meneer, mevrouw, hier is geen angst, en hier brandt niets.’ Ja, maar die deur moet open, die deur moet open; ze gaan schreeuwen, meneer. Een psycholoog weet het niet. Doodeenvoudig: in dat leven ligt er een gat; en dat is al een keer gebeurd. Dit is toch het zuivere beeld, dat de mens niet afgesloten wil zijn: er móét een opening zijn. En bent u daarin levend verbrand, dan is er wat gebeurd. Wie weet wat er gebeurd is. Maar heel iets ergs; neemt u dat maar aan. Na tien, twintig levens, meneer, komt

het nog bewust, elk leven komt die angst terug. En die angst is niet óm te zetten door iets. U moet het weer beleven, u moet weer in zo'n toestand zijn.

En toen ik daar naar Utrecht ging voor de tweede keer, toen zat ik er lekker in: weg, weg droom. Valt u nooit meer lastig. Die dingen die kunt u zien, als we fouten maken, hoe dat ons achternaloopt. Dit is maar met een doodgewone trein. En hier is het dit en daar is het dat, elk mens heeft zijn eigen probleem. En daar koert de mens door? Nee, daar lijdt de mens door, in zijn slaap. In de slaap zijn we niet bewusteloos, dat gevoelsleven in de diepte gaat door, en dat komt juist omhoog, daar dromen de mensen van.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja mevrouw.

(Mevrouw in de zaal): 'Wanneer lost dat dan op?'

Nou mevrouw, ik ...

(Mevrouw in de zaal): 'Moet je daar zelf aan werken of ...'

Ik ben nieuwsgierig of meneer na twintig boeken gelezen te hebben, of die angst weg is. En voor een ander is het dit.

Mevrouw, de dames of de mensen die dat hebben: hier dat hokkie, en dat is afgesloten, en gaan gillen en schreeuwen: er gebeurt iets ... Mevrouw, u moet die vrouw weer, of die man wéér in zo'n hokkie stoppen en dan barst de boel los, maar nu gebeurt er niets, dan zijn ze het kwijt. En dan kan nog, dat andere leven, als het een gram sterker is geweest, komt het toch nog omhoog. En dan zegt dat weer niets. Een grammetje van de honderd pond aan gewicht, aan kilo's, zegt nog meer van het ongeval; het heeft zich daar vastgezet. En dat is een leven, en dat is een toestand, en dat is het denken, dat is het voelen; die hele persoonlijkheid heeft niets te vertellen, mevrouw, alleen door dat ene ding. Onfeilbaar zijn die mensen te ontleden. En hoe lost dat op? In tien, twintig levens bent u het nog niet kwijt.

Nou?

(Het blijft stil.)

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat is het verschil tussen ziel en geest?'

Weet u dat nog niet? Dan gaat u twee klassen achteruit.

(Tot iemand in de zaal): Moest ze toch weten, meneer, vindt u niet?'

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik zou zeggen: de ziel is de kern van de geest.'

Nee meneer, verleden stelde ze nog eens een vraag, en toen heeft ze antwoord gekregen, maar dat is ze alweer vergeten. Ik ben het nog niet vergeten.

Mevrouw, de ziel is de God en de geest bent u zelf. Wist u dat niet?'

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dacht ik het niet?'

Wie van u?'

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik weet van u, van al die boeken die ik gelezen heb, dat je teruggaat, of dat je in de lichtende ... in de hemel zal komen, zal ik maar zeggen, maar ik ben toch die angst niet kwijt, vlák vóór het sterven.’

Bent u nu nog niet kwijt?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nog niet kwijt.’

Weet u dat al, nu al?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik heb het steeds.’

Dus u bent nu ook al angstig dat u doodgaat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, niet angst voor dood te gaan, maar vlák voor het sterven ...’

Ja, ja, misschien hebt u ook iets beleefd.

Zullen we het eens proberen vanavond, zuster, om u eens een half uur in de grond stoppen, dan weet u het ineens. Ja, dan weet u het ineens.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik maak toch zoveel sterfbedden mee, en ik raak het niet kwijt.’

In het oude Egypte ... hier kun je deze dingen niet uithalen, maar daar hebben we mensen genezen. Je zal zeggen: ‘Was u dan daar?’ Ja, ik ben een oude Egyptenaar. Wie hier pas komt die zegt: ‘Nou, wat een opsnijder is dat.’ En als je dat dan hoort dan kan ik me heus wel indenken dat die mensen denken: ‘Nou ja, die lui daar in de Ruyterstraat die zijn kierewiet. Ze noemen zichzelf oude Egyptenaar en die zijn daar en daar ...’

Maar dáár hebben wij mensen kunnen genezen, en het is hier, in het Oosten heb je toch ook die scholen, bij een yogi of zo, die stopt u ijskoud in de grond en laat u even zitten, maar dan blijft u onder concentratie, onder zijn wil. Een fakir, een magiër kan het niet. Een yogi, een ingewijde kan u genezen, en geneest u van angsten en beven. En het is ook te genezen door hypnose maar dan loopt u onder de kracht en de wil van een ander uw hele leven lang. Maar het is te genezen, maar dan moet er heel wat gebeuren om u daarvan vrij te maken. En als u dat nog hebt, dan is het zeer zeker – want u hebt alle boeken gelezen, u hebt alle lezingen meegemaakt – dan moet er zeker iets in u zijn dat u denkt: ja, daar is het gebeurd, of, hier is het gebeurd.

Hoeveel van ons hebben geen heerlijke ophanging meegemaakt.

Ja, daar lacht u om, dame.

Maar als wij in die en die tijd in Parijs ... Iemand die komt bij mij, die man is ziek en nu krijgt hij hier om zijn keel hier ... Hij was tweeënveertig jaar, het was een intellectueel uit Den Haag, in 1937 was dat, herinner ik mij, hij zegt: ‘Meneer, het is net of tussen drie en vier, mijn eerste slaap door’, zie je, ook een betekenis, ‘dat is net of ze mij de keel dichtdrukken. En dan stik ik

bijna en dan word ik wakker.’

Meester Alcar moet een diagnose stellen en daalt in dat leven af, maar die man was geworgd, geworgd. Heb je weer zoiets. Ik zeg: ‘Meneer, daar krijg ik u niet vanaf.’ Dan sta je machteloos. De mens moet het overwinnen.

Een mens, een dame, die zegt: ‘Als ik maar ‘graf’ hoor ...’ Voor de dood geen angst, maar voor het graf. Toen zegt ze: ‘Als ik maar in de buurt kom van een kerkhof, dan hoor ik al gillen en gillen en gillen’, en zegt ze, ‘dan sta ik gewoonweg stil. Het is gewoon of ik onder hypnose kom. Meneer, kunt u me dat afnemen?’

Die vrouw was levend begraven. Niks aan te doen. Daarvoor staan we machteloos. Honderden mensen met geestelijke verschijnselen in zich, eerst al de psychologen afgerend hier in Den Haag en overal ...

Iemand die was de hele wereld afgedaasd. ‘Heeft me duizenden en duizenden gekost’, zegt hij, ‘en ik ben het nog niet kwijt.’

Die man, bijvoorbeeld, hier, die daar in Indië (Indonesië) – wat u in ‘Geestelijke Gaven’ leest – die man die ze daar onbewust, hij was niet bewust, hebben ze hem laten huwen, aan een vrouw gekoppeld; als die krachten, geestelijk, er zijn, welke innerlijke reacties kan de mens dan niet beleven door ophanging? En als u het zelf doet dan is het niet zo erg als dat men u zélf wort, want als ú zichzelf wílt worgen is die angst er niet.

Voelt u dit machtige verschil?

Maar het is altijd, wanneer u geworgd wordt door een ander, wanneer u een marteling ondergaat door een ander is niet zo erg als wanneer u zelf bent bezig te prikkelen.

(In de zaal zegt iemand iets.)

Wat zegt u, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘U zei: ‘Dat is niet zo erg’, maar het is wel zo erg als een ander het doet.’

Als u het zélf doet, dame, u moet goed luisteren, is het niet zo erg. Maar als het een ander doet, mevrouw ... want dan is er geen wil in u. De wil van u om het te doen doodt de angst, want de persoonlijkheid is bewust bezig om zich heerlijk te worgen, heerlijk van kant te maken. De mens die vergast wordt, en gemarteld wordt, dus níét wil sterven ... Dat moet u eens een psycholoog voorleggen, meneer, deze twee problemen. Is mijn angst bewust, meneer? Zou ik zelf soms zelfmoord hebben gepleegd op de een of andere wijze, ik heb me opgehangen, ik ben van boord gesprongen, of ik heb me door de mieren op laten eten, of wat dan ook, ik wilde eens wat beleven? Of is dat opgelegd, meneer? De opgelegde, dat wil zeggen, de mens die ons wort, tégen mijn wil in: nu wordt het angst. Als ik het zelf doe, is er geen angst. Machtig verschil is dat, voelt u dat? En dan krijgt u die problemen.

Maar, zuster, in het Scheveningse bos zijn mooie plekjes, laten we het eens proberen, dan gaat u er eens heerlijk in, we hebben doodgravers genoeg hier-zo. Ik zal wel bidden voor u. Ik zing: ‘Halleluja, en nu gaat ze.’ Wilt u het op zondagmorgen hebben of zaterdagmiddag?

Had u nog iets, dame? Probeer het daarginds.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof, kan het zijn, de twijfel aan jezelf?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘De twijfel aan jezelf’, ja, ‘al heb je al die boeken van u gelezen’, ja, ‘weet je dat de mensen die goed zijn geweest die komen dan in de hogere sferen. Maar je kunt van jezelf toch niet zeggen: ‘Ik kom in de lichtsfeer, want je bent zelf bewust van je eigen fouten?’

Dan komt u er ook niet. Heel eenvoudig.

Als ik hier maar, als ik sla, trap, lieg en bedrieg, en ik ga tekeer als ik weet niet wat, en ik haat, jaloezie – wat is jaloezie – dat is niet zo erg, maar werkelijke afbrekende gedachten, en u leest dat en we hebben geen liefde, ja, dan kan ik in die wereld niet terecht; dat is een wereld van harmonie. Maar daar hoeft u niet meer te twijfelen om hetgeen wat er in die boeken staat. Als u dat niets kan zeggen ... U neemt één boek in uw handen, en dat is ‘Jeus van moeder Crisje’. De eerste bewijzen die er zijn gekomen toen ik daar met ballonnen speelde vroeger, daar hebt u niets aan. Maar toen ik later voor Golgotha kwam, ook al niet; dan zegt u: ‘Nou ja, dat kan nog wel inbeelding zijn geweest.’ Maar die zestien gulden in het bos, als jongen van vijf jaar, die me door een snoertje op de Hunzeleberg daar werden gebracht, dat zijn geen ficties en geen twijfelaars, dat is realiteit, en daar moest je eigenlijk de hele wereld door kunnen overtuigen. Want er kwam een snoer uit de ruimte, en ik zag dat snoer, en het huppelde het poortje uit bij ons, en de Grintweg op, en het bos in en daar vond ik – in slaap, ik was in trance, ik was uitgetreden – en toen vond ik, als geestelijk kind vond ik zoveel gulden en centjes.

Hebt u ‘Jeus van moeder Crisje’ gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, ik zeg niet dat ik twijfel aan uw boeken, maar ik twijfel aan mijn éígen kwaliteiten. Dat, ik betwijfel of ik wel in die sferen terechtkom.’

Dat is weer wat anders.

(Mevrouw in de zaal): ‘...angst ...’

Dat is weer wat anders. Ik verstond dat u: ook al staat dat daar, en je twijfelt nog; ja, dan kan ik de mens niet helpen. Dan moet je de hele wereld kunnen helpen.

Maar wanneer u twijfelt aan uzelf; mevrouw, hak die twijfel er dan uit en begin aan iets anders, aan iets dat u de voldoening geeft, en u niet meer twijfelen hoeft.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar ik probeer wel zo goed mogelijk te leven maar een mens maakt dan toch nog weleens fouten als gewoon mens.'

Maar mijn lieve kind, hier smakken (ter aarde smakken, neervallen) er nog meer. Ze smakken allemaal nog.

(Mevrouw in de zaal): 'Niemand kan mij vertellen dat ik zover ben dat ik in een lichtsfeer kom.'

Maar, mijn lieve kind ...

(Mevrouw praat nog verder.)

Ja, daarom zeg ik: ze smakken allemaal hier wel. Ik smak ook, ik kom er ook niet eens in. We hebben allemaal van die streekjes, maar wat geeft het, als u nu maar weet dát u bezig bent. Dat is eigenlijk alles.

Die sferen die kunnen mij geen cent schelen, als u het weten wilt. Hier hebben ze het altijd maar over de sferen, en de sferen, en de sferen; dat zegt een geest, een wezen in de ruimte, in die sferen niets, die zegt dat niets: die zijn er bijna nooit. Die leven altijd in de duisternis, en zijn zoekende, zijn op weg om mensen te helpen.

Hier, wij mensen willen maar naar die eerste sfeer. Ja, u gaat er even kijken als u daar komt, in die wereld, dat is een wereld van ongelofelijke schoonheid. U wilt daar weleens even een wandeling gaan maken, dat is het echte paradijs, met uw zusters en broeders, uw vaders en moeders, vogelen zingen u toe, u leest 'Een Blik in het Hiernamaals' maar. Hebt u dat gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Welnu, maar wanneer u dat allemaal hebt gezien, dan gaat u op weg, want u wilt verder, u wilt hogerop, en dat kunt u daar niet beleven door daar stil te zitten en naar die mooie beeldjes te gaan kijken, dat zegt allemaal niets. Alles is in de mens wanneer de mens zegt: 'Ik wil beter worden dan zo ik nu ben.'

Als u zegt: 'Ik twijfel nog aan mezelf, en ik wil wel, maar het gaat nog niet.' Mijn lieve kind, al die mensen die zijn hier werkelijk een gevecht aan het voeren. Maar dat gelooft u ook niet en ik geloof het ook niet. Want er zijn er zat bij, en genoeg en voldoende, die zijn wel denkende, maar zij doen er nog niets voor. Die lezen, mevrouw, en die vinden dat allemaal prachtig en staan te praten en weten ook al een hoop; en links en rechts trappen ze van zich af. Links en rechts, trappen ze van zich af. Ja. En die zegt: 'Ja, dat zijn die duiveltjes in mij.' Als u weet dat die dingen er zijn, dat zijn de hatelijkheden die we elkaar geven, waarom hakken we die dingen ... En dat gaat toch niet ineens. Een klein karaktertrekje te overwinnen, mevrouw, is een gevecht op leven en dood. Maar als u dat eenmaal onder de knie hebt ...

Wij hebben hier mensen ... Hier loopt dat in, en dat gaat weer weg, dat gaat toujours door. Daar zijn mensen die hebben mij uitgescholden voor al wat lelijk was: 'Dat kreng van een kerel. Wat moet hij met die mensen?' En

nu zitten ze er zelf en nu zeggen ze tegen zichzelf: 'Mijn hemel, mijn hemel, wat was ik toch een kreng.' Nu ineens zijn ze ontwaakt, en zeggen: 'Mijn god, mijn god, wat is er met mij gebeurd?' Dat moet ineens ontwaken.

En wanneer dan de mens begint, en als de mens al zegt: 'Ik ben nog maar een groot kreng en ik twijfel nog aan mezelf', dan bent u hard bezig om u daarvan los te maken. Want de rest van de wereld wil aan geen twijfel en aan die woorden niet eens denken want die staan allemaal op een hoog voetstuk.

Ik ben ook maar een groot kreng. Hoeft het een ander niet te zeggen. Maar nu kunt u er nog wel geintjes mee maken, dame, en vanbinnen kun je zeggen: 'Nou, ga toch gauw door.'

Begrijpt u het, mevrouw? Ze zijn allemaal hier aan het kreunen. Wie kreunt er niet? Als u aan dit gevecht begint, bent u bezig om te kreunen, u haalt uzelf binnenstebuiten.

Hebt u nog een andere vraag?

(Tot iemand in de zaal): Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Een kind dat zelfmoord pleegt, moet die dat verrottingsproces ook weer beleven?'

Nee dame. En waarom niet? Dat hebben we hier alreeds behandeld. Dat is een doodgewone overgang. En waarom?

(Meneer in de zaal): 'Omdat het onbewust is.'

Dat kind is juist bewust, meneer, honderd procent bewust om over te gaan.

(Mevrouw in de zaal zegt nog iets.)

Omdat dit leven het volwassen stadium nog niet heeft bereikt. Dus dat kind snijdt zichzelf de overgang, de dood, af, snijdt dit leven stuk en gaat verder. Anders komt een kind toch niet tot dat stadium?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar tot hoelang is dat? Ik bedoel dit: hoe oud is het, hoe oud moet dat kind dan zijn?'

Als u veertien jaar, als u de puberteitsjaren hebt gekregen, u, als moeder, en de menstruaties komen, dan gaat de goddelijke wet beginnen, op dat moment, op de eerste druppel gaat het beginnen. Vindt u het niet machtig? Dan bent u moeder. En dan gaat het moederschap spreken in u, als wet. Dus dit is nog een kind. Maar wanneer dus de wet vader- en moederschap ... Wij mannen staan er nu even buiten. Maar wanneer u als moeder, als u moeder bent, dan houdt de wet ... Welke wet houdt u nu vast en zegt: Hé, wacht eens even. U kreeg dit, en u hebt dat, en u leeft daar en daarin?

Als u dus een wet van Moeder Natuur, van God aanraakt, en u verprutst die wet, u breekt daar iets, dan voelt u wel, dat die wet moederschap u vasthoudt, niet God, maar die wet moederschap die houdt u nu vast, en die zegt: Ja, voor zoveel tijd dat u moeder bent, zult u daar even iets door beleven.

En dan hebt u natuurlijk weer duizenden toestanden. Voor wat? Voor de geest, voor uw gevoelsleven, voor de persoonlijkheid, voor het moederschap, of wat dan ook, oorzaak en gevolg, een karmische wet.

Is dat niet interessant?

Duidelijk?

Maar een kind, een jongen die kan gaan tot veertien, en dan gaat hij er langzaam overheen, maar ook na veertien, wanneer de puberteitsjaren gebeuren, en de jongen ontwaakt, dat is het halfwakende volwassen stadium, dat is de helft, dat is de tijd die we gebruiken om fundamenten te leggen voor het organisme. En die tijd die zegt weer: hé ...

(Mevrouw in de zaal): 'Dus is dat voor het meisje dieper?'

De moeder is dieper, de man loopt naast de schepping. Maar omdat u moeder bent, dat leest trouwens weer in 'Geestelijke Gaven' hoe machtig de wet moeder is, zit u ook aan, direct, de wet moederschap vast: u bént het. En die wet die zegt nu: u hebt dat beleefd, dus u hebt door het moederschap bewustzijn gekregen. En dat bewustzijn zegt u: tot hier en niet verder, of, wacht eens even. Dan kunt u een tijdje vastzitten aan dat lichaam, u gaat niet de grond in, want u pleegt hierin geen bewuste moord, geen bewuste zelfmoord. Maar dat komt er ook alweer bij. Ook alweer een vraag die ontleding nodig heeft, wilt u dat ganse geval behandelen.

Maar begrijpt u dit?

Mooie vraag is dat, dame.

Nog iets? Waar zitten nu de heren en de dames?

(Meneer in de zaal): 'Ik wou nog graag even verdergaan op mijn vraag van daarstraks', ja, 'namelijk hier: die allereerste overgang, dus laten we zeggen, die aap die naar het volgende stadium toegaat', ja, 'en er was nog niet zo'n dier, het volgende dier was er nog niet', op de maan? 'Bijvoorbeeld. Of op de aarde.'

U vraagt, u begint ergens in, u verbindt zichzelf met een tijd; welke tijd? Voor de mens?

U zegt: Toen de aarde begon, begon de mens ook in de wateren als embryonaal leven.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Toen kwam het dierenrijk.

(Meneer in de zaal): '...dat is begrijpelijk want die gaat in één toestand verder, die evolueert steeds ...'

De mens?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar nu het dier, nietwaar, het dier is de mens op

de voet gevolgd’, ja, ‘die is dus ook op de aarde gekomen’, ja, ‘maar die moet duizenden toestanden doormaken’, ja, ‘dat wil zeggen: er komen zo’n duizenden verschillende dieren.’

Het dier als leven, nietwaar, als goddelijk leven, voor het dier, beleeft miljoenen organismen. U ook, maar als mens.

(Meneer in de zaal): ‘Nu was mijn vraag dit, bijvoorbeeld: Wanneer komt nou die eerste duif tevoorschijn? Nietwaar, dat is de hoogste graad, waar komt die ineens vandaan?’

Dat is toch de evolutie? Dan moet u zeggen: wanneer bent u ... U kunt een vergelijking maken met de mens in het oerwoud, midden in het oerwoud, die eerste graad, die oerwoudbewoner. Die reis, die verandering van de mens aan kleur, en aan uitstraling en alles, is de verandering ook van het dier. Ook al blijft de mens mens. De mens blijft mens als u tenminste ... In het oerwoud, dat zijn ook mensen, men noemt het, ja, kannibalen en papoea’s; het zijn mensen in de voordierlijke graad. Dus die lichamen, dat beenderstelsel en alles ... Voordat dat beenderstelsel bijvoorbeeld vervormd is, dat is ontzagwekkend, want dat vervormt zomaar niet. U denkt wel, als u spreekt ‘van het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl)’, en u gaat het organisme ontleden, dan staat u in één graad zeventuizend jaar stil voordat dit beentje afzakt, en die neus nou werkelijk eens een mooie vorm krijgt en die lipjes verdunnen. O meneer, daar hebt u honderdduizend levens voor nodig. Dus dat verfraaien gaat langzaam, en is het rassoort (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), het zijn zeven graden voor het organisme.

Maar het dier komt eerst uit de wateren naar het land, en dan uiteindelijk krijgt het de vleugelen, is het een adelaar, en al die grote eerste soorten, die wilde soorten, die in Rotterdam in de ... Hoe heten die, de congo’s (condors); heb ik de naam wel goed? Zo zijn er verschillende soorten, dat is de grootste maar de laagste soort. En dan krijg je daar uiteindelijk het hoogste ras voor de dierlijke wereld, en dat is de duif en dat is het vogeltje, dat is het nachtegaaltje, en al die kleine lieflijke soorten. Maar wanneer u nog even op het leven zit en het leven wilt vangen, zo’n sperwer bijvoorbeeld, en al die soorten – dat is allemaal nog wild, hè? – dat kan nog niet naar de sferen gaan.

Maar wat ik u stelde: Waar leeft nu ... Een vogel legt eitjes, en een vogel broedt en is moeder en vader. Waardoor ontstaat het vaderlijke in de dierlijke wereld, en het moederlijke? En waar leeft de geestelijke wereld, de wereld van het onbewuste voor de vogel, en een duif? Weet u dat ook? Die vraag is hier nog nooit gesteld.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dicht bij het dier.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dicht bij het dier zelf.'

Dicht bij het dier. Want de vis ... De wereld van wedergeboorte – voor de mens, is toch de wereld van onbewustzijn – de wereld voor de wedergeboorte dat is een onmetelijkheid buiten ons om ... buiten ons om. Dat is het ganse universum ... het ganse universum. Dat is niet de dampkring alleen om de aarde, maar het ganse universum, mevrouw. Maar waarom?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat ...'

Ja, zeg het eens.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat het zoveel zijn?'

Nee, veel bestaat er niet in de ruimte. U kunt miljoenen jaren blijven praten over miljoenen mensen, en dan bent u er nog niet. En toch heeft elk mens zijn ruimte. Mevrouw, u flitste vandaag door miljoenen astrale wezens. Hebt u ze gezien? U ging door duizenden werelden. Hebt u dat gemerkt? Ik wel. Als je die werelden krijgt ... Maar volgens uw eigen afstemming ga je door al die werelden heen.

Maar waarom, meneer Berends, is ... Nee, nou ga ik het niet zeggen. Waar leeft de wereld, de astrale wereld voor die ...? Die van de mens is onmetelijk diep, ruimtelijk diep. Geen graad dieper ... De wereld van het onbewuste, waar leeft u nu in deze wereld, en u moet terug naar de aarde? Die wereld voor de wedergeboorte, hoe diep is die? Die kunnen wij pertinent, meneer, mevrouw ... Die heb ik gezien, die kunt u volkomen onfeilbaar zien en afbakenen.

Wist u dat ook, meneer Berends?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Hoe bestaat het, u kunt het weten, u zegt zo meteen: hè.

U? Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat je aan bewustzijn bezit.'

Nee lekkertje, nee. (gelach) Ik had willen zeggen: 'Nee lekkers', maar dat gaat natuurlijk niet. Nee dame, dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Bij elke planeet van menselijk leven.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Bij elke planeet van menselijk leven.'

Ja, u gaat er dicht naartoe.

(Een meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'In de tijd van voor de schepping.'

Voelt u dan niet, dame, we hebben de ruimte van de maan beleefd, toen hadden we alleen de maansfeer. Maar toen kwamen er bijplaneten; dus die wereld van het onbewuste, voor de wedergeboorte, die kreeg verruiming. Dus vanaf het eerste embryonale leven op de maan en dít leven, is de geeste-

lijke astrale wereld voor de wedergeboorte zo diep; dus het ganze universum.

Maar waar leeft nu de astrale wereld voor de kip? En de hond? Wij hebben geleerd dat de vissen ... en dat is heel duidelijk, de geestelijke astrale wereld leeft in de wateren, die is stof en geest, en niets meer. Een vis komt niet buiten zijn sfeer, dat is de geestelijke wereld ook.

Wist u dat, meneer de Jong?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat wist ik, meester Zelanus heeft dat een keer gezegd.'

Meester Zelanus heeft dat gezegd. Maar waar leeft nu de astrale geestelijke wereld voor de wedergeboorte, voor het aantrekken, voor de kip bijvoorbeeld, en de hond en de kat?

(Mevrouw in de zaal): 'U hebt toch gezegd, er was in de astrale wereld een aparte afdeling voor die beesten?'

Ja mevrouw, maar dat is het niet. Dat is het niet. Nee, dat heb ik niet gezegd, mevrouw, dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze hebben een eigen sfeer daarin.'

Ja, maar dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Een afdeling zogezegd.'

Dat is het niet. U kunt leven ... Maar dat heb ik ook verklaard hier. Dan kunt u zien dat er niets meer van over is, wat ik zo hier vertel. Als u dat straks in de boeken krijgt, in het boek dat klaar is, van hier, dan zegt u: 'O ja.' Maar het dringt toch ... Ik merk dat steeds, als het even vastgehouden moet worden ... Ik weet precies wat ik in 1950 heb verklaard. Want ik kan nooit iets anders vertellen.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar u had het toch ...'

Nee, maar hier werd de vraag gesteld, meester Alcar zijn hondje die was er. Ik zeg: 'Ja, die was er ook.' Dus er is een astrale wereld. Maar de wereld voor de wedergeboorte is iets anders, dan lost de mens op, dan lost het dier op. Waar leeft nu die geestelijke astrale wereld? Moet u dat machtige verschil eens horen!

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou zeggen in het kippenhok zelf, want ze hoeven niet te wachten.'

Hahaha! (gelach)

Mevrouw, u bent er dichtbij. Ja, we moeten het kippenhok waarlijk in.

(Zaal): 'In de grond.'

(Iemand zegt): 'In het ei.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In de grond.'

In de grond van het hok?

(Mevrouw in de zaal): 'In het ei.'

(Mevrouw in de zaal): 'In de aarde.'

In de aarde. Nee, nee dame, nee, daar zitten de kippen niet in.

(Mevrouw in de zaal): 'In het ei.'

In de eierstokken. Niet in het ei, want dat is al schepping. De kip heeft geen astrale wereld om te wachten, want dat zit in de eierstokken, in het moederschap van dat dier; ook van de hond, en ook van de kat, en al die soorten die voortdurend scheppen en baren is de wedergeboorte in de eierstok. Wanneer die eierstokjes weg zijn is het voor die kip, voor dat ene diertje afgelopen. Want de kip voert de Albron met zich mee. Is dat niet machtig?

Had u dat gedacht?

Voor een hond ook. Maar een hond die ... dus een diertje krijgt kindertjes, een hond krijgt kindertjes. Maar de geest ... Dus die cel, die eierstokjes van dat dier, van dat moedertje, die bezit ook de wereld van het onbewuste. En die hebt u als moeder niet. Wij, wij trekken een apart leven aan. Maar in die hond ... die graden bezitten de wereld van het onbewuste, vader- en moederschap, reïncarnatie, het kleurenrijk Gods, Grote Vleugelen, alles, alles, alles, alles. Is dat niet machtig? En dan eerst gaat ge het leven van een hond en een kat kennen. En dat is zo wonderbaarlijk omdat vanuit God het dier dat geen bestaanswereld heeft, dat dus op dit ogenblik nog moet reïncarneren ... Wij kunnen niet anders worden dan mens, nietwaar? Maar een hond wordt vogel. Dus zei God: dan zul jij ook alles móéten bezitten om jezelf tot het gevleugelde dier te sturen. Dat dier moet alles bezitten omdat het niet scheppend bewust kan denken; het gaat volgens de natuur, als moeder- en vaderschap.

Is dat niet machtig?

En daarom heeft dat dier, de hond, kat, kippen hebben alles in zich; en nu zijn de eierstokken ... voor de kip is dat de geestelijke wereld. In die eitjes zit ook de geest en ook de astrale wereld. Sterft zo'n dier uit, dan zijn er nog miljoenen. En dan lost dat leven ... Nu is er nog iets, daar komt u nooit achter. Nu hebt u bijvoorbeeld, als u het nu kosmisch wilt gaan behandelen ten opzichte van de goddelijke macrokosmische wetten, dan nemen wij bijvoorbeeld vanavond een uur en zeggen: en het is een wet voor de wereld: alle kippen hebben bijvoorbeeld de snot of de kippenziekte. Hoe heet dat? Dus we moeten al die tuute afmaken. Nu valt er een gat in de overgang, want die kip geeft weer – eerst komt u uit het oerwoud, en dat leeft in het wild – die kip die heeft een overgang voor een ander leven, en dat wordt kleiner, kleiner, kleiner, en langzaamaan zit het in het kooitje en moet het zingen.

Want een tuut zien we niet, mevrouw, aan Gene Zijde. U krijgt daar geen tuutesoep. Tuutesoep geeft Petrus niet, hij zegt: 'Want je hebt er al genoeg kapotgemaakt op aarde.'

Maar nu komt er een gat, en als wij die levens doen oplossen, dan zul je zeggen: Wat gaat er nu beginnen? Want nu is het toch een gat in de schepping. En dan komt ... de volgende graad – en dat hebben wij ook weer bij de mensen beleefd – de volgende graad die zorgt nu vanzelf voor zichzelf dat hij niet opgelost kan worden. Bijvoorbeeld, ik denk dat de kippen de benen zouden nemen en het oerwoud in zouden gaan om zichzelf te beschermen, indien dat moederschap ging voelen ... – en dat voelt het want dat is de goddelijke eenheid voor het dier en mens – om zichzelf te beschermen, zodat de mens niet die graad kan uitroeien. En zo gebeurt het want de mensen hebben het ook.

En weet u nu – daar wil ik nu naartoe – en weet u nu waar die verschijnselen leven, dat de wet lichaam voor vader-, voor moederschap zichzelf verzorgt? De mens heeft het ook. Als ze mij een vraag stellen, als meester Alcar mij nu zo'n vraag stelt, moet ik hem onmiddellijk het antwoord geven, voor de Kosmologie moest ik dat kunnen, anders had hij terug moeten gaan, en had hij niet door kunnen gaan. We konden geen kosmologie beleven en zeggen ... Ik had die Kosmologie nooit beleefd indien ik 'Het Ontstaan van het Heelal' niet beleefd had en niet had geschreven. Als u dus kosmisch bewustzijn wilt hebben ... Dat heeft meester Alcar natuurlijk voor zichzelf opgebouwd, want hoe meer hij mij leerde, des te meer kon hij geven. Maar wanneer hij die vraag stelt, móét ik onmiddellijk het éne antwoord hebben, want hij kan ... voor de Kosmologie kun je geen verklaringen gaan geven want dan ben je nog een leerling, en een adept, en dan leg je de eerste fundamenten. Het is precies hetzelfde als hier voor de aarde als je de laatste lessen krijgt om je doctorstitel te halen, dan stellen ze je vragen, en dan krijgen ze: ja ja ja, het is goed.

Waarom liggen die verschijnselen? Waar kunnen wij de eigen harmonie en het verzorgen van uw eigen levensgraad zien en beleven in de mens? Waarom kunt u dat zien?

(Mevrouw in de zaal): 'De een moet veel meer kinderen krijgen.'

Zie, dat kind krijgt een tien momenteel. Mevrouw, dat is waarheid. Als u straks aan Gene Zijde komt en u hoeft niets anders meer te doen, dan maakt u vlugge vorderingen. En ik heb weleens meer opgemerkt dat u scherp denkt.

Toen de oorlog 1940-1945 voorbijkwam ... De ene moeder baart meer kinderen dan de andere, daar ligt het ook in. Maar het gaat hierover – het is het eigenlijke antwoord nog niet – maar u bent er dichtbij. Er werden meer jongens dan meisjes geboren. Dus de jongens, de scheppende kracht is dat ... Dat heeft de mens al niet meer in handen. Nee, Moeder Natuur zegt ... Kijk, de weegschaal in de ruimte van al onze mensen op aarde, dat zijn zoveel mannen en zoveel vrouwen. Nu roeien wij zoveel miljoen mannen uit, nu

krijg je een chaos in de geboorte.

Er leven nog in Duitsland, en in die landen zijn daar duizenden vrouwen die geen man kunnen krijgen, en moeten baren, dus die chaos is er al. En nu krijgt u, nou komt het volgende beeld, dat de ene moeder vijf, en tien, en twintig kinderen moet baren en een andere moeder wil ze niet eens hebben. Maar nu hebben ze de mannen uitgeroeid. Dus die oerbron nu, die de aarde is, dat alleen vader- en moederschap is, zorgt nu dat er jongetjes geboren worden. En waarvan de geleerde niets weet, hij zegt: 'Het zijn maar jongens, het zijn maar jongens, het zijn maar jongens.' Maar Moeder Natuur ... Dan zeggen ze: 'Ja, daar zorgt Moeder Natuur voor.' Nee meneer. Ja, als u Moeder Natuur neemt áls móéder. Want de wet Moeder Aarde zegt: 'Ik heb zoveel mannen en zoveel moedertjes, en daar mag er niet één van weg', anders komt er een chaos. En dan moet u eens kijken over de aarde – hoeveel mensen er hebben gemoord en gebrandsticht, we hebben onszelf vernietigd – wat voor een chaos wij daarin hebben geschapen, en de goddelijke harmonische wetten voor de wedergeboorte, vader- en moederschap, hebben verknoeid. Voelt u?

Deze wet ... Als we nu die kippen zouden afslachten ... Mevrouw, dat kunnen wij niet eens, want dan zorgt dat moederschap weer dat dat toch in goede banen wordt geleid. Want de mens zelf heeft het ook, maar nu gaat het buiten de mens om. Voelt u?

Dus als ik nu in de toestand kom, wat gebeurt er nu? Dus, wij roeien bijvoorbeeld een zoveel miljoen mannen uit, en nu hebben wij geleerd dat wij aan karmische wetten vastzitten, en ook aan lichamelijke wetten, want ik ben man en ik moet naar het moederschap, ik moet dus reïncarneren om moeder te worden. Maar nu leven er in de wereld van het onbewuste miljoenen zielen, en die wachten op een lichaam, en die hebben met karma en oorzaak en gevolg te maken. En nu het wonderbaarlijke iets waaraan ... Meester Alcar zegt: 'Kijk, wij krijgen nimmer, ook al breekt de mens zichzelf kapot, ook al maakt de mens slachtoffers, wij krijgen toch de goddelijke wetten niet in handen.' Want nu zorgt Moeder Aarde zelf dat de jongetjes worden geboren en zegt: 'Stop dat eigen karma: eerst mijn harmonie.' En nu gaat de wet geboorte voor de schepping, vóór elk menselijk karma, en nu worden er jongens geboren.

Nu krijg je dus voor de ruimte onfeilbaar de wet te zien, en dit is een dik boek, zó dik, en duizenden problemen stormen erop mij af. Nu is het een dik boek, waardoor wij gaan zien dat Moeder Aarde de God is, de goddelijke afstemming bezit, en de wet, en de kracht, en de harmonie om dat leven van ons door te kunnen voeren. Indien wij ook die wetten en die levens en die organismen in handen konden krijgen, dan maakten wij nog meer kapot.

Want in het oerwoud ... en waar zijn wij er niet aan begonnen?

En dát, dame – nou kom ik bij u terug – dat is ook voor de ganse dierenwereld. Elk dier beleeft in de eerste plaats vaderschap, moederschap, ook het duifje – nietwaar? – ik heb dat bij de duiven gezien, zusje, en broertje, kwam er voor de dag. En als u nu die man vraagt: ‘Meneer, waarom hebt u nu een kropper gekregen?’ ‘En waarom is hij de koerder, de man, de schepper, en waarom is dat het duifje?’ dan, ik geloof niet, in Nederland, dat er één is, zo’n duivenmelker, die het vader- en moederschap kent van de duif. Hij zegt: ‘Ja, nou heb ik weer een duifje, maar ik moet een kropper hebben.’ Hoe heet het? Een doffer heet dat, hè? Waarom zijn er doffers en waarom zijn er duiven?

Mevrouw, meneer ...

(Tot de geluidstechnicus): En dan geloof ik dat we net tijd hebben, meneer van Straaten, niet?

Mevrouw en meneer, dat zijn de goddelijke baringswetten voor al het leven van God, niet alleen voor de mens, maar zelfs voor het kleinste, nietigste insectje; daarin leeft goddelijk vader- en moederschap, en bezit het organisme.

Is dat duidelijk?

De thee staat klaar. Alstublieft.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier de vraag gekregen: “Is het geoorloofd geweld te gebruiken om een moord of een andere misdaad te voorkomen indien er geen tijd is om dit op andere wijze te doen?”

Is het geoorloofd geweld te gebruiken om een misdaad te voorkomen?

Van wie is dat?

Meneer, een misdaad ... Iemand die komt bij u de trappen op en die wil u overvallen en die wil uw vrouw en uw kinderen wat doen, en nu staat u daarvoor – en u vindt dat natuurlijk niet goed – en nu knalt u die man neer, dan bent u een moordenaar.

(Meneer in de zaal): ‘...ja, dat natuurlijk niet. Een klap op zijn kop geven zonder dat hij doodgaat natuurlijk.’

Dat kunt u natuurlijk doen. Als u een goede bokser bent dan geeft u hem een upside down, of een ... (gelach) En dat klopt natuurlijk niet, u geeft hem een upside-down, u geeft hem een ondersteboven, als hij dan van twintig trappen afrolt en hij mankeert niets dan is er niets aan de hand. Maar u kunt zich onherroepelijk verdedigen, u behoeft niet goed te vinden dat men u en de kinderen vermoordt. Dat is ook wat. Maar wanneer wij ons toch vergrijpen en u zoudt hem neerslaan, bent u onherroepelijk een moordenaar. Onherroepelijk. Ja. Een beetje joei-jitsi, of een knuppeltje achter zijn hoofd

zo, een beetje ...

(Mevrouw in de zaal): 'Een pakje rammel.'

Een pakje rammel, dame, nietwaar?

Meneer, als u de mens vermoordt door kwaad te zijn, boos te zijn – al die wetten zijn te ontleden, heb ik moeten vragen – als u ... Als die man die daar naar boven komt, of waar het ook gebeurt, en we maken ons kwaad en we slaan er een neer, dan is dat moord. Of, indien die man, als dat zijn tijd zou zijn ...

Verleden week hebben we er hier over gepraat, over verschillende sterfbedden; God kent geen sterfbedden. En wanneer we nu ... Zo iemand op straat maakt een beetje drukte en we geven hem een mep midden in zijn gezicht, en we slaan hem blind, dat is nog erger, nog erger, want dan kunt u nog een keer terugkomen alleen nog om hem weer licht in zijn ogen te geven.

Maar het is moord.

Hebt u daar nog vragen over?

(Meneer in de zaal): 'Bijvoorbeeld een chauffeur die door wild te rijden een hele autobus met mensen laat verongelukken.'

Ja meneer, maar dat is geen moord, dat heeft die man niet gewild. Maar bewust, alles wat bewust gebeurt. Dus ik stel mij in ... Er zijn mensen die gaan het zoeken, dat is bewuste haat. De haat is te ontleden van het onbewuste naar het bewuste; er zijn mensen die haten, die hebben een haat in zich en ze weten niet waarom. Er zijn mensen die zijn prikkelbaar om de mens en ze weten niet waarom. Er zijn mensen die zijn kribbelig en al die kleine eigenschapjes meer, ze weten wel waarom, maar waardoor ze zo zijn weten ze niet. Ze weten wel dat ze het zijn, laat ik het zo zeggen.

Maar een buschauffeur, een vliegenier, die daar de ruimte ingaat en u meeneemt, is nog altijd te vroeg over. Geen bewuste moord. Want die man, die vliegenier, en die treinbestuurder, die is niet van plan om u bewust te vermoorden, want dan doen ze het anders.

Zolang de mens zich dus niet instelt op bewuste haat, waardoor de moord, de dood, ontstaat, zit u niet aan die wet vast. Want die wet hebt u niet beleefd, en die wet is ook niet tot werking gekomen. Als u bewust gaat moorden dan maakt u die wet wakker, en dan zit u aan dat wakker zijn vast.

Duidelijk? Heel eenvoudig, niet?

Er zijn mensen, duizenden mensen vandaag zijn er weer, bewust of onbewust, gestorven, overgegaan; misschien ook wel een paar duizend door moord, in Parijs, of hier in Den Haag misschien, je weet het niet, maar het kan. Alles wat de mens bewust doet en op zelfverdediging komt, dan komt u niet alleen ... u komt momenteel niet voor de bewuste moord te staan, want als iemand bij u komt en die wil een van uw kinderen te pakken nemen, of

uzelf, of uw vrouw, dan gaat u zich verdedigen, en dan komt er een ongeluk: man dood.

‘Ja, ik heb me moeten verdedigen.’

Dan zal de rechtbank ... die gaat al beginnen: ‘Ja meneer, u had maar niet moeten slaan.’

‘Ja meneer, maar ik ben aangevallen.’

‘Ja meneer, u gaat toch in ieder geval drie, vier jaar, of zes, zeven maanden gaat u de gevangenis in.’ Dus men straft u hier al. En de geestelijke wet straft u vanzelfsprekend.

Nog iets?

Wie van u nog?

Niemand meer?

(Een meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Over die zelfmoord.’

Over dit nog een vraag?

Allemaal duidelijk?

Dus u doet het niet, meneer Götte.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, ik zal het maar niet doen.’

Geen revolvers in huis.

(Meneer in de zaal): ‘No.’

No sir.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘U zei laatst dat het gaan in een vliegtuig of daarmee gaan vliegen, is al zelfmoord.’

Is te vroeg overgaan. Maakt deel uit van zelfmoord, maar u zit niet onder de grond, u zit niet aan uw lijk vast.

(Mevrouw in de zaal): ‘O. Ja, ja.’

U zit wel vast ... Moet u goed luisteren, ik heb die dingen hier, die wetten, ik geloof wel honderdmaal verklaard. En weet u het nu? Waaraan zit u vast? Waaraan zit u nu vast, dames en heren? Waar zijn nu mijn adepten?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Iemand zegt): ‘Waaghalzerij.’

Ja, en wat is waaghalzerij?

(Meneer in de zaal): ‘Zelfmoord.’

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Meneer in de zaal): ‘Een zacht zelfmoordje.’

Een zacht zelfmoordje. Hahahaha. Die is goed, een zacht zelfmoordje. U zit – nu zullen we het vertalen – u zit vast aan nonchalantigheid en waaghal-

zerij, nietwaar? En die waaghalzerij voert u, naar wat? U zit niet in de grond met uw lijk, maar uw lijk gaat de grond in, uw lichaam gaat de grond in. U zit er niet aan vast. Maar waaraan zit u vast?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Aan de vliegmachine, aan de wet.'

Aan de vliegmachine, maar dat ding verbrandt helemaal.

(Er wordt weer van alles door elkaar gepraat.)

U dwaalt daar. Daardoor, dames en heren, is de mens vroeger gaan spoken. De mens die vastzit aan zijn tijd ... Ze weten nu nog niet wat een spook is. In 'Geestelijke Gaven' is het spook ontleed. Maar die vliegenier, en die man die door nonchalantigheid en waaghalzerij overgaat, zoals zo'n straaljager daar elke week naar beneden komt, die ukjes, die hummeltjes van twintig en eenentwintig jaar, laten we aannemen dat die jongen nog zestig, zeventig jaar wordt, maar die zit zestig jaar in die vliegerij vast, en komt niet los. Hij heeft geen bewuste moord, het gaat hem om vliegen, het gaat hem niet om de moord. Maar diezelfde vliegenier van eenentwintig jaar, als hij tachtig jaar moet worden, dames en heren, als het uw zoon is, dan kun je gerust zeggen: die is voor zestig jaar uitgeschakeld. Die komt direct in de wereld waar Lantos Dumonché in kwam, meester Zelanus, ná de verrotting. Die hebben noch leven noch dood, leven in een wereld die niet te zien is. Geen clairvoyant kan die wereld waarnemen: die hebben geen licht meer, die hebben een lichte grijsachtige mist, onbewustzijn. Dat is een wereld die ligt tussen de bewuste, tussen de wereld wedergeboorte én de menselijke wereld en die is te zien. Wanneer die jongens tachtig jaar moeten worden, dan hebben ze zich voor zestig jaar versuft, geestelijk menselijk versuft. Want ze hebben iets gedaan waardoor ze hun leven hebben beëindigd, stukgeslagen, versnipperd; verkracht niet, maar mismaakt.

Is dat niet duidelijk?

En zo is het voor honderden dingen. Een motorrijder, een automobiel rijden, vliegtuigen ... Met die wagen, wat is dat voor ... Nou moet u eens na gaan: wat is dat voor een waanzin? Dat is records breken.

Een bokser die daar in de ring wordt geslagen: en dood. Nou, die wetten die ken ik allemaal. Die meneer, bokser, die ligt daar; veertig, vijftig jaar zit hij in die ring en komt er niet uit. Die voelt zestig jaar lang dat hij geslagen wordt, en dat moment dat hij overgaat, die laatste klap die hem dat gaf, die voelt hij zestig jaar lang. En elke seconde weer. Dat wordt een marteling, die is net zo erg als dat u daar ... is niet zo erg als de crematie, die is ook erg. Maar de bokser die daar een pak slaag krijgt en bezwijkt, en de kist ingaat ... Want hij laat zich daar voor zestig jaar te vroeg het leven uittimmeren. Dat

zijn toch waarachtig menselijke hartstochtelijke karakters? Dat zijn toch geen goddelijke wetten die God uitgevonden heeft? Voelt u wel?

Al die sensatie waardoor de mens sterft, waardoor de mens uit zijn lichaam wordt gerukt, dat is geestelijke afbraak. En nou moet u eens even bedenken wie elke dag zo'n beetje vastzit aan zijn buurt, aan dat boksen, aan dat racen, en aan dat hardlopen en al die dingen meer. Daar komt zo'n motorrijder die in een bocht ... brrroem: weg, meneer. Ja, honderd zestig, boem, over die schutting heen daar: morsdood. Hoe oud word je nog, meneer? Even kijken. O, vierenzeventig, vijfenzeventig jaar. Nu ben je dertig, vijfentwintig? Die zit daar nu zestig jaar aan dat gejaag vast. Komt hij niet los van, want dat jagen en dat opvoeren van zijn geest en zijn hele persoonlijkheid ... Het normale kan hij niet meer beleven, want normaal is het normale menselijke en dat betekent geen gejaag om records te breken, dat is het rustige, normale menselijke dagbewustzijn, en dat is werken, werken, werken en slapen, en voor de rest niets, en zorgen dat je er iets moois van maakt. Dat zijn dingen die wij in de maatschappij hebben uitgevonden en waardoor de mens zichzelf vastnagelt aan zijn eigen toestand. En dat is net zo erg, meneer en mevrouw, als crematie. Dan zegt de mens: 'Maar dan ben je vrij.' Maar dan loop je – omdat je de wetten niet kent – dan bent u nog wel vrij van uw lichaam, dan ga je gewoon, na de crematie ... je wordt verbrand, maar dan is het toch uw tijd geweest. Of u moet bewust, ook alweer moord, een moord ... U kunt daar, levend naar een crematorium kun je niet toegaan en zeggen: 'Meneer, verbrand mij eens eventjes', om zelfmoord te plegen, want dat doen ze niet. Dus de mens die sterft die doet het.

Met andere woorden, de mens die gezond is en zelf door lichtzinnigheid een einde aan zijn leven krijgt, zit ook door die lichtzinnigheid aan diezelfde lichtzinnigheid vast totdat het uur komt, de minuut komt van normaal sterven, en dan gaat de man, de moeder of de vader, die ziel die gaat naar de wereld van het onbewuste om opnieuw geboren te worden, of voor vader-, of voor moederschap, of gaat dan naar Gene Zijde, en dan ben je daar precies zoals je daar op dat ogenblik gestorven bent. Niets anders. Maar die zestig jaar sta je stil; volkomen uitschakeling van alles. Want je leeft daar en je ... 'Vwoeoe', dat gaat maar door, dat gaat maar door; want dat is een afbraak die is voor honderd procent beleefd en abnormaal, dus die abnormaliteit waarin je zelf leeft ... Je bent toch die motorbestuurder? Dus je kunt je daar niet van losmaken, of je moet op aarde bewust in je lichaam kunnen zeggen: 'Ik schei eruit.' Maar nou kom je er niet meer van los. Dat kun je alleen in je lichaam. Daar heb je de kracht en de wil om je los te maken. Maar die geest heeft die hele zaak, die hele wereld, die hele afbraak meegenomen, en je persoonlijkheid is nu niet te veranderen, want je hebt geen werkelijkheid

meer. Dat is heel vies.

Dat lijkt zó onschuldig dat daar iemand die daar met ... die daar bewust ... Je kunt op straat met dertig, veertig kilometer per uur al een mep krijgen dat je het ziekenhuis ingaat. Maar wanneer je bewust weet met zo'n wagen: nu, ik jaag er maar eens in, ik haal er maar eens uit wat erin zit ... Nou.

Ik ben ook weleens stout geweest voor een paar jaar terug. Weet u nog, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Jaja, ik weet het nog wel.'

En daar kreeg ik mijn mep. Als meester Zelanus het stuur niet over had genomen, had ik er vijf in het ziekenhuis gezet. En alleen omdat ik ... Die bochten die ken je. Ik ben het vergeten. Ik heb op straat, ik was hier in Marlot (wijk in Den Haag), ik denk: mijn hemel, mijn hemel, vijftig-, honderdmaal, tweeduizendmaal in die zeven, acht jaar zijn we door Marlot gegaan, door dat hoekje zo, en berekend, het was een beetje donker, we kwamen van Amsterdam, ik bereken het te laat, ik heb te harde vaart en dan boemboem. Ja, ineens, met volle concentratie, ik was het niet eens meer, en zo ... Als ik één ... Hij kan goed rijden, maar hij zegt: 'Eén verkeerde handeling, Jozef, en we waren zo ondersteboven gegaan.' Ik zeg: 'Ik zal ervoor zorgen. Ik zal ervoor zorgen. Ik zal ervoor zorgen.'

En daar heb je het nou. Dat kun je zo krijgen. Ik rij strak, ik ben in mijn rijden net zoals met praten, met schrijven, met alles. Nietwaar, meneer? We kwamen ergens vandaan met zijn tweeën, hij zegt: 'Stop.'

Ik zeg: 'Ik stop niks.'

'Ja', zei hij, 'als daar iemand komt ...'

Ik zeg: 'Ja, nu moet u aanvaarden, meneer van Straaten, dat ik rij en zie.' Ik heb het zo geleerd, dus ik kan niet anders rijden. Ik moet wel rekening houden ... Ik ben helderziende gaan rijden, want ik heb chaufferen geleerd – dat leest u straks in Jeus III – op een stoel, en toen kwam er een monteur van Gene Zijde – ik geef het u te doen – en die leerde mij, en in een week ... In één week moest ik examen doen. En toen zei mijn broer Johan: 'Die kan niet tegen de stad, die moet naar Crisje terug, want die wordt gek.' Hij zegt: 'Moet je nog examen ook doen?'

Ik zeg: 'Ja.' Maar ik zat in dat kamertje bij mijn broer de kleermaker in de rondte te krassen op een stoel. En die stoel was een wagen en ik reed in de Venestraat en we gingen de Leidsestraatweg op, ik zeg: 'Kun je niet uitkijken?' Maar toen zat er bijna daarginds, op de Leidsestraatweg, een dame onder mijn wagen.

En mijn broer die hoorde dat, hij zegt: 'Kierewiet.' Bernard zei: 'Dèn is hartstikke gek.' En dan kwam ik weer terug. En dan zegt Bernard: 'Maar mein je dat nou?'

Ik zeg: 'Maor wèt gij dan nie't wat er met mie'n vroeger is gebeurd?'

'Maor gij kunt toch gin chauffeur worden op een stoel?'

Johan zei: 'Hij mot naor huus.'

Goed, daar hebben we het nou niet over.

Maar wij komen op een avond ... Hij zegt: 'Stop.'

Ik zeg: 'Nee meneer, maar dáár komt iets aan.' Ik zeg: 'Een groene wagen.'
Toen keek ik door de huizen heen. En toen stond ik op de hoek van de straat:
boem. 'Hum', zegt hij.

Nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Clairvoyant: door de huizen kijken. Maar als ik nonchalant rij achter een wagen ... Ik kan op straat, op straat kan ik door een ander naar Gene Zijde worden gestuurd. Maar als je het goed wilt zien, dames en heren – en zo mogen we ook niet leven, want we moeten met de tijd mee – en dan kun je elk mens zijn toestand en zijn tijd ontleden, want er komt er niet één aan Gene Zijde bijna normaal over, want de helft van de mensheid wordt op straat ondersteboven gereden, en heeft zelf fouten, en vliegt en rijdt maar raak. Moet u nu eens gaan kijken wanneer u al die wetten hebt, en die wetten kent, wat er al zo op straat door onnadenkendheid, niet kijken ... Een dame die kijkt zo helemaal niet, steekt de straat over: rrang, ziekenhuis, dood. Wat is dat?

Nu moeten wij ons aanpassen aan de maatschappij. Heeft God dat geschapen? Dus die moeder, of die man, iemand die loopt zomaar te denken en te denken en te denken, en loopt zo onder de trein. Wat is dat? Is dat God's wil? Is dat de machinist zijn schuld? Waarom dacht die man niet beter? Er zijn door nonchalantigheid, door te dwalen in gedachten zijn er ongelukken gebeurd. De man die bijna overreden werd omdat die chauffeur in ene keer moest remmen. Die ging met al zijn mensen over de kop: vijftien, zestien mensen dood, hoort u ineens. Door dat ventje die daar liep te dromen. Had die chauffeur niet hoeven te remmen, was er niets gebeurd. Ach meneer, en zo gebeuren er ongelukken die u niet wilt.

Iemand komt verleden week bij me, hij zegt: 'Wat me nooit gebeurt, ik heb bijna ... ik rem uit volle macht, een kind staat daar langs het trottoir, het kijkt nergens naar, vliegt zo de straat over, maar ik kom aangereden, en zo tegen mijn wagen op. Ik denk: O god, het is dood. Het kind maakte een zwieper de lucht in, het valt neer, het staat even zo te kijken: mankeert niets.' Maar honderdduizend die zijn dood. Zijn schuld? Neen, want hij wilde dat niet. Dat kind!

Maar zo zijn de grote mensen ook. En dan ga je eigenlijk te vroeg over. Die bokser en die hardrijder, en de mens die dat en dat doet, aan sport doet, en al die dingen om records te breken, en vliegeniers en al die dingen meer, die

mensen gaan allemaal te vroeg over.

Het komt er waarlijk op aan, dames en heren, welke taak wij zoeken en willen doen voor ons normale evolueren hier op aarde. Waar of niet? En dat is waar. Wanneer je tot de goddelijke wetten komt dan voel je wel: dat is een levensboom, en er zijn takjes. Hier gaan we te vroeg over, en dat is disharmonie, want we maken, scheppen disharmonie doordat ik als een bezetene over de straat vlieg met die kar, of met dat vliegtuig.

Maar daar is een moeder die wil geen kinderen, die heeft geen liefde. En dáár is een moeder die zegt: 'Ik moet helemaal geen kinderen', en stuurt die kinderen weer weg. Precies hetzelfde. Dus je krijgt het al voor het moederschap, heb je al disharmonie en afbraak.

En zou dan de persoonlijkheid met al die wilde eigenschappen niets hebben te maken ten opzichte van zijn persoonlijkheid en gevoelsleven? Dat moet toch iets betekenen wanneer de mens daar als een wilde eend over die straat vliegt en dat zó en dat zo doet. Ik zeg: 'Ja, het is helemaal geen wonder, meneer, dat u vandaag of morgen uw nek breekt. Wat kan mij dat schelen, dat moet ú weten.' Maar die zit ergens aan vast, die schakelt zich te vroeg uit. En is geen bewuste moord, maar die mensen zitten aan hun nonchalantigheid, hun lictzinnigheid vast, en dat is: ze komen van die toestand niet los totdat het uur komt van sterven. En dat kan vijftig jaar duren, het kan zestig jaar duren. Die mensen spoken.

Als ze contact konden krijgen met de aarde, meneer, de maatschappij, de mensheid heeft te veel bewustzijn gekregen, maar anders dan zoudt u, midden op de dag zoudt u de mens horen: rrrrrt; hoor je niet. Dan komt daar zo'n geestelijke astrale met zo'n geestelijke motorfiets aanzetten, meneer van Straaten, en die rijdt u waarachtig nog ondersteboven ook. Komt er eentje: wwrroem. Dat gebeurt. Die motorrijder die daar op de TT (Touring Trophy, motorrace circuit), in Assen, die daar de bocht uitvliegt; meneer, die zit daar niet, die doet niets anders dan: wrrrrt.

Als je clairvoyant bent, en u bent helderhorend, dan kunt u zo'n knaap in de bocht bij u in de keuken voorbij zien vliegen, want die zit daar aan vast. Onherroepelijk. Dan neemt hij de bocht even, in de keuken, en dan zegt die moeder: 'Het is wel gek, maar ik hoor mijn zoon nu nog.'

Ik zeg: 'Ja mevrouw, hij spookt.' Zijn Norton (motorfiets) heeft hij nog bij zich.

Meneer, u komt er niet van los, totdat u het normale denken weer krijgt, want u voelt wel, u bent hier voor die sport krankzinnig, opgelost in jagen, en daar kunt u zich zomaar niet van losmaken en denken: o, het is gebeurd. Nee meneer, u bent er nog in. En omdat u daar eenheid mee beleeft, komt u niet los. En dat is voor kunsten en wetenschappen, meneer. Als u zegt:

‘Dat klopt niet’, dan zal ik het u bewijzen. En waaraan is dat te zien? In het krankzinnigengesticht leven de bewuste gekken, de mens die het u bewijzen kan. Wie zijn het nu? Dat is net zo erg.

(Mevrouw in de zaal): ‘...voor studie ...’

Dat kind heeft vanavond de tien. Ja. U luistert goed.

Ik heb u verleden verteld: er was een jongen, er komt een dame bij mij: ‘Ja meneer Rulof, kunt u iets voor mijn zoon doen?’

Ik zeg: ‘Mevrouw, wat is er?’

‘Ja, hij is in Rosenburg (psychiatrische inrichting).’

Zestien talen kon hij, en normaal, prachtig. Een jongen die kon leren. De zeventiende taal brak hem de nek. Daar zit hij nu. Hij kon ... En dan konden ze Frans, Duits, Engels, Italiaans, Hebreeuws, Latijns en Grieks – en alles frommelt hij door elkaar – en dan komt die ene: wrlumwrlum, begint hij te dalen en te dalen; en daar heb je zijn ziekte. En zijn hele leven ... Die is nog levend, ziet u? Die leeft nog.

En dacht u nu, nu we weten dat we achter ‘de kist’ een geestelijke persoonlijkheid hebben ... Of kletst daar dat lichaampje? Wie is dat die daar zijn talen weer opnieuw ... Vertaalt en dicht, hij heeft nog gedichtjes ook. Die menselijke geest daar in Rosenburg, die: ‘O, eh, ga zitten, vanmorgen hebben we Frans.’ En dan begint hij (Jozef imiteert Franse klanken.) ‘Zitten!’ En dan moeten die gekken, die pakt hij bij de kladden en dan zegt hij: ‘Zitten!’ En dan komt hij als prof, en in ene keer heeft hij het over Hebreeuws daarzo, en dan heeft hij daar Jeruzalem en daar heeft hij dit, en dan staat hij in het hoekje en dan zijn er weer geen mensen, en dan komt de broeder ...

‘En ik sta er zelf bij’, zegt de moeder.

‘Zitten!’ Tegen zijn moeder.

Dan zegt ze: ‘Maar jongen toch.’

‘Zitten, en anders eruit!’ En zo doet hij dat. En dan gaat hij beginnen. En dan moet de moeder ... En denkt: ja, dan ben ik tenminste nog even bij hem. En dan moet ze Hebreeuws leren. Maar in ene keer Italiaans.

En dan denkt ze: ‘O god, mijn jongen toch. Maar weet je dat dan niet dat ik er ben?’

‘Zitten!’ en dan komt de prof voor de dag. De leraar is hartstikke gek. Droevig?

Toen zegt ze: ‘Was hij maar kruidenier geworden. En nu heb ik een geleerde. Ik was zo trots op mijn jongen.’

De prof zei: ‘O mevrouw, het is een taalgenie.’

Toen zegt ze: ‘Ja doctor, het is prachtig, hè.’

En nu zit hij in Rosenburg.

‘Had hij maar kruidenier geweest.’

Ik zeg: 'Mevrouw, dan had hij zoveel graankorrels gaan tellen dan was hij weer ... (niet te verstaan), als hij dan doorgaat.'

Maar u ziet het, waar het ons nu om gaat is, als die man nog met zijn talen bezig is ... En dáár heb je dit en dáár heb je de dominee ... De dominee daar, hij zegt: 'Nou ...' U hebt 'Maskers en Mensen' gelezen: 'God, Jehova, God.' 'Ja', zegt Hans.

Maar dat is hier in Rosenburg. En in elke krankzinnigengesticht ziet u de dominees, de godsdienstwaanzinnigen; die hangen nu tussen leven en dood, en vergaten een laddertje mee te nemen om terug te komen. Ze zoeken God en gaan te ver, komen niet meer terug, kunnen niet meer terug, want ze zijn opgelost. 'Eééh ...', daar beginnen ze. Duizenden krankzinnigen, godsdienstwaanzinnigen hebben we.

Als meester Alcar met mij geen fundamenten had gelegd, zo stuk voor stuk, zekerheden, zekerheden, daar, daar, daar, daar ... Ik heb nu de kosmos beleefd. Wat zijn dan zestien taaltjes, meneer? U moet mij eens hier honderd miljoen vragen stellen. Een dame ... Het kan toch niet, want dan moet u dat van tevoren met zijn allen bespreken. Om nou eens te zien ... Dan kunt u het bewustzijn eens vaststellen, dat weet u al wel een beetje, want dan kunnen we er zelf dieper op ingaan, maar snel: kwek kwek kwek. Al zou u er honderd-duizend stellen, meneer, dan maakt u mij heus niet zenuwachtig.

Maar díé man breekt zijn nek, zijn innerlijke geestelijke nek door een paar taaltjes. Wat dan nog als u de talen van de wereld ... Er is een meneer die kan het wel, want ik heb verleden gelezen, die kon zo'n honderdvijfenveertig talen, met dialecten erbij. Die mensen zijn er ook op de wereld. Maar ziet u, dat is het bewustzijn, dat is gevoel.

Maar deze man die ging even net te ver en kende zijn gevoelsleven niet, en toen begon hij te dazen en loste op in de talen en de talen, en als dat voor hem is, nu nog, hij leeft nog ...

Maar als er een ongeluk gebeurt, dat ongeluk van die man is net zo'n gekkenhuis achter de kist als hij daar in dat krankzinnigengesticht, meneer, want er is geen verschil. Is dat niet eerlijk? Zo is het. Moet u eens een psycholoog vertellen.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Een schaakmaniak kan die ook aan Gene Zijde zitten schaken', jazeker, 'is dat zo?'

Ja, maar in de hemelen schaken ze ook, want schaken is niet zo kinderlijk. 's Morgens ... In de hemel verveel je je weleens, meneer Götte. Je kunt daar dammen ook.

(Meneer Götte): 'Ik geloof er niks van.'

Geloof u het niet? Maar nu nog eens wat, ik heb eerst deze vraag nog, anders krijg ik ruzie met die dame, dan zegt ze: ‘Die meneer die kletst maar en en die vergeet wat te doen.’

(Jozef leest nog een vraag voor.) Wat is dit? “Een vriend van ons droomt elke nacht over zijn werk van twintig jaar geleden,” dat komt er precies bij, dame, “toen hij nog ondergeschikte was. Op dit moment is hij al een jaar ziek, totaal oververmoeid. Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

Een vriend van ons droomt elke nacht over zijn werk van twintig jaar geleden, toen hij nog ondergeschikte was.”

Maar was hij dan voordat hij ziek werd, overstuur raakte, was hij toen dan eigen baas soms, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Ja? Maar nu droomt hij nog altijd over die tijd?

(Mevrouw in de zaal): ‘Elke dag.’

Over die tijd?

(Mevrouw zegt nog iets.)

En hij begrijpt niet wat het is?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Dat baas-zijn heeft hem ziek gemaakt, ziet u wel? Die is over zijn kop gegaan, zie. Dat mogen we niet zeggen: over zijn hoofdje. Maar de maatschappij zegt: hij ging over zijn kop, hoofdje.

(Tegen iemand in de zaal): Komt u binnen, mevrouw. Zoekt u iemand, dame, nee toch? Zoekt u iemand hier?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, hoor, het komt wel goed.’

O, het komt wel goed. Nou, ik hoop het ook dat het goed komt.

(Jozef gaat verder met de vraag.) Maar nu is hij totaal oververmoeid. En u wilt nu weten waarom die man altijd maar weer over zijn jeugd droomt? En hij is oververmoeid en ziek.

(Mevrouw in de zaal): ‘Hij is nu negenentwintig.’

En ziek.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Kijk, dame, dit is een mooi verschijnsel, hoe het wel moet, en hoe het niet moet. Want je kunt ziek zijn, lichamenlijk kunt u een afbraak beleven. Want we hoeven daar niet op te pochen. Een mens kan werken, werken, werken, werken, en dan hoeft hij niet ziek te zijn; en ben je niet sterk, dan gaat u over uw hoofd als u doorgaat. Kon de mens zijn lichaam berekenen dan deed hij het kalm aan. Maar die tijd toen hij niet zoveel had te denken die spreekt nu in hem, het normale. Hij kan daar al begonnen zijn om zich over zijn hoofd te werken, natuurlijk; maar dit, toen hij nog leerling was, of toen hij het makkelijker aan deed, en alles rustiger in zich opnam, die tijd spreekt nu tot hem.

En dat is het normale. Het abnormale is dat hij leeft in een toestand waarin hij zich overwerkt heeft, en lichamelijk en geestelijk heeft gebroken. En dat voert in hem momenteel een strijd. Wie wil er gelijk hebben? Dat goede, normale spreekt nu tegen de afbraak, en dat beleeft hij nu. Daarom droomt hij uit de tijd van zijn toestand.

Kent u die man?

En als u nu eens goed met hem gaat praten, waarover gaat u nu met hem spreken? Wat kunt u hem nu leren? Waardoor kunt u die man genezen, dat hij, die kwelling van dat dromen ... Daar zit die kwelling nog. Want het kan hem helpen: wat hij in zijn slaap beleeft, kunt u hem door het praten geven. Waar gaat u nu aan beginnen?

(Mevrouw in de zaal): '...(niet te verstaan), maar hij wil er niet aan.'

Hij wil er niet aan.

Ziet u, als u nu met deze mens praat ... Als ik die mens had, en ik zou die mens ... die kwam bij, ik moest hem genezen, ik zeg: 'Meneer, dan gaan we eerst eens kijken waar de fouten liggen.'

(Mevrouw in de zaal): 'Hij is zeer egocentrisch.'

Ja, daar hebt u het al, en dan denkt hij: gaat uw gang maar. En als hij dan egocentrisch blijft en hij wil met die dingen ... Dat is een zuivere psychologische analyse voor het karakter, en dat kan de psycholoog ook en de psycholoog doet het ook. Wil de dokter die man genezen, of die vrouw, dan zegt de dokter: 'Eerst gaan we kijken waar de fouten zijn.' En daar en daar ... 'Vertel!'

En dan gaat hij vertellen.

En dan zegt die: 'Stop! Daar ligt een fout!' En dan moeten we eerst die fout goedpraten. 'Zó had u moeten handelen.'

Tot het ogenblik waarin hij leeft, en dan kunt u twintig, dertig jaar teruggaan, en elke dag beleven, en dan gaan we hem dat verklaren, en dan kent de man zichzelf. Dan neemt hij het goede en het verkeerde, en dat analyseert hij; en dan kunt u hem vrijmaken van die druk op zijn gevoelsleven.

En de psycholoog moet het zo doen anders kan hij de zieke niet helpen. En zijn ze overspannen, dan geeft hij een beetje medicijnen erbij om die zenuwen tot rust te maken, maar dat is allemaal camouflage, en dat is het voeren voor de mens van de wal in de sloot, want nu wordt het zenuwstelsel verdoofd, en hij wordt suffig en nu kán hij niet eens denken.

Als u de zwaarte van de verkeerde fout ... Is het dan niet zo, is dat dan niet eenvoudig? Wij doen iets verkeerd en wij lopen erover te malen en we maken het goed, is het dan niet ineens weg? Dan zijn we toch vanbinnen veel makkelijker. Dat is de wroeging voor de mens.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar hij heeft ook alles iedere keer fout.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Hij is bang dat de fout ieder keer ...'

Mevrouw, die man die zakt onherroepelijk door zijn knieën. Die staat al te beven, die heeft nergens houvast mee. U hebt houvast. Waardoor zakt de mens door zijn knieën? Wat is uw houvast? Wat is ons houvast in de maatschappij, in dit leven? Nou?

(Mevrouw in de zaal): 'Het geestelijke?'

Ja, het geestelijke, dame, maar dan zijn we er niet. Nu gaan we naar iets anders. Weet u het weer?

(Mevrouw in de zaal): 'Kosmische kracht.'

Nee, nu bent u er toch niet, zie. Nee, bent u er toch niet. Nee, dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Vader- en moederschap.'

Vader- en moederschap? Ja, dat is heel makkelijk.

(Zaal): 'Zelfvertrouwen.'

Zelfvertrouwen zeggen ze hierzo. Eigen wil, hè, dame?

(Meneer in de zaal): '... met de maatschappij.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'In harmonie leven met de maatschappij.'

Wie zegt dat daar? Meneer, de harmonie in de maatschappij. Doen we fout, doen we dit, dan hebben we toch ... We stapelen maar wroeging op, wroeging op, wroeging op, wroeging op totdat het over ons gevoelsleven en de persoonlijkheid heengaat, en dan hebben we nergens geen houvast meer, slaap weg, rust weg, is geen harmonie meer, lichtjes zijn weg, geen contacten meer: we voelen ons gekraakt, meneer. Hebt u nooit eens met een echte dief gepraat, meneer, een mens met wroeging, hebt u die nooit eens ontmoet? Moet u horen, mevrouw, dan krijgt u een biecht alsof God biecht. Hebt u nooit eens kunnen schreien om een man die wroeging had, hij zegt: 'Ach, kon ik het maar goedmaken, kon ik het maar goedmaken?' Meneer, moet u die arme moordenaars eens in de gevangenis horen, om het goed te maken, goed te maken.

Ik heb u verleden jaar verteld: In Rotterdam, in de gevangenis; daar had iemand geschreven over de vrouwengevangenis en toen heb ik die dame, die directrice geschreven. Ik zeg: 'Mevrouw, ik heb geestelijke boeken. Kunt u misschien enkele boeken plaatsen voor uw arme vrouwtjes daar?'

'Ja graag.'

Ik ben ernaartoe gegaan met meneer van Straaten, we hebben ze twee stel gegeven, ik zeg: 'Laat ze lezen.'

'Wilt u ...?'

Ik zeg: 'Als het moet, wil ik de verklaringen geven ook nog.'

'Ook lezingen?'

Ik zeg: 'Ja dame, u krijgt lezingen.'

'En van wie?'

Ik zeg: 'Die boeken die zijn van mij. Hier hebt u mijn jeugd, en hier hebt u dit, als u dat lezen wilt ... Die mensen die krijgen, die moeten ... U kunt met een pen de geestelijke wroeging in u ... kunt u geen romannetjes lezen waar het over een kermis gaat en al die dingen meer. Die mensen daar, die arme vrouwen die zitten in een strijd, dat is meer dan bar.'

Toen zegt ze: 'O, wat is dat prachtig.'

Ik heb het u verteld, nietwaar? Ik zeg: 'Misschien van de winter een lezing in Rotterdam in de gevangenis.' Mevrouw, na acht maanden kwam er een briefje: Ja, zoudt u nou eens willen komen want er zijn hier mensen die hebben het ingekeken ... Maar ja, ze willen u graag vragen stellen.

Ik zeg: 'O ja, zeker uw dominee? Uw katholiek?' Ik zeg: 'Mevrouw, u houdt u niet aan uw woord, directrice. U had die boeken moeten geven. U zei: 'Ik geef ze', maar u kletst, dame.' De directrice van de vrouwengevangenis in Rotterdam. Ik zeg: 'Mevrouw, u had u aan uw woord moeten houden, maar u houdt uw verdoemdheid, en dat is het.' Meneer pastoor, en meneer de dominee, zat ertussen.

Maar die arme kinderen darzo, die had ik van die wroeging af kunnen nemen als ik hun vertel dat ze ... Want die mensen die zitten daar, en zitten daar en God durven ze niet meer aan te kijken, want, o god, als ze maar even naar boven kijken ... En er zaten daar drie intellectuelen, een baronesje, en een gravinnetje, die hadden daar moorden begaan en al die dingen meer. Er zaten er twintig, levenslang. En daar zit die dooie dominee en meneer pastoor weer tussen, maar hoofdzakelijk de Bijbel met de verdoemdheid. En toen vond meneer de dominee natuurlijk ... Want dat is nog ons parlement, de Bijbel. En nou kun je die arme donders niet bereiken.

Ik zeg: 'Mevrouw, geef mij de mogelijkheid om met die kinderen te gaan praten dan neem ik die wroeging weg.' Levenslang. Ik zeg: 'Mevrouw, geef mij de mogelijkheid. Als ik mij inzet, mevrouw, krijg ik er dan tien uit? Dan ga ik levenslang voor die mensen in de gevangenis zitten. Doe ik, als ik er tien ... Voor zeven heb ik het er niet voor over. Maar tien moet ik eruit halen. Haal ik tien van die ...

Ik ben klaar, dame, u bent klaar, maar die zijn nog niet klaar, en die zou ik mijn leven wel willen geven, opdat zij zich weer tot de maatschappij kunnen richten en dat zij weer aan een nieuw leven konden beginnen, en dat zij iets goeds konden maken, daar heb ik mijn leven hier voor over. En dan ga ik zo vijf, misschien nog twintig, dertig jaar, zo oud als ik moet worden, knap ik levenslang voor die mensen op. En dan zult u me heus niet horen belken. Dat doe ik graag. En dan help ik de mens. Hebt u daar weleens aan gedacht?' Ik

zeg: 'Mevrouw, mag ik er vijf uitkopen? Dan ga ik erin zitten.'

'Hèhèhèhè', toen begon ze te lachen.

'Vindt u het gek, dame?' Toen ging ik even praten, hadden ze tranen. Maar meneer de dominee zit er weer tussen. En de lezing gaat niet door. Die arme moordenaars daar, die moordenaresses, moet u die arme kinderen daar zien, ik heb ze niet gezien, maar het stond in de krant, daar lopen ze, wandelende wroeging.

Mevrouw, als ik vanavond om twaalf uur het bericht krijg: 'Meneer Rulof, ik neem het aan, u krijgt het, tien gaan eruit.' Ik zeg: 'Die gaan aan een nieuw leven beginnen.' En dan ga ik lachend voor die mensen mijn leven lang in die gevangenis zitten. Maar ik ben morgen al aan het boeken schrijven. Ik roep: 'Hoera, ik ga lezingen geven daarzo.'

Maar nu zit meneer de dominee ertussen. Die mensen lopen met hun wroeging, komen er niet uit.

Meneer, weet u wat dat voor een geknaag is, voor een verschrikking?

Maar ik heb u nu een verhaal verteld, en nu ben ik het eerste even kwijt, want ik ging te ver weg. Waar hadden wij het eigenlijk over? Weet u het nog? Als u het niet weet, ga ik rustig door. Maar ik heb iets vergeten. Ik heb een vraag gesteld. En toen heb ik gezegd: het is er dichtbij, toen was het er niet.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Meneer in de zaal): 'Hebt u beantwoord.'

Heb ik beantwoord? Mooi, als ik hem beantwoord heb, ga ik door, maar ik moet het bewust in me opnemen, anders dan slaap ik vannacht niet.

Als ik naar huis ga en ik heb hier een vraag, en die heb ik niet volgens de wetten behandeld, dan maakt die vraag mij wakker, hoeft meester Alcar niet te doen, maar die vraag van u die houdt mij wakker. En dan zeg ik: 'Ja, ik beloof het u, ik beloof het u.' En dan wilde ik, mensen, dat ik snel u allemaal weer hier naartoe had in de nacht en die vraag af ging maken en dan ga ik rustig slapen. Want ik kan dan niet slapen, want die vraag overheerst mij en wil beantwoord worden. Zo reageren geestelijke wetten.

Als ik een vraag al niet goed behandel, en ik zou hem nonchalant behandelen; meneer, dan krijg ik een pak slaag, scherper dan de gevangenis nog, want die hakt onmiddellijk in en schakelt me uit en martelt me. En dat krijgt u ook allemaal.

Maar nu die wroeging van dergelijke mensen. Om de mens een dergelijke toestand te ontnemen, kan niet, meneer, want meneer de dominee is, onze gevangenis die zijn nog Bijbels. Men denkt daar niet: daar is een mens.

Maar ik heb één bewonderaarster gekregen, schreef ze, en die dame, dat kind leest alle boeken. Eén bewonderaarster heb ik dus toch nog uit die gevangenen vandaan gekregen met onze moeite.

Ik zeg: 'Mevrouw, stuurt u de boeken maar terug.'

'Ja', zei ze, 'de helft heeft zij al gelezen', een vrouw van vierenveertig jaar, ik heb ze niet gezien, maar de helft heeft ze al gelezen, 'en als zij ze allemaal uit heeft, dan krijgt u ze terug.' Maar de rest kan stikken. De rest moet dan maar kijken of ze van die wroeging afkomen.

En, meneer, mevrouw, nu weet ik het, nu komt het terug, dat gaat om die man, en het gaat ook met díe mensen, als u dat nu kunt verklaren, die zieke kunt verklaren waar hij aan dat overspoedige, en dat gehaast en dat wilde is begonnen, dan kunt u hem door het woord genezen.

'En die mensen', zei die directrice, 'die zijn niet te genezen, die zijn voor hun leven kapot.' En voor de dominee zijn ze eeuwigdurend verdoemd. En dát is onze maatschappij, die zijn eeuwigdurend verdoemd. Die hebben wat gedaan. En een God van liefde is er niet. Boeken er maar weer uit! Want meneer pastoor en de dominee denken: Nee, dat zijn occulte boeken, die mogen ze niet lezen. Maar dan hadden ze precies geweten dat God hen niet slaat, en dat God ze niet verdoemt, maar dat ze dat straks in een ander organisme goed kunnen maken – en ze geven de ziel een nieuw organisme als moeder – en dan waren ze die wroeging tenminste kwijt. Nou moet u dat gebeul daar eens ...

Daarom zei ik: 'Hebt u nooit eens met een mens gesproken die wroeging heeft?'

Dat kind daarginds zei: 'Ik twijfel nog aan mezelf.' Mijn god, mijn god, als u al tegen uzelf zegt: 'Ik ben aan het twijfelen nog en ik zou me wel anders willen zien', mevrouw, dan bent u al honderd procent bewust bezig. Want een ander slaat en trapt en smijt en vervloekt de massa nog. Die nemen geen foutje als ze fout zijn. De fouten worden goed gepraat, kom niet aan die persoonlijkheidjes.

Ik heb een dame, die zegt: 'Ik ben maar een groot kreng en een sufferd, ik ben maar een ongeluk, ik weet niets.' Maar hoe rijk is die mens wanneer de mens voor zichzelf al geen voetstukjes heeft. Dat is het toch, niet? En nu daar eens gaan kijken, ga nu eens even in de maatschappij.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb gewerkt in de gevangenis, en toen heb ik ze ook uw boeken gegeven, ...(niet te verstaan) dan graag wilden lezen.'

Ja. Ja, ik heb het ook gedaan, ik las dat daar. Ik zeg: 'Geef mij de mogelijkheid.' Ik wilde ...

Ik liet u onherroepelijk los, dames en heren, in heel dit leven nog. U kreeg van mij geen lezing meer indien ik de gevangenissen mocht bezoeken. Dan had u het immers niet meer nodig? Dan ging ik op holt hier in Nederland,

want we hebben heel wat gevangenhuisjes waar mensen zitten en die zouden graag willen weten.

‘Ach ach ach, kunt u lezingen geven?’

‘Nee mevrouw, de regering zit er nog achter. We hebben nog de Bijbel, en de Bijbel verbiedt om aan deze dingen te doen.’

Dus dat is allemaal kerks. De gevangene die daar zit, daar wordt niet om gevraagd hoe hij vanbinnen denkt en voelt. Maar daar komt nog geen metafysisch geleerde binnen. De dominee zit daar en: ‘Ja, God ...’ Ja, nu worden de wetten verklaard.

Toen zegt daar zo’n arme oude man, die al dertig jaar zit: ‘Vuile ploert, wil jij me nou ook nog zeggen dat God mij nog dieper in mijn ellende slaat?’

Daar zitten ze mee, dag en nacht in duisternis, en ook die duisternis in die ziel, in die geest. Dat is erg. Dát is erg. Dat is zó erg. Ik kom er niet in. Ik sta machteloos voor dergelijke bandieten, die dominees, die pastoors, dat zijn vuile geestelijke bandieten die de mens nog dieper in zijn ellende trapt.

Dacht u dat er een mens op de wereld is die zomaar bewust, omdat die mens er lol en pret in heeft, de mens van kant maakt, moordt? Dacht u dat die vrouwtjes die daar lopen ... Ik vind het voor een moeder nog honderd-duizendmaal erger dan voor een man.

Als een man daar kwaad wordt en hij slaat wild door ... Een jongen die kreeg een meisje niet, en hakte dat meisje het hoofd maar af, en daar zit hij nu. Diezelfde journalist die schreef ... Ja.

Hij zegt, die directeur zegt: ‘Hier zit hij.’

‘Waar is die jongen van die en die tijd, van 1917, 1918, die dat meisje vermoordde daar en daar, is hij hier ook?’

‘Ja’, zegt hij, ‘hij loopt hier.’

Het is al, hoe oud is dat nu al? Zeventien jaar? In 1917, 1918, hier in Holland is dat gebeurd. Het is een jaar of twintig, vijfentwintig geleden.

Hij zegt: ‘Toen ging ik kijken naar die mensen.’

Hij zegt: ‘Daar staat hij.’ Hij zegt: ‘Ja, hij is het. Die is nu vijftig.’

Hij zegt: ‘Is hĳ dat?’

En toen was er daar nog een jongen, die had ook een vrouw verkracht, die hebben ze ook levenslang gegeven. En toen zegt hij: ‘Nee’, hij zegt, ‘die is daar, met dat petje zo scheef, dat is hij.’

Wat een drama. Drama’s. Maar ik vind het voor een man nog niet zo erg als voor een moeder. Die arme moeders, die vrouwtjes die daar zitten, hebben ze nog een kindje erbij. En die verschrikkelijke harde lege wereld van zo’n directrice en zo’n meneer, zo’n meneer de rechter en ons parlement, die daar maar over lijken gaan. Hebt u de middelen ook al? Dat willen ze goeddoen; ze smijten met miljoenen. En dan willen ze de mens die moet zijn

dubbeltjes en zijn kwartjes geven.

Moet u horen – hebt u dat niet gelezen in ‘Het Vaderland’? – hier in de kleuterhuizen waar kinderen die geen ouders meer hebben ... en kinderen die daar zomaar worden afgedankt, kinderen die zich daar dood zitten te vervelen, die scheel kijken omdat ze niets, en niets, en niets, en niets hebben? Nou krijgen ze: Wie heeft dit? En wie heeft een kleedje? En wie heeft dat?

Mevrouw, bent u daarmee geholpen? Terwijl wij miljoenen, miljoenen smijten wij kapot; en voor zo’n arme hummel van anderhalf jaar wordt nog niet eens vaderlijk en moederlijk voor gezorgd. Dat stond in ‘Het Vaderland’.

(Meneer in de zaal): ‘Jaja.’

Ellendig. Dat is zo ontzettend, en dat is heel erg, en ze schamen zich ook. Nu beginnen ze: ze weten het niet.

Maar nou moet u nu eens de gevangenis ingaan, waar de mens leeft met geestelijke wroeging, en geestelijk gesnak om God te leren kennen; want een onverschillige die er nog niet is, die zit daar: ‘Het kan me niet schelen. Ga weg met je God’, zijn niet te bereiken. Maar daar zijn er honderden en duizenden die dagelijks die kwelling en die marteling voelen; en die kunt u, en ik, niet bereiken omdat meneer de dominee ze nog dieper in de grond trapt. Is waar, meneer.

En mevrouw de directrice zei: ‘Ja, komt u maar.’

Ik zeg: ‘Voor dát ongeluk die daarover geschreven heeft?’ Ik zeg: ‘Heeft hij de boeken gelezen?’ Ik zeg: ‘Ik ben niet van plan om uw rechtbank te overtuigen – krijg ik geen gelegenheid voor – en die meneer van de krant helemaal niet, en Jan de dominee ook niet, en meneer pastoor, want die lachen mij in mijn gezicht uit. Wat is dat voor een getierelantijnerij? Mevrouw, geef mij de mogelijkheid om tegen uw twintig levenslangen te mogen praten, en ik zal ze bezielen. Ik zal ze nog gelukkig maken als het moet.’

Maar ik krijg geen kans, het gaat niet door omdat meneer de dominee ertussen zit. Onze-Lieve-Heer ... Let op, als die knaap zo, even, straks achter de kist komt, dan staat er een knuppel voor hem klaar. Dan krijgt diezelfde dominee een pak slaag van zichzelf zoals de mens zichzelf niet kan slaan. Onze-Lieve-Heer vergriipt Zich niet aan die stakkerds. Maar die dominees en die pastoors die de mens nog dieper verdoemen in zijn ellende, en nog dieper geestelijk martelen, die krijgen hun pak slaag, dame. En dat doet Onze-Lieve-Heer niet, maar dat doet hun eigen onwetendheid, dat is net zo krankzinnig als die man die daar met honderdvijfenzestig kilometer over de weg raast, en die man met zijn zevenentwintig talen waarin hij is bezweken, het is allemaal één wet, één narigheid, één marteling; en dat is onze maatschappij.

Hebt u nog vragen?

Als ik dat hoor dan schrei ik me dood om die mensen, maar je staat machteloos. Ik liet u allemaal in de steek als u zou zeggen ... Wat zou ik nu ... Vraag mij eens wat ik het liefste doe? Ziet u, dan sluit ik mij op en dan red ik er tien. Ik zeg: ‘...(niet te verstaan) als je me belooft, als je me waarlijk belooft om te willen gaan dienen, dan zal ik voor jullie levenslang nemen: ik ga zitten.’

Dát is de weg die Onze-Lieve-Heer ons geleerd heeft, en waarvoor Hij dan eigenlijk naar de aarde kwam; waar Hij niet voor gestorven is, want we hebben Hem vermoord. Maar wat doen wij mensen? Wij nemen die mensen, die armelingen, die arme moedertjes, die nemen we nog het enige bezit en bestaan en denken af, en dan gaan we ze ook nog eeuwigdurend verdoemen, want: die hel komen ze niet uit; het zijn moordenaars. Een moordenaar wordt nooit vergeven, weet u dat niet? Zou je ze niet?

(Tot de geluidstechnicus): Is het tijd, meneer?

‘Jawel.’

Dames en heren, zondagmorgen spreekt meester Zelanus over het uitdijende heelal.

Heb ik u iets mogen geven vanavond?

(Zaal): ‘Jazeker.’

Maar zondagmorgen spreken de meesters, want Jozef Rulof is een big stupid.

Slaap lekker, en tot zondagmorgen.

Dames en heren, bedankt voor uw welwillende aandacht.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 1 mei 1952

Goedenavond, dames en heren.

Ik heb hier de eerste vraag. Waar heb ik dat ... (Jozef bladert door papier.)
Een hele hoop vanavond, zie ik. Over de Nutsspaarbank gaat dat.

Van wie is dat?

Over de Nutsspaarbank, Scheveningen, hoofdkantoor, Badhuisweg.

Van wie is deze brief?

(Mevrouw in de zaal): 'Het staat er achterop.'

Mevrouw, hier staat achterop ook nog iets, ik ga daar maar aan beginnen.

"Hoe leert een mens zichzelf kennen, eigen fouten zien? Daar hebben wij allemaal wel een beetje van nodig. Is er ook een boekje welke de betekenis weergeeft van de vreemde woorden uit uw boeken?"

Ja dame, de vreemde woorden uit de boeken voeren u naar een andere, geestelijke terminologie, en dat is vanzelf, als u 'Een Blik in het Hiernamaals' leest ...

Hebt u alle boeken gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet allemaal.'

Maar een stuk of vier, vijf, zes?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

'Een Blik in het Hiernamaals' ook?

(Mevrouw zegt iets.)

Dan moet u eigenlijk al die terminologieën een beetje kennen want wij hebben geen vreemde woorden, maar wij hebben het zuivere woord voor de wet of de toestand waar de meesters het over hebben. En dan krijg je vanzelf: astraal leven, dat is geestelijk leven. Ja, die woorden die zijn er al zo enigszins in het woordenboek, maar toch niet zo pertinent uitgelegd want ze hebben de betekenis nog niet, dus u komt hier voor uw eigen terminologie te staan. En indien die wetten volgens ons woordenboek waren verklaard dan begreep het niemand, en nu wel enigszins. Want wanneer je over de stoffelijke wetten en het leven gaat praten, en die ontleden wilt, ruimtelijk en geestelijk, kom je weer voor een heel ander leven te staan. En dat leven heeft weer een andere betekenis. En hierdoor krijgt u hier, daar en daar, een enkel woord slechts, in die boeken. Want welke woorden zoude ge daarin niet begrijpen?

Hebt u die opgeschreven?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, verschillende wel, meneer Rulof. Bijvoorbeeld de verklaring van: graden, sferen, karmisch, universum, evolueren, astrale, karma, Eerste Kosmische Graad, bijvoorbeeld Venus, de bijplaneten, derde, de aarde. En al dergelijke dingen kun je eigenlijk totaal al niet goed begrijpen.'

pen.'

Maar dit wat u daar allemaal opnoemt is doodeenvoudig, want wanneer wij een sfeer betreden wordt die sfeer verklaard als een wereld, als een ruimte, als een mens, en moet het u toch duidelijk zijn. Als men over een graad spreekt ... Spreekt de aarde ook: een graad van techniek. En een graad van bewustzijn, dat is toch een gedeelte, een deeltje van dat bewustzijn. Maar wanneer hierover gesproken wordt, over een vreemd woord, dame, dan is onherroepelijk daar een verklaring bij. Waar of niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dus dan moet u even voelen wat die sfeer betekent. Er staat duidelijk in alle boeken: een sfeer is een wereld, is ook een graad van bewustzijn, een deel van God, een ruimte, gevoel. Een sfeer heeft licht, heeft een persoonlijkheid, heeft uitstraling. Ja, als dat nog niet duidelijk is, dan weet ik het ook niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Misschien heb ik uw boeken niet in de goede volgorde gelezen.'

Waar bent u aan begonnen?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zou ik nog even na moeten kijken.'

Als u met 'Een Blick in het Hiernamaals' begint ... Als de meesters daarover spreken, met 'Jeus van moeder Crisje', als u daarmee begonnen was, en ze hebben het daar over jatten, dan zou je zeggen, ja, dat heet op zijn Hollands stelen; maar dat begrijpt men wel zo ongeveer in de maatschappij. En daar komen ook al enigszins geestelijke woorden voor, maar dan blijft meester Zelanus toch nog in de Achterhoek en in het Gelders, want hij gaat niet zover dat hij al bezig is de geestelijke terminologie te ontleden. Maar wanneer u alle boeken hebt gelezen, en een stuk of tien, elf al hebt, dan moet het u duidelijk zijn – en dat is heel eenvoudig – wanneer er gesproken wordt van graden, wordt die graad ontleed, waardoor u gaat begrijpen wát het eigenlijk is.

Ik geloof wel dat de mensen hier dat met mij eens zijn.

(Zaal): 'Ja.'

Het kan bijna niet, want wanneer er een vreemd woord komt dan is dat vreemde woord meestal verbonden met een toestand. En dan krijgt u de uitbeelding, de verklaring, de ontleding van die graad, een graad van gevoel, een graad van bewustzijn. De kosmos is verdeeld in miljoenen graden en levenswetten, een graad is weer een wet, en een wet is weer een levensgraad. De graden van slaap, de graden van kunst, de graden van muziek. U begint met jazz in het oerwoud, en we eindigen bij Beethoven, Mozart; en voor de kunst: Titiaan, Van Dyck. We hebben kladschilders, moderne Piasco's, en die voeren ons vanzelf naar het Rijksmuseum; dan ga ik maar liever voor Rembrandt zitten, dan weet ik dat ik uit de Piasco's ben. (gelach) Het is toch zo? Het is toch de waarheid? En krijgt u een graad van kunst te zien, een

graad van gevoel, van bewustzijn, uitbeelding, voor kunsten en wetenschappen.

Hebt u daar nog een vraag over?

Is het u duidelijk?

Nog niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, laat ik er eerst nog eens eventjes over denken en verwerken, meneer Rulof.'

En ik geloof, dame, dat u het dan wel weet. Als u rustig doorgaat na 'Een Blik in het Hiernamaals' en u krijgt 'De Volkeren der Aarde', 'De Kringloop der Ziel' ... 'Tussen Leven en Dood' is wel iets moeilijker want daar zijn we in het oude Egypte. Hebt u dat ook al gelezen? Graden van gevoel, de graden van slaap hebt u daar. Zie, maar dan komt erbij: de slaap is als het ware een trappenhuis, u gaat van boven, boven staat u op het dak, dat is het dagbewustzijn voor de mens, en dan daalt u langzaam die trapjes af, dan krijgt u de zesde étage ... We hebben hier in Holland weinig wolkenkrabbers, maar we hebben toch wel huizen met zeven étages, nietwaar? Dan gaan we maar naar het Haagse bos, of we hebben daar in Scheveningen, het Oranjehotel (beruchte gevangenis in de Tweede Wereldoorlog) lijkt er wel enigszins op. En dan gaat u zo naar beneden en dan krijgt u de graden van slaap te zien, een uitbeelding voor de slaap. En dat woord van graden moet er juist zijn; of u kunt zeggen de verdeling van de slaap.

Maar u voelt wel, om deze boeken al te schrijven is al een ongelofelijke moeilijkheid om het juiste woord te vinden. Maar daar zijn de meesters kunstenaars in. Kunstenaars. En het woordenboek van ons zal heus wel veranderen, dame, naarmate de mens meer bewustzijn krijgt, dan heet dat woord 'sterven' ... dat is duidelijk, nietwaar? Maar, mevrouw, dat is niet duidelijk voor de massa en de wereld. Want het sterven bestaat er niet eens. Er is ook geen doodgaan – die dood gaan – en doodslaan, 'Ja', zeggen ze, 'ik heb een mens vermoord', maar straks kunt u al geen mens meer vermoorden. Al die woorden die gaan uit ons woordenboek vandaan. En dan krijgt u het geestelijke woord én de betekenis. Wij hebben zoveel woorden in ons woordenboek hier die niets en die valse betekenissen bezitten. Dat hebt u in onze boeken niet. Sterven. En als u dan op de kosmische weg komt, dat wil zeggen, als u nu met kosmische wetten en wetenschap te maken krijgt, dan kunt u de helft van dat woordenboek, dat uitbeeldt: geestelijke wetenschap, psychologie ... Dan is de geleerde er glad naast. En dan zegt hij wel: 'Dat is dit', maar dat is het niet.

Ze hebben de mens als lichaam en als mens namen gegeven. Als de geleerde, de psycholoog en de dokter de mens kent, dan komt hij voor de nieren, de darmen, de bloedsomloop, de ogen, de mond, baarmoeder en baringsstelsels

tot de universele woordenkeus en krijgt het organisme de goddelijke betekenis voor elk orgaan; dat lost allemaal eens in de tijd op.

Ik heb u al meermalen gezegd hierzo: Wij leven in een wonderbaarlijke tijd; juist, wij mensen. Er wordt gekankerd en geslagen en getrapt, maar de geschiedenis is nog nooit zo intens beleefd en kan nooit zo gefundamenteerd worden als juist door deze eeuw, dit 1900 en 2000. Dat is enorm. Over miljoenen jaren spreken ze nog over deze tijd want nu legt de mensheid stoffelijke en geestelijke fundamenten. Voor tweehonderd jaar terug leefden we nog in de dierlijke levensgraad, dame, in het onbewustzijn. De mens had wel een geloof. Maar er is in de mens zo ontzettend veel veranderd, en vooral (door) de laatste oorlog: in vijf jaar oorlog hebben wij een omwenteling beleefd. Nu krijgt u het leggen van geestelijke fundamenten.

Indien de maatschappij, de psycholoog, de geleerden straks al de geestelijke faculteiten moeten aanvaarden die wij nu door de meesters vertegenwoordigen, dan staat heel de mensheid op zijn hoofd – op haar hoofd bedoel ik niet eens, maar op zijn hoofd – want de mensheid zal dan scheppen en baren volgens de wetten van de ruimte, van God. Maar deze tijd is ontzagwekkend. Want wij hebben fundamentjes gelegd voor woordenkeus en voor woorden, en woorden gezocht, wij hebben een universiteit opgebouwd, en die universiteit is voor al de faculteiten nog onbewust, volkomen grofstoffelijk onbewust. U kunt nu beginnen met elke geestelijke faculteit en dan kan ik u onmiddellijk antwoorden. Wilt u vergelijkingen maken met die boeken daar, met de meesters, hetgeen wij nu weten, dan valt en straalt (haalt een onvoldoende) alles, wij gaan er doorheen. En als u dát beeld ziet, dame, dan voelt u wel, dan krijgt de mensheid nieuwe woordjes.

Als wij een stuk zouden schrijven en we hebben het geestelijk ontleed – u kunt het niet aards, stoffelijk, maatschappelijk ontleden door dit woordenboek – maar dan begrijpen ze er niets van, want ze hebben van die stelsels nog niet gehoord.

Verleden stond er iets in de krant en dat ging over de paling. Niemand weet waarom de paling naar de Noordzee gaat, naar de zeeën. Ik heb dat die man geschreven, ik zeg: 'Meneer, in één pagina verklaar ik u het universum.' Dit is een universum voor de paling. Of ze dat nemen; ik weet het niet. Mevrouw, dit is een geestelijk-wetenschappelijke openbaring die ik de mensen geef, want het is doodeenvoudig als u die wetten kent. Maar nu heet die zee niet 'zee' meer, maar nu is die zee een baringsruimte. Zoals u als moeder de baringsorganen bezit als baarmoeder, dat is voor de zee de baringsruimte, en die is volkomen te ontleden, maar dat kost een boek van vijfhonderd pagina's; en het is in één pagina te vertellen. Daar begrijpen ze geen snars van. Waarom niet? Omdat er niet één geleerde onder de ganse mensheid iets van

weet. Hij kent de zee niet, hij kent de ziel niet, de geest niet, en hij kent geen eigen zelfstandigheid voor elk insectje; en dan de zelfstandigheid voor de zeeën. Voelt u de machtige diepte waarvoor die mensen staan, en dat je die diepte, heus niet door stoffelijke woorden kunt ontleden? Daar is geestelijke ruimte voor nodig.

De eerste vraag, dame: “Hoe leert een mens zichzelf kennen, eigen fouten zien?”

Ja, daar zou ik weleens, nog zesentwintig jaar over willen praten. Als u daar niet aan begint ... Ik heb hier mensen, ik schrik en ik schrei elke dag; schrei je vanbinnen. We hebben mensen, dame, die komen hier, hebben hier twee, drie jaar gelopen, en nu gaan ze voor zichzelf beginnen. Die zeggen: ‘Kom maar bij mij, want ik leer ook nog uit de Bijbel.’ Die mensen: ‘Ja, straks ga ik praten.’ En dié gaat genezen, en dié gaat dit doen; en dan moeten die mensen zichzelf kennen. Maar die slaan zichzelf, die zetten zichzelf maar aan de kant en dan gaan ze beginnen met dit en met dat, en slaan de hele ganse menselijke maatschappij maar over, op óns gebied.

En als u dan naar de maatschappij gaat – hoe leer ik mezelf kennen? – dan staan we voor honderdduizenden problemen. De mens wil niet. En één probleem is het ergste, dat is die gekke, afschuwelijke, ontzagwekkende, dierlijke, voordierlijke menselijke wil die het vertikt. De mens is dit, de mens is dat.

Ik was vanmiddag aan het lezen in Jeus III. Had u het maar. Mijn god, mijn god, mensen, ik heb het moeten lezen als André, als een vréemde. Mijn god, mijn god, mensen, als u dat leest, wat u daarin krijgt, dan ... Als ik het boek had, dan zei ik tegen die dame: ‘Neem het onmiddellijk mee, dan weet u ineens alles.’ Honderdduizenden problemen worden beleefd, buigingen, volkomen buigen voor dat en dit, en zus en zus en zo, de honderd procent overgave; u vindt daarin alles. U vindt daarin alles. En als u dat alles wilt, om voor Gene Zijde instrument te zijn ... Mensen die willen vooruit, ik kan ze een school geven die kosmisch geluk voortbrengt, een school van ongekende schoonheid, van wilskracht, plichtsbetrachting, eenvoud, hoofd buigen, altijd maar weer hoofd buigen, liefhebben, een mens begrijpen, willen begrijpen; als u tenminste in de maatschappij op eigen benen kunt staan. Het doet er niet toe, staat daarin, wat u bent – en het staat in alle boeken – maar gebruik geen hoogmoedswaanzin. Als u iets niet bezit, dames en heren ...

Er zijn mensen die hebben aan kunst gedaan, zinken ineens weg, kunnen niet meer, toch houdt de mens zich vast aan die kunst, en wil die kunst maar niet kwijt. Bijvoorbeeld zangers en violisten, die kunnen hun getingel niet meer, en hun snaartjes niet meer in ontroering brengen omdat die vingers wellicht stijf worden, hun gevoel is verkeerd, en dan gaan ze maar door; en breken ze meer af dan ze opbouwen.

De mens met minderwaardigheidscomplexen! Maar dat is niet zo erg als de mens met hoogmoedswaanzin. Je zou ze. Maar je doet niets, want het zijn kinderen. Grote mensen zijn kinderen. Om te leren: hoe leer ik denken. Om te leren: hoe leert een mens zichzelf kennen. Mijn god, mijn hemel, geef me vijftientig jaar en dan ben ik er nog niet. Ik kan het u in een jaar leren, in één avond. Ik heb me hier al dolgepraat in die jaren. In de boeken staat er ook veel. Maar hoe leert de mens zich buigen? Dat zou ik willen hebben. Hoe leert de mens zichzelf in harmonie brengen met diegenen die daar die boeken hebben geschreven, de meesters? Hoe kom ik in harmonie met een sfeer? U gelooft het niet. Hoe leer ik mijzelf kennen? We hebben hier mensen die lezen en lezen en lezen, en stellen vragen, stellen vragen, ik heb het weer beleefd een dezer dagen, en dan zeg je: mijn god, mijn god. Ik zeg: 'Man, weet u wat u nodig hebt?' Ik zeg: 'Een goeie ouwe klare.' Ik zeg: 'Dat zet u weer eerst op de stoffelijke benen.'

Mensen die lezen boeken, mensen die stellen vragen over God en over het Al. Ik ben nog altijd zo beleefd om die mensen antwoord te geven, maar je zou ze over de knie moeten nemen, mevrouw. Mensen stellen vragen, weet ik, vergeet ik niet: 'Meneer Rulof, wat gebeurt er met mij nu als wij in het Al zijn?' (gelach)

Ja, u lacht, dame, maar hier stelt men die vragen.

Maar toen mevrouw de kist in ging moesten ze hem met twee mensen dragen, of hij zakte in elkaar. En die mensen stellen vragen: 'Wat gebeurt er met mij ...?' Die zitten daar zo voor je neus, die zitten daar zo voor je, en dan komen die mensen die voor het eerst hier zijn, die denken: Die meneer Rulof die is hartstikke gek. En ik neem dat. En als ik er geen aardigheidje bij zou doen, zouden ze waarlijk denken: Daar zit een stel krankzinnigen dat klinkt als een klok. Maar ze denken: Hé, die man brengt ze nog aan het lachen ook. Ja, wanneer ik iets ondersteboven kan timmeren, zoals de verdoemdheid en het laatste oordeel, ben ik er als de kippen bij. Maar de heilige ernst is nooit weg.

Maar h^{ier} stellen ze vragen, dame – en ik kom terug op dat woordje bij u – hier stellen ze vragen: Hoe ben ik als ik op de Vierde Kosmische Levensgraad ben? En hoe ben ik als ik in het Al ben als God?

En hier zinken ze nog in elkaar, dame, als ze de één moeten verliezen. Dan kun je ze bij het graf nog wegsleuren. En dan zegt de maatschappij: 'Mijn god, mijn god, ziet u wel, allemaal hallucinaties.' Die mensen leven allemaal boven hun verstand – en hoogmoed – boven hun leven in de maatschappij en de persoonlijkheid. En die willen ons wat leren, die stakkerds? Die willen ons wat bewijzen, die hummels? Haha. En dan willen de mensen nog, mevrouw, dat ik ook nog bij die mensen aan de deur ga staan janken: 'Beroerd, hè? Ja,

heb je ze heerlijk in de grond gestopt?’ Dan ben ik hard. Ik zeg: ‘Wat wilt u nu van mij, ik, die de astrale werelden ken?’

U wilt leren denken. Hier hebben ze het al meermalen gehad, dame: Hoe leer ik mezelf kennen en, hoe begin ik te denken? Meester Zelanus ...

Was u zondag in Diligentia bij ons?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Mevrouw, daar zei de meester, het laatste: ‘Leer te denken.’

En is dat dan denken, als je daar boeken leest, twee jaar lang vragen stelt, honderden, achthonderd lezingen hebt meegemaakt, en dan zakken ze nog in elkaar? Is dat dan de kunst? Heeft die man, hebben die mensen leren denken? Nee dame, ze denken verkeerd; ze denken wel, maar dat denken is nog geen bezit. Nu zijn ze alleen en nu zijn ze verlaten. Die mensen hebben niets geleerd, die hebben in al de jaren niet gedacht, die hebben in al de jaren nog geen speldenknop zich eigen kunnen maken. Je praat tegen kuddedieren. Een koe neemt meer van u op, mevrouw; als ik met een klein grassprietje voor dat dier sta, dan krijg ik een lik die klinkt als een klok. Ik praat veel liever met paarden en koeien. Ik heb het niet tegen u. Foei. Don’t think that.

Hoe leer ik denken? Hoe leer ik mezelf kennen? Ja, dan moet ik een school hebben. Wat wilt u beginnen?

Kijk me niet zo lelijk aan, meneer, ik heb u toch niks gedaan. (gelach)

Wat wilt u beginnen? Wat wilt u doen? Hoe leert ge denken? Ja, hoe is uw leven in de maatschappij? Wat doet u? Dan moet u eerst beginnen, dame, om u volkomen te volgen, waar u mee te maken hebt, waar al die mensen mee te maken hebben. Hoe is de één tegenover de ander. Wat zegt de een, hoe denkt de een?

Nu moeten we eerst leren denken volgens de opgave van de schepping, en dat is: als een zaadje in de grond komt, heeft dat zaadje nog niets te zeggen voordat de bloem er is. Ik ga praten, en dan word ik onmiddellijk door een ander probleem van die andere mens uit mijn evenwicht getimmerd, en dan gaat er iets vooruit. ‘Stop’, zeg ik dan. ‘Wachten totdat ik klaar ben, en dan ga je beginnen.’ Nee, ze horen iets, er komt een verhaal onmiddellijk: weg zaligheid, weg probleem, weg ontroering. Ik wil ze een ontroering geven, en ik wil ze iets machtigs vertellen; komt er een verhaal van twintig kilometer lang: weg mijn gevoel, weg mijn probleem. Wij beleven elkaar niet.

Dus om te leren denken moeten we eerst eens proberen om elkaar te leren aanvoelen door een gesprek, en nu beleeft u het machtigste dat er is, indien u daaraan doet, aan dit doet. Want nu komt er leven en dood bij, reïncarnatie, vader- en moederschap, persoonlijkheid, gevoelsleven. God, Christus, planeten en sterren, dame, hebben wij boeken voor. Als u wilt, met vriendinnen, met vrienden, en u gaat dan heerlijk zitten en u wordt nog getrakteerd op een

heerlijk glas zonnenschijn als wijntje, dan beleeft u Grintzing (wijn verbouwend dorp naast Wenen) en alles, en hebt u een ontzagwekkende, prachtige reis met elkaar, en dan leer je denken ... leer je denken.

Leer eens een gedachte afmaken. Dat heb ik nu weer gelezen in 'Jeus'. Ik heb heilig ontzag voor Jeus. Jeus legde kosmische fundamenten. André die neemt het petje af voor Jeus omdat Jeus de kei is waaraan wij ons allemaal weer vastklampen. Want wanneer we weer op de Montferlandseweg ... Ik weet niet of u mijn boek 'Jeus van moeder Crisje' hebt gelezen? Aije 't plat gelèze hebt, dame, dan wèt gijj 't in ene keer. Aije dat heurt dan wèt gijj in ene keer of je het gelèze het. Hè-je nie't gelèze in dat boekje: as ik groot bin dan gao ik later boe'ke schrie've. Hè-je dat gelèze? Ik gao vanaovend eens een beetje plat praote, misschien verstaon ze dat beter, wâ?

Dame, ik was even in 's-Heerenberg. Ik had het over 'Jeus van moeder Crisje'; als u daarin komt dan leert u denken, dan leert u voelen, en dan leert u uw hoofd buigen. En als u dan naar de maatschappij komt en straks die andere delen in uw handen krijgt, en u gaat door hellen en hemelen, naar de macrokosmos, en u zit dan weer, en u komt dan weer terug als u zo'n boek hebt gelezen en u praat met elkaar, dan moet u goeie mensen uitzoeken die van hetzelfde gevoel zijn, en dan kun je heerlijk door de schepping wandelen, en beleeft u een aards, menselijk, geestelijk paradijs – dacht u van niet? – als u tenminste wilt.

Hoe leren we denken? Hoe leert een mens zichzelf kennen?

Nog iets anders: eigen fouten zien. Ja, hoe leren wij onze fouten zien? Mevrouw, zijn er mensen onder ons die waarlijk hun fouten willen zien?

Ja, daar zitten we nu.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja, u wel? Bent u werkelijk zover, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zie veel fouten van mezelf.'

Als uw man naast u staat en hij ziet een fout, bekent u dat dan?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wel.'

Mevrouw, dan kreeg u van mij elke dag bloemen. Jazeker, zoveel is het waard. Ja, ik weet niet of ik centjes heb, daar gaat het niet over. Maar als die Piet Hein van u ... Ja meneer, dat mag ik toch wel zeggen, nietwaar? Want daar hangt de zilveren vloot bij. Maar als die lieverd van u, dame, dat ziet, wanneer de mens als man – ik ga mezelf maar na – de moeder ziet die haar hoofd kan buigen ... Ik heb ze hier gehad die zeggen: 'Ja meneer Rulof, ik moet naar de aarde terug, ik heb stukken en brokken geslagen.' Wij weten pertinent waardoor. Zie je?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, dat geeft toch niets?'

Dat geeft niets. We komen allemaal uit het oerwoud. Ik ben niet van plan

om elke week onszelf in de pot te stoppen en aan kannibalisme te doen. Maar het is waar, wij zijn nog kannibalen in de geest want wij eten en drinken en slurpen die kosmos maar op en trappen het in elkaar; en we kennen onszelf niet. Waar of niet? Maar wanneer de mens de fout kan beamen is er geen kuil, geen gat. Als u dat kunt! Daar hameren wij altijd op. Ik ben altijd staande gebleven, dame, want dat is heus niet eenvoudig, en zult u straks in 'Jeus III' lezen. Wat die arme Jeus mee heeft gemaakt! Dan zegt meester Zelanus: 'Wel, Socrates, Plato, Pythagoras, Dante, Darwin', en wie is er nog meer, 'kom maar op', want dát hebben ze niet beleefd. Niet één was er in die macrokosmos.

Maar wat moet u daarvoor doen? U schreit zich leeg als u die arme Jeus volgt; arme Jeus. Als u het volgt en beleeft wat er gebeuren gaat indien u waarlijk met uzelf aan het spreken raakt, en dat wil zeggen: de mens let op zichzelf. En als de mens dan, mannen en vrouwen, als u deze winter iets geleerd hebt, dan zou ik u aanraden: let op uw eigen gevoelsleven en denk, denk, denk. Als er waarlijk een stoffelijke fout is ... Geestelijke maken we elke dag, en kosmische, ja natuurlijk, daarvoor zijn we mensen, we zijn nog bezig. Maar wanneer die fout er is en u kunt zich niet buigen, dan komt er onherroepelijk een groot gat. En u kunt die kuil niet overwinnen en die kunt u niet overspringen, want er is geen levitatie, niemand helpt u, en u staat voor die ene persoonlijkheid machteloos; u komt geen stap verder.

En dat gaat door, dat ging jaren, jaren, jaren, jaren gaat de mens door. 'Ja', zegt die moeder, 'dat moet ik maar vergeven.' Of hij zegt: 'Ik zal het haar maar vergeven.' Maar die liefde, die enorme liefde uit de tijd toen wij begonnen te koeren, nietwaar, toen we elkaar in de snuitjes keken, en toen dat gebeef vanbinnen naar voren trad, vanaf dat ogenblik kwamen er fouten en kuilen. En van dat ogenblik af hebben wij al honderdduizendmaal ons hoofd moeten buigen voor iets, maar wij hebben het niet gekund. En dat ligt er nu nog.

Hoe komen wij weer voor elkaar te staan met een schone lei? Dan zijn we allemaal schuurpapier. Ja, hoe komen wij tot elkaar vrij, zuiver in het denken? En als u wilt, en als u dat kunt, dan gaat toch al dat diepe, machtige verleden van de kaart en u legt zo nieuwe fundamenten, dame. Dat hebben de boeken, de romans, de films bewezen en de toneelstukken: aan het eind van het liedje komt dat buigen en het menselijke gevoel, en we gaan opnieuw verder.

Twee mensen nu op aarde – ook al zijn ze nog van de katholieke kerk en het protestantisme, joden of andere sekten – twee mensen nu op aarde als man en vrouw kunnen een paradijs vertegenwoordigen en beleven indien zij zich voor elkaar kunnen buigen. En dan krijg je steeds meer diepte te

beleven. Dan ga je zeggen: Mijn god, mijn god, wat een schat, hè? Wat een weelde. Wat een schoonheid; ook al bent u tachtig.

Ik liet eens een keer uit mijn mond vallen tegen iemand: 'Ouwe zak.' Ja, ik denk: Mijn god, mijn god, wat heb ik nu weer gedaan? Want dat viel over mijn lippen, 'ouwe zak'; en het was een dáme! (gelach) En zomaar, ik zeg: 'Jazeker, ouwe zak.' Ik denk: Mijn god, mijn god, Jozef, als die dame dat niet begrijpt dan lig ik er natuurlijk uit. Maar de maatschappij zei het. Want ik zag heel iets anders, want eerst zag ik die ouwe zak en toen zag ik dat mooie jeugdige kind in deze persoonlijkheid. Maar dat kwam niet over de lippen want we renden ineens uit elkaar. En die dame die ging met dat 'ouwe zak' naar huis. Die heeft die nacht niet geslapen want die zegt: Waarom zou die man nu tegen mij zeggen: 'Ouwe zak'? Maar dat is de maatschappij. En dat kwam ook uit die maatschappij, want is een mens oud, en dan is het waarlijk een ouwe zak. Ik denk: Daar zit wel iets in want de maatschappij is sprekende. Ons leven zei: 'Ouwe zak.' En het ging door mij heen, ik denk: Niet zo leuk. Maar ik schreef gauw: 'Dame, hebt u wel begrepen ...' Ik zeg: 'Nu zal ik u een tegenbeeld vertellen, dan kunt u blij zijn', ik zeg, 'want u bent zo'n jongerd.' Niet 'jongen', maar een jongerd. 'De bloesems komen voor de dag. U bent net een ongetrouwde levensboom met bloesems.' En dat was het nu. Ik denk: Hoe bestaat het? Als de mens waarlijk leert denken en voelen, dame – want hier wordt gedacht – dan krijgt de mens, dan wordt de mens als de levensboom uit 'Maskers en Mensen'.

Die hebt u nog niet gelezen natuurlijk?

(Tot iemand in de zaal): Wat lacht u, dame?

(Dame zegt iets).

Hebben ze u voor de neus getimmerd? Nee toch?

Als u dat gaat lezen en dat gaat beleven en voelen, dan staat de mens volkomen in de lente, in de bloesems; niet rood, wit en blauw, maar de kleuren van de regenboog. En dan krijgt u ruimte.

Ja, toen begrepen ze dat.

Maar de mens, oud en jong, is oud, allemachtig oud, omdat de mens niet kan denken, omdat de mens gans en gaar glad naast de schepping denkt. Ja, dat is waarheid. Wij denken niet volgens de schepping. En nu staan we voor dat kleine woordje van Socrates: Hoe leer ik mezelf kennen? Hoe leer ik denken?

Als u mij die problemen in het nieuwe seizoen – als we er nog zijn – als u mij die problemen in het nieuwe seizoen zoudt voorleggen, en werkelijk ging ontleden, schreven wij een nieuw boek. Hier. Het eerste is klaar, van 1950 en 1951, dames en heren. Hadden we nu maar een bankier onder ons midden, dan ging het onmiddellijk naar de drukker; want het is de moeite waard,

hoor. Hier zijn uw vragen in ontleed. En daarin, dame, dat boek is nog nuttiger nu dan al die twintig die ik daar heb.

Hoe leer ik denken? Want die vragen hebben ze hier vijf-, zes-, zevenmaal gesteld, en die liggen er nu in vast, en die zijn prachtig ontleed. Maar over elke vraag ... Als u wilt, dame – wat kan ik verdienen? – dan vraag ik het even aan de meesters, dan ga ik morgen beginnen om een boekje voor u te schrijven van honderd pagina's. 'Hoe leer ik mijzelf in harmonie brengen met God', een boek van driehonderd pagina's. 'Hoe leer ik mij buigen', een nieuw boek. 'Wanneer ben ik waarheid', nummer drie.

Over liefde hoeven we nog nooit te beginnen, want dat is het zeventiende. Maar de mens begint onmiddellijk: Hoe word ... Wie is er nu zo krankzinnig om in deze gekke maatschappij te zeggen en te vragen: Hoe ben ik lief, wanneer ben ik liefde? Wanneer ben ik dat nu? En wat is nu liefde? Dat zijn alweer twee boeken, dat is een trilogie, in één band. Dat is de grofstoffelijke, stoffelijke en de geestelijke liefde. We zullen de dierlijke maar niet beleven want die kennen we zo in de maatschappij, die kunt u overal beleven.

Waar of niet, meneer Joost?

(Meneer zegt iets.)

Meen je het?

(Het blijft stil.)

Meent u het?

(Meneer in de zaal): 'Ik zou zeggen: ja.'

Ja. O, merci.

Wanneer kunnen we die dingen schrijven, dame; dan krijgt u die, zijn er boekjes. Vanmiddag heb ik er nog aan gedacht. Ik ben twee dagen aan het luieren. Ik heb twee dagen even op het platje gezeten. Ik heb van de winter bijna honderd lezingen gegeven, ik heb vijf scenario's geschreven, honderd schilderijen gemaakt, en toen nog even een boek van vierhonderd pagina's overgetypt en toen heb ik twee dagen gerust. En nu barst ik alweer van bezieling. Ik zou er zo aan kunnen beginnen indien de meesters dat wilden; dan schreef ik dit jaar zeven van die boekjes. Elke week één. Dan hadden we er tweeënvijftig. Maar wie heeft centjes? Waar leven onze bankiers? We hebben 'Vraag en Antwoord' door Jozef Rulof, hier in 'Ken U Zelf', in 1950-1951. Hadden we het maar, het geld, dan ging dat ook onmiddellijk naar de drukker want het is de moeite waard. Dat hebben wij met elkaar hier behandeld.

Zeg, dames en heren, zouden wij nu niet eindelijk aan het valsemuntenbedrijf beginnen? Maar dan moeten we ze zo maken dat ze ons nooit te pakken krijgen. Maar, o wee, als ik het kon. Als ze me zeiden: 'Begin eraan', deed ik het direct. Want ze krijgen me dan immers toch nooit. En dan gaven wij heerlijk op de kosten van onze maatschappij onze boeken uit. Wat zouden

ze ons allemaal lekker in het Oranjehotel (gevangenis, berucht in de Tweede Wereldoorlog) stoppen, wat hadden ze lol.

Maar, dame, wie heeft er nog vragen over dit alles?

Hoe leer ik mijzelf kennen? Hoe leert de mens zichzelf buigen? Buigen is alles. Buigen is alles. U hoeft zich ... Als u zich niet leert buigen ... Wat zijn nu de eerste fundamenteën voor Socrates? Hoe leer ik mijzelf kennen? Meneer, wat is nu het eerste fundament voor dat?

Ja meneer Götte.

(Meneer in de zaal): 'Weten wat je oorsprong is en waar je voor leeft.'

Nee, nee nee nee, u hoeft helemaal geen boeken te lezen. Het gaat niet: waar de oorsprong leeft en wat je bent en hoe je bent; ik heb het net al verteld: eerst buigen voor elk ding, voor leed, voor smart. De mensen waar ik over spreek, die alles hebben gelezen en nog in elkaar zakken wanneer ze het verlies hebben te aanvaarden – wat geen verlies is – die buigt zich niet voor de waarheid; dat zijn de hummels, de stakkerds.

Is dat waar of niet? Ja.

Ja, u moet toch ... U kunt wel zeggen, u staat hier nu, u zit hier lekker bij elkaar, u praat nog met elkaar, maar als u zich niet voor die dood, die Magere Hein kunt buigen ... U weet dat allemaal, en u kent de wetten, en u bent al achter de kist geweest; jazeker, dat zou u wel willen. Nu moet u aanstonds allemaal, één voor één, bewijzen wat u kunt, nu willen wij dat zien. Ik ga heus niet met u aan het graf staan en schreien. Voor mij krijgt de mens zijn geestelijke 'vleugelen'; Grote Vleugelen heeft hij nog niet, want ze zijn onherroepelijk nog vleugellam. De Grote Vleugelen en de geestelijke 'vleugelen' krijg je alleen hier indien je mij bewijst ... als dit spreekwoord van Socrates betekenis heeft en krijgen zal voor uw gevoelsleven en persoonlijkheid: hoe leer ik mijzelf kennen? Daarvan is het eerste fundament: hoe leer ik mij voor alles buigen? En dat moet de protestant doen, dat moet de katholiek doen.

En dan heb ik mensen in de oorlog ontmoet die meer en duizendmaal meer hadden dan gij hier, en allen. Ik weet niet hoe u straks moet handelen. Maar van velen hebben we het reeds gekregen en gezien, die zakten niet in elkaar; en stonden voor het peloton en werden neergeknald.

En mensen hier lezen boeken, die maken zich iets eigen, en buigen zich voor niets, meneer. Ze denken niet, ze denken er glad naast. Ze gaan er zo heerlijk omheen. Ach meneer, praten daar in de maatschappij, en dan hebben ze: 'Ach meneer, ga toch weg. Uw vrouw dood? Ach meneer, ga toch door.' Zijn vrouw die leeft, hè? 'Ja, uw vrouw leeft, meneer, zal ik u eens even wat vertellen? Wilt u boeken lezen?'

Na vier maanden moeten ze het zelf bewijzen, meneer, en zakken ze in elkaar. Bluf, meneer, daar op kantoor. Als u, meneer, aan Gene Zijde komt en

u staat daar en u wilt mensen overtuigen en u hebt het zelf nog niet bewezen; meneer, die sfeer is er niet eens. U hebt niet eens een Gene Zijde, mevrouw en meneer, en geen houvast en geen bodem onder uw voeten, want u had dat hier, u hebt het daar en u hebt het overal eerst te bewijzen door het buigen. Buigen. En die mensen die hoor je dagelijks praten op hun kantoren, en is iemand die loopt daar met leed en smart en ellende.

En hoe dacht u nu dat ik leerde denken toen meester Alcar begon met mij? Om de mens maar af te bluffen: Ik weet alles, ik ben aan Gene Zijde geweest, ik schrijf boeken, ze schilderen, en ik mag uittreden, en ik vlieg door de ruimte? Ach mevrouw, ik moet eerst nog een doodeenvoudige roodvonk kunnen beleven, een heerlijke longontsteking, om te bewijzen of ik me kan buigen voor een heerlijke klap midden in mijn gezicht, nu in de longetjes.

Ja, is dat niet zo?

De mens vraagt hoe hij is in het Al en vergeet hier hoe hij in waarheid zal zijn. Als u over kosmologie begint, we hebben het nu in Diligentia over de kosmologie, about the universe, over het universum ... Mevrouw, elke gedachte is universeel diep, zegt meester Zelanus en zeggen de meesters, en is waarheid. Bewijs eerst wat u kunt. We kunnen wel bluffen en schreeuwen en drukte maken.

Als u straks 'Jeus III' leest ... De mens wil mij na-apen door gaven te bezitten. Ik wilde dat u het kon, en dat u het waarlijk kon; kreeg u alles van mij cadeau, als u het net zo doet. Maar in één week bent u volkomen van de kaart, uit de maatschappij, dan verwacht Rosenberg u. En Rosenberg hier in Den Haag kennen we allemaal, dat is een krankzinnigengesticht, een psychiatrische inrichting. Maar de mens wil dit, en de mens doet dat, en de mens wil zus, en de mens wil alles; ja, van een ander! Maar wanneer hij voor dat kistje, dat sterven van een karaktertrekje komt te staan ...

Dames en heren, is het waar of niet, als je elkaar kunt begrijpen en je kunt met elkaar het hoofd buigen, en u waakt werkelijk om geen stoornissen te willen beleven, dan heb je een hemel als een paradijs. En dan hoeft je heus niet rijk te zijn, dan komt het er helemaal niet op aan of u geld hebt. Maar dan is een wandeling in de natuur meer waard dan een schouwburg, dan een groot dinner, en een bioscoop, en een automobiel, mevrouw, want op eigen benen te staan in Moeder Natuur en het éénzijn, het zitje, en het gesprek, en de lach, en het gevoel van die fijne ziel naast je omdat je elkaar begrijpt ... Ja, daar zitten we nu. En nu komt dat heerlijke natuurlijke koeren terug. En als u dan zestig en zeventig jaar bent, dame, dan koert u veel bewuster en heerlijker en geestelijker dan de tijd toen u twintig, eenentwintig jaar was.

Is dat niet waar, Dante? (gelach)

Hij zat te schuffelen en nou heb ik hem maar ineens ...

(Jozef gaat verder.) Als u dat kunt beleven, dame, en het buigen ...

(Tot iemand in de zaal): Is dat water van verleden week, meneer? Is dat werkelijk nu pas neergezet? O ja? Ik dacht dat het al een week hier stond. Ik drink anders nooit, want het is erg gevaarlijk, daar krijg je roodvonk van, weet je dat?

Als u dat werkelijk kunt, dame, en u gaat ín die mens, je daalt af in die mens, u praat werkelijk met een godheid, een levende God en u doet afstand van die Herman, die Nico, of dat Pietje, en Klaasje, en Kees – en hoe noemen ze die mensen allemaal – en we hebben ons niet zelf bij ons hoofd, maar we zien ons altijd als leven, dan beleeft u het paradijs.

Maar wist u dat niet allemaal? Ik vertel u hier heus niets nieuws.

Maar, mevrouw, ik ben hier een hele tijd mee bezig, ik hoop er het hele uur mee te vullen want dit is de moeite waard. Als u daaraan begint ... Hier zijn we vele malen 's avonds mee bezig geweest, en ik heb het niet alleen grofstoffelijk, stoffelijk, geestelijk en ruimtelijk verklaard, maar we kregen de goddelijke verklaring en de ontleding er nog bij.

Is dat waar of niet, mensen?

En wat hebben wij ermee gedaan? Ik krijg de bewijzen dagelijks. En dan willen ze nog dat ik ga belken? Dan zeg ik tegen de mens: 'U hebt twee oude klare nodig om uw zenuwen te redden.' Dan heb ik ontzag voor de katholiek en de protestant die daar een beetje gebogen en gekraakt naar het kerkhof gaat en zijn geliefde daar neerlegt en zegt: 'Ja, als het laatste oordeel komt, zien we elkaar terug. Rust zacht.'

Maar de mens met zijn idealen en met zijn hoogmoedswaanzin, te vragen over: Wat ben ik in het heelal, in het Alstadium, dame, en hier het buigen voor een doodgewone, een nakende Magere Hein nog niet kan beleven en niet kan geven, dat zijn de grootste hummels die de mensheid op aarde bezit. Is dat waar of niet?

Wij vliegen, wij stormen, wij dijen uit en wij doen dat alleen maar in gedachten, want wanneer de werkelijkheid voor ons staat en de meesters laten ons op de oceaan los ... We drijven heus niet want we ploeven als bakstenen naar beneden. En we hebben geen fundamentje; want wanneer we geestelijk fundament hebben, dan vragen wij die dingen niet eens, want dan voeren wij ze zelf naar de aarde terug.

Is het dan niet waar, als hier mensen voor het eerst komen en die horen die en die vragen stellen en ze zouden die mensen ontmoeten, dan zeggen ze: 'Zie je nou wel, die leggen daar geen fundamenten, dat zijn vliegers.'

Ik kan u veel meer leren als u weet wanneer gij u te buigen hebt.

De kosmologie die we nu krijgen in Diligentia is een universeel geschenk, een goddelijk geschenk, die lezingen. Op zondagmorgen loop ik daar iemand

tegen zijn persoonlijkheid op, hij zegt: ‘Och, wat we nu eigenlijk krijgen, dat zijn nog maar snippertjes want wij kennen dat allemaal al.’

Ik zeg: ‘Ja ja, daar zegt u zoiets.’

Nu had ik die man over mijn knieën willen nemen, maar ik doe het niet eens. Ik kan er vier jaar mee lopen. En dan zal ik hem de mat geven.

Maar de mens die alweer de waanzin, de hoogmoedswaanzin bezit, zegt: ‘Ja, daar zit, voor ons die dat allemaal mee hebben gemaakt, zitten er wel een paar snippertjes bij.’

Terwijl wij het hebben over de uitdijingswetten van de ruimte, die geen professor in de astronomie kent, die worden u daar ontleed, en dat kost u *f* 1,10. Maar er zijn er nu nog hier, die zeggen: ‘Nou ja, eh, daar zijn zo nu en dan wel een paar snippertjes bij.’ En dat zeggen ze mij midden in mijn gezicht.

Ik zei het aan meester Zelanus, ik zeg: ‘Hebt u het gehoord? Voor die en die mensen hebt u geen kosmologie, u hebt alleen maar snippers.’

(Meneer in de zaal): ‘God, god.’

God, god, god, dacht ik bij mezelf, hoe kom ik de *bühne* nog op? Zou je die mensen niet *Diligentia* uitjagen? Zo’n vervloekte hoogmoedswaanzin, dame. Terwijl ik daar achter de kist aan het schreien ben van ontroering over de macht van die ontleding; dat geen astronoom kan. Geen geleerde op aarde krijgt wat de mens daar in *Diligentia* krijgt. Daar hebt u zo weer iets.

Ziet u, mevrouw, mensen, mannen, daar staat een vervloekte hoogmoedswaanzin in u op, en die zegt ... die daar vergeet dat je nog altijd hummels bent, ik ook, net zo goed, ten opzichte van de meesters die daar zomaar voor de neus weg de wetten van God, van het universum verklaren, vanaf het ontstaan, van de Albron af.

(Meneer in de zaal): ‘...om zo’n persoon eens vijf minuten op de *bühne* te halen.’

Meneer Götte, dat waren vroeger mijn vrienden, mijn broers, en dan zei ik maar niets. En dan kennen ze zich niet meer, en dan voelen ze zich niet meer, en dan is er geen eerbied meer, geen verlangen meer, en geen dorsten meer. Meneer, deze hummels stijgen Christus over Zijn hoofd.

En die hummels, die vroegen aan Christus, toen Hij nog op aarde was, die brutalen van geest – de eenvoudige, de werkelijke christenen die zaten in Gethsemane zich leeg te belken – maar die liepen langs de weg, die zaten daar: ‘Ben je het nu werkelijk? Nou, zeg eens wat?’

De Christus Die keek zo om en liep door. Hij zei: ‘Daar heb je er alweer een.’

Dacht u waarlijk Christus te kunnen afsnauwen en te vragen: ‘Zeg, ben jij het nu werkelijk?’

En ik maakte onmiddellijk een vergelijking en dan zeg ik: Mijn God, mijn god, dat had ik eens moeten proberen en tegen meester Alcar zeggen ... terwijl ik van ontroering in elkaar zak bijna 's zondagsmorgens. Zo machtig ... Ben ik nu gek of zijn we allemaal krankzinnig?

Zijn die lezingen daar niet openbaringen, meneer?

(Tegen iemand in de zaal): Ja?

(Meneer zegt iets.)

Ben ik gek of bent u het? Ik sta te belken achter de kist. Meester Alcar, de hoogste meesters zijn er en zeggen: 'Wij zijn nu in staat', want het is nog nooit gebeurd, meneer, op de wereld, 'wij zijn nu in staat', dame, dat is weer tegen u, 'om de kosmos te ontleden en te verstoffelijken door een woord', dat nog nooit is gekund, want er zijn geen geleerden op aarde die weten waaraan zij moeten beginnen. Ze weten niet welke woorden ze moeten gebruiken voor hemel, voor uitdijng. Ze zeggen wel 'uitdijng', maar ze weten niet eens wat uitdijng is. Ze zeggen: 'Ja, als je hier begint, en je loopt een weg naar Rusland, dan kom je daar aan een eind, die weg dijt uit.'

Nee dame, dat zit in het leven zelf. De uitdijng van dit plantje hier is het ontwaken van de persoonlijkheid; dat is het groen, en dat is de steel, de stengel, en hierna wellicht een klein bloempje.

De hoogmoedswaanzin, dat de mensen nog hier de meesters over hun 'vleugelen', over hun kosmisch bewustzijn durven te vliegen en zeggen: 'Nou ja, zo nu en dan zit er wel een snippertje voor ons in.' Die zou ik de deur uit willen rammelen, maar ik doe het niet.

Heb ik daar het recht toe, ja of nee?

Je zou ze. Die bluff, dame, alleen reeds, we hebben het nog niet eens over onszelf, wat wij voor onszelf eigen kunnen maken. Maar nu hetgeen dat ze krijgen daar vanuit de hemelen. Ga nu eens even door met uw boeken en lees ze allemaal, en als u dan geen ontzag hebt voor degene die dat in elkaar heeft gezet ... Ik wel.

Ik kon het niet; ik kom uit 's-Heerenberg, uit de klei, dame, ik had geen Hollands geleerd, en ik kan het nog niet. Maar daar liggen twintig boeken en ik heb er nog vijf. Ik heb ook de kosmologie waar we nu mee bezig zijn, en waarover wij honderdmiljoen jaar kunnen spreken. En toch zijn er nog mensen die mij in mijn gezicht durven te zeggen ten opzichte van de meesters: 'Zo nu en dan is er voor mij wel een snippertje bij.'

Ja. Geloof u niet?

Ja. Ik heb het meester Zelanus in zijn handen gelegd, ik zeg: 'Meneer Zelanus, neemt u het maar want dan ben ik het godzijdank kwijt; want ik geef die mensen een vreselijk pak slaag, ik kijk ze nooit meer aan.'

Want ik zal ze eerst leren buigen, dame, om elke dag dankbaar te zijn

dat je dit werk en deze boeken en die ruimte mag leren kennen. De enorme dankbaarheid in mij om dat alles te mogen dragen en te kunnen verwerken is reeds ruimtelijk diep, want ik ben er menselijk en ik ben er geestelijk honderdduizendmaal in bezweken, maar ik stond weer op, want ik boog mijn hoofd. Niet omdat ik het niet aankon; nee, omdat die wetten mij te pletter sloegen, dame. Maar omdat ik mij in alles kon buigen – niet alleen voor het dagbewustzijn, ook nog voor onderbewustzijn – kon meester Alcar weer verder, er waren geen gaten. En nu ben ik nog eenvoudig.

Maar dat zijn de bluffers, de schreeuwers, de afbrekers, de hoogmoedswaaninnigen. Als u er één ontmoet onder u, draai dan die geestelijke nek maar om, want straks zijn ze er u dankbaar voor. Ik zou er niet eens over praten, maar degene die het gezegd heeft, die hoort het nu, en dan kan hij bedenken, en dan kunnen zij bedenken wat er gaat gebeuren indien het pak slaag eens viel.

Leer uzelf kennen, maar ga geen ster te ver, geen gram gevoel te ver in u, want die gram moet u verdienen. En indien dat gram gevoel niet in u is, dames en heren, en u staat voor de wet om te bewijzen wat u kunt en wat u moet doen, dan komt het bezwijken, en zinkt ge in elkaar. Is dat waar of niet? Ziet u, hieraan leert u veel meer. Als de mens al zo de wetten kan verkwanselen en maar in zijn zak steekt alsof er niets aan de hand is, mijn god, mijn god, ga dan terug naar 'Een Blick in het Hiernamaals' en vertel mij dan wat u ervan bezit.

Is dat zo, meneer Koppenol?

Als gij vraagt: Hoe leer ik mijzelf kennen? daal dan elk ogenblik in u af. Ik ben momenteel ... Wat is mijn vakantie? Wat is mijn denken? Ik denk elke dag: Mijn god, heb ik soms stukken gemaakt? Ik ga elke dag na of ik de fouten heb gemaakt en of ik mij niet heb gebogen, anders ben ik niet gereed voor de meesters. Dacht u nu waarlijk dat je dat voor *f* 2,40 en voor hard ploeteren met lichamelijke handen en voeten en hoofd kon verdienen, dame, die boeken, dit werk? Het gaat niet om dit werk maar het gaat om ons innerlijk leven, om onze geestelijke persoonlijkheid achter de kist.

U moet daar nog eens vertellen achter de kist zo aanstonds als u daar komt: 'Nou ja, hier is meester Zelanus, hè?'

'O ja, nou ja, nu kunt u mij toch niks meer leren want ik heb alles geleerd op aarde.' Nou ja, ziet u? 'Nou ja, ik heb u toen al gezegd: 'Een paar snip-pertjes zijn er nog bij voor mij, maar meer is er niet.'

Nou, welke sfeer vertegenwoordigt u momenteel als levensgraad, dame? Ik waarschuw die mensen. Als ik het nog één keer hoor, jaag ik ze uit mijn omgeving, uit mijn buurt, want ik ... Als ik dat hoor van de maatschappij, zegt me dat niets, maar u moet het niet meer zeggen hier, als ik tenminste met

u te maken wil hebben ten opzichte van meesters, God en Christus. Voor mijn part breekt ge uzelf kapot en hebt ge een hoogmoedswaanzin die u doet stijgen boven het menselijk bewustzijn van deze wereld; het kan mij niet schelen, u moet het toch vroeg of laat bewijzen. Maar ik zou het zo jammer voor u vinden indien gij het verkregen bewustzijn bewust ging versnipperen. Is dat niet zo, vrouwen en mannen?

(Tot de geluidstechnicus): Ja, hoeveel minuten hebben we nog?

Dame, ik ben het hele uur met u bezig geweest en ik zou er gaarne op door willen gaan, maar ik heb na de pauze nog een hoop vragen en die moet ik antwoorden.

Hebt u er zelf nog iets over?

Dan kunnen we deze rol (rol met magneetband, voorloper van de geluidsband) besluiten. Want het is de moeite waard want hier leert de mens van. Ziet u? Als u dat weet en u kunt het aanvaarden dan moet u daar maar voor uzelf uitmaken wat u dan allemaal al van de macrokosmos kent. Ik heb tegen die mensen verteld, ik zeg: 'Ja, wat jullie weten, dat weet ik wel wat jullie weten. Jullie weten dat de Vierde, een Vijfde en Zesde Kosmische Graad bestaan, nietwaar, en dan komt het Al. Met andere woorden: die meesters die hoeven ons niets meer te vertellen want we weten toch wel dat er vier, vijf graden bestaan. En straks zijn we in het Al.'

Kijk, daar heb je zo'n Albewoner. Dat zijn Albewoners, die leven al in het Al en hebben niets meer nodig, die zijn kosmisch bewust hier. Laat ze daar eens gaan zitten dan zal ik ze enkele vragen stellen, dan liggen zij er onmiddellijk uit.

Dacht u niet, ingenieur?

Dames en heren, u moet het mij niet kwalijk nemen want ik ben u alleen maar aan het helpen.

Meneer heeft de thee klaar. Tot aanstonds.

Dame, bent u tevreden?

(Mevrouw in de zaal): 'Dank u wel.'

Dank u wel.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan verder. Ik had nog heel veel te vertellen van die ene vraag. Is de dame weg?

O, is ze daar? Maar, een volgende keer, dame, want het is enorm diep en ontzettend veel kunt u daarvan ontleden, door ontleden, beleven en alles. U stelt maar eens een hoop vragen op een briefje dan gaan we er nog op in. U krijgt hier nog vier lezingen na deze, eind mei houden wij hier op. Dus dan

is het nog mogelijk.

Ik heb hier: “Toen de maan aan haar splitsing begon,” ziet u, daar gaan we weer, “en het menselijke bestaan een aanvang nam, kwam het stoffelijke organisme, de cel,” dat was nog, ja, ook al een organisme, “de cel door uitdijning tot het visstadium; wat het hoogste organisme was voor de maan. Nu is mijn vraag deze: Toen het zieleleven verder ging, naar de Tweede Kosmische Graad, Mars, en naar de Derde Kosmische Graad, de aarde, is dit dan ook als cel begonnen en uitgedijd tot het menselijke organisme? Hoe zijn dan die eerste cellen op de aarde ontstaan? Heeft de ziel die dan zelf verdicht, of heeft de aarde zich ook eerst gesplitst zodat er cellen ontstonden die dit zieleleven aantrokken, zoals ook de aarde hetzelfde proces onderging als de maan?”

Van wie is dat?

Meneer, hier hebben wij het al honderdduizendmaal over gehad. En op die avond zag ik u ook, dus u moet het weten. Maar u weet het weer niet.

De maan begon als cellenleven ... Wat is nu uitdijning? We hebben het over het uitdijende heelal, zondag. Hebt u dat begrepen wat dat is? Als u die lezing van zondag – daar was u toch? U maakt ze toch allemaal mee? – als u die lezing hebt meegemaakt, had u het moeten weten. Wat is nu uitdijning?

(Meneer in de zaal): ‘Ook groei is dat.’

Ja, dat is het niet, dat is de stoffelijke uitdijning. De mens komt nu in de moeder. We zijn getrouwd, wij komen tot eenheid en nu geeft u aan de moeder uw cel; dat is de maan, u bent nu vanavond de maan, als schépper. Maar de moeder is het ook. Nu krijgt die cel uitdijning, die gaat groeien, mét het gevoel. Dus dat kind komt nu op aarde mét talent, dat was op de maan niet mogelijk, dat is in het oerwoud nog niet eens mogelijk. Wel heeft de oerwoudbewoner daar instinct, natuurlijk instinct.

Maar op de maan nam de cel, dus de vonk van God ... De maan ging zich splitsen door myriaden cellen. Dus, dat voelt u, God in het heelal ... De maan als moeder kwam door dat splitsen tot stand. In de eerste plaats scheidde het heelal – dat hebben we beleefd, nietwaar? – zich af door vader- en moederschap, splitste zich, scheidde zich af door vader- en moederschap: de zon en de maan. Nu is de zon scheppend en de maan moeder. Dus er is alleen maar moeder-zijn in de kosmos en vaderschap.

Die maan dus ... Dat ganse universum, daar zijn nóg miljoenen cellen, maar die hebben momenteel niets met dat vaderschap te maken. In die ruimte waarin die zon leeft ... Als we nu op macrokosmische afstemming kosmologie gaan ontleden en gaan spreken, praten, dan zou ik u de vraag moeten stellen: Hoe was op dat ogenblik de scheppende kracht aan diepte? Langzaamzaam zoog zich de scheppende kracht – dat is de Albron als vader en moeder – die zoog zich tot eenheid; dus die krachten die in die omgeving

waren ... Maar dat heelal dat was miljoenen mijlen ver – bij wijze van spreken – al gevuld met goddelijk plasma. Nietwaar? En dat zoog plotseling dat bijeen. En dát zuigen – meneer van Straaten, zal ik u als technicus, iets moois vertellen – had dezelfde diepte als een zandkorreltje dat u op een water laat vallen en u kijkt hoever de kring komt. Een zee, dat is het Al, ik laat daar een steentje in vallen, in een stille zee, en nu ga ik zien hoever die uitdijing als trilling gaat. Maar in Zuid-Amerika en in Parijs en in Spanje en in Rusland weten ze er niets van, zien ze het ook niet, en toch is dat water. Dus die Albron ...

Is dat niet mooi, eenvoudig?

Die Albron die zoog dat in elkaar, en toen kwam er vader- en moederschap, dus, en dat werd de maan, een enorm lichaam, veel machtiger en groter dan nu de maan is, want dat werd samengeperst, dat was een fluïde. Hoe werd dat samengeperst? Dat was in die tijd ziel en geest, alleen goddelijke geest, Alziel. De maan vertegenwoordigt de Alziel; u ook als mens, een hond en een kat, en elk leven vertegenwoordigt de Alziel, alleen de nascheppingen niet, want nu krijgt u weer die graden van ontwikkeling te zien.

De maan splitste zich. Dat splitsen geschiedde precies als in het heelal. Hebt u gehoord van meester Zelanus. Maar in het nieuwe seizoen beginnen wij, even daarna, met het ontstaan – en dan weet u dat allemaal – met het ontstaan van het menselijk embryo, en gaan we de hele winter weer door vanaf het maanstadium tot in het Al, en volgen wij de ontwikkeling van het menselijke embryo als Alstadium. En dan staan we in het Al, en dan komen wij voor Christus te staan. Die reis maken wij hierna.

En dan gaan we beginnen: hoe de ziel is ontstaan. En daarna gaan we beginnen: hoe de persoonlijkheid vanaf de maan is ontstaan; en komen wij door de dierlijke instincten. Weet u nu, dame, hoeveel boeken wij nog moeten schrijven? Honderdduizend. De maan splitste zich als cellen. Dat was niet ruimer dan de palm van uw hand, een miljoen cellen, die kon u zo op uw vinger nemen, nu nog. Eén cel in de man als schepper vertegenwoordigt miljoenen cellen, één celletje, die u met uw oog niet eens kunt zien.

Nu nemen wij ... de maan splitste zich, en nu krijgen wij ... Dus de maan splitste zich als embryonaal leven en dat is dus een cel als licht, als leven, als vader-, als moederschap, als ziel, als geest, alles, van de Albron, in de maan, want daaruit kwam het vandaan. We nemen zoveel op, dat we kunnen scheppen en baren, en dan komen wij tot het volwassen stadium, dat is het volwassen zijn om te scheppen. En dan – dat weet u nu – en toen scheidde die ene cel, toen kwamen twee cellen bijeen, want in die cel is vader- en moederschap, en toen gingen die celletjes, zjoep, zo naast elkaar en kleefden even aan elkaar vast, dat duurde een tijdje, dat sloot zich tezamen

zo, en toen was dat volgroeid, en toen ging dat los; en toen was er hier één nieuw celletje. Door dát leven en dít. En toen ging dát groeien, toen gingen wij over – voelt u wel? – toen kwam het sterven voor de eerste cel; en toen waren dit onze kinderen, maar die zaten nog aan elkaar. En wat gebeurde er nu? Die gingen groeien en scheidde zich af, dat van u en dat van mij. Dat scheidde zich af, en dat waren twee cellen, van u en van mij. En dat moet baren, dat móét baren, en dat wordt volwassen. En wat moet er nu gebeuren indien dit baren wil, kan, vragen wij, vraagt nu het goddelijke Al toen we daar waren met meester Alcar en meester Zelanus voor de kosmologie? Wat vraagt nu deze cel?

(Meneer in de zaal): ‘Het deel van zichzelf.’

Dat komt terug, want dit deel is niet in staat om te baren als ík er niet ben, want dan mist dat deel juist dát om te scheppen en te baren want dat is nu niet mogelijk. En dan komen wij terug en beleven wij de dood, de reïncarnatie, de wedergeboorte, opnieuw, in het tweede stadium als leven.

Duidelijk nu?

Datzelfde gebeurde op de maan, op de bijplaneten en op aarde, en op de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde, tot in de Zevende Kosmische Graad.

Is het nu duidelijk?

De moeite waard. Moet u dat eens even vasthouden met elkaar, u kunt nogal goed praten met elkaar, en dan gaat u uitdijen.

En wat is nu het uitdijen? U hebt stoffelijke uitdijning, maar daar gaat het niet om. Die rondte van een planeet ... Een aarde is groot, maar voor de ruimte weer een celletje, de aarde, als planeet. Die gigantische Jupiter en Venus, Saturnus, Uranus: celletjes zijn dat, dat zijn deeltjes van het organisme universum. Dat heeft niets te betekenen; en dat zegt alles. Maar de uitdijning, nu geestelijk, voor de aarde, is, dat wij als mens vanuit het oerwoud komen naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), en wij hebben nu het organisme, het hoogste dat de aarde ons lichamelijk geeft, bereikt.

Ook al bent u nog zo dom ... Domheid bestaat er niet in de schepping. Als u praat over dom ... ‘Wat zijn dat voor koeien?’ ‘Wat zijn dat voor domme mensen?’ Voor de kosmos bestaan er geen domme mensen, er is alleen onbewustzijn. Domheid bestaat er niet. Er bestaan ook geen zonden. Alles is evolutie. Er is ook geen verdoemdheid, meneer, mevrouw, is er ook niet, want God kan zichzelf niet verdoemen. U voelt wel, wij vangen momenteel reeds miljoenen levenswetten als problemen voor de mens op, en kunnen ze volgens de goddelijke zelfstandigheid en realiteit, harmonie, rechtvaardigheid ontleden. En dat is voor alle levensgraden.

Wat is nu geestelijke uitdijning? Datgene, dame, waar we het zo-even over hadden: hoe leer ik mezelf kennen? Is dat nu de moeite waard?

Ik gaf u de voorbeelden, ik zei zo terloops iets, en dan vragen de mensen over het Al en dan vragen de mensen over dit; ik mag dat wel, want die meneer en die dame die maken mee, die hebben de boeken allemaal gelezen, die maken al drie-, vierhonderd lezingen mee, nietwaar? Dus die maken er een studie van voor zichzelf en denken. En als u ernaar handelt en als u eraan begint, dan krijgt u evolutie en ruimte, dan is de mens mooi; maar vlieg niet boven uw zelfstandigheid uit indien u dat niet vertegenwoordigen kunt. Is het niet zo? En nou moet u het gebluf en die hoogmoedswaanzin eens in de maatschappij volgen en ontleden, dan zegt u tegen uzelf: Wat ben ik blij dat ik niets ben. Hoe meer u nu bent, des te weniger gevoel blijft ervoor over. Ik heb hier ook gezegd: Wat bent u dan nog als u burgemeester van Den Haag bent, en admiraal, en u hebt niets van datgene achter de kist? Hèhèhè. Hèhè.

Weet u het? U gaat er heerlijk op door en dan weet u vanzelf hoe dat wordt aangetrokken. Dus u wordt aangetrokken door uw eigen leven. Voor alle planeten is dat, dat is voor al het leven, voor een hond, voor een kat, voor een dier, voor een leeuw en een tijger; al het leven wordt niet meer aangetrokken – dat woord kan al weg – nee meneer, dat leven heeft zichzelf voor de reïncarnatie gebaard en geschapen. Er is van aantrekken geen sprake meer. Als u hier uw kind op aarde ontmoet en het is psychopathisch, is dat geen aantrekken meer, meneer; nee meneer, dat is uw eigen ellende van vroeger. Is dat niet eerlijk? Of God was een onrechtvaardige. Maar dat bestaat niet. U hebt, wij hebben met aantrekken al niet meer te maken, dames en heren, wij hebben alleen te maken met hetgeen wijzelf hebben geschapen. Niet alleen voor ons lichaam, kanker, tbc en al die melaatsheden, maar ook voor ons gevoelsleven. Is dat niet eerlijk? Ziet u? En dat wordt nu uitdijning.

Wat is nu de geestelijke uitdijning? Het beleven van een organische graad, dame, het beleven van een organisme, en dat lichaam dat brengt ons vanzelf tot het hoogste denken en voelen; in het oerwoud het instinct, voor onze maatschappij reeds Golgotha, Christus en God. Dat is het geestelijke uitdijen. En als u dat uitdijen wilt beleven, moet u uw hoofd buigen, heb ik zo-even gezegd, voor elk ding dat u als mens in de maatschappij gaat beleven, want wanneer u de waarheid niet aanvaarden kunt, dijt u niet uit, dan staat u pertinent op een dood punt.

Is dat niet eerlijk? En beleven wij dat niet elke dag, meneer? Ja, zeg nu eens wat?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg: ja.'

O, merci.

Ik heb wel graag het volmondige, ziet u? Dat gezwijg van mannen, daar

houd ik helemaal niet van. Ik schreeuw altijd. Zeg dan eens echt hartelijk tegen de ruimte: Ja, het is zo.

(Meneer in de zaal): 'Het is zo.'

Merci! (gelach)

Ik heb hier, even iets anders, de vragen gaan zichzelf corrigeren. Ik heb hier: "Als een meester terug wil naar de aarde en geboren wordt, is hij zich niet meer bewust van de sferen, zo lees ik in de boeken. U heeft mij eens verteld dat mijn dochttertje, die een visioen gezien heeft, dat zij spoedig deze aarde zal verlaten." Heb ik dat gezegd? "Alleen een meester kan zoiets beleven, zei u."

Dame, dat kan ik nooit hebben gezegd. Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij, ja, misschien is de vraag niet goed, maar dat hebt u gezegd.'

Als u, als een mens dus een visioen moet beleven, moet hij gelijk dood ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Moet hij gelijk maar weg.

(Mevrouw in de zaal): 'Het visioen ging, dat ze over zou gaan, ziet u?'

Ja, nu zegt u er iets anders bij, zie. Als een mens ziet dat Gene Zijde zich manifesteert voor uzelf, kan het de overgang betekenen. Dat bedoel ik.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat hebben ze haar verteld, dat heeft ze gezien.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heeft ze beleefd.'

En dat is gebeurd?

(Mevrouw in de zaal): 'En dat is gebeurd.'

Ziet u, als men een kind dat laat zien, heeft dat onherroepelijk een machtige betekenis, want een kind weet van die wetten niets af. En dan is dat een aanraking die klinkt als een klok. Die geeft tijd en meestal het uurtje volkomen aan.

En nu zegt u hier: "Nu is zij met haar veertien jaar overgegaan. Kwam zij nu weer in haar zelfde sfeer terug waarin zij leefde voordat ze op de aarde geboren was? En was zij zich van alles dan weer bewust, van de sferen waarin ze voorheen leefde?"

Mevrouw, hebt u 'De Kringloop der Ziel' gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ziet u, als u nu zelf zoiets hebt beleefd met uw kind ... En meester Zelanus zegt daar: 'Ik ben in China geboren, en ik kwam vrij, en Emschor die haalde mij onmiddellijk weer op, want ik wist, ik was al wakker ...' Om het sterven op aarde te beleven, nee, om die evolutie te ondergaan, want hij was bewust in de moeder, en dat beleefd u ook nog later, en dat heb ik duizenden malen

beleefd hier, even, in enkele seconden, meester Alcar moest mij dat laten zien.

Maar elk mens is in staat straks, voor u, om de geboorte en de reïncarnatie bewust te ondergaan, dus we gaan bewust met die cel die wordt aangetrokken als ziel mee, we blijven wakker, en we groeien op in die cel, in het eitje van de moeder, we komen tot uitdijning, lichamelijke uitdijning, en we blijven geestelijk wakker. En toen sloot meester Zelanus ... zoals ook mijn kind dat beleefd heeft. Die zei tegen mij, toen ze zeven maanden was zei ze: ‘André, ik ga terug vanwaar ik ben gekomen.’ En toen liep ik met het stoffelijke Gommeltje naar het kerkhof, maar de innerlijke, de geestelijke die keek mij al aan als een bewuste menselijke persoonlijkheid en was een meester. Ik stond er nou voor mijn kind, en dat kind blijft, we blijven één, zij ... Ik heb mijn kind na die jaren wel weer teruggezien, maar dan sta ik heus niet meer voor een kind, want dan sta ik voor een geestelijk, kosmisch bewuste. Want die kwam alleen naar de aarde om het geboren-worden, de reïncarnatie te beleven.

En dat heeft uw kind ook beleefd. En dat kind, die dit beleeft, dame, gaat terug naar de sfeer, en (dat) kan in enkele uren indien het bewustzijn de derde sfeer heeft bereikt. De eerste en de tweede sfeer heeft dat nog niet eens, maar de derde en de vierde ... En dan gaat u zo terug, alsof u een kleine wandeling maakt, en u bent zo weer volwassen, en u neemt uw bezit van voorheen ... van enkele uurtjes maar, dame, want er is geen tijd geweest; die negen maanden, en misschien honderd jaar in de wereld voor de wedergeboorte te zijn geweest, zegt niets. U gaat daarheen, u valt in slaap en u wordt weer wakker; en u bent weer in de sferen. En dan moet de meester, indien u dan in slaap was gevallen, moest de meester u wéér terugbrengen naar die toestand om het u nu bewust te laten zien.

Maar als u dat beleeft – en dat beleven miljoenen zielen, nu nog op aarde, telkens gebeurt dat met kinderen die vroeg sterven – dan heeft dat kind van u bewust de geboorte in u, en het ontwaken in u, en het groeien en uitdijen lichamenlijk en geestelijk beleefd, en keert terug naar de sferen van licht. Duidelijk?

Kunt u het mee doen, dame, want dat is al een buitengewoon iets wanneer de mens een kind baart. En het komt dán wanneer de mens contact heeft gehad met vele mooie levens, of het was niet eens mogelijk. Dan trekt u geen geestelijke bewustzijn aan maar stoffelijke afbraak, psychopathie en krankzinnigheid.

Is het niet zo?

Ik heb hier: “In ‘Geestelijke Gaven’ bijvoorbeeld – lees blz. 96, deel I – schrijft meester Zelanus: ‘De occulte wetten voeren u tussen leven en dood, u moet leeg komen, dan wordt de eigen wil buiten uw denkvermogen gesteld,’” ziet u wel, “en dan kan ik, meester Zelanus, de levensaura wegnemen, daar-

na volgt de geestelijke eenheid.' Vraag: Wat bedoelt meester Zelanus met de levensaura wegnemen? Waarom neemt hij die nu weg en hoe doet hij dat?"

Meneer Reitsma, als u 'Geestelijke Gaven' goed leest, dan leest u het toch bij levitaties, 'directe-stem', dematerialisatie en materialisaties? Ik heb de 'directe-stem' meegemaakt, had ik zelf, al die gaven had ... Ik heb niets. Meester Alcar heeft dat. Maar door mijn gevoel eerst, bouwden wij – dat leest u straks in 'Jeus III' ook – aan de fysische trance, lichamenlijk, en als die diep is ... Als de dokter die u onder narcose legt, die kan nog niet eens ... Dan kan de astrale wereld nog niet eens uw aura wegtrekken, want u moet nog dieper weg. Die wil van ons is zo diep. Als wat, meneer Reitsma? De wil van de mens houdt zijn leven vast want het leven is wil en de wil is leven. Hoe wilt u uw wil en uw leven verliezen? Als ik hier wil spreken en ik moet de boeken geven en ik moet dat ontvangen allemaal, dan moet mijn wil en mijn leven weg, of zij kunnen mij niet bereiken. En dat leest u straks in 'Jeus III', hoe die fysische trance en die psychische trance is opgebouwd. Maar dat leest u al in 'Tussen Leven en Dood', dat leest u in 'Geestelijke Gaven', want in het oude Egypte zijn ze ermee begonnen. En nu vraagt u nu nog, terwijl u daar al de verklaringen krijgt: Hoe kan ik die aura wegnemen?

Meneer, leest u het nog eens.

(Meneer in de zaal): 'Dat thema komt ...'

Ja, wilt u dat hebben?

Ja meneer, dan zijn we klaar, ziet u; probeert u het eens, maar dan staat Rosenberg voor u open; u moet nu ... Ik moet in alles, meneer, in mijn diepste onderbewustzijn moet ik nog wakker zijn en denken, anders ben ik voor Gene Zijde onherroepelijk verloren. Als ik in mijn onderbewustzijn nog fouten had, dan hadden ze mij vannacht al te pakken. Geloof het gerust, meneer, ik sta, ik ben volkomen open en niemand kan mij bereiken, alleen meester Alcar. Maar nu heb ik kennis gekregen, ruimte, ruimte, en nu moet ik maar bewijzen wat ik kan. Maar in mijn onderbewustzijn ben ik niet slecht, want ik was in de eerste sfeer, en die heb ik gezien, en dat neemt me geen mens af. En dan kunt u wel zeggen dat ik een kreng ben en een rotzak, en dat moet u dan maar weten, maar ik kom ergens vandaan waar er rust, vrede en harmonie is. En anders had ik dit werk niet kunnen doen. Met één vuil karaktertrekje had Jozef zeer zeker in Rosenberg gezeten. Want die ene die was net zoveel als voor een ander die alleen de maatschappij heeft, meneer, want ik ben naar de ruimte gekomen, en die ene, als die niet berekend is en safe, had het mij volkomen gekraakt.

Maar die fysische trance, meneer, de zenuwen moeten vrij zijn van uw wil, en de bloedsomloop, uw levensbloed, uw gevoelsleven moet volkomen tot aan de laatste grens, waar uw denken begint, uitgeschakeld zijn, willen

de meesters aura van u wegnemen. Wat u hier schrijft, dat gaat over metafysische gaven, mediamieke gaven, over de 'directe-stem', dematerialisaties. Waarom zouden ze bij u de aura wegnemen, meneer? Dan bent u vannacht onmiddellijk ook eruit ook, als ze uw aura wegnemen, alle aura. Weet u hoeveel gram aura dat u hebt? Hoeveel ponden en kilo's hebben de meesters bij de mens weg te nemen? Als u de levensaura, levensaura, als u die ... U bent één aura, door aura leeft u, dat is de tijd van leven, dat is het leven als tijd voor uw leven op aarde, en dat is levensaura, dat is levenssap, dat is de levensmelk van de Almoeder waardoor wij mensen leven.

Wat houdt u nu in leven, meneer? Waarom leeft u, waarom bent u nog niet dood hier? Waarom bent u hier nu waarlijk nog niet gestorven? En waarom gaat de één vroeg en de ander laat? Waarom moet een mens tachtig jaar oud worden, meneer? Hebt u mij die vragen al eens gesteld hier? Nee, hé? Nee, maar ik ga ze u niet verklaren, daar moet u zelf maar aan denken, anders leert u niets. U kunt nog miljoenen vragen stellen, en dan bent u er nog niet.

Maar waar u het over hebt hier, dat gaat over de levensaura wegnemen voor manifestaties, en daar hebt u het toch niet over nu?

(Meneer in de zaal): 'Ik denk toch zo, de levensaura dat is voor ons theorie, we kunnen het niet voorstellen.'

Nee, maar uw ganse bron ... Als uw arm verrot, meneer, aan de ontbinding begint, keert uw levensaura terug, begrijpt u dat? U bent alleen maar een ton water, meer bent u niet, met zout en andere deeltjes van de ruimte erbij, wat peper ook, zuurstoffen. En als dat verdampt, verdampt uw levenscel voor dit leven. En als die cel ... U hebt me nog nooit gevraagd, meneer, waar die cel in de mens leeft die dan de voeding is voor uw bestaan; heeft me nog nooit iemand gevraagd; ziet u, want u kunt ook in die bron niet denken, want dat is kosmologie. Wij hebben het nog niet gehad over persoonlijkheid; jazeker, maar niet over de kosmische persoonlijkheid.

Wat maakt gij u eigen van God als persoonlijkheid, hoeveel hebt u daarvan? Hoeveel hebt u gevoel van het goddelijke gevoel in harmonie, rechtvaardigheid, liefde, vaderschap, moederschap? Hoeveel gevoel van dat goddelijke baringsproces hebt u nu reeds als moeder en vader in u? Wel? Kunnen we nog boeken schrijven?

Meneer, waar u het over hebt, dat gaat naar de geestelijke gaven, en daar hebben wij het niet over. Dat staat allemaal in die twee boeken 'Geestelijke Gaven'.

Wat bedoelt meester Zelanus met levensaura wegnemen? Waarom neemt hij die weg? Wat zou hij eraan hebben om u vannacht even leeg te zuigen? Want wanneer hij zoveel gram gevoel uit uw leven vandaan trok vanavond, meneer, dan ging u morgen door uw knieën.

Als een mens hard werkt, meneer, maakt hij dan zijn lichaam moe? Jazeker. Maar wat verliest hij door zijn werk?

(Meneer in de zaal): 'Aura.'

Aura, meneer. U verdampt eventjes, meer niet. Die spieren kunt u wel moe maken, maar u hebt aan die spieren kracht gegeven en die kracht voert u terug naar de levensaura van die spieren en stelsels; en die hebben hun aura verloren door het harde werken.

Wilt u de mens leren kennen? Wilt u in het volgende seizoen eens heel, heel veel leren?

Verstehen Sie das? Verstehen Síe das? Nein, ik hab es gegen Sie. (Nee, ik heb het tegen u.) Verstehen Sie das alles? Little, some ... Nee, little dat is Spaans, maar etwas, nichtwahr, etwas. Nou ja. (gelach)

Ziet u, meneer Reitsma. En er staat hier nog: "...levensaura voert mij naar blz. 131, deel II, van 'Geestelijke Gaven', daar staat: genezers moeten echter weten dat ze door handopleggen hun eigen levensaura wegschenken. En dat nog lang niet is bewezen of hun eigen aura genezend is."

Meneer, er zijn genezers die beginnen al ... Als u genezer wilt zijn ... Heb ik u meermalen verklaard, ik kan u op slag vanavond de gave geven van genezen. Geloof u niet. Heb ik al meermalen gekund. In Amsterdam heb ik het mooiste en het machtigste voorbeeld gehad. Op een avond komt er een meneer naar me toe, en die zegt: 'Jozef, weet je voor mij een genezer?'

Ik zeg: 'Ik weet er niet een die goed is om dat te doen.'

Ik dacht aan iemand, ik denk: o no. Toen zegt plotseling tegen mij meester Alcar: 'Hij zal het zelf zijn, want hij is een goed mens.'

En ik zeg: 'Je doet wat ik doe, wat ik zeg.'

Zijn vrouw, dertig jaar moe, moe, moe, dodelijk moe. Twintig specialisten en het helpt niet, helpt niet, en eieren eten en drinken melk, het helpt allemaal niets, dood- en doodmoe. Een dodelijke moeheid, altijd, wat is dat? Daar mankeert iets aan. Weet u wát, meneer? Wat mankeerde, wat scheelde dit organisme? Niet de mens, maar dit organisme.

(Meneer in de zaal): '...slagen aura.'

(Mevrouw in de zaal): 'Te weinig aura.'

Meneer Götte, dit lichaam had te weinig aura. En dat lichaam bouwde dus niet aan vitale stadions, dat lichaam, die zenuwen waren niet honderd procent vitaal omdat de bron daarin te weinig kreeg. Dus er waren stoffelijke stoornissen die het niet konden opnemen. En dat zijn in de eerste plaats momenteel de slijmvliezen, bloed, ruggenmerg; nu ga je naar de astrale stoffelijke stelsels, eerst slijmvliezen, ruggenmerg, bloed, klierstelsels. Toen kreeg hij van meester Alcar op slag de gave in handen, en in drie weken was die vrouw niet meer moe. Bewijzen zijn er hier want er zijn vele mensen die ken-

nen ze. Die mensen zaten verleden week hier nog in de zaal. Die vrouw is één bonk vitaliteit geworden.

Maar wat gebeurde er nu, meneer?

Ik kan u genezen, ik kan u de gave geven van genezen. Maar toen stond ik een half jaar achter die man, want ik moest gaan sturen. Toen ik zei: 'U krijgt van mij de gave om te genezen, in opdacht van de meesters', toen was ik de gene die hem aan het werk moest zetten, neen, hij kreeg van mij de kracht. En toen lag ik dag en nacht aan meneer vast. En toen hij klaar was, ik zeg: 'Ik dank u wel, meneer.' Ik zeg: 'Heb je dat mooi gedaan?'

Hij zegt: 'Ik weet het niet.'

Ik zeg: 'Nee meneer, tegen u kan ik het nog wel zeggen: ik was het.' Ik zeg: 'En als u nog hoger komt, dan is het meester Zelanus, nietwaar, als eerste adept van de meesters, en dan krijg je meester Alcar. En als hij nog hoger gaat; meneer, dan is het de Christus.'

Er was een vrouwtje in Amsterdam, die moest geopereerd worden – dat heb ik u verteld – met een vreselijk gezwel van vier, vijf pond. De dokter zegt: 'Morgenvroeg gaan we opereren.' Maar in de nacht schreeuwde ze het uit van de pijn. En ze had alle boeken gelezen, ze denkt: Mijn god, mijn god, André is met meester Alcar op Golgotha geweest. Waarom zou ik mij nu niet op Golgotha afstemmen?

Meneer, ze grijpt het boek en legt het op haar buikje, op het gezwel, het derde deel van 'Het Ontstaan van het Heelal', valt in slaap, en 's morgens is het gezwel van vier pond verdwenen.

Meneer, die wonderen kunt u elke dag beleven indien u er zelf voor openstaat en indien ons gevoelsleven werkelijk tot die waarheid doordringt. Want wij willen wel bidden, maar wij hebben de kracht niet, meneer, want al dat ongelukkige dat deel uitmaakt van ons onderbewustzijn en ons gevoelsleven remt het werkelijke éénzijn en het gebed van de mens. Is dat niet zo? Dus dat gebed of die gevoelens voor beterschap stijgen niet eens boven ons eigen hoofd uit. Want, meneer, wij zijn vanbinnen gekraakt, wij zijn vanbinnen leugen en bedrog en hartstocht en haat en vernietiging en jaloezie. En daarom helpt het u niet, maar een ander wel. En dan zegt de ene: 'Ja, die God is hard.'

Lourdes, meneer, er gaan er naartoe om beter te worden, maar er sterven er meer, meneer, dan die beter worden. Eén, ja, als ze eens een treffer hebben in Lourdes, meneer, dan schreeuwt de katholieke kerk het voor de hele wereld uit, maar de vierhonderdenvijfennegentigduizend die gebroken en geslagen en getrapt terug moeten naar huis met hun t.b.c en hun kanker en hun lamheid, daar wordt niet over gepraat. Maar die wetten kan ik u verklaren. Ziet u? Hoeveel levensaura hebt u nu? Ik kan van u een genezer maken, meneer,

als u waarlijk doet wat Gene Zijde zegt, en niet vanuit de meesters wegdenkt, en vanuit de Christus.

Daar zijn er hier, die gaan zomaar genezen: 'Ik zal je eens even met de Christus verbinden.' Maar ze willen bloot zien; hartstocht en geweld en verdierlijking. En dat zegt zomaar: 'Ik zal u eens even met de Christus verbinden.' Voelt u die afgrijselijke bluf niet? En die verdierlijking? Die hebben hier geleerd en die doen het nu zelf, die kunnen het nog beter als ik. Die genezen.

Wilt u genezen, meneer? Terwijl elk insect u kan bewijzen dat je liegt en bedriegt. En wil je dan de aura van jezelf geven, meneer? Welke stinkerige, afbrekende, verdierlijkte aura is dat die jij daar aan een zieke geeft? U zuigt ze alleen maar leeg.

Ik kan eerlijk met mijn twee vingers in de hoogte gaan, en zeggen: 'Ik heb mijn zieken gedragen. Ik had ze lief. Ik wilde sterven voor mijn zieken.' Ik ben ook gestorven voor mijn zieken. Meneer, ze konden me niet eens meer aankijken, dan begonnen ze al te schreien. Bewijzen? Al de jaren. En toen genas ik, meneer, en toen was ik gelukkig, en toen was ik één, ik wérd ziekte, maar ik nam ook die ziekte over. Och, meneer, mevrouw, nu is genezen het mooiste en het machtigste dat er is. Maar ik ben blij dat ik het niet meer hoef te doen. Jazeker. Ik heb al die heiligheden geproefd en opgegeten, en ik ben nu blij dat ik het niet meer hoef te doen.

Weet u waarom?

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Iemand zegt iets.)

Nee meneer, wat ik er vandaag inbreng, slaan ze er morgen door kif en haat zelf weer uit. Je staat met je genezen machteloos, want je bloedt leeg als je aan een ziekte vastzit. Ik heb ze gezien die de moeder uitsnauwden als kind, ik zeg: 'Je kunt nu de 'droedels' krijgen, ik kom niet meer terug.'

'Waarom niet? Het gaat me zo goed.'

Ik zeg: 'Als je haar liefhebt, zal ik je genezen.' En toen kreeg ze de moeder lief, toen had ik het meisje het karakter genezen, het lichaam genezen, en de moeder ook. Ik heb ze allemaal opgebouwd. Ik hielp geen mens, meneer, die haatte, en die afbrak. Jazeker. Ik zeg: 'Meester Alcar, mag ik weigeren?'

Toen zegt hij: 'Je mag weigeren, want de Christus gaf ons het voorbeeld. Hij zei: 'Laat de blinden de blinden maar genezen.'

En als je dat wilt, meneer, dan bent u morgen een apostel voor het genezen. Maar niet één foutje moet er in u zijn. Niet één eigen wil. U moet altijd ... U moet maar niet zeggen: 'Ik zal u met Christus verbinden. Meneer, dat zijn demonen die dat zeggen. Heb ik nooit durven te zeggen, is ook nooit over mijn lippen gekomen. En ik heb wonderen beleefd, meneer. Ik heb wonderen beleefd, ziet u? Ik kwam op de Rijswijkseweg ... Ik kan u zo

duizenden genezingen, kunnen wij in de boeken schrijven, ‘Een Blik in het Hiernamaals’. Ik kom op de Rijswijkseweg: een kindje van twaalf jaar met zulke gaten in het beentje, rechterbeen, dat je de beide benen zo open en bloot kunt (zien) liggen. Acht jaar, ziekenhuis in, van twee jaar al begonnen, ziekenhuis in, ziekenhuis uit. Ik kom daar, ik kijk: meester Alcar, dokter Franz, de hoogste meesters uit de zevende sfeer. ‘André, zullen we eens wonderen doen vandaag?’

Ik zeg: ‘Hè?’

‘Dat beentje even vlees geven? Zullen we die aura eens heerlijk omzetten in verdicht vlees?’ Ik zeg: ‘Hé.’ Meneer, daar lag het voetje van het meisje; zo eroverheen, en het been is dicht en genezen. Daar water en hier water, gemagnetiseerd water, in een week: beentjes klaar. De vrouw die werd bang, de moeder werd angstig omdat het te snel ging. Ik zeg: ‘Nee mevrouw.’

Ik kwam een keer in de Metropool, naar de bioscoop, en daar zat het meisje, eenentwintig jaar, een beeldschoon kind: ‘Ach meneer Rulof.’

Ik zeg (spreekt zacht): ‘Houd toch je mond.’

‘Ach meneer, kijk eens, kijk eens?’

Ik zei: ‘Ja, het is beter, hè?’

Meneer, op slag! En zo honderden. En toen zei meester Alcar: ‘We zijn niet van plan om voor Christus te gaan spelen. Maar het is even nodig.’

Waarom, meneer? Omdat we nog meer aura kregen uit de ruimte aan kracht – een stoot – en gevoel. En als u dat wilt, meneer, alleen maar waarheid wilt zijn, en lief en lief, dan krijgt u ook boeken, dan krijgt u ook kunst, dan krijgt u ook wijsheid. Meneer, ik kan u graad voor graad als fundament laten zien hoe zich dat zelf heeft ontwikkeld in mijn gevoel. En toen was ik één met de ziekte. Ik wérd pijn. Ik wérd een niersteen en een galsteen, en die gingen er vanzelf uit omdat die aura van mij uit kwam en daarin ging. Ja, door meester Alcar. Ik ben het nooit geweest. Zij waren het.

Wilt u dat ook hebben?

Zie je?

Is aura genezend, meneer? Wilt u een genezer zijn, dan kan ik hier alweer vier weken over gaan praten. Er zijn mensen onder u die weleens hun handen uitsteken, maar mensen, doe dat niet, doe het niet. Als je niet zeker bent van jezelf, doe het niet; want o god, o god, als je jezelf achter de kist ziet en je ziet dat er slijk uit je handen is gegaan ... Mijn god, mijn god, de mens loopt ermee rond. Je zou jezelf wel willen vermoorden, maar je kunt het niet.

Heb ik niet honderdmaal gezegd: vergrijp je niet aan geestelijke gaven. Want je vergrijpt je nu niet meer zomaar aan een mediamieke gave om te kijken, om te zien, maar je houdt de ontwikkeling van Christus tegen. Je hebt met de mensheid te maken, de evolutie van miljoenen mensen, en dat

gaat regelrecht naar de Christus, Die op Golgotha werd gekraakt, vermoord. Dat is: als u hier een woord zegt tegen een ander. Dat is: wanneer u wilt gaan genezen, meneer, een aura wilt schenken aan een zieke, als u werkelijke reine liefde bezit, meneer, dan gaat de stroming van uw aura al beginnen. Ja.

Als vader en moeder elkaar liefhebben ten opzichte van de kinderen en de kinderen weer van vader, kan het kind de vader genezen, en de moeder; en omgekeerd. Is het niet zo? En dan kan ik van u genezers maken. Maar ik begin er nooit meer aan, want ik heb er wat gemaakt en nu kan ik doodvallen. Goed, meneer; prachtig. Ik heb jaren gewerkt om de mens die kracht te geven en nu kan ik stikken. Dat moeten zij weten, ga je gang maar, achter de kist zullen ze zien hoeveel rekeningen er daar neerliggen, meneer. Niet van mij, maar van iemand anders. En dat is allemaal waar.

Bluf, u kunt hier de mens wel iets wijsmaken, meneer, u kunt de mens wel zeggen: 'O, ik ben zo machtig en mooi.' Geloof toch niet één mens. Maar u kunt het nog wel doen met mooi getierlantijn en al die dingen om u heen. Menselijke bluf. Als er tegen u wordt gezegd: 'Ik zal u eens vanavond, ik zal u morgen eens even met de Christus verbinden', dan geeft u die man en die vrouw een klap midden in het gezicht en zegt: 'Ga weg, duivel, want dat kun je niet.' Die mens bestaat er niet eens. Ik ken de ruimte, ik ken het Al, maar dát kan ik niet. Dat kan Christus wel Zelf. En ook nog geen meester. Meester Alcar kan dat niet eens, want hij kan de Vierde Kosmische Graad niet in zijn handen nemen, die moet hij eerst verdienen. Maar zo'n prutsgevoel van de aarde zegt tegen een ander, onbenullige mens, onbewuste mens: 'Ik zal jou eens even met de Christus verbinden.' Zou je ze niet. Ja. En dat heeft boeken gelezen? Dat heeft meesters aanvaardt? En toen konden de meesters en de Christus, en de boeken, die kunnen allemaal de 'droedels' krijgen. Zij kunnen het? Hèhèhèhèhè. Nou, laten ze zichzelf maar slaan, ik vind het best. Maar dat zegt op de markt geen vijf cent. Op de markt, meneer, en op de straatstenen van het universum kunt u uw krachten niet eens kwijt. Wel aan onbewusten.

U zegt hier nog ...

Ja, over dat genezen kunnen we wel doorgaan, maar wat heb ik eraan?

"Kan de genezer zichzelf testen?"

Meneer, ja, daar heb je het alweer, honderdduizenden vragen stormen er nu op u af. Kunt gij uzelf niet testen? Weet gij niet dat gij de mens niet met de Christus kunt verbinden, weet u dat niet? En die andere bluf die erbij komt? Waar blijft de nederigheid? U moet waarachtig weten of daar Gene Zijde en de macrokosmos u stuwt en bezielt, dat moet u zien. Ik durf van die macrokosmos geen woord te verklaren als ik die wetten niet heb gezien. U krijgt van mij allemaal wat ik zelf heb gezien. En die zekerheid die krijgt

dan de patiënt.

(Jozef leest verder:) “Als de patiënt na twee uur behandeling doodmoe is en onmiddellijk moet gaan rusten is dat een bewijs dat de magnetiseur niet deugt voor zijn taak?”

Meneer, er zijn honderdduizenden verschijnselen die ik gaf. Ik moest de ene mens naar Scheveningen sturen om hem even het strand te laten zien en dan een half uurtje naar huis. Een half uurtje naar huis, even zitten, en dan weer de straat op. En de ander die liet ik slapen vierentwintig uur achter elkaar. En die kon in drie dagen niet slapen, meneer. In welke graad van gevoel leeft u en wat hebben de stelsels nodig? Is een boek op zichzelf.

Bent u tevreden?

Ik heb hier: “Zeer geachte heer Rulof, dit is de derde lezing die ik bijwoon. Ik heb natuurlijk heel ...”

(Tot de zaal): Is dat die dame die net wegging?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, dat ben ik.’

Wie bent u dan? O, dame. Die dame die was ook een paar keer hier.

“Dit is de derde lezing die ik bijwoon. Ik heb natuurlijk heel veel gemist,” u hebt nog niets gemist, dame, “doch dat hoop ik nog wel in te halen.” Kunt u ook.

U bent hier vanavond voor het eerst? Twee, driemaal? Als u dit waarlijk in alle toestanden, als u dus het gevoel hebt, we hebben het hier over harmonie, over éénzijn, over plichtsbetrachting en hoofd buigen, als u dat allemaal hebt, dame, dan bent u misschien nog vanavond honderdduizenden op de wereld vooruit. U hoeft niemand in te halen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik bedoel dát niet.’

Nee, mevrouw, maar dat zeg ik u maar even, zie.

(Mevrouw in de zaal): ‘...uitgelegd.’

Mevrouw, dat zég ik u maar even. Ze kunnen u wel vertellen over het hiernaams, en als u dat niet gelezen hebt, dat kunnen ze u nog wel, maar uw gevoel zegt meer, als u het hebt, dan al het verklaren van die boeken; want dan bent u het zelf. Ik geef u dat maar even. Ik weet wel wat u bedoelt. U haalt die wijsheid wel in want als u die boeken leest dan bent u al een heel eind, er liggen er straks ... we hebben er negentien en van dit jaar hopen wij het twintigste boek ook in uw handen te leggen. U hebt hier nog ...

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel heb ik nog?

(Meneer in de zaal): ‘Een minuut of drie, vier.’

Een minuut of drie, vier.

Ik heb hier nog: “...in te halen. Over alles wat ik hoorde en gelezen heb, heb ik voor mijn doen diep nagedacht en zou ik u gaarne de volgende, misschien domme,” heb ik godzijdank alweer opgelost want er zijn geen domme

mensen, “domme vragen willen stellen, doch voor mij belangrijke vragen. Misschien bekijk ik het onderstaande verkeerd: God begon aan Zijn schepping door Zich te splitsen, waardoor wij uiteindelijk zijn ontstaan zoals we nu zijn, in handen kregen.” Is dat goed? “Dus zijn wij uit God ontstaan en vertegenwoordigen wij Hem. Dit houdt volgens mijn gevoel dan in dat wij vóór de schepping in God verenigd waren, dus goddelijk. Als wij nu uiteindelijk weer tot God terugkeren en vanzelfsprekend weer goddelijk zullen zijn, zijn we dan niet even ver? Waarom moesten wij dan naar de aarde? God heeft daarmee natuurlijk een bedoeling gehad anders was het niet geschied. Kan het de bedoeling zijn dat wij aan het einde van onze kringloop bewust goddelijk zijn? Waren wij bewust dat wij in God verenigd waren voor de schepping? Wij weten nu niets van onze vorige levens af. Als God eeuwig is, dus geen begin en geen einde, wij uit Hem ontstaan zijn en Hem dus vertegenwoordigen moeten, zijn wij toch ook eeuwig. Is er dan veel bij ons een begin? Waarom werden wij dan uiteindelijk als mensen geschapen, want als wij voor de schepping in God verenigd waren, hoe waren wij dan toen? Ga ik misschien te ver? Ik kan er niet uitkomen.”

Dat begrijp ik.

Dame, ik dank u hartelijk voor deze vragen. Maar ik lees ze u voor, die krijgt u allemaal. In de eerste plaats ‘Een Blik in het Hiernamaals’, ‘Zij die terugkeerden uit de dood’, ‘Geesteszieken’, ‘Het Ontstaan van het Heelal’, en dan gaat u door naar de ‘Grebbeinie’, ‘De Volkeren der Aarde’, en als u dat allemaal hebt gelezen ...

Hebt u die al gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Dame, dan krijg u allemaal antwoorden op uw vragen. Maar als u pas driemaal ... Driemaal bent u hier geweest? Dan maak ik mijn compliment voor u, voor uw denken. U denkt waarachtig goed want uw vragen zijn menselijk scherp. En dat hebben er velen niet. En u hebt nog weinig gelezen ook?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, twee boeken.’

Twee boeken eerst? Dames en heren, u gaat haar maar met uzelf vergelijken, en dan kunt u voelen dat er hier een is die doordenkt. En u krijgt antwoord op de boeken. Hebt u er vanavond een paar mee?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik heb er twee thuis.’

Welke zijn dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maskers en Mensen’.

Ach kind, daar had u niet aan mogen beginnen.

(Tot iemand in de zaal): Hebt u nog ‘Het Ontstaan van het Heelal’, meneer Wim, meneer van Agthoven, hebt u ‘Het Ontstaan van het Heelal’?

Maar kind, neem dan eerst mee ‘Een Blik in het Hiernamaals’ en laat de

‘Maskers en Mensen’ even met rust, want dat zijn kosmische romans. Maar één ding is er nog: u mag ze van mij lezen. Want er zijn mensen die niets van alles weten, die vinden ‘Maskers en Mensen’ enorm, en die zijn ook enorm. Waarom? Omdat onze mensen, die willen dadelijk maar achter die maskers kijken; want die hebben immers een hoop geleerd? Maar deze ‘Maskers en Mensen’, dames en heren, die zijn zó geschreven dat mijn leerlingen, ook al hebben ze zeventigduizend lezingen meegemaakt, die in het begin nog niet begrijpen, daar moeten ze de maskers voor ontleed zien.

Gaat u maar door. Maar lees dan ‘Een Blik in het Hiernamaals’ en de andere boeken.

Nogmaals mijn compliment.

Dames en heren, gaf ik u iets vanavond?

(Zaal): ‘Ja.’

Ik heb nog twee brieven van mevrouw de Visser? Mevrouw de Visser, mag ik daar volgende week mee beginnen, of zal ik eventjes met u naar huis gaan en het even afmaken, dan slaapt u even ... Volgende week maar, vindt u niet?

Dames en heren, ik dank u voor uw welwillende aandacht, en ...

(Zaal): ‘Tot de volgende keer.’

Nee, slaap lekker!

(Er wordt geklapt.)

Slaap lekker.

Donderdagavond 8 mei 1952

Dames en heren, goedenavond.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik ga beginnen met de laatste brief die ik verleden week hier had en niet heb kunnen behandelen. Die gaat over 'Een Blik in het Hiernamaals'.

"Daar, op pagina 113, 'Een Blik in het Hiernamaals', wordt gesproken over de arme hond die men maagsappen afneemt na hongering en daarna inkervingen in de hals. Is het waar dat de mens gebrek aan medicijnen krijgt wanneer men de vivisectie stopzet?"

Mevrouw, het gaat niet om het medicijn direct uit die hond te halen, maar het gaat erom – dat is een beulpartij, u weet, de vivisectie bestaat – maar het gaat de doktoren erom om die proeven te nemen, die de mens zal ontvangen, op het dier.

(Er klinkt hondengejank.) Hier hebt u hem al, ziet u? (gelach) Die heeft zo-even al geroken ... dat is een telepaat, deze hond, hij begint nu al te janken. (geblaf) Ga nu maar, want we slachten je vanavond toch niet. (jank, blaf) Zeg, wil je maken dat je wegkomt. (gelach)

Mevrouw, de mens zegt dat hij telepathisch is ingesteld. Maar zou je dit dier nou niet een zoen geven, een lekker kluijfe. Hij voelt, nee, het is een zij, zij voelt dat er gevaar dreigt, nu gaat ze blaffen. Is dat niet zo? (De hond is weer rustig.) Ik geloof het wel. Want nu gaat ze weer slapen.

(Jozef leest verder:) "Men geeft de mens injecties, die men door het dier heeft opgebouwd."

En nu zegt u hier ... Dat past men dus niet toe op de hond, maar door het dier wil men die serums tot stand brengen, proeven zijn het.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja maar ... die zeiden: Als er geen vivisectie meer was, dan zou ...'

Nee, dat is kletspraat, dus ik verklaar het u al, men heeft de serums opgebouwd, maar niet door slijmvliezen, of sperma, of wat dan ook, of bloed van een hond.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar ik bedoel ...'

Men probeert, men ontdekt, men geeft het dier een injectie om serums, medicijnen op te bouwen voor de mens. Maar dat dier krijgt ... De beulpartijen die zijn nog erg genoeg, maar vroeger, voor twintig jaar terug was het héél erg.

U hebt hier: "Soms krijg ik door uw injecties," mijn injecties, krijgt u van mij ook al injecties? "Soms krijg ik door uw uiteenzettingen," o ja, dat is wel iets anders, hè? "de indruk dat het kind zelf zijn ouders kiest en wel bij elkaar

brengt, dan weer meen ik eruit op te maken dat het door vader of moeder, of door beiden aangetrokken wordt. Hoe is het nu precies?”

Dus u wilt van mij weten: als twee moeders, twee vaders, man en vrouw, broer en zus, meisje en jongen een kind baren, dat de vader dat wil, en de moeder? En nu wilt u weten of die ziel dat is?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, zelf denk ik dat de ziel dat bewerkstelligt ...komt bij de vader en moeder ...’

Ik heb hier verklaard, en zo zijn de wetten: wanneer de mens ...

(Tegen iemand die binnenkomt): Komt u maar binnen. Hier staan stoelen vrij, dame, meneer.

Wanneer de mens tot baren en scheppen begint dan is de ziel die u aantrekt reeds lang bezig om die geboorte te beleven. Het kan dus zijn, en dat is de wet ... Wanneer wij denken ... ‘Wij vragen Onze-Lieve-Heer, of God, een kindje ...’, zegt vader, of moeder; en ze krijgen een kindje, dan gaan ze God danken. Maar dat is al niet meer nodig want die ziel, die reïncarnatie, die wedergeboorte is al klaar, die ziel heeft met hun levens te maken. En niet alleen door karma en oorzaak en gevolg – dat weet u ook, nietwaar? – daar hoef ik niet op in te gaan – maar ook door de natuurwet, de baring van Moeder Natuur. Moeder Natuur heeft ... Hebben wij hier ontleed, dames en heren, nietwaar? Na de oorlog werden er meer jongens dan meisjes geboren, en heb ik hier, op een avond heb ik het natuurinstinct, het natuurbaren, dat de aarde als moeder bezit, ontleed.

Weet u dat nog?

Want wanneer de mens ...

(Tot mensen die binnenkomen): Gaat u binnen, dames, stoelen nog, daar nog twee, hier nog twee.

Wanneer de mens dus denkt dat hij kan zeggen: ‘Ik wil een kindje hebben’, en zij ook, en de moeder ook, dan bent u er glad naast, want dat heeft nog altijd Moeder Aarde in handen. En zodoende werden er in die tijd meer jongens geboren dan meisjes, omdat het vaderschap, schepping, werd uitgeroeid door de laatste oorlog; en hadden wij een stoornis gekregen, een kosmische stoornis tussen vader- en moederschap. Dus de ziel is reeds gereed en komt omdat: zij wil geboren worden. U bént al geboren, nietwaar, u bent op aarde. Maar degene die komen moet ...

En waarom is dat nu, dames en heren? Ik heb u die wetten geestelijk, stofelijk, kosmisch en goddelijk verklaard. En waarom is die ziel tussen leven en dood, dus in de wereld voor de wedergeboorte, nu de scheppende, barend kracht, de wil, de persoonlijkheid om aan een nieuw leven te beginnen? Dat kunt u zien en waarnemen in heel de natuur, aan het kleinste grassprietje kunt u het zien. Vergelijking: u kijkt in de natuur, u wilt vader- en moeder-

schap leren kennen, en u weet niet eens, u ziet niet eens de machtige ... – (tot iemand die binnenkomt): komt u binnen, mevrouw – ... de machtige ontwikkeling die in de natuur plaatsvindt.

Als een zaadje de grond ingaat, dames en heren, wat wil dat zeggen? Als u een klein zaadje in de grond legt, wat wil dat zeggen, voor de mens? Dat is de wereld voor de wedergeboorte. U bent er. Met andere woorden, de vraag die u nu stelt, ik kan onmiddellijk zeggen: neen, u bent het onherroepelijk niet. En waarom niet? In de ganse natuur kunt u dat volgen. De boom, de bloem, en alles dat ruimte krijgt is baring en schepping, jazekeer, is vader- en moederschap en alles.

(Tot iemand die binnenkomt): Komt u binnen.

Maar diezelfde stof als bloem en boom en water heeft reeds de verdichting ondergaan, neemt u ook aan. Dus dat heeft al niets meer te zeggen voor de baring, want die baring is al gebeurd. En dat wat zichzelf al als baring en schepping, als organisme heeft gekregen, kan niet zeggen: 'Ik schep een kind, ik baar een kind', dat heeft die wetten reeds in handen. Dus u kunt door de wetten in de natuur reeds vaststellen, geestelijk-wetenschappelijk kunt u dit antwoord beleven, dat de ziel zeer zeker de enige wet voor de geboorte, de wil en alles in handen heeft, en kan zeggen: ik ben het die geboren wordt bij u, maar niet u door mij, vader, moeder. Is dat niet heel eenvoudig en toch rechtvaardig natuurlijk? Had u er dat ook uitgehaald na al die lezingen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

U ziet het.

(Tot iemand in de zaal): Nee meneer, ik kan duizend jaar met u praten en dan gaan we nog door enkele kernen heen, die worden niet aangeraakt. Maar is dit niet noodzakelijk te zien? En dit is heel natuurlijk, zó is de wet: de ziel dus bepaalt de wedergeboorte. En niet u, u bent slechts het middel. Leuk? Weet u het nu? Mooi.

Nu, dan gaan we verder.

(Mevrouw in de zaal): 'Die eerste vraag ...'

Met die vivisectie?

(Mevrouw in de zaal): 'Het is niet waar wat daar staat ...'

Ik heb u gezegd, dat is kletspraat.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Mooi.

En nu krijgen we hier: "Een wet houdt op te bestaan wanneer wij ons de krachten hebben eigen gemaakt die afstemming vindt op een hogere sfeer. 'Een Blik in het Hiernamaals' deel II, 108."

Een wet houdt op te bestaan wanneer wij ons de krachten hebben eigen gemaakt die afstemming vinden op een hogere sfeer.

“Wat wordt hiermee bedoeld? Het wordt gezegd in verband met het vaststellen van een overgang van de mens – door een geest – het juiste moment van overgaan.”

U hebt nu miljoenen wetten, elke karaktertrek – dat leren ons de meesters – is een wet, is een ruimte, is een sfeer, is een wereld. Wanneer u zegt: ‘Ik ben liefde’, is liefde een wet. Liefde is toch een wet? Als u een pak slaag krijgt van een ander dan is dat toch heus geen liefde, en dan hebt u die wet liefde, dat een sfeer, dat een wereld, dat een persoonlijkheid is, hebt u niet in handen.

Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Bent u harmonisch, lief en rechtvaardig: u hebt afstemming op een sfeer, eerste sfeer, tweede sfeer, door uw leven en al uw karaktertrekken; en nu zijn dat wetten.

Duidelijk?

En nu hébt u die harmonie bereikt, u bént in harmonie met de eerste sfeer, nu is de wet in u, nu is de wet leven voorbij want gij hebt u die wet als ruimte, als liefde, als licht, als leven, als geest eigen gemaakt.

(Mevrouw in de zaal): ‘...houdt op te bestaan ...’

Nu houdt hij op te bestaan. U hoeft er niet meer voor te vechten want die leeft nu onder en in uw hart. U bent het zelf.

Had u er dat niet uitgehaald? Maar is het niet de moeite waard weer, dame? Doodeenvoudig?

God worden wij en we zijn goden. En hebben wij ons God als wet eigen gemaakt, dan is toch de wet weg, want de persoonlijkheid als God en als mens staat voorop. Duidelijk? Nog vragen hierover?

(Meneer in de zaal): ‘...uit de wetten.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Geboren uit de wetten.’

Geboren dóór de wetten. Uit, dan loopt u eruit. Uit het huis, uit het leven. U loopt bij mij weg, meneer. Dóór de wet, dóór de liefde, dóór, dóór.

Is that something?

Klaar, mevrouw?

Had u nog een vraag, meneer?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik had nog twee vragen.’

Ja, ik heb nog meer, dame, maar ik ben nog hier bezig mee.

Had u nog iets? Werkelijk niet?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, op dit gebied niet.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘...dit gebied dan.’

O, op dit gebied. Had u op een ander gebied iets? O, dan houd ik me

aanbevolen.

(Jozef leest verder:) “Een Blik in het Hiernamaals’, pagina 130, daar wordt gesproken over een arme hond,” die had ik al, hè? Dus dat briefje dat is in ene keer hier naar voren gelopen. Heb ik soms wat ... Ja, waarachtig, daar staat nog meer op. “Een Blik in het Hiernamaals’ deel I, 208: Hoelang zullen de gecremeerden, die zelfs in de sferen van licht nog littekens van die verbranding hebben ...” Heb ik dat gezegd?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat staat ...’ (Jozef zegt:) Dat staat ... ja, innerlijk zeker.

“...stellig iets missen, die hinder ondervinden. Hoe wordt dat op den duur opgeheven?”

Maar dan haalt u er niet uit wat erin staat. Als dat (er) werkelijk zo staat, dan heeft meester Alcar een fout gemaakt. Dat moet u nu weten. Als dat zo staat dan kunnen wij momenteel zeggen: ‘Nou meester Alcar, u maakt ook nog fouten.’

(Meneer in de zaal): ‘Dat kan toch niet.’

Maar dat bestaat niet.

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

“Hoelang zullen de gecremeerden, die zelfs in de sferen van licht ...”

Dus we hebben het zo-even over harmonie en licht en wet en alles gehad, en liefde. De mens die geestelijk bewust is, draagt geen littekens, dame, ook niet door crematie, noch door zelfmoord. Dus u moet dat nog eens overlezen. In de eerste sfeer bent u bewust, harmonisch, rechtvaardig, liefdevol; u hebt al de mooie machtige woorden die in ons woordenboek staan, omgezet door geestelijke bewustwording en dan kunt u geen last meer hebben, noch littekens van crematie. Want de crematie, dame, waar leeft die nu? Hebt u dat gelezen in ‘Een Blik in het Hiernamaals’ over crematie? Weet u waar die littekens nu leven, meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Op aarde.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Op aarde.’

Hij zegt: op aarde.

En u, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘In de duistere sferen, want iemand die ...’

Hèhèhèhè, nee dame, dat is ook weer ...

Daar zitten nu mijn leerlingen. U moest het allemaal weten. Nu is het een schande dat u dat niet weet.

Wie weet het nu?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Innerlijk.'

Kijk eens, dat is een kind, die is twee keer hier geweest, die heeft verleden week ook die machtige vragen gesteld. Er zijn adepten, hebben zevenhonderd lezingen meegemaakt, en zijn er nog glad naast. En deze dame zegt: innerlijk. Want de crematie *is* innerlijk, die is niet uiterlijk, want de geest is onbewust. Kan de stof die helemaal verbrand is, kan de geest verbrand zijn? Maar die innerlijke smart doordat de geest als persoonlijkheid niet bewust is.

Mijn compliment, mevrouw. U kunt goed denken. Dat is toch strak.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja maar, meneer Rulof, ik wou dat ook zeggen: de mens die werkelijk een afstemming hebben op de eerste sfeer, en dan wordt zijn lichaam verbrand, die staat er al naast.'

Maar dan had u het ook ...

(Mevrouw in de zaal): 'Die heeft geen last van die verbranding.'

Maar dan had u het ook moeten weten. Dan moet u het ook zeggen.

Innerlijk. De mens draagt de littekens ... Als u onder de eerste sfeer bent, dan ziet u, dan bent u ook ... Als u het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) hebt beleefd ... We hebben daar zwarte astrale wezens, bruin.

Kan dat, dame?

(Zaal): 'Nee.'

Kan dat? Kunnen ze daar zwart zijn, wit en bruin?

(Zaal): 'Nee.'

Neen, zeggen ze. Van mij hebben ze gehoord 'neen', en ik zeg nu: ja, dat is mogelijk. (gelach) Ha, daar hebben we het weer. Wanneer gij nog onbewust zijt, dame, kunt gij dan dadelijk uw zwart en bruin ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) ...

(Tot iemand in de zaal): Wat is daar? Is daar iemand niet goed?

(Zaal): 'Ja.'

Wilt u een beetje water hebben, dame? Een klein slijkje van mij? Het is kersvers. Alstublieft.

(Tot iemand): Meneer, geef mij *dát* maar.

Wanneer u van de aarde komt, u bent zwart en u gaat door, want u hoeft ... U weet: als u uit het oerwoud komt dan moet u de lichamen beleven als organisme, zeven graden moet u beleven, en dan komt u naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En de kleurlingen dat zijn ook ... En de Chinezen en de Jappen, die moeten allemaal ... die hebben hun organisme bereikt. Maar de zwarten die het hoogste organisme al hebben beleefd, en in dit leven hebben goedge maakt, als die sterven, dan is de kleur van hun persoonlijkheid, hun lichamelijke afstemming verdwenen.

Maar wanneer de mens de eerste sfeer ... Nu komt het. U hebt allemaal

gelijk hoor, maar nou moet u even doordenken, dan krijg ik weer even gelijk. Maar wanneer u geen bewustzijn hebt voor de eerste sfeer, dan kunt u zomaar dat zwarte kleedje niet loslaten. U moet dus aan Gene Zijde een loutering ondergaan, die is in de eerste plaats lichamelijk, en dan krijgt u hem natuurlijk geestelijk; en langzaamaan lost die zwarte kleur van uw huid op en dan krijgt u de kosmische afstemming, de huidskleur die u als geestelijk bewust kind, als man en vrouw, bezit en draagt.

(Wat gestommel in de zaal, Jozef zegt): Het is hier nogal een beetje benauwd, dame. Vooral wanneer we ver weg gaan, meneer.

(Jozef gaat weer verder.) Voelt u dit, dames en heren? Dus wanneer de mens niet bewust is ... dat slaat niet alleen op crematie, dat slaat niet alleen op zelfmoord, u kunt duizenden dingen beleven: door een ongeluk of wat dan ook, een bewuste ophanging, bij wijze van spreken, kunt u zich vernietigen; maar naarmate gij gevoel en bewustzijn, liefde bezit, komt u naar de kosmische afstemming voor uw menselijk gewaadje aan Gene Zijde. Is dat duidelijk? Heb ik gelijk?

Dus tot zover.

En daarna, dame, krijgt u vanzelfsprekend ... Als de mens geestelijk bewust is dan zijn er geen littekens, en dan is er van zwart, bruin en blank geen sprake, want het geestelijke gewaad is miljoenvoudig. De mens uit de eerste sfeer die kunt u al bijna niet meer ontleden als u zijn huidskleur ziet. En nu de tweede sfeer, de derde. Ik heb de mens in het Al gezien met zijn handjes en zijn huidskleur. Ik was drie keer in het Al en daar heb ik de mens gezien; als u die huidskleur ziet dan ziet u in die huid, in dat vlees ziet u de ganse schepping. De ogen van een mens aan Gene Zijde uit de eerste sfeer, dame, die stralen u liefdevol tegemoet, tweede sfeer, derde sfeer.

Wel? Heren? Dames?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Toen u sprak over die eerste sfeer, zo over de littekens van de verbranding, de crematie', ja, 'dat ging door mij heen: dat kan niet', nee, 'dat we die daar hebben, vandaar dat ik er ook geen antwoord op kan geven.'

Maar wat hebben ze wel?

(Meneer in de zaal): 'Ik dacht wel: wanneer je in de eerste sfeer bent dan zal je toch wel al die dingen die je in je levens hebt ervaren kwijt moeten zijn.'

Ja, natuurlijk. Nu hebt u al, u hebt geestelijke littekens ... Ja, u hebt wel geestelijke littekens, maar dan zijn het littekens van hartstocht en geweld. Ik heb u gesproken dat ik mensen heb gezien met lipjes, daar kon je de halve aarde op leggen, op die lipjes, want ze kusten de hele wereld: hartstocht.

Een jatter, nietwaar, een dief; meneer, dat zijn geen handen meer, dat zijn klauwen.

Dante was er dichtbij, Gustav Doré die voor Dante de foto's (tekeningen) heeft gemaakt, met mensen met open buiken ... Och meneer ... Ik heb u honderdmaal verteld, als meester Alcar het boek had moeten schrijven zoals de mens in de duisternis is in zijn hartstocht en geweld; meneer, dat boek had u niet meer gelezen. U had uw hele leven lang nachtmerries gehad. Maar is dat dan niet waar, als wij hier van die streken hebben dat wij het ook zo werkelijk bezitten?

(Tot iemand in de zaal): Kunt u mij verstaan, dame?

Jammer, hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet alles.'

Niet alles. (Jozef gaat wat harder praten.) Zal ik een beetje hard schreeuwen vanavond?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, zo wel.'

Nu, dat weten wij nu ook. En die wet hebben wij nu eindelijk behandeld.

Ik heb hier: "Soms krijg ik door uw interess ...," dat heb ik ook al gekregen, "door uw uiteenzetting de indruk dat het kind" ... heb ik ook beantwoord. "Daar was gesproken over een arme hond," heb ik ook.

En nu hebben we hier: "Van de mensen weten wij hoe de disharmonie is ontstaan," van de mensen, "is het ook bekend hoe dat bij de dieren is?"

Bij de dieren is er geen disharmonie, dame. En bij de mensen is er ook geen disharmonie. (gelach) En de mens heeft ook geen zonde, dame. De mens kan geen zonde doen. De mens moordt, dieft, brandsticht en gaat door de wereld heen, en beleeft een onderwereld, en toch is er geen kwaad. Er is geen kwaad op de aarde. Wat druisen wij tegen dat alles in. Er is alleen evolutie. Voor God is er geen haat, geen kletspraat, geen roddel, er zijn voor God ook geen ziekten; maar wij lopen ermee. God heeft geen haat, geen ziekten, geen afbraak, geen dieverij geschapen. Disharmonie bestaat er immers niet onder mannen en vrouwen?

(geroezemoes) Hèhè, wat een engeltjes hebben we hier zitten. (gelach) Wij mannen en vrouwen hebben nog ... (Er wordt hartelijk gelachen.)

Wat zegt ... Is hij weer aan het lachen, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Piet Hein?'

Is Piet Hein weer bezig?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb de hele week naar de zilveren vloot gezocht.'

Hebt u de hele week naar de zilveren vloot gezocht?

Wij mannen en vrouwen hebben nog nooit eens verkeerd van elkaar gedacht. Let maar op morgen, en u kunt kwaad doen, dan zegt u maar: 'Jozef zegt: 'Er is geen disharmonie, wat ik deed is goed.'"

Jazeker. (gelach) Maar dan halen wij u bij uw oren erbij en we zullen u bewijzen dat het toch niet zo moet. Dan zegt de vrouw tegen u, meneer: 'Kijk eens buiten, aan de deur staat 'Ken U Zelfen'

Mijn broer die kwam vanavond hier mee, Hendrik die zegt: 'Als ik in Amerika terug ben dan zeg ik tegen de Amerikanen: 'Ik ben in het huis geweest waar Socrates heeft gewoond.' (Er wordt hartelijk gelachen) Hij zegt: 'Hier woont Socrates.'

Ik zeg: 'Dat is van Socrates.'

Toen zegt hij: 'Heeft die hier gewoond?' (gelach)

Toen zeg ik: 'Yes Hendrik. Vertel het maar in Amerika, dan lachen ze nog.'

Ze geloven het ook. Je kunt toch gerust zeggen dat wij in Holland ook een Socrates hebben? Dan nemen we ... O nee, u bent Piet Hein. Maar we hebben ook nog wel andere Socratessen.

Nou dame, ik ga weer door. Waar hadden wij het ook alweer over, dame?

(Meneer in de zaal): 'De littekens.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De littekens.'

Nee meneer, we hadden het helemaal niet meer over die littekens, we waren al veel verder.

(Tot mensen die binnenkomen): Dame, gaat u maar zitten, hier is een mooi plaatsje. O nee, die zitten daar altijd in het hoekje.

(Jozef leest verder:) "Daar wordt gesproken over een arme hond ... Soms krijg ik door uiteenzettingen de indruk dat het kind zelf de ouders uitkiest," ziet u wel, ik moet van voren af aan beginnen.

"Van de mensen weten wij hoe disharmonie is ontstaan," en nu wilt u weten, "is het ook bekend hoe dat bij de dieren is? Zij zijn onder andere hebzuchtig en onverdraagzaam." Is dat zo, dame? Een tijger is toch wel verdraagzaam? Een echte wilde leeuw, dame, die luistert toch wel naar de mens? Wat zou u denken van een heerlijke slang, een wilde cobra? "Al ligt er bijvoorbeeld nog zoveel eten, toch jaagt de ene vogel de andere weg."

Dames en heren, dat doet de mens ook, maar de mens die zorgt alleen door zijn denken en voelen voor maatschappij en die en die dingen ... en is de mens precies als het dier. Maar wat wil dat nu eigenlijk zeggen, dame, wat u in het dier ziet en vergelijkt met de mens? Want toen wij ... Ik zal u maar helpen, weet u het?

(Mevrouw in de zaal): '...in zijn afstemming.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In zijn graad van afstemming.'

In zijn graad van afstemming.

(Mevrouw in de zaal): 'Het ene dier staat toch hoger als het andere.'

Het ene dier staat hoger als het andere.

Er zijn dieren die doen het helemaal niet want die komen zelfs voor een ander dier ...

Neemt u een koekoek, die legt een eitje in een ander zijn nestje, en dan jaagt dat jong van die koekoek jaagt die jongen nog het nest uit. Omdat hij weet, die is nog zo jong, net geboren, twee dagen oud, en dan gaan de eigen jongen van dat andere vogeltje ... die jaagt hij het nest uit, en dan moet dat ... Ik heb daar verleden foto's gezien, en lag meneer daarzo, was hij doodmoe, want hij had er twee uitgewerkt. En dan komt dat kleine vogeltje, en dan is die knaap al zo groot, en dat voert maar. Want die weet van tevoren al, twee dagen oud, weet dat kreng dat hij straks honger lijdt als *díé* er nog zijn. Hoe bestaat het? Instinct. Dat wil ik u vertellen. Dame: instinct.

Toen wij in het oerwoud waren en wij ons eten en drinken kregen daar en het opperhoofd het niet eerlijk verdeelde – maar dat gebeurt nu nog, hoor – toen hebben we daar de helft weggenomen en daar de helft genomen, want in die zwarte lichamen hadden we dierlijke honger. En daar is het al gebeurd. Volgens de graden van het instinct. De mens heeft ook een instinct. De mens had een zuiver instinct toen wij nog in het oerwoud leefden. Maar toen wij aan een maatschappij gingen beginnen, aan die opbouw, hebben wij het natuurlijke instinct versnipperd. Heel de natuur is telepathisch ingesteld. En omdat in de natuur maar één wet is: zie dat je eten krijgt, en waar het vandaan komt komt het vandaan ... Daar dient het ene leven het andere.

En toen wij nog in het oerwoud waren, dames en heren ... Dat hebben we ook weleens heerlijk beleefd hier 's avonds, we hebben toch weleens een lekkere man gekookt hier, nietwaar? We hebben met elkaar uitgemaakt welk vlees het lekkerste was. Dat is waar, dame. Want we waren allemaal kannibalen. Iemand die zei: 'Ik hield altijd van dat duimpje, dat was lekker.'

Ik zeg: 'Ja.' Ik zeg: 'Zo'n schouderblaadje ook niet gek.'

Maar we hebben aan kannibalisme gedaan, en toen aten wij ook de mens. Dus het instinct eet naarmate dat dier op voedsel en het eigen leven is ingesteld, maar komt het hoger en hoger en hoger, gaat dat leven veranderen. Dus de natuur in de allereerste graad grijpt – dat is het doodeenvoudige natuurlijke instinct – en dat grijpt en eet en drinkt, en dat blijft doorgaan totdat al die diersoorten zijn opgelost.

Wat krijgen we dan, dame?

(De dame zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'De Gevleugelden.'

Ja, ja, we krijgen dan de gevleugelde soort, maar dan zijn we er nog niet. Ik heb vanmiddag nog een half uur naar de duiven gekeken, maar dat zijn

eigenlijk, dat zijn fijne diertjes, maar dat zijn ook maar satans. Als je ziet ... Die trekken zich nergens niks vanaan, dame. Die pikken de een, als ze maar een korreltje willen krijgen dan zit dat andere vogeltje weer op het dak. Maar ik heb nu geleerd: dat is een verschrikkelijke toestand in die mooie duivenwereld nog. Ik zeg tegen mijn broer: 'Moet je eens kijken, dat was zijn vrouwtje', ik zeg, 'en nu houdt papa het met zijn eigen dochter.' Ja, en de oude, de grootmoeder nu ... Die man die heeft plagiaat gespeeld, dat is meer dan bar. En dan gaat de oude, die gaat koeren en dan krijgen ze een eitje. Hij heeft háár lief, maar die oude van vroeger, die mag papa nu achterna vliegen, want de dochter die gaat voor.

Wat zou u dáárvan denken, dame? Als we díé vraag eens gingen stellen. En nu houdt papa het heerlijk ... want dat is, een grote flinke meid is het, zo, een kropper, en ze is lekker donker en flink en: 'Vwroe, vwroe', ze kan het goed; en papa gaat heerlijk met zijn eigen kind vliegen en is een nestje aan het maken.

(Een meneer zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De Ark van Noach.'

Ja. Weet u wat wij vroeger gedaan hebben in het oerwoud? Mevrouw, laten we het maar niet meer ophalen want dan ... Laten we het maar niet meer ophalen want dan zijn we nog niet gelukkig. Nee mevrouw. U bent tevreden zeker, want ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar het ging niet alleen over die hebzucht ...'

Ach mevrouw, nu krijgt u het afmaken. Het laatste is, daarom neem ik het laatste maar: we hebben in het oerwoud elkaar als mens opgegeten. 's Avonds om zes uur kwam het opperhoofd naar een van ons vijven en dan moesten we de heuvel over om zo'n halve andere, 'en altijd de vetste', zegt hij, moesten we over de berg halen, en ja, dan hadden we 's avonds een lekker boutje, en 's morgens soep.

Als ik dat nu al als voorbeeld neem, waar blijft dan nog onverdraagzaamheid, neem me niet kwalijk? Ik neem maar dadelijk het onderste uit de kan.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar u blijft bij de mens, ik was bij het dier.'

Ja, maar u vroeg mij naar het dier en dan naar de mens. Als de mens al zo is, en het dier is niet zo ... Ik neem het allerergste, en dan moet u zelf maar even doordenken, want dan moet ik tien boeken schrijven.

Is dat zo?

Ziet u, daarom zeg ik, wij hebben elkaar gekookt, gebraden, gerookt. Ja, dat was er ook bij, meneer Götte. We hebben elkaar dat aangedaan: wij wisten niet beter. Wij hebben gedaan, precies wat het dier deed. Waar blijft dan nog behagelijkheid, liefde? En als het toch om de liefde gaat, dame ...

Nu wilt u daarop doorgaan, ja, dan kunt u nog honderd vragen stellen. Wilt u hier de wetten ontleden dan is het dier veel hoger in de liefde als de mens. Dan staat het dier, dan beleeft het dier weer, door het instinct beleeft het dier aanhankelijkheid, volgzzaamheid, een gevecht op leven en dood om het eigen leven in te zetten.

Ik heb eens een reiziger gehoord die zegt: 'Ja', zegt hij, 'de man leeuw die doet niets, maar moeder leeuw die gaat elke morgen de deur uit, en dan gaat ze boodschappen doen, dan komt ze met zo'n klein reetje thuis.' Dat is waar. Dus de moeder gaat uit boodschappen doen. En dan komt er eten. Eten zich zat, komen de roofvogels weer, maken het op, en zo gaat het maar door. Dat is er allemaal.

Maar wanneer het om liefde gaat, dame – heb ik u het verleden niet verteld – dan halen wij het niet eens bij de dieren in het oerwoud.

Een gorilla verleden, een verhaal: een man in Amerika die gaat het oerwoud in, hij was een bokser, en nou heet hij gorilla-Jimmy. Hij vangt alleen maar gorilla's. En dat is een familie. Dat is de hoogste familie in het dierlijke leven. Moet u eens in Rotterdam ... daar zitten ook een paar gorilla's; als u er lang voor zit en die gorilla die zit zo, en dan gaat hij maar weer terug, dan ziet u zichzelf. En dat kijkt maar.

Eerst werd het mannetje met een net gevangen en dan kon dat mannetje niet meer vooruit, noch voor- of achteruit, en dan ging hij zich op de borst slaan van angst, want hij denkt: Ik kan niet meer voor- of achteruit; en dan begon hij te janken en dan schoten ze hem met een pijltje, dat doen de pygmeeën, en dan lag hij daar.

'Dat vrouwtje', zegt die man, 'de moeder met twee kinderen erbij, die moeder die kërmt en schreit', hij zegt: 'je hart draait om.' Dat duurt maanden voordat die moeder zich dood heeft geschreid.

'En dan zitten ze in een dierentuin', zegt hij, 'en dan zijn ze volkomen groggy.' Doodgemarteld. 'Een gorilla treurt zijn hele leven lang als u dat mensje uit elkaar haalt, die mens uit elkaar trekt', zegt die dokter die dat behandelde. Hij zegt: 'Het is afgrijselijk om een gorilla-familie, een huisgezin, uit elkaar te trekken.'

En die man krijgt \$ 6.000,- voor een gorilla-vrouwtje.

En dan zitten ze daar in de dierentuinen, en dan ziet u alleen maar de elendige schoftige streek van de mens. En dat dier schreit dag en nacht, omdat dat dier het hoogste bewustzijn heeft voor de dierlijke graad.

Want men zegt immers: 'De aap is net als de mens.' Darwin.

'Dat zou je wel willen, Darwin!'

Maar hij heeft het schaduwbeeld van de liefde, het schaduwbeeld van de liefde van de mens, maar nu 100 procent heilig en natuurlijk volgens de na-

tuur. Maar de mens is versnipperd, de mens heeft geen liefde, de mens kletst, praat, roddelt, denkt slecht van de mens. Een gorilla, dame, meneer, is er niet eens toe in staat. Wilt u wat van elkaar leren: wij moeten weer terug naar het oerwoud want wij hebben ons natuurlijk instinct van God versnipperd, verkracht, verroddeld en verdieft. Dat hebben wij gedaan.

Moet u nog meer?

Ga maar naar Rotterdam, dame, dan ziet u zichzelf.

Ja, ik heb het niet tegen u allemaal; tegen die dame. Maar de heren kunnen ook gaan, want ...

Ik heb hier: “Door het lezen van uw boeken en de honderden lezingen mogen we toch wel zeggen dat we een heel klein beetje zijn gaan denken. Zelf lees ik heel graag ‘Jeus van moeder Crisje II’. Dit boek spreekt tot mijn leven, en komt er van alles naar boven. Goed en kwaad, maar ook blijdschap, medeleven, begrijpen, verdriet, noem maar op. Die boeken bezitten alles, en dan vraagt een mens zich af: Wie ben ik toch? Wanneer ben ik mezelf? Als je jezelf bent, dan ben je toch nog niet in harmonie?”

Nee, om de drommel niet. Want je kunt jezelf ook wel zijn en dan doen we een moord, waar of niet?

“Wij hebben alles in ons, maar is het juist daarom dat wij zo vaak tegen de grond slaan? Ik kan zo wel doorgaan, meneer Rulof. ‘Leert uzelf kennen’, zegt het bewuste kind van al het leven. Als wij mensen zeggen: Ik doe dit of dat, is dat dan op dit ogenblik de persoonlijkheid? Maar hoeveel persoonlijkheden zijn wij dan, meneer Rulof? Ik vraag dit alles omdat ik leren wil. Verder, mijn dank.”

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Van mij, meneer Rulof.’

Van u? Meneer de Jong, als u met mensen omgaat en u vraagt iets beleefd, en ze zeggen (Jozef schreeuwt): ‘Vwèhuhuh, kun je niet uitkijken?’ dan schrikt u zich een beroerte, niet? Maar de mens denkt daar niet eens aan. Wanneer u dat zegt ... Wilt u in de eerste sfeer komen, dan zegt de andere mens niet tegen u – ik weet: u bent heel gevoelig – dan zegt de mens niet tegen u: ‘Hauwauwau.’ Die zeggen: ‘Wat zei je, kind?’

Er zijn mensen die staan daarginds, die zeggen iets. En hier staat degene die dat horen moet. Die staan te praten, en praten zo. En ze denkt: O, dat horen ze daarginds wel. Maar die andere die hoort niets. Dan komt die andere naar buiten en zegt: ‘Ben je nu helemaal dol, ik roep al viermaal.’

‘God’, zegt die andere, ‘maar, mijn lieve god, ik heb je niet gehoord.’

‘Ja, ja. Ja, maar dat gebeurt me ook maar één keer.’

Nou, dat gebeurt maar één keer? Nu, dat gebeurt dagelijks, meneer.

Verleden sta ik daar voor mensen. Ik zeg: ‘Ach, ach, ach.’ Wilt u weten wat

ik had gedaan, of een ander? Als u daar half in Scheveningen bent, meneer, dan moet ik de moeite gaan doen áls ik u tenminste iets wil vertellen. Ik zeg: 'Meneer ...'

Eh, ja, dan moet u het niet zo doen als ik. Als je naar de voorkamer gaat en zeggen: 'De melk kookt over.' En ik stond er met de neus bij. Dan ben je natuurlijk fout. Maar ik was aan het dromen.

Nee, zelfbewust, dan zeg je: 'Wat is er? Wat had je?' 'Zeg kind, hoor eens even, ik dacht zo-even aan dat en dat en dat, wat denk jij?' Wanneer wij geen grondelijk fundamenteel bezitten voor beleefdheid voor elkaar; meneer, mevrouw, wanneer wilt u aan geluk beginnen?

Wanneer ik zeg: 'Zó is het', en je hebt mij leren kennen, en de ander, ze zijn waar, dan is dat woord een wet. Aanvaard ik. Maar nu ga ik zelf haar venijn, haar valsheid, haar bedrog zien. Ja, wat nu? Nu ga ik zien de nonchalantigheid, ik ga het gemene waarnemen in de mens. Ja, dan hoef ik niets meer te vragen, en dan hoef ik al niets meer te zeggen, want ik heb met leugen en bedrog te maken. En als er dat nu niet uitkomt, meneer, als man, en vrouw, komt u nooit, nooit, nooit verder. Dan staat u op een dood punt.

Is dat zo?

Waarom snauwt de mens, waarom trapt de mens? Omdat de mens nog niet wil. Men zegt: De mens kán niet. Neen, dat bestáát ook niet, hij kan het ook nog niet. Maar de wil is er ook niet. Want wanneer wij elkaar zeggen: wij houden van elkaar, broers of zusters ... Ik heb hier op een avond verteld, ik zeg: Als mijn broer niet wil, en ik zou mijn broer hier hebben staan, en hij wil niet, en ik zeg: 'Ja, maar zó is het', dan moet hij uitmaken, eerst uitvinden of ik waarheid heb; en heb ik waar en hij vertikt het, nou, voor mijn part zakt hij de grond in. Ik heb Gene Zijde leren kennen, de kosmos leren kennen, bloed zegt aan Gene Zijde niets meer, en familie zegt niets meer, en vaderschap en moederschap zegt niets meer, want we komen tot universele eenheid in de liefde. Is dat niet zo? Dus als hij zich van kant wil maken, dan vraag ik hem: 'Wil je touw hebben of gas?' Hè?

'Is dat effe hard.' En dan word ik uitgescholden. 'Is dat even een kreng, die vraagt mij daar of ik me met gas van kant wil maken.'

Ik zeg: 'Meneer, verdrink je maar.'

Dat hebben ze mij trouwens ook weleens verteld, hoor. Ik wilde me eens van kant maken, en ik ging al erg tekeer, toen zegt hij: 'Nou, verzuip je toch.' Maar toen deed ik het ook niet. En h́j doet het ook niet.

Maar als we doorgaan om elkaar niet te aanvaarden en niet te begrijpen en we willen niet, dan kun je alleen tot dit komen en zeggen: 'Die mens is nog niet zover.' Want om zoiets te overwinnen, meneer, en dat weet u allemaal, dat is heus niet eenvoudig, daar heb je een gevecht voor te leveren op leven en

dood. En als u dan geslagen wordt en getrapt, u moet het maar aanvaarden, want achter de kist is het voorbij. En hier is het al voorbij.

Meester Zelanus gaf van de week ... Een mooie vraag. Mensen stellen mooie vragen in Amsterdam, daar zegt een dame – daar hebt u zoiets, en u hebt het hele woordenboek weer voor u –: ‘Wat is verlangen? Mag ik verlangen?’

Verlangt u, dame? De mens verlangt naar harmonie, rechtvaardigheid, bezit. Goed. ‘Wórd het’, zegt meester Zelanus, ‘en u bént het.’ Wilt u liefde? ‘Ik verlang naar een klein beetje liefde.’ Wéés liefde, en u bént het, u hébt het.

Iemand die zei tegen mij: ‘Ze moesten eens weten wie ik ben!’ Meester Zelanus nam het over, hij zegt: ‘Bewijs het mij en wij zien u.’ Ja, maar dat ging niet, hè? ‘Ze moesten eens weten wie ik vanbinnen ben.’ Kletspraat, mevrouw. Bewijs het, meneer. Als u zegt: ‘Ach, ik word zo geslagen en getrapt’, dan bént u nog geen liefde want die liefheeft laat zich niet slaan en niet trappen.

Dames en heren, hebt u ‘Zij die terugkeerden uit de dood’ gelezen? Meneer, wat wilt u nu nog? Ga toch Gerhard de koetsier na. Die jongen hebben wij hier gekend. Ik heb hem verleden week nog gezien. Ik zeg: ‘Gerhard, wat sta je er best op.’

Hij zegt: ‘Ik ben nog net zo bezig.’

Ik zeg: ‘Jij wordt wat, je bent al wat.’

Maar wanneer je in de duisternis, wanneer je in die narigheid, in die ellende, in die afbraak, in die hellen ... Dat zijn heus geen hemelen, want u krijgt daar de ergste hartstocht te beleven die er op aarde is, op aarde kunt u zich zo niet eens uitleven, zo zijn die mensen daar. En dacht u dan, meneer, als men u daar van achteren en van links en van rechts een oog uitsteekt, en een been uitrukt ... Wilt u dan kwaad worden? Dan ben je al weg, dan hebben ze kans op u. Dus u moet zo bewust die mensen in de ogen kijken en dan mogen ze daar zo’n scherp dingetje inzetten en dan draaien ze het licht om, dan draaien ze die ogen uit uw hoofd, en als u nu even boos wordt dan heeft dat mes contact met uw oog, innerlijk oog; en u kijkt daar ook. Maar indien je liefde blijft bezitten, u bént liefde, meneer, dan gaat dat mes zo door uw ogen heen; en het vlees, het licht van uw ogen is niet te vernietigen.

Wanneer een mens tot mij zegt: ‘Gij trapt mij de deur uit als een bedelaar’, en ik dácht er niet eens aan en ik wil dat niet, dan is degene bewust een bedelaar, dame; maar ik niet. En dan moet ik al oppassen, meneer en mevrouw. Wanneer de mens zegt: ‘Ze jagen me daar weg als een bedelaar, ik word de deur uitgetrapt als een bedelaar’, en de mens is zich van niets bewust, dan ben ik het niet, want ik sta naast de Christus, maar dan moet ik oppassen want hier staat valsheid in gedachten naast mij. Is dat zo?

Er zijn mensen die werden bij mensen ontvangen. En die mensen bedoelden het goed en die gaven alles. En ze stonden op straat, en toen zeiden ze: ‘Heb jij dat rot eten ook opgemaakt?’

En toen zeiden de anderen die het later hoorden: ‘Ze moesten eens weten dat we zelf de hele dag en in vierentwintig uur niet hadden gegeten om het hun te schenken.’ Toen werden ze nog uitgekafferd, door die droge aardappeltjes die zij hadden moeten eten voor hunzelf, maar die zij aan die andere mensen gaven, en dat was ‘rot eten’. Ga maar door.

Wat moeten wij nog verliezen, wil de mens – daar gaat het u om – wat moeten wij nog maken van onszelf om eindelijk zover te komen totdat we zeggen: ‘Elk woord van de mens’, indien u de mens waarlijk ontmoet en die aan zichzelf en de medemens begonnen is, ‘elke gedachte van die mensen is goed. Hoe de mens ook praat, alles is goed.’

Er zijn geen slechte mensen op de wereld. Er zijn geen mensen met haat. Maar als u bij mij komt en u zegt tegen mij: ‘U behandelt mij als een bedelaar’, en ik heb dat helemaal niet gewild, en u begrijpt mij en de wereld niet, dan bent u de onbewuste, dan slaat u zichzelf.

Is dat waar of niet, Piet Hein?

(Meneer in de zaal): ‘Jawel.’ (gelach)

Ja, meneer, meneer heet niet Piet Hein, hoor.

Nietwaar, meneer, u heet toch geen Piet Hein?

(Meneer in de zaal): ‘Ik geloof het niet.’

Nee, ik geloof het ook niet.

Meneer de Jong, ik kan er wel op doorgaan, maar hebt u zelf nog vragen? Ik kan er een lezing van maken. Ik kan u honderdduizend voorbeelden geven. Als een mens mij niet aanvaarden wil ... Ik zeg: ‘Hierzo, ik meen het uit de grond van mijn hart.’

‘Pfuh, ja, nou ja, geloof jij het? Klets, die vent is gek, die vrouw is gek.’

Ja, wat moeten wij dan doen?

Begin eindelijk om de mens te aanvaarden. De mens vertikt het, de mens doet het niet. U kunt alles geven. Geld, bezit heeft geen betekenis meer. Als de mens een ander mens gelooft en het gaat over afbraak en vernietiging – waar of niet? – meneer, dan kunt u ...

Onze-Lieve-Heer stond voor Caïphas en Pilatus, en toen zeiden ze: ‘Ja, ze hebben dit verteld. Is dat zo? Geef bewijzen.’

Dacht je nu dat Christus tegenover Pilatus gaat staan en Caïphas en zeggen: ‘Ja, maar dat heb Ik niet gezegd?’

Mevrouw, er is niets aan te doen. Hoe wilt u tegen dat kwaad op? Hoe wilt u dat kwaad, dat verkeerde, satanische denken overtuigen dat u dat niet hebt gezegd en niet hebt gedaan? Meneer, dat kunt u niet. Dus de bewuste mens,

meneer, die zwijgt. Maar de bewuste mens als man en vrouw die blijft het leven liefhebben. Maar die doet niets. Die zegt niets.

Er is in de jaren zoveel over mijn kop gegaan, dames en heren, heb je mij ooit zoiets van een mens horen zeggen? Meneer, dan was ik weg. De mens weet niet ... Als u mij u uit hoort kafferen – Piet Hein; laten wij het dan met elkaar hebben vanavond, wij kennen elkaar al een tijd – als ik u ga uitkafferen en u zegt: ‘Nou, dat vind ik niet leuk van Jozef’, dan moet u nog gaan denken: Zou hij het menen? Want een mens mag toch weleens een klein steekje opzetten met een pluimpje die ergens heenzwaait?

(Het blijft stil.)

Ja dames. Wat zegt Frederik van Eeden? Trek toch eens een paar heerlijke sandaaltjes aan, ook al zijn ze twee kilometer te groot. Loop dan toch eens een keer achteruit voorwaarts, en loop met de rug naar de zon en zeg: ‘O, wat is die maan lekker vanavond.’ Koer eens voor een ander. Maar de mensen willen niet voor een ander koeren. U moet nooit beginnen, meneer, ook al krijgt u het pak slaag. U moet zeggen: ‘Fijn, heerlijk.’

Weet u hoe ik het heb geleerd? Er waren mensen die dachten mij te kunnen krijgen. Ik denk: Als jij een fout doet, en jij zegt iets vies of lelijks van mij, zet ik er iets moois en iets leuks tegen. En wat gebeurde er nu, meneer? Dat heb ik meegemaakt, meneer, dat heeft meester Alcar mij (laten) zien, hij zegt: ‘Zo zijn de sferen van licht gebouwd.’ Een mens die mij slaat; zet ik er dadelijk iets leuks tegenover. De mens zakt en ik stijg. Ik kreeg een tempel, en een ruimte; en een mens, die andere die ging slaan en trappen, ging de grond in. Ik heb hem aan de andere kant van de aarde terug moeten vinden, maar onder de grond, hij komt er niet meer uit.

Als de mens u iets doet ... dan zegt de Christus: ‘Gij zegt het.’

Als je waarlijk met een mens wilt spreken, dame, waarom gaat ge niet naar hem toe, en gaat ge rustig op een bankje zitten in de natuur of in zijn huis, en vertel hem wat op uw hart ligt? Maar waarom doet u dat op straat? De mens spreekt altijd op straat over de ander en nooit in zijn aangezicht: durven ze niet. Dat durven ze niet, meneer. Nietwaar, meneer? Durft hij niet.

De mens luistert ook altijd, meneer, naar roddel, afbraak; nooit naar het goede. Er is nog nooit iemand geweest in deze wereld ... Socrates is een ploert; voor de mensheid, want ze hebben hem vergiftigd. En alles wat er voor opbouw is ... En de mens wordt niet begrepen, meneer. Dat wordt eerst geslagen en getrapt. Waarom? Omdat dit het mooie is om te ontwaken. De mens moet evolueren. Er is nog geen geestelijk bewustzijn.

Maar wanneer ik één dingetje ... wanneer Christus maar één ding had gezegd, Hij had ze maar even scherp aangekeken, zo, met werkelijk vanbinnen een beetje boosheid, dan was Zijn goddelijke ruimte verduisterd.

En als wij dat doen, en we krijgen een klap en we krijgen slaag, en we nemen de klomp en we slaan terug, meneer, dan is er geen winst, integendeel, u slaat zichzelf uit het paradijs.

‘Als er mij één tart’, meester Alcar zei het tegen mij. ‘Als er één u tart, en één praat, en één beledigt u, beledig dat mens niet, dat leven dan niet, maar neem het gaarne in u op, André, en het is bewustzijn, wijsheid. Eén verkeerde gedachte terug en ik kan u niet meer bereiken.’

U had geen boek van mij gekregen indien ik in mijn leven al eens één keer werkelijk kwaad was geweest, ik weet niet wat kwaad zijn is. Ik kan wel kwaad zijn en doe ik iets, maar dan heeft het betekenis. Als wij buiten onszelf, buiten ons eigen ik kwaad worden, weet u waar het naartoe gaat? Dan komt er onmiddellijk een van de astrale wereld en binnen vijf minuten, binnen een half uur zitten we in Rosenburg. Want wij ondermijnen ons dag-bewustzijn.

(Meneer in de zaal): ‘Dank u.’

Dankt u zichzelf of mij?

(Meneer in de zaal): ‘Ik dank ú.’

Merci. Nog iets? Wie van u?

Hier kunt u een boek over schrijven, meneer. Goed, meneer, u denkt de eigenlijke, menselijke, maatschappelijke, geestelijke, ruimtelijke rest er voor uzelf maar bij. Doet u dat?

Auf Wiedersehen.

(Meneer in de zaal): ‘Dank u.’

Ik heb hier: “In welk opzicht is het verantwoord wanneer een gehuwde moeder zich door een gehuwd man, met of zonder toestemming van diens al of niet geestelijk ontwaakte vrouw, bewust laat bevruchten?”

Is that something? Dat komt ergens vandaan.

We hebben het hier, verleden week, daarover gehad. Een paar weken terug toen stelde iemand een vraag, en die zei ...

Weet u nog, dames en heren, toen hadden wij het hier over: een moeder kon geen kindje krijgen. In Londen is het gebeurd door een injectie. Een vrouw van een officier die kon geen kinderen krijgen, de man die was niet scheppend, hij had de cel niet. Toen ging zij buiten hem om naar de dokter, nog een injectie; en hij kwam terug en ze was vier maanden zwanger. Toen zegt hij: ‘Dat neem ik niet!’ En ze gingen scheiden.

Ik heb dat hier al vijfmaal behandeld. Mensen stellen telkens weer die vragen. Het al of niet ... Die vraag werd meester Zelanus voorgelegd in Amsterdam. En we hebben het verkeerde en het goede gedaan.

Toen zegt de moeder: ‘Man, ik had veel liever een man ontmoet, maar ik heb je beschermd. Daarom ging ik naar de universiteit. Maar ik weet nu hoe

egoïstisch gij zijt. En ik ben blij dat ik ga. Ik wil een kind hebben.’ En een moeder op honderd procent ...

(Tot de slechthorende dame in de zaal): Verstaat u dat, dame, kunt u het horen?

Jammer.

Een moeder op volle kracht als moeder, zál dat kind krijgen, en móét moeder zijn. Want wanneer we waarlijk zouden handelen naar onze gevoelens die wij als natuurkinderen bezitten – we schamen ons nog een beetje – dan gingen wij ook zoals de dierenwereld dat beleeft: die kinderen zullen er komen! En of dat van een grijze, of van een teckel, of van een herder, of van wie dan ook is, maar dat vrouwtje (teefje) zal kinderen baren en krijgt het.

Maar wij in de maatschappij zeggen: ‘Ja, maar ik ben niet getrouwd.’ Dan moet de moeder ...

Er was verleden een dame bij me, toen zegt ze: ‘Ja, moet ik dan een man gaan vragen: ‘Geef me een kind?’

Ik zeg: ‘Nee, dat gaat niet.’

En nu zijn er mensen in onze leer, die ... hebben de meesters – moet u horen – hebben de meesters, die hebben over geestelijke universele liefde gesproken ... En nu denkt er een meneer – dat zal wel van een meneer komen dit – nu denkt er een meneer: Als ik universele liefde heb, ik moet dat vertegenwoordigen, en nou komt daar een vrouwtje van een man of van iemand, komt daar aan en die kan geen kindje krijgen, en ik kan het haar geven, dan moet ik toch met mijn universele liefde die moeder toch een kindje geven?

We hebben er verleden heerlijk om gelachen.

En ik zeg, als er hier vanavond iemand, een dame voor het eerst hier is, die zegt: ‘Nou, als dat geen krankzinnigen zijn, dan weet ik het niet. Maar die zijn echt krankzinnig die mensen die daar maar zo ...’

Want wat zou die meneer nu zeggen? Ik zeg tegen de heren: ‘Jongens, wat zou je denken? Zeg, veronderstel eens ... We hebben die sheiks daar in Voorburg, of waar wonen die mensen, achter de Dam, die sultans met hun veertig mooie vriendinnetjes, die hebben nog gelijk ook.’ Want de man zegt: ‘De meesters zeggen: ‘Wie universele liefde heeft zal baren en scheppen.’” Meneer, dan maken wij er een vuile smerige chaos van indien wij dat doen. Begrijpt u dan niet dat de universele liefde aan Gene Zijde met baring en schepping en hier op aarde niets mee te maken heeft; u krijgt uw eigen karma, u krijgt uw leven. Of u dat bent of niet, of u wel een kind krijgt of niet. U kunt naar – ja, het is gebeurd – u kunt naar de dokter gaan. Maar veronderstel, wat bleef er van onze maatschappij over indien de wetten van Gene Zijde zo werden verklaard: je moet universele liefde hebben, en nu moeten de heren maar scheppen.

(Het blijft even stil, dan wordt er gelachen.)

Ja, daar lachen ze, de heren, hè? Dat zouden ze wel willen.

‘O nee, waarom, nee, nee, dat bedoel ik niet eens: dat zou ik wel willen.’
Jazeker. ‘Nee hoor. Niks daarvan.’

Maar waar gaat het naartoe, dames en heren? Universele liefde is alleen geestelijk – we moeten alles liefhebben – en dat is de wereld die u vertegenwoordigt door uw gevoelsleven, door uw geest. Maar lichamelijke schepping en baring, éénzijn, meneer, dat is voor die man en dat is voor die vrouw. En als die vrouw dan geen kindje krijgt, dan moet ze maar zorgen dat ze het over tien, twintig levens in harmonie krijgt; want dat leven is immers disharmonisch.

Iemand anders zei: ‘Daar heeft een man twee kinderen gekregen, ook nog een tweeling ook.’

Toen zegt die man, hij was dan op zijn manier een zeurkous, hij was stil, en zo, en zo, en zo ... Toen zegt die dame tegen mij: ‘Mag ik dan geen kind van een ander krijgen? Mijn man is ‘net dood’. Ik kan toch nog wel een kindje krijgen?’ Ja meneer, so siehst du aus. (dat zou je graag wel willen.)

Ik zeg: ‘Wat had u dan gewild?’

‘Nou’, zegt ze, ‘dan kan ik, als mijn man mij geen kindje geeft dan kan ik toch van een andere man een kindje krijgen?’

Ik zeg: ‘O ja? Zo.’ Ik zeg: ‘Mevrouw, wilt u zich de handen, uw ogen en uw hart verbranden? Ga dan uw gang maar.’ Ik zeg: ‘Als uw man niet in staat is om te baren en te scheppen ... Hoeveel huwelijken wilt u hier op aarde hebben?’

Wij zitten niet meer en leven niet meer in een oerwoud. En dame, meneer, weet u, dat in het oerwoud gebeuren die dingen niet eens? Als u daar een zwartje (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord ‘zwartje’ een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) koopt dan moet je eerst een paar schapen op tafel leggen. Jazeker. U dacht zeker, heren, dat die mensen die daar maar kwamen, zeggen: ‘O, die zwarten die kun je zomaar mee krijgen’ ... Jazeker. Daar wordt om een vrouw in het oerwoud gevochten. De vrouw is meer waard. Daarna niet meer. Maar om die vrouw te krijgen ... Want die soort als graad, in het oerwoud, moet doorgaan. Dat opperhoofd dat heeft heel wat te zeggen voordat die kinderen kunnen trouwen daar, en baren.

Maar hier in de maatschappij is geestelijke eenheid als liefde, innerlijk, dus geestelijk, de mens moet zijn eigen karma, zijn eigen oorzaak en gevolg in zijn huwelijk, voor zijn lichaam beleven en daar heeft een ander niet mee te maken. Als dit waarlijk de mensen konden verstoffelijken, dan voelt u toch wel ... Als de meesters ... Veronderstel dat Gene Zijde dit doorgaf, dan lag

toch alles niet onder grond, maar heerlijk in de soep.

We hebben hier op een avond ...

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuten heb ik nog?

(Geluidstechnicus): 'Drie, vier.'

Drie, vier; kan ik dit nog behandelen.

We hebben hier op een avond die drama's beleefd. Er komt een meneer, er was een meneer hier in de zaal, hij zit nu in Parijs, hij zegt: 'Ik heb vrienden gekend, de moeder kan geen kindje krijgen, toen zegt hij tegen mij', tegen zijn vriend: 'Zeg, lieverd, je bent mijn vriend, geef ons een kind.'

Dat kan. En dat gebeurt meermalen. Hij heeft niet het scheppende zaad in zich. Ik heb u die dingen verklaard.

Ik heb mensen bij mij gehad in de jaren 1936, 1937, nóg zo'n toestand.

Die meneer zegt: 'Ik kan geen kind krijgen, en nu wil mijn vrouw een kind. En nu heb ik tegen haar gezegd: 'Laat mijn vriend je een kind geven, ik zal het hem smeken.' Goed. 'Heb ik goed gedaan?' De man had boeken gelezen.

Ik zeg: 'Meneer, wat geeft het.' Ik zeg: 'Maar hoe behandelt u dit?'

Hij zegt: 'Nu hebben wij een kind gekregen. Maar wat gebeurt er nu?' zegt hij. 'Nu hebben we dat kind en nu ben ik hartstikke jaloers.' Hij zegt: 'Nu zie ik dat mooie kind en nou moet ik zeggen: het is niet van mij.'

Ik zeg: 'Dat begrijp ik.'

Vier jaar later, dame, komt hij terug bij mij. Hij zegt: 'Nu kan ik het zelf, we hebben een tweeling gekregen.' Hij zegt: 'Wat nu?' Een chaos. Omdat hij geen liefde bezat. Zij kon het kindje baren, dat bleek nu, hij had het sperma niet, hij had het zaad niet, de kern niet. Maar na zeven jaren, om de zeven jaren verandert de mens, krijgt u nieuw sperma, de moeder die nu geen kind kan baren, is over vijf, zes jaar wel gereed.

Weet u dat niet, dames? Dat weet u toch allemaal?

Dus die man zegt: 'En nu heb ik een tweeling gekregen.' Hij zegt: 'En wat is nu het mooiste? Eerst een hoop ruzie, een hoop narigheid, chaos, niet begrijpen, en nu is dat eerste kindje, dat ons niet toebehoort, van haar wel, maar van mij niet, dat is nu warempel het schoonste leven tussen ons twee, want wij hebben geluk gekregen.' Hij zegt: 'Nu kunnen we wel belken.' En het was een mooi blond meisje. En dat meisje was ouder natuurlijk als de anderen, en die ging die tweeling opvoeden. 'Vader zegt dit, en mama zegt dat. En waarom doe je dat nu? Want zó moet het.' Het was toevallig een mooi kind.

Nu komt hij, toen zegt hij: 'Eén ding, meneer Rulof', hij zegt, 'ik ben nog maar een groot kring.'

Ik zeg: 'Hoezo?'

Hij zegt: 'Mijn vriend heeft mij een hemel geschonken. En wij beiden zijn gelukkig.' Hij zegt: 'Hij krijgt van mij twintigduizend gulden.'

Ik zeg: 'Hebt u zoveel?'

Hij zegt: 'Een mooie wagen.' Hij zegt: 'Wat ben ik nog een groot secret.' Jazeker, dame.

Maar de persoonlijkheid die zei: 'Want ik was jaloers, ik heb mijn vrouw in die jaren het leven zuur gemaakt. Ik heb ze getiranniseerd door dat kind.'

Hij zegt: 'Ja, jij met je kind, en jij dit.'

'Jaren zijn er kapot, en nu heeft mijn vriend ons een hemeltje gegeven.' Hij zegt: 'Want die tweeling, nou,' zegt hij, 'ik mag niet zeggen: 'Ze zijn geen cent waard', maar ze halen het niet bij dat kind.'

En zo krijgt de mens zijn evolutie te zien, en zo krijgt de mens zijn problemen te beleven.

En dít is de werkelijkheid. Als de moeder een kindje verlangt, en al zouden er hier honderdduizenden mensen zijn, mannen, en alleen die moeder, dan zal er niet één mogen zeggen: 'Ik ben het.'

Dames en heren, alles ligt in God's handen. Baring en schepping, mannen en vrouwen zijn door God geboren, gij zijt goden. God Zelf zal komen; de kosmische wet, waarover ik sprak zo-even, voor het vader- en moederschap, zal zeggen: 'Indien die moeder waarlijk moeder is', voel je wel, 'indien ze waarlijk voor honderd procent moeder is, dan komt er uit de ruimte een visioen, of een woord.' En die zegt: 'Ga linksaf daar vanavond, zorg dat u een broodje onder uw arm hebt van twaalf cent', ze weten nu al waar het naartoe gaat, 'ga naar het Haagse bos tussen negen en tien uur in de morgen, wellicht komt er zo'n dienstmeisje met een kindervagen die voor andere mensen het kindje verzorgt en ze helpt u om de eendjes te voeden en over twee weken ben je zwanger.'

Dank u wel, dames en heren.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan door.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, mag ik u iets vragen.'

Nee meneer, ik ben begonnen. (gelach)

(Meneer in de zaal): 'Toch zou u me kunnen laten ...'

Meneer, dan krijgt u het woord. Maar het is niet erg beleefd, ziet u?

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar ik wil eens onbeleefd zijn.'

O, dan vind ik het ook ... Op de goede manier?

(Meneer in de zaal): 'Op de goede manier.'

Meneer, wat had u?

(Meneer in de zaal): 'Wij hebben gehoord dat uw broer uit Amerika hier is.'

Het gaat u geen cent aan. (Er wordt hartelijk gelachen.)

(Meneer in de zaal): 'En nu had ik graag hem willen groeten van hieruit. Ik geloof ook wel dat ik velen van hier vertolk óm hem te groeten.' (gelach)

Meneer, ga zitten, nee, ga even zitten. Zíttén! (gelach)

Johan is hier, Bernard is hier en Hendrik is hier.

(Zaal): 'Ach.'

We hebben de pèrejatter in ons midden. (Er wordt hartelijk gelachen en geklapt.)

Dames en heren, daar zit nu onze goeie Bernard.

Bernard, al die mensen hebben met je meegeleefd en geleden toen gij onder de tram lei.

(Zaal): 'Ja.'

Mensen, houden wij nou niet van hem?

(Zaal): 'Ja.'

Ze hebben geschreid, Bernard. Ze hebben mij gevraagd: 'Waar woont hij?'

Ik zeg: 'Ik weet het niet.' (gelach)

Nee, ik had er geen tijd voor. Ze hebben Bernard bloemen willen sturen. Hendrik ook. Ze hebben Hendrik in Amerika bloemen gestuurd, brieven geschreven. De mensen hebben me nu al gevraagd: 'Waar woont Bernard?' Want de mannen willen al een pak bij hem laten maken.

(Er wordt geklapt.)

Ik zeg alleen dit: Bernard, Hendrik, Johan, zou je even op willen staan om mijn kinderen, de kinderen van de meesters, zou je die in het gezicht willen kijken?

(Er wordt geklapt.)

Johan is de oudste, wâ? En Bernard, dèn kump na Johan, en dan kom ik. En dan kump Gerrit, en dèn is al aan Gene Zijde, en dan kump den dikke daor, Hendrik. En dan kump Miets, ook aan de overkant, en Teuntje. Teun hebt u ook gezien.

Dames en heren, ik zou u maar één ding willen zeggen: Ik hoop dat ik als Jeus van moeder Crisje mijn broers in dit leven altijd door zal mogen bezielen om de Rulof-brothers ... Wat de Rothschilds als brothers hebben gekund ... Maar de Rulof-brothers, Hendrik, die krijgen toch nog eens de naam, want de Rothschilds die werkten voor de vernietiging en dat vieze smerige geld dat we zo nodig hebben, maar wij – jazeker, dat was zo – maar wij hopen ons werk voor de sferen van licht, voor Onze-Lieve-Heer voort te zetten.

Dames en heren, (mensen beginnen weer te klappen), nee wacht, ik ben er nog niet. (gelach) Dames en heren, ik zeg u uit naam van de meesters: 'Ik

heb Gene Zijde gezien.’ Ik heb hier op een avond verteld: Toen ik een klein kind was en ik moe’der in de gaten had, wâ? Ik zeg: ‘Bennad, waarom bunt moe’der zo dik?’ Toen zegt hij: ‘Da mô je maor aan Johan vraogen.’ Maar als ik bij Johan kwam, toen zegt hij ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Die wou het niet weten?’

‘Ik heb geen tied.’ En toen ik hier op een avond stond, ik zeg: ‘Nou moet hij bij mij eens komen: ‘Ik heb geen tied.’ Nou laat ik hem vragen tot hij zwart wordt.’

Ik zeg: ‘Moe’der waarom wordt gij zo dik?’

Toen zegt ze: ‘Jao, het ète smikt miij lekker, wâ.’

Toen zeg ik: ‘Jao, dat kan wel waor zun’, gij hebt dat gelèze, wâ? Ik zeg: ‘Maor miij smikt het ook, maor ik bun zo mager as een lat.’

En Bernard, dat heb jij beleefd. En dat weten wij.

Mensen, ik hoop alleen, en ik weet het, meester Alcar weet het ook: in mij leven de Rulof-brothers, ik wil ze allemaal vertegenwoordigen. Maar één ding hebben we ook nog wel, ik hoop dat ze allemaal met mij zijn, want het wordt weleens moeilijk om alleen die ganse familie te dragen.

(Zaal): ‘Oooh.’

Jazeker, die dachten zeker dat ze wat leuks kregen, wâ? Ik heb het gekund en ik zal het blijven doen. Alleen zou ik willen zeggen: Wij hebben door Crisje en de Lange Hendrik een tempel mogen opbouwen, wij vertegenwoordigen de Universiteit van Christus. En waarom zouden de andere kinderen van Crisje nou niet op die fundamentjes voor de deur plaatsnemen en de mensen die daar binnenstromen goeiendag zeggen?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Jonges, aijj een pak neudig het, daor is mie’n bruur Bennad.

(Bernard): ‘Jaja.’

En aijj een brief heb om naor de post te brengen, daor is Johan. (gelach)

En aijj Hendrik moet hebben, dan moet je zie’n daj een boot krieg, dan moet je naor hem toe. En dan zal hij je de weg wijzen naar de Rulof-brothers in America. We all have to do for mankind, we have to speak and to love, we have to do something.

Dames en heren, we zullen maar ophouden want ik heb nog wat anders te doen.

Maar daar zitten ze. En ze zullen er blijven.

Bernard, geluk van al de mensen.

(Meneer in de zaal): ‘U vergeeft me de brutaliteit, dus?’

En wij vergeven meneer Götte zijn brutaliteit.

(Meneer in de zaal): ‘Dank u wel.’

Waar gaan we heen vanavond?

Dames en heren, ja, ik zou wel meer willen zeggen maar dan ga ik belken, maar dat doe ik toch niet. Ik hoop dat het goed is.

Ik heb hier: “In ‘Maskers en Mensen’ heeft Frederik het over William Scor, en zegt op blz 171, deel II:” nou komt er iets moois, “Ga voor mij naar Londen, naar de Thamesway, second floor ...”

Die gekke Frederik, hè? Wie heeft dat eruit gehaald?

Van wie is dit?

Van u, dame?

“Ga naar de Thamesway, second floor, en vraag naar sir William Scor, doe er een Hollands tientje bij”, zegt hij, ‘en je ziet hem direct; hij spaart oud geld. Vraag hem of hij vanavond bij me komt dineren, maar bega geen domheid, je kunt het hem niet ineens vragen. Hij schrikt nogal gauw, en hij moet zich eerst instellen.”

Wie heeft dat uit ‘Maskers en Mensen’ gehaald? Dat staat erin, maar wie heeft het begrepen?

“Maar als je hem dat vraagt, schenkt hij je een glas wijn, en mag je al zijn naakte beelden zien omdat hij dol is op beeldhouwkunst en alleen naakten bezit. Al de vrouwen van de wereld, zelfs koninginnen, bezit hij. Ga naar hem toe en zeg maar dat Thomas van Kempen ...” aha, die Frederik, hè? Hoe komt hij eraan? “...dat Thomas van Kempen je gestuurd heeft. Vertel hem dat wij tezamen onder piramide van Rijswijk hebben gelegen en dat wij onszelf eronder vandaan hebben gegraven.’

Wie bedoelt hij met William Scor? En wat betekent dit precies allemaal?”

Mevrouw, dat is een heksenketel.

Dame, dit is de mens, de man, de vrouw, die naakt wil bezitten. En koninginnen kunt u kopen. Dat is de Thamesway die niet bestaat; die bestaat niet. Dus die man die heeft God niet. Die beeldspraak uit ‘Maskers en Mensen’, dames en heren, die heeft er niemand uit gehaald. Er zijn zeven sleutels.

Er zegt een dame tegen mij, er staat in: ‘U zei van de week tegen mij: er zijn zeven sleutels voor ‘Maskers en Mensen’.

Ik zeg: ‘Ja dame, die andere moeten we nog laten drukken.’ Ik zeg: ‘Maar die zeven haalt u er zelf maar uit.’ Ik zeg: ‘We hebben het hier over goed en kwaad.’

Maar ‘Maskers en Mensen’, dames en heren, daar schrijven ze straks over, tien, twintig, vijftwintig boeken, als wij er niet meer zijn.

Hendrik in Amerika had ze gelezen, hij zegt: ‘Mijn god, mijn god. Ik was ziek ...’ En nou had hij tegen Teuntje gezegd – hij was ziek en ging lezen – hij zegt: ‘Ik lag daar ...’ Hendrik is scherp, hoor. Hij zegt: ‘Godverdikke’, denkt Henk. Bernard zei: ‘Da’s vluuke.’ ‘Godverdikke’ zeggen ze in ‘s-Heerenberg.

Toen zegt Bernard tegen mij van de week: ‘Vluuk gij nog?’ Ik zeg: ‘Bun

gij dan 's-Heerenberg vergeten?' Ik zeg: 'Da's toch gin vluuke.'

Hendrik zegt: 'Verdikke nog an toe, mie'n god, wat een boeken zun dat.' Hij zegt: 'Ik heb dertig jaar lang restaurants, alles opgebouwd. De mensen komen daar praten van wijd en zijd.' Hij zegt: 'Maar in die dertig jaar heb ik niet zoveel geleerd als in die vier dagen toen ik die 'Maskers en Mensen' las.'

En dat is waarheid. Is dat zo?

(Hendrik zegt): 'Ja.'

En dat kun je niet leren. Toen heeft hij opgebeld, Henk, Hendrik zat maar zo'n 800, 1400 km verder dan Teun. Hij belt op, hij zegt: 'Heb je er al dóór gekeken, achter de 'Maskers en Mensen'?'

'Nee', zei Teun, 'ik snap het nog niet, dat eerste deel.'

Hij zegt: 'Dan heb je ook geen sandaaltjes. Maar ik heb ze aan. Ik heb ze.' 'Mie'n hemel nog an toe, Jeus, schrie'f er nog een stuk of tien van die.'

Ik zeg: 'Dat kan niet. Dat bestaat niet. Die kui maar één keer schrijven.'

Wie heeft er momenteel uit gehaald ... William Scor. Hij zegt: 'Ga voor mij naar Londen naar de Thamesway ...' Kijk, dat is de maatschappij. Voelt u, hij had ook kunnen zeggen: 'Ga naar Parijs.' ... naar de Thamesway, naar de second floor ...' – dus u bent al met beide benen van de grond af, dit moet u geestelijk zien – 'en vraag naar William Scor. Doe er een Hollands tientje bij en je ziet hem direct.' Dat wil zeggen: de mens is te koop. Anders doet hij de deur niet open. De mens kunt u kopen voor vijf gulden. Is dat zo? Zat. Voor vijf gulden en tien gulden koop je een menselijke ziel. Ja, ik heb het niet eens over die Wagenstraat hier, voor f 1,50 kun je een mens kopen, voor een kwartje. Ze stelen je zo een portemonnaie weg, maar daar gaat het niet over. Je kunt een mens kopen voor een tientje.

'En je ziet hem direct; hij spaart oud geld.' Hij spaart onbewustzijn, het oude roest van de wereld heeft deze persoonlijkheid. Dat is de hoogste adel in de afbraak voor de aarde. William Scor, hij koopt, hij houdt van beeldhouwkunst, en hij heeft allemaal naakts naast zich staan; dames en heren, dat is de hartstocht. Dat is de hartstocht. Die man die kijkt naar al die mooie dames, die mensen, alleen naakts heeft hij.

Wat zouden wij met onszelf klaar moeten maken wanneer er op de trap en in de slaapkamer en aan de deur, en overal maar naakts waren, dame? Wà? (gelach)

Moet u daar nou om lachen?

Maar wat werd er van de wereld gemaakt? Die man spaart niet, hij spaart oud roest, oud geld.

'En als je hem een tientje geeft, laat hij je onmiddellijk binnen.' Kijk, dat is de betalende mens. De mens die de mens ontvangt alleen door het slijk der aarde. De mens die niet openstaat voor hartelijkheid, welwillendheid en een

goed woord. De mens die hier een tientje wil zien. En dan zegt Frederik: 'Hij spaart oud geld.' Zilverstukjes. Dus dat is een mens die bovenop het geld zit en alleen door geld is te koop.

Had u dat er ook uitgehaald?

Weet u het niet? O ja, tegen die meneer mag je niets zeggen. Die heeft een aparte taak.

'...hij spaart oud geld. Vraag hem of hij vanavond bij me komt dineren, maar bega geen domheid, je kunt het hem niet ineens vragen, want dan schrikt hij. Hij schrikt nogal gauw, ziet u, en hij moet zich eerst instellen.' Want wanneer je de mens zomaar vraagt, die rotheid in de maatschappij, en die mens die staat eerlijk open en zegt: 'Meneer, komt u vanavond bij mij en ik geef u een mooi dinner', dat gelooft toch geen mens, dame?

Iets van de sleutel, allemaal het karakter van de mens spreekt hier. Maar u kunt er nog een boek over schrijven, over deze zin.

Als ik u vanavond op straat ... Ik kom daar mensen op straat tegen – dat is het toch, nietwaar? – en ik kom tegen: 'Och mevrouw, meneer, zoudt u vanavond bij mij willen komen dineren?' Als het een dame is van zevenentwintig jaar, zit ik al in de gevangenis. Ja, als ik een moeder misschien van tweeënnegentig ... Maar die lacht mij nog midden in het gezicht uit, dan zegt ze: 'Meneer, ik heb thuis eten en drinken. Wat wilt u?' Of zegt: 'Agent, ik word aangerand.' En dan moet ik me op politiebureau maar bewijzen of ik het meende.

Dat kunt u niet, dame. Want als ik in Den Haag loop hier op de Groenmarkt, door de Venestraat heen, het gaat me zo goed, en ik ben zo gelukkig als een wilde eend, en ik vraag elke meneer en een dame daar: 'Wilt u vanavond bij mij komen dineren?' In tien minuten zit ik in Rosenberg. Dát is dit, dame. In tien minuten zit ik in Rosenberg indien ik de mens vraag: 'Kom vanavond bij mij dineren?' De werkelijke mens die schrikt. En zegt: 'Meneer ...'

Mijn broer vertelde mij een mooi verhaal. Er was een journalist in Amerika, net hetzelfde, en dat zijn de maskers en de mensen. Hendrik, mijn broer, zegt: 'Een journalist, een rijke man', nu met de kerstmis in Amerika, 'wou goedgevoelen met de kerstmis.'

Wij zitten dag en nacht met zijn tweeën te praten over de maskers en de mensen, wij genieten. Ik zeg: 'Heb je dat gelezen?'

'Goh, mens toch.'

En dan krijgt Henk kussen van mij want hij begrijpt het. Hij is al bijna een halve wang kwijt. (gelach)

Hij zegt: 'Daar komt die miljonair, die smijt geld uit het raam, dollars, dollars', in tien minuten zat hij in het gekkenhuis, in de gevangenis. Ze ge-

loofden hem niet, ze hebben hem uitgelachen.

Een journalist, die zegt: 'Die man is gek.' Gekkenhuis. Hij wilde de mensen alleen maar gelukkig maken, hij gooide 't het raam uit.

Meneer, dat is dit.

Een ander, een journalist die staat op Broadway, hij zegt: 'Hier twintig dollar voor tien dollar.'

Hoeveel heeft hij er verkocht, Henk? Drie zeker, niet?

(Hendrik): 'Vier.'

Vier. Had er tweehonderd bij zich, hij raakte er maar vier uit. De mens gelooft niets meer.

Christus kwam op aarde. Hij zei: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.' Wie heeft Hem geloofd?

Als ik zeg: 'Ik ben de Paulus van deze eeuw. Ik ben een kosmisch bewuste. Ik ben de leraar van de Universiteit van Christus', dan zeggen ze hier, die mij kennen en die het allemaal met mij hebben meegemaakt, die zeggen: 'Ja, dat weten we, Jozef.'

Maar er zaten er een paar bij die gingen verleden de zaal al uit en die zeggen: 'O, die vent is gek.'

Maar door mijn achthonderdvijftig lezingen, mijn boeken die ik door de meesters heb gekregen, en de meesters die zelf tot u spreken ... mijn mensen gaan ook met mij. Als ik de mensen hier zou vragen vanavond: 'Zeg jongens en meisjes, meisjes en jongens, om 23.25 uur gaan we de brandstapel op voor de Universiteit van Christus. Maar nu niet meer onbewust, nu gaan we bewust. Want wij kunnen de wereld redden voor een ondergang. Hoeveel krijg ik er van jullie?'

(Zaal): 'Allemaal.'

(Meneer in de zaal): 'Mij direct.'

Direct, zegt er een. Vrouwen en mannen gaan met mij de brandstapel op, ze zeggen: 'Jozef, mag ik voor je sterven?'

Ja, dat zeiden ze tegen mijn broer ook ergens, en toen was hij ... bijna had hij een klap op zijn hoofd gehad want ze hadden hem gelijk duizend dollar af willen nemen.

Ik zeg: Kijk. Maar waar wij voor vechten, waar de wereld voor vecht, waar de wereld voor leeft, is: 'Ik hou van je' en 'Als ik jou niet heb kan ik niet leven.' Mevrouw, over vier dagen gaat u de deur uit. De mens zegt tegen elkaar: 'O, ik hou zo van je.' Mevrouw, kletspraat, geloof het maar niet, want de mens kent zijn liefde niet. Die kent zichzelf niet. En dat is die meneer Scor met zijn nakende beelden. Hij heeft geen werkelijkheid meer, hij heeft de schepping als steen. Is mooi, maar dat is de mens niet als ziel en geest.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u, Sjaantje?

O, ik dacht dat u Sjaantje heette. (gelach)

Ja, kijk, er moet altijd wat bij wezen want ik zag u al knipperen, ziet u? En dat komt regelrecht uit 's-Heerenberg. Is het waar of niet, Bernard?

Bernard: 'Jao.'

'Jao', zegt ie.

Wij hebben de fleurigheid van de Lange Hendrik en het reine, mooie gevoelsleven van Crisje gekregen. En als je met Crisje begint dan zitten we allemaal zo te belken. Ik kom uit de klei, uit 's-Heerenberg, ik heb geen Hollands geleerd, Bernard, maar hier in Den Haag kan ik ze nog wat leren, wâ? En hier kui met plat praote nog geld verdie'ne ook.

Ja, daar zitten ze weer te grinniken.

De mens heeft dorst en honger, maar de mens bereikt niets, mevrouw, wanneer we de nakende beelden van de beeldhouwers naast ons neerzetten. Ga toch tot Moeder Natuur, laat die man, die meneer Scor toch naar God gaan, en laat hij toch het leven van God bekijken.

Wat zegt men als zo'n meneer komt, en in zo'n bazar of in zo'n winkel een naakt koopt? Dan zegt de meneer: 'Meneer, hier zijn al drie vrijers voor geweest.'

Dan zegt hij: 'Wat zegt u?'

'Hier waren vanmiddag al drie vrijers voor die vrouw, maar ze hadden het geld niet, het kost f 250,-.'

Toen zegt hij: 'Ben ik dan een vrijer?'

Toen zegt hij: 'Wat dacht u dan? Wat dacht u dan, meneer, dat u bent? Een heilige Jozef? Petrus soms? Waarom neemt u een naakt in uw huis, hè?' 'Mag dat dan niet?'

'Dan bent u meneer Scor. Meneer, dan ben je te koop. Dan zoek je het niet naar de werkelijkheid.'

Meneer, als dat links en rechts naast u staat, dame, en op een trappie in het hoekje en een deur gaat open en daar staat er nog een die groter is; mevrouw, dan mankeert er iets aan ons. En dan hebben we geen sandaaltjes aan. Dan lopen wij langs de Thamesway. En wij verdrinken niet, mevrouw, want we hebben geen water. Maar we hebben ook geen bodem onder onze voeten. Mevrouw, wij lopen er glad naast. We hebben niets.

(Jozef leest verder:) "Hij schrikt nogal gauw en hij moet zich eerst instellen. Maar als je hem dat vraagt, schenkt hij je een glas wijn en mag je al zijn naakte beelden zien."

Mevrouw, als ik mij afstem, laten we maar gerust zeggen, op die hartstocht en die liederlijkheid, dan zit ik met meneer aan tafel. En u als vrouw, als moeder, kunt heus gaan in een ijskast, in een gewaad van beton, waar hij niet doorheen kan komen, anders bent u al geestelijk en lichamelijk vernietigd.

En dan hangt u later net zo aan de muur, en dan staat u daar ergens ook als een naakt beeld. Dat is meneer Scor en madam Scor.

Wist u dat niet? Wist u dat werkelijk niet? De moeite waard?

Lees eens 'Maskers en Mensen'. We hebben zeven sleutels, maar deze is er een van hartstocht en geweld, van armoedig gedoe. De mens die weet, de mens die bewust is behoeft niet te schrikken voor de andere mens. En die hoeft u ook geen tientje te geven en op tafel te leggen, want die mens die ontvangt u waarlijk. En als u de werkelijke mens krijgt die zegt: 'I like to dinner with you. I like to have a dinner with you', dan kom je ook daar.

Ik heb ook die mensen beleefd in Amerika, die Sally's met honderdvijfenzestigduizend gulden, honderdvijfenzestig miljoen. En er was nog zo'n Spaanse gravin bij ook, zo'n grote, en die zegt: 'Jozef moet komen. We like to have a dinner with him.' She liked to thank for Jozef. Ze wilde connecties voor mij maken. En dat moest dan met een dinner gebeuren. Ik zeg: 'Ik ga erheen.' En toen werd ik onwel. En toen ik buiten kwam, ik had het nog niet eens op, ik had een beetje gegeten, ik denk: Goh, goh, wat word ik beroerd, hè.

Die zaten maar over Christus te praten, en Christus te praten. 'And we have to do something for the world.'

Ik zeg: 'O yes.' En toen wou ik gaan eten, ik denk: 'O, wat word ik beroerd. Wat is dat vals.' Toen zat ik met zo'n madam Scor aan tafel. Ik kwam buiten, Teuntje stond me op te wachten. Ik zeg: 'Teun ...'

Dames en heren, dat mag je aan Den Haag vertellen, hier zeggen we wel eens echte harde woorden. Maar ik moet er niets anders van maken en ik vertik het ook.

Ik zeg: 'Teun, in Holland heb je toch weleens Hollands gehoord, dat de mens zegt: 'Ik kan wel kotsen van de mens'? Ik zeg: 'Howah, daar gaat het.' Eruit. Ik werd misselijk, van narigheid. Die zitten daar met honderdvijfenzeventig miljoen. 'And I like to do something for the Christ, we have to serve mankind.' Toen verstond ik het nog niet eens, ik kon het ook niet eens navertellen. Ik zeg: 'Jazeker.'

En toen kwam ik op Parc Avenue; dáár zit een Amerikaanse dame, countess Bounty, en die weet wat Parc Avenue is. Ik zeg: 'Mevrouw, ik ben gisteravond daar geweest, en ik ben weer misselijk geworden. Ze willen mij maar zien.'

En toen heb ik gepraat, dame, over Socrates, Plato. Daar hingen de Rembrandts aan de muur. En toen zei daar een man van de krant: 'Ik heb vanavond meer geleerd hier in anderhalf uur dan vijftwintig jaar van de krant. En, Jozef, als ik van u iets zou zeggen, traptten ze mij straks de straat op.' En daar zat ik.

En toen heb ik iets klaargemaakt, dames en heren. En wat dacht u, mevrouw? Ik zeg tegen Teun: 'Eén ding wil ik dan uit deze machtige Metropool beleven', ik zeg, 'als Jees van moeder Crisje uit Gelderland, en kind van de Grintweg.' Die heette Liesbeth, die had vijfenzeventig miljoen, ik zeg: 'Liesbeth, do you like to make a walk with me?' En ik nam ze zo aan de arm, en ik sleepte vijfenzestig miljoen door de kamer. (gelach)

Ik zeg tegen Teun: 'Vuult gij wat?'

Toen zegt Teun: 'Ik niks.'

Ik zeg: 'Ik helemaal niks.' Ik zeg: 'Of ze nou honderd miljoen hebben of ze hebben klompen aan de benen', ik zeg, 'geef mij de pantoffels maar van Crisje.' Ik zeg: 'Die vijfenzestig miljoen die ik nou aan mijn hand heb, hebben geen cent te betekenen; vanbinnen is het steenkoud, ze verraden de Christus.'

'Do you have a nice walk, Jozef?' Ik zeg: 'Jij hebt er eentje die gaat regelrecht naar het graf.' Ik zeg: 'Ken je mijn boeken?'

'Nee.'

Ik zeg: 'Anders zou ik je vertellen waar je terecht komt.' Ik weg.

Ik wil nooit geen mensen meer aan mijn armen met vijfenzestig miljoen, dame. Als er wat te voeren is, dan gaan wij samen naar buiten, gaan we eendjes voeren. En wat zullen we het goed hebben, dame. Ze kunnen nog niet eens de kruimels missen van een brood dat zo groot is als de aarde. 'We like to do something for the Christ.' Ik zeg: 'Ja, je kilt Hem.'

Een andere Sally. Ik zeg: 'You, lady, you have one hundred and sixty five millions.' Ik zeg: 'Here in New York live millions of people, they are hungry and thirsty, they haven't food.' Ik zeg: 'And you take every day for three-hundred dollars fresh flowers in your house.' Elke dag voor driehonderd dollar frisse bloemen, dames, en die gingen er 's avonds uit, die konden ze weggeven. En een appartement – ja, dat is geen kletsen, hoor, dat heb ik daar ... – zo groot als deze Ruyterstraat, in het goud. En die willen Christus dienen? En die wouden mij eten geven? En voor mij iets ... een contact zien? Terwijl ik daar bovenop het goud zit?

Dame, daar had je zo'n madam Scor. Tóén dacht ik aan 'Maskers en Mensen'. Wilt u mij wijsmaken dat je de Christus dient? En je zuster en je broeder als een naakt beeld in uw gang plaatst? Kan dat? En wil je die de Thamesway laten bewandelen? Dat is de mens voeren van de wal in de sloot.

Had u dat? Leest u nogmaals 'Maskers en Mensen'.

En ga ook eens met een Sally van hondervijfenzestig miljoen, en een Elizabeth van vijfenzeventig millions, no, is not so bad, and take eens een walk. Mevrouw, weet u hoe zwáár of ze zijn? Ik dacht dat ik een arm kwijt was, zo leeg en zo zwaar; en toen had ik alleen maar door die kamers gewandeld. Ik zeg: 'Mijn god, wat moet ik met zo'n onbewust kind van Onze-Lieve-Heer

beginnen?’

‘Leve Crisje’, riep ik op Broadway en niemand begreep het. Maar ze konden het in Jeruzalem horen. Ik zeg: ‘Vader, bú je d’r ook? Anders zou ik je. Vroeger had je praatjes, Lange Hendrik. Ben je d’r ook nou?’ Ik zeg: ‘Zie je hier mij niet?’

Ik liep op Broadway, dames en heren, maar dat weten mijn broers niet, dat heb ik ze nooit verteld. Dat kan Hendrik vanavond eens horen. Ik heb in Amerika gebeden, Henk, en als ik het nou weer ga vertellen dan ga ik belken, maar ik vertik het. Ik heb daar op Broadway gelopen, en ik liep te schreien en toen vroeg mij de dame die dáár zit: ‘Why do you cry, Jozef, mister Jozef?’

Ik zeg: ‘You can’t believe what I am. I can’t tell that.’

Hendrik, ik liep in New York, en ik heb regelrecht naar Onze-Lieve-Heer gestuurd: ‘Onze-Lieve-Heer, laat mij hier in New York mijn licht in de ogen voor u verkopen zodat mijn broeder Hendrik met de boeken door kan gaan. Maar ik vraag er honderdduizend dollar voor.’ ‘Wie wil mijn licht in mijn ogen?’ Heb ik twee dagenlang, vier wekenlang geschreeuwd. Maar ik kon mijn licht in mijn ogen niet kwijt.

En toen kwam er uit de hemel terug: ‘Ze zijn het niet waard, voor geen miljoenen.’ ‘En zo’, zei Onze-Lieve-Heer tegen mij op Broadway, ‘hoeven wij de fundamenten niet te leggen voor het dierenrijk.’

En ik ben blij dat het niet gebeurt is, want nu kan ik tenminste nog wat zeggen. Maar ik had ze graag verkocht om jou dat geld in handen te geven zodat jij kon doorgaan. Ik was niet blij alleen met schilderijen, maar ik gaf mijn hart en mijn bloed en het licht in de ogen, dat zul je allemaal aan Gene Zijde zien, dames en heren. Ik heb geen kletspraat.

Vanavond wil ik nog mijn licht verkopen om al mijn kosmische boeken uit te kunnen geven. Ik heb maar een ton nodig. En ik wil blind zijn, maar ik krijg het licht van de ruimte en van Christus, vanavond bezielt mij meester Alcar. En hij verkoopt zijn licht en meester Zelanus doet het vanzelf. Wat zouden jullie inzetten?

Verleden vloog er weer vijfhonderd gulden, verleden met Jeus II, vijfduizend gulden, en nou vliegt er weer geld in de bus.

Dames en heren, ik wil niet weten, u wilt niet weten waar dat geld vandaan komt, u zet er niets van op. Maar vraag mij nooit, en dat wilt u al niet meer, vraag mij nooit wie u bent. Ik wil mijn licht geven, mijn bloed heb ik al honderdduizendmaal gegeven; en wij hebben zekerheid, bewustzijn, geluk, we hebben liefde.

Is het niet zo, moeder?

Ik kon mijn licht niet kwijt. En als ik nog twee jaar daar had mogen blijven, dan had de Wienerin mij niet meer teruggezien. Ik zeg: ‘En als Onze-

Lieve-Heer morgen zegt: 'Go and walk, Jozef', dan ga ik weg. Dan ga ik net als Petrus doen en Johannes.' Maar ik blijf net zo lief hier bij u. Wij kunnen met zijn allen veel meer doen als dat ik daar bij die gekke turken (ruwe en onbehouden mensen, volgens Van Dale woordenboek is het een metonymisch gebruik op grond van vroeger aan Turken toegeschreven eigenschappen; hiermee worden dus geen huidige bewoners van Turkije bedoeld) terecht komt. Waar of niet, dame? Wat moet ik met een turk beginnen, ik versta hem toch niet. Ik moet eerst Arabisch gaan leren. En waarom zou ik het gaan leren terwijl ik daar fatsoenlijk Hollands kan praten momenteel? En ik kan ook al een paar woordjes Engels. Dat wist u niet zeker, hè? Ik kan ook al, Duits haben wir al gelernt zu Hause want wir waren ja in Emmerich. Sie haben ja Jeus II. 'Och', zegt Jeus als hij in Emmerich komt, 'ich bin ja schon angefangen.'

Puh, nietwaar, heb je niet gelachen, meneer de Jong? Puh, we leren daar Duits op klompen. Maar ik hoef toch niet meer, nietwaar, ik hoef toch niet meer naar Jeruzalem toe? Onze-Lieve-Heer, je laat me toch niet naar Rusland gaan? Want ik versta geen Russisch, ik ken geen Russisch.

Ach meneer, er zijn mensen die nemen een wit laken aan en die gaan wandelen. Een wit laken aan, meneer, en mooie sandaaltjes.

In Parijs waren er verleden een paar en die zeiden: 'Ik ben Christus.' Ik heb u dat mooie verhaaltje verteld, en dat is ook een meneer Scor. Toen vonden ze hem terug in een zaak, mevrouw, dat was Christus en zijn vrouw. Hij ging naar Rome. Eerst zat hij in de tram met een mooi gewaad, een mooi sijkje, mooi haar, mooie ogen, maar die waren leeg, een mooi wit gewaad, zo'n beetje gelig, hè, en met sandaaltjes aan. En dan stapte hij zo over de straat. En een half uur daarna stond diezelfde Christus in een winkel en kocht een broodje halfom, want hij had honger. Toen zegt een journalist: 'Mmm, deze ruikt echt naar de maatschappij.'

En toen meneer in Rome kwam, toen ze hem vroegen ... Hij zei: 'Ik ben de Christus.' Toen zeiden ze tegen de Heilige Vader: 'Christus staat aan de deur, hij wil binnenkomen.' Toen smoeste de Heilige Vader iets met een van zijn beste kardinalen, dame, hij zegt: 'Vertel hem dat eens even. Vraag hem dat eens even.' En dacht je dat Rome gek was? O, no. Rome is wijs. Het is jammer dat de verdoemdheid er nog in zit, het laatste oordeel. Toen ging de kardinaal naar de poort, hij zegt: 'Hoelang is het geleden dat de Christus op aarde was?' Hij zegt: 'Negentienhonderd jaar, zoveel maanden, zoveel uren en zoveel minuten.'

Hij zegt: 'Dan ben je net tien minuten te laat. Want Hij was net hier. Je bent nummer tien.'

'Wat?'

Rome heeft geen ontzag voor een wit laken.

Wilt gij voor Christus gaan spelen, dames en heren? Er zijn er genoeg, we hebben in het Oosten Mena Baba.

In New York verloor ik al mijn fundamenten die we hadden gelegd, en alleen omdat ik Paul Brunton moest verraden en Mena Baba in het Oosten moest aanvaarden, then: 'He is the Christ.' Kent u dat boek niet van Paul Brunton? Hij staat daar voor Mena Baba, en Mena Baba die zwijgt nu al twaalf jaar. 'En als het ogenblik komt en ik moet aan mijn taak beginnen', schreef hij op een briefje, 'dan zal ik de wereld en de mensheid zegenen.'

Mooi, hè? Maar nu de rest. Nu de gaven nog. Nu het goddelijke bewustzijn nog. Maar dames en heren, hij zwijgt nóg.

Mary Pickfort lag aan zijn knieën, aan zijn voeten, en heel veel van die sterren; maar hij zegt niets, hij schrijft briefjes.

Ik moest naar New York, stond ik daar als een 's-Heerenbergs kind op Carnegie Hall, en stond ik daar alleen: 'Ladies and gentlemen, and I bring the greetings of the Netherlands of my sisters and brothers.' En toen moest ik beginnen: wrllu wrlob. En ze vonden het nog goed ook.

Ja, ik werd van de bruintjes gekust, want we hadden het ineens: 'You think that you come only in – ja, meneer, ik ben het al vergeten – in a wonderful ... dat is toch geen suit, een lichaam is toch geen suit, geen dress, hè? Nee, dat is geen dress. Hoe heet het ook alweer, meneer, wij kennen toch dat taaltje wel. 'You are now black and in another life you are white people.' O ja. Ik zeg tegen die witte daar, was toevallig een professor, ik zeg: 'Mevrouw', want ik kende ze, ze was op de tentoonstelling geweest, ik denk: die moet ik hebben, een parapsycholoog was ze, ik zeg: 'Vandaag bent u blank, maar over vierhonderd jaar moet u terug en bent u ook daar zwart.' En toen hebben er vier zwartjes (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'zwartje' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) ... kreeg ik een lekker zoentje, en ik was niet eens zwart, want die kus was wit. Hij zegt: 'Come on, Bistro, come back, en heel Harlem brengen wij naar u toe.' Ik zeg: 'Ik heb nog een paar dagen.'

Maar het is jammer, ik had heus gaarne mijn hele leven lang onder de zwartjes (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl) geweest in Harlem, ze hadden me heus niet opgegeten daarzo, want een pot zie je daar niet meer nu. Daar zie je geen pot meer. Ik zeg: 'Wilt u van mij soep maken, dame?'

Dame, dat zijn allemaal geen Emschor's maar meneer Scor's, allemaal valsheid, valsheid in geschrifte, leegte. Ja, ik kan nog wel door maar het helpt me toch niet.

Ik zal even uw brief afmaken: "Mooie beelden krijgt u, al de vrouwen van

de wereld krijgt u daar.” Ja dame, ik zei al, de mens is te koop. En meneer Scor koopt alles voor weinig geld. Hij is verzot op beeldhouwkunst. Is het beeldje van Onze-Lieve-Heer, het werkelijke beeldje geen pronkjuweel van scheppingskracht? Is dat de mens niet? Is dat de mens niet?

“Al de vrouwen van de wereld, zelfs koninginnen bezit hij.” Jazeker. “Ga naar hem toe en zeg maar dat Thomas van Kempen je gestuurd heeft.” Wie was Thomas van Kempen?

(Mevrouw in de zaal): ‘...een kerkleraar?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Was dat een kerkleraar?’

Juist dame.

Dus het geloof bezit die man nog niet eens. Frederik zegt: Zeg maar dat Thomas van Kempen u gestuurd heeft. Dus die vuile boef, dat zeg ik, die meneer Scor die heeft geen geloof, dame, die heeft geen kerk, geen Bijbel, die heeft helemaal niets en dan moet je eerst ...

(Tot iemand in de zaal): Wat had je tegen haar? Wat had u?

(Meneer in de zaal): ‘Wilt u dat weten?’

U smoest. Als u in mijn lijn ligt en u doe dit, ben ik eruit, hè? Ja, dan stoor je mijn lijn, ziet u? Mijn lijn. Maar mijn lijn is gestoord. Nou moet je maar weer zien dat je er inkomt, ik weet van niets meer af, hè? Zo kan het gaan, dame.

(Meneer in de zaal): ‘Thomas ...’

Ja, ik laat me niet storen, ik heb met u niet te maken, meneer.

Thomas van Kempen, dame, dat is het geloof, de Bijbel. En dan: Zeg maar dat Thomas van Kempen u gestuurd heeft. Frederik geeft daar een beeldspraak die precies als die van de Christus is geweest. De beeldspraak van de Christus was soms nog dierlijk, stoffelijk, natuurlijk; maar Hij heeft nog niets van de geest gezegd en de ruimtelijke wetten, want het was niet mogelijk.

Maar Thomas van Kempen vertegenwoordigt het geloof, de wijsheid, de openbaringen voor de mens, die je als fundamentjes kunt leggen. En daarom zegt Frederik: ‘Zeg maar dat Thomas van Kempen je gestuurd heeft.’ En nu komt er geloof ik nog iets.

“Vertel hem dat we tezamen onder de piramide van Rijswijk hebben gelegen,” niet van Egypte en van Gizeh, maar de piramide van Rijswijk, de piramide van de Wagenstraat, mevrouw, en de Weteringkade en het Oranjehotel. De piramide van Rijswijk. Voelt u, het is allemaal zo wáár, want die man, die meneer Scor heeft niets, dat is de hartstocht, de leegte in de mens en van de wereld.

‘Dáár moet je achter kijken’, zei Hendrik, ‘dan ken je jezelf.’

Ja Hendrik, dát is goddelijke wijsheid. Die boeken die kun je duizendmaal lezen. Na miljoenen jaren, Hendrik, dan lezen ze dit nog.

Dit lezen ze nog. Er is niet een boek van de meesters kapot te maken. Al de boeken komen bij elk mens op aarde. Het genootschap de „Eeuw van Christus” wordt zo rijk als de wereld, en ik voorspel je vanavond en dat is heel eenvoudig: straks zijn onze boeken staatsbezit. Dat kómt, meneer. Over honderd jaar is het al zover. En wie dán tot de Universiteit van Christus behoort, wie tot de Rulof-brothers behoort, wordt door miljoenen mensen gedragen later, want dat zijn de kinderen der eeuwigheid.

Wist u dat niet? Wist u dat niet, meneer?

Het is toch doodeenvoudig, u bent ook een Rulof-brother. Wij zijn allemaal kinderen van de Universiteit van Christus. De kinderen van de meesters die sterven niet uit, meneer. Onze wijsheid is eeuwigdurend. De meesters werken nu voor de Messias, Hij zei: ‘Er zullen er komen die meer weten als Ik.’ Wij hebben het nu in handen.

Meneer de theosoof, daar hebben we een zware, grote theosoof zitten – nee, die, daar, meneer dinges – we hebben met elkaar gesproken en hij heeft de Rozenkruisers beleefd, de theosofen; nietwaar, vriend? Wat is ervan over? Kunnen ze ons aan? Kan Annie Besant ons aan? Kan Annie Besant zeggen, zoals wij op aarde staan momenteel: ‘Ga naar Oxford en Cambridge, en je krijgt de Christus?’ Wij zeggen: ‘Mevrouw, die wordt alleen in de klei geboren.’ Is dat niet zo? Die kun je niets leren. Dat heb ik ze in Amerika ook kunnen vertellen. Over onze wijsheid komen ze niet meer heen, want die komt regelrecht uit de omgeving van de Christus, want daar leven Zijn kinderen die op aarde nu een taak hebben te verrichten. Wij hoeven ons niets te verbeelden, maar eerlijk is eerlijk, wij hebben het. En niemand neemt het ons meer af.

Is het niet zo, moeder?

Wie een piramide van Rijswijk bouwt, dame, en wie daaronder ligt, die leeft als een mol onder de grond. Die heeft geen kruisiging te ondergaan en die mens heeft geen fundamentele wetten opgebouwd door steen zoals de Piramide van Gizeh, die mens heeft een piramide van Rijswijk. En die stort als een kaartenhuis in elkaar. Duidelijk?

Gaat u die passage nog eens een keer lezen? Moet u er vier uur over doen en dan moet je dat allemaal zo bedenken. En als je dat als man en vrouw kunt doen, heerlijk bij een kopje thee, heerlijk zo na het werk, en moeder de vrouw zit rustig en de man zegt: ‘Kindje, ga jij nou eens lekker zitten, en dan zal ik thee zetten. Maar moet je goed luisteren, hoor.’ En dan ga je elkaar de piramide van Rijswijk ontleden. Dan ga je naar meneer Scor en dan zie je al zijn naakten. En de laatste kus, als dat allemaal voorbij is, dan zegt hij: ‘Wat

ben ik blij dat jij bij mij bent, lekkertje, want nu ben je echt.’ En dan moet je die kus eens beleven, dame.

Als je negentig bent, mevrouw, en je hebt de geestelijke kus nog niet beleefd, dan zal ik u leren kussen, leren koeren. Want de geestelijke kus, dame, is nog nooit door één mens beleefd op aarde. U dacht zeker dat ik weer een verhaaltje vertelde. De geestelijke kus is ruimtelijk diep. Dat is de mens met waarheid. Dat is een mens met vertrouwen. Dat is een mens met bewustzijn, met rechtvaardigheid, en geen roddel. Die mens praat altijd, die mens denkt altijd van het leven goed. En als je dan het universum kent en het leven achter de kist, en je kunt van jezelf zeggen: ‘Mijn leven straalt licht uit, wijsheid en ontwaking’, dan staat de moeder van de ruimte naast u, of ge gaat dan de slaapkamer in, ge gaat u neerleggen, hand in hand, en dan maakt ge een universele reis, en dan eerst kunt ge zeggen: ‘Mijn kus is liefde.’

Kijk, daar zitten er al te belken. Hier, (kus), mooi hè, vind u het niet leuk? Bwww.

Wie kan zeggen: ‘Mijn kus is waarheid’? Wij geven elkaar een hand, en zo-even hebben wij elkaar innerlijk nog afgemaakt.

Er komt een dame die zegt: ‘Dat mens? O, die sind so falsch, die mensen hebben dit.’ Mijn hemel, ik zit er met mijn neus bij, daar zegt een dame ... Komt die dame – men zegt weleens: Als je op de duivel trapt, trap je op zijn staart – daar komt dat krenge juist binnen, dame, waar ze het over hadden. ‘Goh, bent u er ook? O, wat is dat heerlijk.’ Werkelijk. ‘Kom binnen, kind.’ O ja. ‘Vind je het weer niet prachtig. Hoe gaat het met de kinderen. O, wat heerlijk.’

Ik denk: Goeie genade, wat een krenge.

Mag je niet zeggen, meneer. Wij als kinderen van Rembrandt en Piet Hein zeggen zoiets niet. Wij hebben altijd de waarheid.

Daar wordt de mens ontvangen: ‘Ja mevrouw, jazeker.’

Ik zeg: ‘Meen je dat nu?’ Mm? Mevrouw, u mag daar niet naar luisteren want dan ben je al een luisteraar voor het kwade. Maar is het niet zo? Moet ik u leren hoe u moet leren denken? Wat u moet doen om eindelijk die kus te geven? Ja, maar we hebben zelf schuld. Als u mij een trap geeft, moeder, als man, en u bent, nou nee, krengerig niet, maar u bent zoiets en zoiets, en zoiets, het is niet leuk, wat wilt u dan van mij verlangen als ik u zie, en omgekeerd?

Als de man de moeder slaat, de man de moeder bedriegt in zichzelf, en de man is een beetje tiranisch, hij weet alles en hij slaat maar, hij zegt: ‘Jij weet niks. En jij houdt je dooie gezicht, begrijp je dat?’ Ja, dan houd jij je dooie gezicht maar. Hoe wilt u nu dat leven, die dame, ontvangen?

Achter de kist hoeft je het niet te leren. Maar in de eerste sfeer, in die sfeer,

die wereld waar we het in het begin van deze avond over hadden, daar moet je die welwillendheid bezitten. Want die sfeer zegt: 'Ho, wacht eens even, jij bent nog te brutaal. U bent nog te vlug. U bent nog te ad rem. De mens schrikt nog van u.' De mens mag niet schrikken, het leven moogt ge niet angstig maken. Want Christus kwam altijd aangewandeld en had nooit kettingen om zich heen. Dat is alleen hier met St. Nicolaas.

Wanneer de mens komt met kettingen en met zweepen, dames en heren, dan is er iets aan de hand. Doe dan de deur maar op slot. Maar de mens staat voor u, de maatschappij is nog zo, en de mens zegt voor u: 'Ach, mijn lieverd, wat ben ik blij dat ik je weer zie. Ik heb zo geleden', maar over vier dagen krijgen ze ruzie en dan steekt de een de ander dood.

'Ik kan niet zonder jou leven. Als we jou niet hebben, meneer, wat moet er van ons komen als jij er niet meer bent?' Over vier maanden, dame, ga je de laan uit. Allemaal klets, allemaal onzin, allemaal bedrog. De mens zegt: 'Ik hou van u.' Je moet het maar bewijzen.

Er was een meneer buiten verleden, die moest hier naar de lezing, in Rotterdam was dat, voor enkele jaren terug, en die zei, hij had een mooie wagen ... En toen waren daar twee arme hummels, die man die verdiende f 27,50 in de week, hij zegt: 'Meneer, mag ik meerijden?'

'O nee, o nee.'

En toen kreeg die meneer ruzie met een dame, toen zegt ze: 'Dan ga ik ook niet met u mee.'

'Dat moet u weten.'

Die man die zette de wagen in de garage omdat hij die mensen niet mee wilde nemen. Een mens alleen maar te kunnen laten genieten van Onze-Lieve-Heer Z'n voedsel, heeft de andere mens niets voor over. Want de mens zegt: 'Die mensen zijn hartstikke gek.'

Wanneer dienen wij? Wanneer staan we open? Als je toch één weg bewandelt. Nietwaar, wij moeten één weg naar Jeruzalem. En die man die zit daar. En hij rijdt ons voorbij, en ik duim, en er staat op mijn bord: 'Ik moet ook naar Jeruzalem.'

Maar mevrouw en meneer, er zijn er genoeg onder ons die elkaar nog langs de weg laten staan en zeggen: 'Stik.'

Mensen moeten één weg, óók naar de Ruyterstraat, óók naar Jeruzalem; want dit is Jeruzalem. Er staan mensen langs de weg te duimen, en die zien ze niet, ze rijden ze nog ondersteboven ook. Want hĳ zit alleen in zo'n paleis.

Mevrouw, dat kunt u overal voor gebruiken. Wij lopen de mensen voorbij, wij staan ervoor, we kennen ze niet, we zien ze niet, wij zijn alleen 'ik'. En dat zijn allemaal van die meneer Scor's, nakende beelden zijn het. Er zijn mensen die zeggen: 'Ik sterf voor je. En je kunt met mij doen wat je wilt.'

Mevrouw, begin er maar niet aan, want morgen halen ze u het hart uit de ribben. Zij zeggen: ‘Ja, heb ik dat gezegd?’ ‘Nee meneer, dat heb ik toch niet gezegd?’ Dan hebben ze Russisch gesproken. ‘Heb ik dat gezegd, meneer? Dat meende ik niet. O, nee, dan hebt u mij niet verstaan, hoor.’

‘Ik zal voor je sterven.’ Ach mevrouw, geloof het toch niet. Laten we maar niet dat grote woord optrekken. Laten we maar heel eenvoudig op aarde en op eigen benen blijven staan. Laten we eens met elkaar bespreken en zeggen: ‘Ik wil van nu af aan mijn best eens doen om eerlijk te zijn en eerlijk zuiver te denken.’ U doet mij niets. Is het niet zo?

Ik heb hier nog iets, ik zal dit nog even voorlezen, het is tijd.

Bent u tevreden, dame?

Ik heb hier nog: “Hoe denkt u over de Bijbel? Of liever gezegd: Als wat voor soort boek beschouwt u de Bijbel?”

Van wie is dat?

Mevrouw, dan hoeft ik u niets meer te zeggen, want ik voelde dat u het was. Dus daar begin ik de volgende keer maar aan. Ik kan u hierop antwoorden, maar dan ga ik door al mijn boeken heen.

Hebt u mijn boeken al gelezen? Nog niet? Niet één?

Hebt u de drie delen van ‘Een Blick in het Hiernamaals’ uit? Als u die uit hebt, wilt u mij die vraag dan nog eens stellen, want ik moet naar Gene Zijde. En als u de Bijbel ... Als u die boeken niet gelezen hebt dan kan ik u de wetten niet verklaren, hoe wij de Bijbel zien, hoe Christus Zelf de Bijbel ziet.

Neemt u dat?

“Gaarne zou ik van u willen weten of u ermee eens bent dat Jezus aan het kruis deze woorden gezegd heeft: ‘O God, o God, hoe kunt gij mij verlaten.’ Wat zegt u daarvan?”

Heeft Hij dat gezegd?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

(Mevrouw in de zaal): ‘Mag ik mijn mening zeggen?’

Nee, u moet alleen zeggen ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Goed, mevrouw, dat hebben ze de Christus in de mond gelegd. God hangt daar aan het kruis en God kan niet tegen Zichzelf zeggen: ‘Hoe kunt Gij Mij verlaten?’

Mevrouw, dan bent u tevreden vanavond.

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb nog maar een minuut, nietwaar?

In Gethsemane heeft Hij gezegd: ‘Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.’ Maar wie was bij Hem?

(Mevrouw in de zaal): ‘Niemand.’

Wie heeft Hem daar gehoord toen die hummels van Hem, al Zijn aposte-

len, in slaap waren gevallen? Wie was dat? Is dat raar?

(Jozef leest verder:) “Mag ik van u weten wat met ziel bedoeld wordt?”

Dat is uw God, dat is God als ziel. God als geest, de geest in u, dat is al de menselijke persoonlijkheid als ruimte, gevoel, leven. Maar de ziel is de goddelijke kern in u. Dat is de goddelijke afstemming die u bent als ziel. Die moet u wakker maken. Wakker maken door het goede. Begrijpt u dat ook al?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dan zijn we vlug, dame.

“Ik vraag u dit omdat sommigen beweren dat de ziel van iedere mens onmiddellijk door God geschapen wordt ...”

Mevrouw, dat is God. Duidelijk? Werkelijk duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Mijn dank, dame. Mijn dank, dan kunnen we verder.

(Jozef leest verder:) “ ...terwijl anderen menen dat God aan de mens een soort scheppingskracht gegeven heeft zodat de ziel van het kind uit niets tevoorschijn wordt gebracht, dat de ziel voor de vorming van het lichaam bestond.”

Ja dame, de goddelijke kern was er reeds, toen moest de geestelijke wereld en daarna de stoffelijke wereld beginnen. Maar nu moeten we naar ‘Het Ontstaan van het Heelal’, en nu krijgt u zes, zeven en acht; zeven, acht en negen (de drie boeken van de trilogie ‘Het ontstaan van het heelal’ waren het 7e, 8e en 9e boek dat door Jozef Rulof werd ontvangen) krijgt u nu, ‘Het Ontstaan van het Heelal’, en dan krijgt u de goddelijke ziel te zien als ruimte, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en het Almoederschap. De goddelijke ziel leeft in ons, dat zijn we als mens, maar die ziel, door het goede, maken we wakker, bouwen we op, brengen wij naar evolutie door rechtvaardigheid, harmonie en de liefde, de echte Christus.

Tevreden, dame?

Dan dank ik u hartelijk.

(Mevrouw in de zaal): ‘Uitstekend.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Uitstekend.’

Dank u, dame, want u hebt een mooi gevoel.

Ik heb nog één vraag, maar die sluit weer op die van vanavond; kan ik erbij leggen.

Dames en heren, heb ik u iets gegeven?

(Zaal): ‘Ja. Jawel. Ja, hoor.’

Moet u goed luisteren: Zondagmorgen spreken de meesters in Diligentia om tien uur, en díé moet u horen, dames en heren, want Jozef Rulof is maar een grote sufferd. (gelach)

Ik dank u voor uw aandacht.
(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 15 mei 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik ga vanavond beginnen, dat u nog in juni drie weken krijgt van mij.

(Er wordt geklapt).

Dus na eind mei, dame, gaan wij nog drie weken vooruit, door.

(Mevrouw in de zaal): 'O, hier?'

Ja, ja. (gelach)

En dan ga ik beginnen ... tot de derde week in juni dus.

Ik heb hier, dat hebben ze mij verleden week in mijn zak gestopt, toen het afgelopen was: “

'Heilige bloedprocessie, opgehouden door een ezel.' De kleurrijke heilige bloedprocessie in Brugge ondervond maandag vertraging toen de ezel, die Maria droeg, bij de Dominicaanse brug weigerde verder te gaan.” Dat zou toch geloof ik in Jeruzalem niet gebeurd zijn. “Omringende engelen,” die liepen natuurlijk naast die ezel, “en Joseph,” (Jozef spreekt de naam uit met een P) “probeerden het ezeltje aan het lopen te krijgen,” ja, zo staat het, dames en heren, “door aan zijn staart te trekken. (gelach) Ook een energieke groep koorknappen,” die waren er dus ook bij, “kwam te hulp. Tenslotte werd het dier over de brug getrokken en kon de processie verdergaan.”

Ik zou willen zeggen: wat heilig is dit. En nou willen ze van mij hebben en weten waarom de ezel nu weigerde om Maria ... (gelach) Ja, dat zit er toch in? En nu willen ze van mij weten waarom de ezel weigerde. Dat is natuurlijk een Nederlandse ezel geweest, want die ezelfamilie in Jeruzalem die heeft een heel andere afstemming. Dat is het enigste dat erin zit. Waarom weigert die ezel om heilige Maria en Jozef en de kinderen over een klein bruggetje te trekken?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat het een ezel was.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat het een ezel was.'

Was het wel een ezel? En dan nog wel aan zijn staart. Is toch vreselijk. Vindt u niet, mevrouw? Is Piet Hein vanavond niet bij u? O, daar zit hij. (gelach)

Wel, dames en heren, wat denkt ú daarvan, want hier hebben wij met een heilig wonder te maken, een schaduwbeeld van de gebeurtenis die eens in het leven in Jeruzalem, tweeduizend jaar en zoveel terug, plaatsvond. En nu zijn we in Brugge. En daar wordt gesproken: 'Awel zulle. Kunde gij de brug niet over, zulle?' Die hadden Hebreeuws moeten praten tegen die ezel, en

ze waren eroverheen geweest. Ik maak hieruit op dat die ezels Belgisch heeft gedacht, en voelt, en dat hij de heilige spreuken en het Hebreeuws van Jeruzalem is vergeten. En dat ze hebben gezegd tegen het dier: 'Vooruit!' En dat heet in Jeruzalem: 'Sta stil.' (gelach)

Ja, kunt u er wat anders van maken, dame? U lacht, waarom lacht u nu? Dat is toch een verklaring? Waarom lacht u nu? Die ezels die verstaan Belgisch en Frans, natuurlijk, hij zal een beetje Frans kunnen. Maar ze hadden, ze hadden, nou ja, Joods kan misschien ook, Joods of Hebreeuws, of Grieks ... Ik denk dat die ezels meer Latijn kent dan Brugs. Deze mensen hebben de Latijn-werkelijkheid niet beleefd.

En nu zal ik u een heel mooi woord geven, dan weet u het allemaal ineens. Mevrouw, we hebben hier na-aperij. Als de kerk het hoort, krijg ik alweer een pak slaag. Weer een stuk hout voor de brandstapel van Jozef Rulof. Waar of niet? Eerlijk is eerlijk. Die ezels, meneer, die had meer gevoel dan de mens die daarnaast loopt in dat witte hemdje. En die ezels dacht: Maria en Jozef zijn tóch niet echt. Ziet u, ze zijn niet écht. En dan weigert er altijd iets in de maatschappij of in de natuur. Wanneer wij onnatuurlijk zijn, dames en heren, dan weigert er altijd iets indien wij dat willen terugvoeren tot de heiligheid van de Schepper.

(Meneer in de zaal): 'Achteruit.'

Achteruit vooruit? Ze hebben hem omgekeerd, meneer. Ja, ik was er niet bij, ziet u? Dat maakt u zelf maar eens uit. Schrijf eens naar die mensen hoe het eigenlijk gebeurd is, misschien hebben wij weer een nieuw verhaaltje. De mens die hier weer voor het eerst komt die denkt: Waar houden die mensen zich mee bezig?

(Meneer in de zaal): 'Ik weet zeker dat als je hem aan zijn staart trekt, hij achteruit gaat en nooit vooruit.'

U weet zeker, als u een ezels zo bij de staart trekt ... Maar die ezels die had zich natuurlijk gedraaid, die wou de brug niet over. En toen wouden ze hem aan de staart zo ... Ja, dat begrijpt iedereen, als die ezels zo voor de brug weigert en je trekt hem zó terug, dan trek je hem van de wal in de sloot. Dus achterstevoren vooruit. (gelach)

Moet u die film nu eens zien, als u daar even stil blijft staan. Dus ik stel me voor: die brug die ging zo. Brugge heeft allemaal van die mooie bruggetjes. Daar hebben de schilders altijd die mooie paletjes van. Dus die ezels die staat al zó. En dan zo. (Jozef doet het voor.) Trek mij nou eens de brug over? (gelach) En de koorknapen en Maria en Jozef die hebben gedacht: Waar gaan wij vandaag heen?

Ik vind dit een leuke tip voor de katholieke kerk om anders te leren denken. Ik vind dit een heel mooi briefje om dat de heilige vader in Rome te

sturen, dan kan hij zien dat er iets hapert aan de Maria en de Jozef die we nu in onze maatschappij zo rondragen. Waar of niet? Ik wilde dat ik een kardinaal vanavond hier had, dan gaf ik hem enkele geestelijke smiles. Ik wil wel vechten met die mensen.

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer? Weet u iets van de ezels? Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat er van anderen misschien is bijgekomen.' Meneer, dat mogen wij niet weten.

(Meneer in de zaal): 'Ja, het kan zijn dat er op de ezels ... (niet te verstaan)' (Er wordt hartelijk gelachen).

Meneer, dat kan. Dat kan. Ik heb eens van een groentenboer gehoord, hij zegt: 'Als ik daar en daar kom ...'

(Een mevrouw zegt iets).

En van een boer. Ja, maar dat is bij ons buiten, zie je, in een stad beleef je dat niet zo, daar gaat het leven te vlug. Maar bij ons buiten.

Daar stond de groentenboer altijd op die hoek van een straat daar, hadden ze ook een paard, en dan kon hij dat dier maar niet verder krijgen, dan ging het paard weigeren. En na twintig jaar, toen dat dier bijna oud was en dood ging, meneer, toen vroeg hij aan die man daar: 'Kunt u mij wijsmaken en vertellen waarom mijn paard hier altijd stilstaat?'

(Tot iemand die binnenkomt): 'Mevrouw, komt u maar binnen.'

En wat dacht u nu, meneer, waardoor? Waardoor? Weet u het?

(Meneer zegt iets).

Nee, het is iets anders.

Hij heeft uitgevonden dat die man een jongen had, als paard, van dezelfde moeder, en dat dier ruidte haar broertje. En als je dan daar kwam, hoorden ze altijd: 'Hihihih.' En dan kwamen ze ... En dan had die boer moeten voelen wat dat gehinnik betekende. En dan zei hij: 'Dag zusje!' En dan stond hij stil. Zij ook; krek het eigeste.

Maar nu zijn er geen witte hemdjes bij en geen Maria en Jozef. Ja, je ziet weleens meer van die dingen. Mooie avond kunnen we ervan maken. Maar ik moet verder.

(Jozef leest): "Enkele weken geleden stelde ik mij onder behandeling van een magnetiseur in verband met nerveuze maag- en darmstoornissen. Na de eerste behandeling ondervond ik geen merkbare gevolgen, doch na de tweede behandeling, vorige week, kreeg ik een ijskoud gevoel in de nek en via de rug in de benen. Sindsdien ben ik nerveuzer geworden dan ooit tevoren. Is dit een normaal verschijnsel? Uw antwoord kan wellicht voor ons allen van nut zijn. Bij voorbaat hartelijke dank."

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): 'Van mij.'

Ja meneer, ik ben niet van plan om die magnetiseur voor u te ontleden. En, u kreeg een gevoel, een ijskoud gevoel in uw nek, en via de rug in de benen, en werd u steeds nerveuzer.

Nu kan ik u een diagnose geven, voor mezelf, die ik beleefde. Bijvoorbeeld: ik had mensen en die werden nerveuzer, éven. Even. Die moesten nerveuzer worden omdat die kracht het zenuwstelsel opvoert. Maar dan kon ik u ook verklaren wat er gebeurde. En die ijskoude stroom in uw nek ook. Want het gaat vanuit het astraal zenuwstelsel, en hier splitst het zich; dus die werking van uw zenuwen gaan door de hersens heen en maken een, beschrijven een baan door het organisme, keren terug tot het gevoelsleven en u neemt dat over. En toen werd u steeds nerveuzer. Nu kan het zijn dat men u opvoert, dat men de zenuwen opvoert. Maar als, ja ja, als ik vast moest stellen, door meester Alcar, dat de opvoering kwam, dan kreeg u er nog zoveel bij dat wij het weer terugvoerden; even een reactie omhoog en daarna weer rust. Die nacht zou u ook slapen.

En hoeveel weken is dat nu al aan de gang?

(Meneer in de zaal): 'Vier.'

Vier weken al? En steeds onrustiger? Dan wordt het hoog tijd dat u direct naar een goede huisdokter gaat, meneer, en vraag ... U hebt misschien al medicijntjes genoeg gehad. Nee? Dan hebt u misschien met een klein dingetje meer, dan al dat gemagnetiseer. Hebben de zenuwen iets anders nodig, iets sterker. Maar het moet u rust geven. En als u dan na twee-, drie-, vier-, vijfmaal geen rust krijgt, meneer, dan is het al te lang.

Er zijn psychopaten en krankzinnigen, en mensen die een wrak zijn, maar ik zie in u geen wrak. Ik zie u ook niet als een psychopaat. Met andere woorden: u bent niet zo ziek dat die diepte zover weg is gezonken voor die ziekte dat die magnetiseur dat niet naar boven kan brengen. En dan hebt u een half jaar nodig voordat u grond hebt. Dát, bijvoorbeeld.

Maar ik stel geen diagnose voor uw magnetiseur, dat moet u hem of haar dan maar vragen die u behandelt. Meneer, eis dat men u verklaart wat er aan de hand is. En als ze dat niet kunnen, meneer, niet geestelijk wetenschappelijk – want u kon altijd mijn diagnoses met die van een dokter vergelijken – loop dan hard weg. Wie het ook is, loop dan hard weg.

Dat eist u toch? En is ook verplichtend. De magnetiseur moet uw toestand kunnen ontleden, anders is dat geen magnetiseur. En als u voelt dat ze eraanstaakt, meneer, loop dan weg want dan is er geen zekerheid.

Tevreden?

Merci.

Ik heb hier: "Al in een paar weken zijn we bezig met het vraagstuk 'de kip en de haan.'" Nu zullen we het hebben. "Het punt waar het in hoofdzaak

over gaat, is, dat de kip zonder paring met de haan ook eieren kan leggen.” Dat weten we. “Uit deze eieren kunnen toch geen kuikens komen daar ze niet bevrucht zijn door de haan?”

Van wie is dat?

(Iemand reageert.)

Wat lacht u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik dacht hetzelfde.’

Dacht u dat, dat die dame deze vraag had gesteld? Wat dacht u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik dacht niets.’ (gelach)

Ja dame, de mens is ook weleens bezig over: ik en het ei, en het ei en ik. Maar dan zijn we er niet, dat ziet u wel. Kan een kip, een tuut, een doodgewone tuut, een hen, kan die kinderen baren, kunnen die eieren kuikens baren en scheppen weer als dat eitje er eenmaal is zonder dat de haan ernaar gekeken heeft?

Ja, hoe moet ik het anders zeggen, meneer, eerlijk is eerlijk? (gelach)

Kan dat? Dat kan niet, hè? Dus dan had u dat vraagteken gerust weg kunnen laten. Dus de moeder kip – gaan we eerst dat volgen – de moeder kip legt eieren en bezit daardoor baring en schepping.

Maar de mens heeft dezelfde stelsels en u kunt het niet, nietwaar? Maar u kunt het wel, dame. U kunt het wel. U legt ... Ja, dan zeg ik het. (gelach) De dames, de moeders kennen zichzelf niet en de geleerde kent de schepping niet. En dan zeggen ze weer: ‘Ja, Jozef Rulof weet alles, hij weet het alleen. Dat is allemaal fantasie.’ Ja, maar ik zal u bewijzen dat u wel eitjes legt. Elke moeder legt een eitje op zijn tijd.

(In de zaal wordt gereageerd.)

Wat zegt u?

(Mevrouw zegt iets.)

Ja mevrouw, u heeft er miljoenen. Ja, maar die zijn nog innerlijk. Heeft de kip ook, de tuut ook, die heeft eierstokken zoals de mens ze heeft. Elk dier; elk dier, niet alle dieren, maar goed, de zoogdieren allemaal. Maar waardoor, moeders, legt u toch eitjes? Waardoor?

(Mevrouw in de zaal): ‘Menstruatie.’

Wie zegt dat? Wie zegt dat? Daarginds is de zuster. Als u menstrueert, dame, legt u een ei. Maar kunt u dat aannemen?

(Zaal): ‘Ja.’

Dat is de ontwikkeling, dat is de evolutie van dat eitje dat daar breekt. Dat is bloed, nietwaar, en dat eitje is schepping, nietwaar? Dat is bloed. Maar dat bloed is schepping, dat is baring. In dat kleine eitje dat daar vaneenscheurt leeft alles, nietwaar, dat heeft ziel en geest.

Nietwaar, mevrouw? Is dat zo?

Ja meneer, ik kijk nu naar een andere Piet Hein.

(Meneer in de zaal): ‘Natuurlijk.’

Nee mevrouw, is dat zo? In dat eitje is geest en ziel en leven.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, dat nog niet.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat nog niet.’

Toch niet. Is dat dan geen leven? Dat is toch het goddelijke leven zelf? Dat is dus ... Ik vraag u of het ziel, leven en geest bezit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat is enkel leven.’

Waarom? Wat hebben wij geleerd nu?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als het ziel en geest was, dan was het al een bevruchting.’

Ziet u, dame, daar wilde ik u hebben. Als dus dat eitje was bezield hadden wij een bevruchting. Dan waren er geen menstruaties. Maar dat is een stof, leven en geest, en heeft een persoonlijkheid. Waar of niet? Die menstruaties nu, is bloed, is geest, is stof; en dat is wit en rood en geel, nietwaar?

En het eitje van de kip dat is, volgens het organisme, is wit en geel, is stof en geest. En alleen als het nu, als het bij de moeder tot evolutie komt en u krijgt uw menstruaties ... dan legt de kip haar eitje, en is krek het eigeste. Maar de mens dít, en het dier díé wereld.

Is het niet eenvoudig?

En nu de haan, dame, nu de haan.

“Over dit punt hebben we allerlei antwoorden gekregen, dat alleen uit de door de haan bevruchte eieren kuikens komen.” Ziet u? “Of dat de kip in het geheel niet bevrucht hoeft te worden ...”

Hoeft ook niet, dan baart zij en scheidt zij ... U bent niet bevrucht. Werd u bevrucht, en het is mogelijk ... Nu zijn wij nog aan wetten verbonden, maar die tuut niet. Ze heeft, ze legt ... hoeveel eieren legt zo’n kipje niet? Universeel diep. Duizenden, honderdduizenden in een klein kort leven, en dan bezit zij nog honderdmiljoen eitjes in haar, en dan kan ze al niet meer leggen, dan is de tijd al voorbij. Zo’n oude tuut, zeggen ze, die legt niet meer, die krijgt alleen maar voer en dan wordt er soep van gekookt. Weer natuurlijk iets anders.

Maar dit, “ ... dat de kip in het geheel niet bevrucht hoeft te worden ...,” dat bestaat niet, om eitjes te leggen, om te openbaren, want dat is, dat zou in strijd zijn met de schepping van de mens. En baring en schepping voor gans de schepping, voor al het leven, is precies hetzelfde. Er is daarin geen verschil. Of u krijgt natuurlijk scheppingen in één graad. En dat is: er zijn levens die zichzelf kunnen bevruchten en die door zichzelf ...

Daar had Max Heindel gelijk in, en dat dacht hij ook, had hij gelezen, in

de natuur voor verschillende diersoorten ... En nou dacht hij: ook de mens. En toen was hij er glad naast. En Max Heindel is bij mij geweest, hij zegt: 'Jozef Rulof ...' Ik moest het boek van hem lezen en toen bracht meester Alcar Max Heindel bij mij. Ik zeg: 'Ja, moet ik tegen u ook nog gaan vechten? Want nu krijg ik de Rozenkruizers niet, want u hebt dingen verteld waardoor de mens ... dat er een tijd was geweest dat de mens zichzelf kon bevruchten, en dat bestaat niet.'

Hij zegt ... Maar hij zag het dier. En welke dieren? Dus de nascheppingen, die alles hebben beleefd. Waarom bezit juist de naschepping baring, schepping, en in eigen evolutie ook baring en schepping? Dat wil zeggen: nascheppingen zijn in staat om te baren én te scheppen, én te bevruchten. De ganse macrokosmische goddelijke evolutie hebben de nascheppingen in handen, en niet de mens en niet die tuut en niet die organismen die dierlijk, stoffelijk, menselijk natuurlijk zijn.

Waarom nou niet? Nu zet ik u ineens door dat kleine, miezerige, mooie, universele, macrokosmische eitje van de tuut, van de kip, plaats ik u voor de kosmologie, die meester Zelanus verklaart in Diligentia, voor sterren en planeten. En dan moet u mij maar vertellen wat u ervan denkt.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Die zijn weer terug in de oerbron.'

Die zijn weer terug in de oerbron?

(Mevrouw in de zaal): 'Die vertegenwoordigen de oerbron.'

Niet gek wat u daar zegt. Ze zijn weer terug in de oerbron. Niet gek, maar het is het niet. Het is er wel dichtbij. U denkt wel mooi, diep.

(Meneer in de zaal): 'Was er geen einde.'

En was er geen einde. No sir, no sir.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zij tot uitsterven gedoemd zijn.'

Wat blijft u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zij tot uitsterven gedoemd zijn.'

Nee dame, daar gaat het niet om. 'Tot uitsterven gedoemd zijn', nee. Want dat zou iets anders betekenen, maar dat is het niet.

(Meneer in de zaal): 'Naschepping komt uit gemeenschappelijk leven, vaderschap zowel als moederschap.'

Wat leert u in Diligentia wanneer meester Zelanus spreekt over goddelijke vaderlijke zelfstandigheid? Wat leert u daardoor? Weet u het niet? U komt er misschien niet. Het is ook heus niet eenvoudig, want dit moet u kosmisch kunnen zien. Niet menselijk meer. En heus niet ... Ja, u kunt het ... Het leeft allemaal op aarde, maar u hebt hier op aarde kosmische problemen, kosmische werkelijkheid. En de mens ziet ze niet, ziet die werkelijkheden niet, die problemen ook niet. Maar ik zal het u verklaren, en dan zult u het onmid-

dellijk voelen.

(Een meneer zegt iets.)

Dat is het ook, maar dat is het eigenlijk niet. Ik wil u gaarne de kans geven en dan zult u zien, na alles wat u hebt geleerd, dat wij nooit op een dood punt komen te staan. Wij hebben die ... Als u ook kosmisch bewust bent, dan moet u ook elke wet kunnen ontleden, en is alleen maar slechts: dit is het woord, dit is de wet voor het woord. Ik kan niet naast de schepping praten, want ik heb gezien dat meester Zelanus en meester Alcar en al die andere meesters zelfstandigheden zijn geworden voor vader- en moederschap.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Het spel wat normaal zich afspeelt in de natuur, dat speelt zich in het dier af', ja, 'het dier heeft geen mannelijk en waarschijnlijk ook geen vrouwelijk ...

Nee, dat moet er zijn.

(Meneer in de zaal): 'Dat moet er wel zijn?'

Dat moet er allemaal zijn.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat vertegenwoordigt nu één vader- en moederschap.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat vertegenwoordigt nu één vader- en moederschap.'

Dát is het. Maar waarom? Dat is het, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat kan ik niet zeggen.'

Zie, even nog doordenken, dat is het nu. Het vertegenwoordigt één vader- en moederschap. Waarom nu? Ja, waardoor kunt gij nu vaststellen dat u God zijt en God zijt als vader en moeder, en dat díé levens niet tot de bestaande schepping behoren. Waarom nu? En dat God dat leven toch niet laat versukelen, omdat al die gaven die u bezit als man en vrouw komen in de nascheppingen in één wereld – niet alleen baring, schepping, kleurenrijk – evolutie in één toestand, want nu splitst zich het vader- en moederschap weer en komt het tot één kern; maar nu is het naschepping.

Dus de nascheppingen die hebben eigenlijk meer dan wij, dame. Een vlindertje die zich ontpopt – en daar, er zijn nog meer – en duizenden en duizenden bezitten kleurenrijk, vaderschap, moederschap in eigen bron, brengt zichzelf tot evolutie.

Kunt u niet op eigen kracht. Daar hebben we het vaderschap voor nodig als u moeder bent. Maar dat is de zelfstandigheid als moeder, de zelfstandigheid als vader, nietwaar? En dat zijn goddelijke wetten, scheppingen, dus

bestaande wetten.

En dit behoort tot de nascheppingen en behoort niet tot de bestaande schepping, want deze levens blijven op aarde, zijn door rotting ontstaan. Is dat niet machtig?

Ja. Kan de geleerde niet tegenop want dit is de waarheid.

(Jozef leest verder:) “Gaarne hadden we hierover een antwoord want het wordt gewoonweg een nachtmerrie, dit gesprek.” Het gesprek van de dag. “Overal waar wij komen heeft mijn man het over de kip en het ei. Hij heeft me zelfs op een keer ’s nachts wakker gemaakt ...,” wat een leukerd is dat, “toen hij volgens zijn zeggen er eindelijk een antwoord ...,” ik wil met die man praten, “ ... een antwoord voor had. En ik zei: ‘Jammer genoeg blij ik het er niet mee eens te zijn’, en lagen we er midden in de nacht weer over te piekeren en te praten.”

Van wie is dat ook alweer? Van u daar? Van wie was dit?

O, van u.

Wat een heilige lieverds zijn jullie. En heb je dat leuk gedaan zo met zijn tweetjes? Het licht opgestoken? Het licht opgestoken, een kopje thee weer gezet. Kletswakker? Kletswakker.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, helemaal wakker.’

Wat een lekkerds zijn jullie. Ja, dát is toch mooi, deze kinderen gaan nu beginnen. Ze zijn pas getrouwd, nietwaar? Toch een korte tijd? Zie, dat zijn nu heerlijke mensen. Maar als u nou straks ook veertig bent, vijfenveertig en dan zeg je tegen hem: ‘Zeg, hou nou op met je gezanik.’

Nou ja, wij geloven jullie nog niet. Vandaag eten we ... Vandaag ... Jullie koeren nog natuurlijk, hè? (gelach) Jullie zijn nog in de koertijdperken. Maar o wee, zo meteen als we aan elkaar ... als we uitgestudeerd zijn.

Kijk, dames en heren, hier begint de nieuwe eeuw, dit zijn twee kinderen die hebben al de lezingen meegemaakt, boeken gelezen. De man leest weer, zij leest voor, hij leest voor, hebben de tijd. Zo meteen krijgt moeder natuurlijk een kindje, dan is er niet zoveel tijd. Dan zegt zij misschien ... Dan ligt de kleine daar, en dan moet er een nieuwe baby komen ...

‘Nou, moet je horen’, zegt hij, ‘nu weet ik het ineens.’

Dan zegt zij: ‘Ja, ik weet het ook, ik moet zorgen dat dít wegkomt.’

Dan heb je natuurlijk niet meer zoveel tijd. Na twintig jaar, vijftien jaar ...

Want we zijn allemaal zo begonnen: en dan vindt zij het heerlijk als ik ze wakker maak. En hij zegt: ‘O kind, het is prachtig.’

Maar nu zijn er andere dingen. Als we dat toch dan, ondanks al die maatschappelijke narigheid, kunnen vasthouden, dan blijft u jong, dan blijft u mooi, dan krijg je contact. Dát is het paradijs, mevrouw, meneer. Houd het vast.

Meneer, weet u nu waar die haan vandaan komt?

Had mij toch maar even geroepen, dan was ik naar boven gekomen en dan had ik het je zo verteld. (gelach)

Wat ben ik blij dat ik geen telefoon genomen heb al die jaren. Want de mensen hebben mij aangeboden: een villa, een automobiel, een Cadillac, en een huistelefoon.

‘Het kost niets, Jozef.’

Ik zeg: ‘Ja, weet ik wel. Morgen zit jij aan de bel.’ Ik zeg: ‘Nou, ik moet geen telefoon.’ Ik zeg: ‘Maar de ...’

Daar zijn er meer: ‘Zeg, laten we meneer Rulof even opbellen, het is midden in de nacht, wat geeft het.’

‘Ja, dat kost ’s nachts, een telefoon bij meesters kost duizend gulden.’ Maar dan bellen ze niet vlug.

Meneer, weet u het nu werkelijk?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wou u nog één ding vragen. Een kennis van ons die heeft een ...’ haan gekregen, ‘die kreeg een haantje, een fazantje; en die vertelde dat de eieren die de kip legde zonder paring van de haan ... van de tien zaten er twee bij waar wel kuikens uitkwamen’, kan, ‘kan dat nog?’ Ja, kan. Maar waar zit dat nu in? Dat is een hele machtige wet. Kan, kan ja. ‘Ja, daarom kwamen wij op een dwaalspoor natuurlijk.’

Ja, op een dwaalspoor. Waarom kan de moeder vijf kinderen krijgen, en vier, en drie? Daar gaat het naartoe. Dus er is nog iets van de haan, van Herman, in een schuurtje, in de kamer gebleven van het vorige, dat onverwachts, zonder dat meneer kwam toch de moeder heeft beïnvloed én bevrucht. Dat is het alleen. In die celkamer, waar zijn zaad, zijn sperma, zijn schepping komt, blijft altijd een dampkring achter als slijm en dát heeft weer geschapen. Dat is weer gaan bouwen. Dat zijn die eerste cellen. De dampkring. Dan wordt het verdicht, dan krijg je al splitsing – dat is het licht van de ruimte – dan krijg je de eigenlijke cel die gaat scheppen in die haan, nietwaar, die ...

(In de zaal wordt door elkaar gepraat.)

Hoe heet hij? (gelach)

(Zaal): ‘De kip.’

Nee, nee, nee, nee, dit is nog altijd de haan en dat ... O ja, toch in de kip, u hebt toch gelijk, in die kip. En dan zit daar nog iets waardoor van de tien, twintig, er één, of twee, bij is, die zich nog eventjes hebben kunnen bevruchten, maar dat toch ontegenzeggelijk van Hendrik zelf is, van de haan zelf.

Ik zeg niet dat mijn broer dat heeft gedaan. (gelach) Maar die haan heet Hendrik of Piet. Bij ons noemen ze hem ... hadden ze er één, zó groot, dame, en die heette Jan. En dan kwam Jan aanrennen. Hij luisterde naar ‘Jan’. Ze hebben er ook een naar mij genoemd en die heette Joseph (Jozef spreekt de

naam uit met een P). ‘Joseph!’ En dan kwam hij en dan draaide ... en dan kreeg hij de lekkere korreltjes en dan, nou, dan ging hij weer.

Toen zegt die boer: ‘Ik heb contact met mijn haan.’ Hij zegt: ‘Weet u waarom?’

Ik zeg: ‘Nee meneer.’

Toen zegt hij: ‘Ik zal het er maar niet over hebben.’ En toen wist ik het toch.

Ontleed dat vannacht eens met u twee. Ontleed dat nu eens.

Zijn we klaar, dame, met die haan en die tuut? Er is nog veel meer, weet u dat? Denk dáár eens over na. Maar dat moet je niet ’s nachts doen. Meneer ... Wil je hem ... Mevrouw, maakt u hem weleens wakker?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, hij maakt mij wakker.’

Dat doet hij zelf. En weet u wat u dan zeggen moet, dame? ‘Slapen!’ ‘Slapen, want over vier weken kan ik je naar de dokter sturen. Dan zijn de zenuwen ziek.’ Je moet nachtrust hebben, meneer.

Doet u dat?

’s Morgens een beetje moe in de ogen, hè, en alleen om dat eitje, en alleen om die tuut, die haan. Slapen nu voortaan, ’s avonds praten. Ook al hebt u geen tijd; dan wacht u maar. ’s Nachts slapen en deze dingen loslaten.

Wat ik nu opbouw, breekt u nu door te gaan zoeken weer af. Op de dag denken. Ik mag ’s nachts ook niet denken. Als u dat nu eens doorgaat – u komt toch niet door die hele schepping – maar u gaat door, weet u wat wij dan opbouwen, wat u dan zelf opbouwt? U ondermijnt uw gezondheid omdat u leuk heerlijk met elkaar aan het ontleden gaat.

Maar dat is geen kunst, hoor. Dat is hetzelfde probleem als een ander mens die wilde Frederik spelen. U bent nu aan het kosmologieën op de schaats. Vooruit achterwaarts, rechtsom, linksaf. En ’s morgens dan kom je zó: ‘Hè.’ Nou, dat uur dat bent u kwijt, en dat ondermijnt uw zenuwstelsel.

Komt hij dan ’s avonds soms met een lang gezicht naar huis? Nee natuurlijk, hè? Altijd opgewekt, nietwaar?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, dat wel.’

Ja, toch wel? Ja, jullie klappen toch niet uit de kerk. Jazeker. (gelach)

Vindt u ze niet niet leuk, dame, die twee? Heerlijk zijn die twee.

Ik ga verder. Als we mekaar maar begrijpen, dan mag je nog wel eens iets anders zeggen anders wordt het zo droog, dan wordt het zo droog hierzo.

(Jozef leest verder:) “Geachte meneer Rulofs,” nog altijd schrijven ze Rulof met een s, ik heet Rulof, “Graag ontving ik op de volgende twee vragen antwoord van u. Sommige christelijke groepen prediken en voelen zich gelukkig bij die gedachte dat Christus voor onze zonden gestorven is en vinden dit voornameer dan Hem als een door God gezonden voorbeeld te zien. Blijft

van deze gedachte en troost niets over? Ik stuit hier altijd op als ik met deze mensen hierover spreek.”

Van wie is dat?

Mevrouw, als u daarmee begint, dan hebt u, met de hele protestantistische, gereformeerde en vrijzinnige en alles bent u in opstand en krijgt u ruzie als u dat zegt, want die mensen zitten er nog aan vast. Dat kunt u hun niet ontnemen. Want wat zij daar zeggen, mevrouw, dat bestaat niet. En wilt u hun dat verklaren? Als u met die mensen ... Als u in die kringen komt, mevrouw, spaar uw krachten, want – als u tenminste die boeken van ons aanvaardt – spaar dan uw krachten, want u krijgt die mensen nooit. Verspeel uw energie niet. Ga niet proberen om een protestants mens te overtuigen.

Als u denkt dat u de mensen wilt overtuigen, dame ... Als u denkt dat ik de mensen wil overtuigen, ben ik het helemaal niet van plan. U moet zelf weten wat u van mijn dingen maakt. Ik kan het immers toch niet volgen. En die mensen kan ik niet overtuigen, begin ik helemaal niet aan.

Als ik morgen in de kerk zou mogen praten, ik mocht dat en dat zeggen, deed ik het niet eens want ze nemen het toch niet. Misschien wel als ik dat kon verklaren: zó en zó is het. Dat hoef ik maar één keer te doen, dame, en dan krijg ik wel uit die massa: ‘Weg met die man!’ Ze kunnen die evolutie niet ineens bereiken, in één nacht, in één jaar. In één leven niet eens. Want dan zijn ze zover, en dan hebben zij het gevoel en durven zij buiten de Bijbel en buiten God’s woord om te denken.

Mevrouw, laat ze maar rustig praten, en indien ze neerzitten en werkelijk pijn hebben, dorst, honger om iets te leren, dan kunt u klaar staan en zegt u: ‘Hierzo.’ Maar dan nemen ze het ook, want dan gaan ze denken. Die mensen denken nog niet, ze laten denken. Maar de mens die dorst ...

Ik zou u allemaal de raad willen geven: zoek niet de mens die dit wil aanvaarden en zoek de mens niet om de mens dit te geven van ons, van de meesters, van de ruimte. Mevrouw, u hoeft dat niet te zoeken. U moet wachten totdat de mens bij u komt en zegt, en voor u staat en u scherp in de oogjes kijkt: ‘Weet u iets van God af?’

Ik heb eens – in Amerika, ik heb in Indië (Indonesië), in Amerika – heb ik een meneer ontmoet, die kwam van Amerika af, hij was bij mijn broer geweest. Hij kwam hier en die zei, kwam in Holland: ‘Meneer, hier ben ik. Nu moet u eens even luisteren, wat ik mee heb gemaakt.’

En dat is nog erger, dame. Die man die ... En er zijn meer van deze mensen. Die man had het gevoel dat hij de hele ruimte moest dragen. Hoorde hij daar maar van ... ‘O, god, daar beginnen ze alweer een oorlog, o, alweer oorlog, alweer oorlog.’ En dan had hij werkelijk pijn.

En die mens ... ‘Och mensen, waarom doe je toch zo hard en wat doe je

toch verschrikkelijk. Waarom ga je die man twintig jaar geven?' Een rechter.

En overal voelde hij: hij was de drager. Dat is de mens die te veel op zijn hals, op zijn schouders neemt, de mens die zichzelf niet kent, en de mens die zich volkomen sloop; een onbewuste. Dan lijkt het dat die mensen al apostelschap bezitten, het leed van de massa voor Christus willen dragen en ze maken zichzelf maar kapot.

Die man zei dit: 'Jaren en jaren zit ik in de rimboe en altijd het éénzijn met de natuur ...' Vragen, vragen, vragen, vragen. En zijn vrouw had een hel met die man, want die man die lijdt en heeft smart doordat hij Christus en God wil leren kennen. Dat is een dorstenaar en een honger- ... lijder is het niet, hè? Hongerlijder is het toch niet? Hij heeft honger, maar het klinkt zo lelijk, zo gek. En honger heeft hij, hij krijgt niet genoeg, geen boek ... En wat maar enigszins over God wat weet; hij rent ernaartoe. Krijgt geen antwoord, is nooit verzadigd.

En op een morgen staat hij op en zegt hij: 'Vrouw, vandaag moet het gebeuren, ik voel: vandaag gebeurt het.'

Toen zegt ze: 'Man, ik hoop het. Ik hoop het, dat je rust krijgt.' Een marteling.

Hij zegt: 'Toen ben ik uit Bandung, uit achter Bandung; ik moest naar Bandung (hoofdstad van de provincie West-Java, Indonesië) toe.' Maar hij heeft die dag acht uur – acht uur, dames en heren, in die snikhitte daar – van 's morgens negen af tot 's avonds vijf uur toe is hij over die landwegen gerend als een volkomen godsdienstwaanzinige, zou je kunnen zeggen, nee, maar een mens die bewust weet: ik leef nog, ik ben er nog zelf. Maar een pijn en een smart, en een smart, en een smart, en een smart. Toen is hij in Bandung aangekomen, 's avonds, helemaal gekraakt. Hij stond daar in een hoek, hè, hij denkt, ja, hij gaat in een portiek staan, is al in de stad; en dan staat daar die arme mens, geslagen vanbinnen en getrapt, staat daar, hij denkt: Ja, hè, god, ik moet toch weer weg, want dan denken de mensen misschien wel dat ik een dief ben. Ik moet dat portiek weer uit.

Hij gaat eruit, komt hier daar zo ineens, ineens staat hij voor de winkel. Hij kijkt: Mijn god, daar heb je het. 'Een Blik in het Hiernamaals', 'Zij die terugkeerden uit de dood', boeken van Jozef Rulof. Hij belt die man nog op: 'Waar kan ik die man vinden?'

Haalt die man uit zijn huis. 'Meneer', zegt hij, 'geef me die boeken, geef me die boeken, en al kosten ze duizend gulden, ik moet ze hebben.' Die man die verkoopt alle boeken die er toen waren. Hij rent weer terug, neemt een wagen en gaat naar huis. Hij gaat zitten, hij drinkt een kop koffie, hij neemt nog een glaasje water en hij zegt: 'Vrouwtje, ga neerliggen, ik ga vannacht al die boeken lezen. Tot morgen toe.'

's Avonds, de volgende dag had hij de vier boeken uit. Toen begon ...

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is jammer.'

Ja, dat is jammer. Hij begon weer te lezen. Hij is twee dagen aan het lezen geweest, de derde dag toen zakte hij in elkaar, toen kon hij niet meer, ging vier uur, vijf uur slapen, weer lezen, en toen ging hij er nog een keer door, hij zegt: 'Nou weet ik het, god god god, godzijdank, ik weet nu een beetje meer.'

Die man moet van Indië (Indonesië) naar Amerika toe, komt in Amerika en hoort van de naam Rulof en staat voor mijn broer. Hij schrijft mij onmiddellijk: Ik kom naar Holland, mag ik u bezoeken?

Hij komt bij mij: 'Meneer Rulof, komt er oorlog, komt er weer oorlog?'

'Nee, er komt geen oorlog meer.' Dat was nu voor 1947. Dus we hebben nog meer boeken voor hem. Ik zeg: 'U kunt alle boeken meenemen.'

'Komt er oorlog?'

'Nee meneer.'

'Komt er ...?'

'Nee meneer.'

'Is er verdoemdheid?'

'Nee meneer, er is geen verdoemdheid.'

'Is er een laatste oordeel?'

'Nee meneer, u hebt toch gelezen, de hellen en ...'

'O ja, god. En meent u dat nou wel? Veronderstel, meneer, dat dat waar was. God, kon ik u maar geloven.'

Ik zeg: 'Meneer, ga nog eens even door.'

'Kon ik u toch maar geloven.'

Ik zeg: 'Meneer, de 'droedels'.'

'Wat zegt u?'

Ik zeg: 'Ja, dan moet je naar Gelderland, daar vertellen ze het u nog beter. In Den Haag heet dat ook de 'droedels'.'

Toen zegt hij: 'Waarom? Waarom, waarom, meneer?'

Ik zeg: 'Ja meneer, dacht u nu dat ik u kon overtuigen?'

'Is het waar, meneer, wat u zegt? Is het allemaal waar wat u hebt beleefd?'

'Ja meneer.'

'Schilderen ook?'

'Ja meneer.'

Ik zeg: 'Bent u nu overtuigd?'

'Zoudt u nou werkelijk zelf niet kunnen schilderen?'

Ik zeg: 'Nee meneer. En wat dan nog, als ik nou een Rembrandt heb?'

'Ja meneer.'

'Rembrandt, is dat wat van u?' Rembrandt zegt: 'Van mij? Wat is van mij?'

Ik zeg: 'Meneer, bent u daarvan overtuigd? Meneer, schilderijen kunnen

de mens niet overtuigen, maar het is er. Ik heb het niet geleerd. En wat dan nog, en wat dan nog? Maar boeken schrijven, meneer, over deze leer ... die kunt u niet in het Oosten krijgen, niet in Frankrijk, niet in Duitsland, meneer. Er is wel zo'n theosoof en een vrouwtje geweest op spiritualistisch gebied, hier was er ook een, maar was er nog glad naast, want die verklaarde het stoffelijk. Er zijn werkelijk boeken, meneer, maar die hebben machtige fouten, want die heb ik gezien: Dít is wáár!

‘Kon ik het maar geloven.’ (gelach)

Ja meneer, licht u maar niet want zo is nog de hele wereld. Hier staan er van ons nog: ‘En zou dat nu wel? En hij zegt dat nu wel, en zou dat nu wel?’ Er zijn hier mensen die waren drie jaar, vier jaar, meneer, vijf jaar in Diligentia en nou, dat is nu echt drie maanden geleden, die zeiden: ‘Geloof jij dat hij in trance is?’

Nou meneer, wat we daar in Diligentia krijgen is toch geen kinderspel meer, neem me niet kwalijk. Überhaupt, wat u zondag hebt gekregen, dat is toch wel geen menselijke kracht meer die daar sprak. Ik heb die rol (geluidsband) gehoord. Maar ik ben, ik moest ophouden want ik kon het niet verwerken. Ik ben dáár in trance, en hier ben ik wakker. En dan moet u dat eens kijken, meneer, wat er met mij gebeurt als u dat meemaakt. U moet mij dan maar eens ... ik moet daar ...(niet te verstaan) daar in trance en er spreekt een ander en ik zit hier; dan moet ik erin, dan moet ik eruit en ik ga daar naartoe, en ik vlieg naar de ruimte, en dan moet ik leren om te blijven zitten. Daar hebt u het verschijnsel al dat van mij niet kan zijn.

En wat dan nog, meneer, wat dan nog, meneer, als u dan niet weet wie daar praat? Wat dan nog, meneer; wát wordt daar verteld? Vergelijk het eens met de wereld. Wat dan nog, meneer, wat kan het u nou schelen of daar momenteel meester Alcar of meester Zelanus, of Christus, of Petrus, of Judas zou praten? Meneer, het gaat om: hetgeen wat daar verteld wordt, hoort u op deze wereld nog niet.

Goed, die meneer. Dus drie, vier, vijf jaar zitten ze naast u aan tafel en denken: nou ja, klets. Wil ik die mensen iets leren, meneer? Die man die leert zichzelf niets, die man is levend dood, meneer. Nee meneer, die meneer die heeft geen dorst, die heeft geen honger. Dát zijn de sensatie-lui die hier om me heen zitten en denken: Nou ja, dat wil ik weleens meemaken. Die hebben toch geen dorst? Het gaat hier toch die mensen niet om heilige ernst, om ontwaking, om God, om Christus? Ik zit, met mijn heilige ernst mijn bloed, mijn leven, mijn ziel, mijn geest in die mensen hun gelaat te slingeren. Ik daal in die mensen af en ik zeg: gut gut gut, mijn mensen, kon ik mijn hart en mijn bloed geven, dan zou ik je willen overtuigen.

‘Gut ja’, zegt hij, ‘maar dat moet jij weten. Dat moet jij weten. Het zegt mij

nog niets als jij je bloed wilt geven.’

Wat denkt u dan, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Stik.’

Stik, zegt de ene daarzo. Ach, nou ja ... Waarom moet je nou dadelijk ‘stik’ zeggen, dat is toch niet nodig? Nee mevrouw, als we elkaar begrijpen, dan kun je het verzachtend doen, dan zeg je: ‘De ‘droedels.’ (gelach)

Maar dacht u dat ik die mensen ...

Dacht u, toen ik voor Crisje stond en ik zei: ‘Ja, maor dan ga ik naar de Echte. En dèn pastoor den wèt ja toch niks.’ Want ik heb hem belazerd. Ik heb de meneer pastoor uitgespeeld. Ik denk: als hij nou werkelijk met Onze-Lieve-Heer in contact is; want dat is hij toch, dat leren ze ons toch in de cathechezi, cathechegis, cathechegaas, cathechegoes ... (gelach)

En dan was ik daar en dan zei meneer pastoor weer: ‘Ja. Zonde gedaan?’

‘Jawel, meneer pastoor. Ik heb pere gestolen, ik heb appels gestolen.’

Ik denk: Ja, wat ik nog meer heb gedaan gaat je geen cent aan. Ik denk: nu wil ik weleens weten of die meneer werkelijk ... want Onze-Lieve-Heer weet alles.

Ik zeg: ‘Moe’der ... ’ Ja, eerst Crisje uitgedaagd. ‘Moe’der, wèt Onze-Lieve-Heer alles van de mensen?’

‘Jao, natuurlijk. Onze-Lieve-Heer wèt alles.’

Ik zeg: ‘En meneer pastoor, dèn is dan toch ... dan wèt Dèn toch ook wat meneer pastoor wèt, en de pastoor wèt weer wat Onze-Lieve-Heer wèt?’

Toen denkt ze: Ja, daar zit iets achter, hè? Met andere woorden, Crisje zegt: ‘Meneer pastoor is de vertegenwoordiging van Onze-Lieve-Heer.’

Ik denk: Dan bun ik d’r.

Ik naar meneer pastoor toe. ‘Meneer pastoor?’

‘Ja.’

‘Appelen en peren gestolen.’ Altijd hetzelfde liedje. (gelach)

‘Nog iets anders gedaan?’

Ik zeg: ‘Nee, meneer pastoor.’

Ik had haast ‘ja’ gezegd. Fijn, de rest verzweg ik, ik denk: Nu wil ik kijken of Onze-Lieve-Heer met die praat.

Maar, mevrouw, het gebeurde niet. Je kon hem belazeren; maar Onze-Lieve-Heer niet. Toen zei ik tegen moeder, toen kwam ik terug, ik zeg: ‘Moe’der, dèn wèt niks.’

‘Waarom nie’t?’

Ik zeg: ‘Want ik heb hem niet alles verteld.’ Ik zeg: ‘Ik gao nou naar de Echte, maor den Echte dèn wèt het. Want ik bun bang geworden.’ Toen werd ik bang. En toen zei ik: ‘Ik ga naar de Echte.’ De werkelijke Echte. En Die heeft alles.

En dat kon die meneer, waar wij het nu over hebben, kon dat nooit vinden. Dat kan ik de mensen momenteel niet geven. En indien ik Crisje had gezegd ... Later, ik kwam bij haar, ik heb het leven weer terugverteld, ik zeg: 'Weet je nog van dat?'

'Ja.'

'Weet je nog van dit?'

'Ja.'

'Weet je nog toen dat?'

'Ja', zegt moeder. Toen was ik alleen met haar.

Anderen gingen. Crisje zei niets. Anderen kwamen: 'Crisje, is dat werkelijk gebeurd met Jeus?' Crisje zei niets.

Weet je wat ze toen, de mensen, al zeiden? 'Klets, ik heb met Crisje gesproken. Crisje die weet het niet eens.' Maar ze wisten niet dat Crisje niet over heilige dingen sprak tegenover een ander die er niets mee te maken had. Want het waren heilige zaken van de Lange Hendrik en haarzelf, en mij en Bernard en Johan en Hendrik, en de kinderen. Die vertelden: 'Onze moeder heeft nooit tot mensen gepraat over haar heilig éénzijn met haar kinderen en de Lange en Onze-Lieve-Heer.' Dat kregen wij zo nu en dan er maar uit, maar dan was het heilig. Dat deed mijn grote Crisje niet.

En zou u dan denken dat wanneer de mens de wetten van God en Christus niet kent, dat Onze-Lieve-Heer tegen meneer pastoor kan praten? En zou u dan denken als meneer dit geloof, dit gevoel, dat waarlijke dorsten ... Want dan hebben de mensen het niet meer over: 'Zou dat wel?' Meneer, dan is het koek voor uw honger en dorst, want u wordt gelaafd. Of het dan van Jan of van Hendrik komt, en welke profeet of Paulus u ook bent, of u ook Frans, Duits of Engels spreekt, meneer, meneer dan heet het: 'You know something about the Christ, of the Lord.'

En dan kun je zeggen: 'Kui plat?'

Als ik dat plat vertel, zegt meester Zelanus in de boeken, en Jeus die schrijft straks: 'Ik heef het toch maar gezien', dan kunt u zeggen wanneer u uit Leiden komt, dat leest u straks in deel III: 'Dat is een taal, dat lijkt wel lek m'n vesje.' Maar Jeus zei: 'Ik heb het gezien, en ik heef het ook gezien. Want ik was daar. Ik zag het.'

Maar de mens die dat niet kan en niet wil aanvaarden, die zegt: 'Zou dat nu wel?' en 'Is dat zo, meneer?' 'Komt er geen oorlog, meneer?' 'Is er geen verdoemd ...?' 'Is dat nu allemaal waar wat u daar schrijft?' 'Is dat niet te mooi om waar te zijn?'

'Nee meneer, het is waarheid!'

'God, dan zal ik het maar geloven.'

'De 'droedels'! Eruit.'

Meneer ging naar Amerika. 'Ja meneer, wat ben ik blij. O, wat ben ik blij.' Toch nog even, toch nog even. 'Nou kan ik weer vooruit. O, nou kan ik weer vooruit. Ik ga voor de Christus werken.'

'Goed, meneer. Prachtig.'

Ik kom in Amerika, hij komt onmiddellijk naar de tentoonstelling. Nou, die meneer die heeft zoveel voor de United Nations in the Netherlands gedaan, hè. Hij was inkoper voor grote heren, voor het land en zo. Hij deed alles, hij was een rijke man. Misschien verkoop ik hem een schilderijtje, kan ik lieve Hendrik, kan ik Hendrik helpen, hè?

'Wat kost dat, meneer?'

'Vijfhonderd dollar.'

'Meneer, dat?'

'Driehonderdvijftig dollar.'

Ik denk: Goeie genade, dat is die man die alles over heeft om zijn dorst te laven. Ik zeg: 'Zou ik hem niet bij zijn broek pakken en het hotel de Barbizon Plaza uitslingeren?' Maar dat mag je natuurlijk niet doen, hè.

Daar staat die meneer, is in Holland geweest, is daar al geweest. 'Meneer Rulof is dat nou ... Meent u dat nog altijd wat u mij in Holland zei?'

Ik zeg: 'Meneer, wil je gauw maken dat je wegkomt.' Ik zeg: 'Meneer, bent u arm?'

'Nee.'

Ik zeg: 'Staat u er best op?'

'Ja.'

'Rijdt u een eigen wagen?'

'Ja.'

'Hebt u nog zo'n goede betrekking?'

'Ja. Het is wel iets minder hoor, het is wel iets minder.' Maar hij zat dan toch nog op Parc Avenue. Goed.

'Meneer, dat kost vijfhonderd dollar en daarvan geven wij de boeken uit voor Onze-Lieve-Heer, voor de meesters, voor het hiernamaals, om de mensheid te verbeteren. De mensheid, de maatschappij heeft aan uw geknor en uw gesmart, en uw sufferings, en al die dingen die u daar meemaakt niets, want de mens weet het niet. Mij kennen ze al een beetje. Meneer, help me eens met het kopen van een schilderij, ik zeg, dan kan Hendrik een ander boek laten drukken.'

Ik denk: nou meneer, nog even.

'Mooi is dat. O, prachtig.'

Ik zeg (Jozef praat deftig): 'Meneer, ja prachtig, ja.' (gelach)

Ja, dan willen ze nog hebben dat ik nog beleefd ben en nog eerbied heb voor die mensen.

‘Ja meneer, dat is prachtig.’ Ik zeg: ‘Ga op de knieën zitten en bid.’

Daar lagen de mensen: ‘Meneer, may I meditate before your paintings?’

Ik zeg: ‘Mevrouw, voor mijn part vreet u ze op.’ ‘Van mijn part neemt u ze mee naar huis. Bidt u maar, mevrouw.’ Nou, en daar lagen ze al uren en uren. Ik zeg: ‘Ach, gottegot, mijn tentoonstelling gaat kapot.’ Ik ben een klein beetje erger gegaan. Zij, in Amerika gaan ze mediteren voor mijn schilderij. De wereld zei: ‘Zie je nou wel, daar heb je hetzelfde alweer.’

Het mooie echte zuivere beeld van de meesters als kunst in kleur, dame, gingen ze nu zelf bezoedelen, want ze wilden er alweer een godheid van maken.

Maar ik verkocht aan die hongerlijder daar, en die dorstige ziel, nog niet eens een prentje. Hij nam van de tafel nog niet eens een boek, meneer, hij ging weg. Hij zei niet eens fatsoenlijk geestelijk goeiendag, want die beleefdheid was er niet. Ik zeg: ‘En nu maken dat je wegkomt, ik wil met uw gezanik en gesnurk en gekanker en gesmekker niet mee te maken hebben, meneer. Ik heb geen woord meer voor u.’

Toen zegt mijn broer: ‘Wat ga jij tekeer.’

Ik zeg: ‘Ja, ik heb er reden voor.’ Ik zeg: ‘Ik wil die man niet meer zien.’

Ik zeg: ‘Go out, sir.’ Ik zeg: ‘Ga naar Jeruzalem en vraag waar je jodendom geleefd heeft. Ik zeg: ‘Meneer, weet u wie er in u leeft en alles zo disharmoonisch verzorgt?’ Ja. Ik zeg: ‘Meneer, dat liep in de oorlog met een ster op de jas, dan wisten wij het ineens, maar u hebt hem vanbinnen in zitten, dat is nog erger.’ Caiphas was het, meneer. Een van Jeruzalem, die daar iets klaar heeft gemaakt en nu op de wereld loopt ... (niet te verstaan).

Dacht u dat Onze-Lieve-Heer u, meneer, dag en nacht liet verrekken van smart, van pijn omdat u angst hebt dat de wereld vergaat? Dan moet je wel wat uitgespookt hebben. Ja, ik zag hem. Hij kwam regelrecht uit de buurt van Caiphas, hij rammelde nog van al die penningen. Maar hij wilde er niet één van missen. Hij was Judas niet, hoor. Ik zeg: ‘Ga weg, vrek.’

Daar staan ze. Ik heb u verleden week een beeld gegeven, ik wandelde met eentje die had honderdvijfenzestig miljoen, niet? Het enige genot wat ik gevoeld heb daar: Let me take a walk with one hundred and sixty-five millions on my leg.

O ja, leg is een arm, niet?

(Er wordt door elkaar gepraat.

Verschillende mensen zeggen): ‘Nee.’

O, nou komen de taalkundigen voor de dag. En ik aan het wandelen, ik zeg: ‘Voel jij wat?’ tegen mijn broer.

Hij zegt: ‘Wat voel je nou?’

Ik zeg: ‘Straatarm.’ Straatarm zijn ze, honderdvijfenzestig miljoen. En dan

allemaal, o ja: 'We like to do something for the Christ.' Ja, ik zeg het maar net zo, want ik slikte het op.

(Mevrouw in de zaal): 'Die boeken van u, die kon je niet in New York kopen.'

Waarzo?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet. Niet bij Macy's, niet bij Campbell's. Nergens in New York.'

Nee?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Vanmiddag? Dat kan, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ze waren niet te koop daar.'

Mevrouw, hier wel.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, niet in New York, zeg ik.'

In New York niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

In die winkels niet? Nee, want je kon ...

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Niet bij Macy's en nergens.'

Bij Macy's. Bent u in New York geweest?

(Mevrouw in de zaal): 'Yes, sir.'

O, and you understand Dutch too?

(Mevrouw in de zaal): 'Yes, sir.'

Mevrouw ...

(Mevrouw in de zaal): '... hier in Holland.'

You are a Nederlander?

(Mevrouw in de zaal): 'No, I am American, but I can't hear.'

O, that is nice, we have two Americans here.

(Mevrouw in de zaal): 'O yes?'

Yes, lady. You can only have that book ...

(Mevrouw in de zaal): 'The Dutch people are terrible people.'

Terrible? Why?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik vind het erg hier.'

O, dat kan, mevrouw. Ja maar ... Kijk eens dame, het kan natuurlijk, Dutch people is terrible people, we all are crazy and terrible.

(Mevrouw in de zaal): 'Crazy.'

Crazy too?

(Mevrouw in de zaal): 'Yes.'

Ja. Natuurlijk. Mevrouw ...

(Mevrouw in de zaal): 'Too, they are crazy.'

Crazy, yes.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ja.'

Ja. Ja, zo is het.

(Mevrouw in de zaal): '... er uit de boeken ...'

Mevrouw, die boeken zijn alleen te krijgen in White Plains, bij de Rulof-brothers and not bij Macy's.

(Mevrouw in de zaal): 'O, in West Plains?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Bij Morristown? Waar het Prestonparc is?'

Ja, dat weet ik niet.

(Mevrouw in de zaal): 'You don't know waar het Prestonparc is?'

Nee.

(Mevrouw in de zaal): 'It is a nice place there.'

Is dat mooi, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Yes ... .. come there some day.'

O.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Maar dáár kunt u de boeken krijgen. En niet bij Macy's.

(Mevrouw in de zaal): 'Not by Macy's and by Campbell's niet. Because you speak of...(niet te verstaan) so often ...'

Ja mevrouw, maar wij zijn nog niet zover.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Wij zijn daar pas begonnen.

Begrijpt u nu dit, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Yes sir.'

Thank you.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof? U had het zopas over de ster. Ik ben een joodse, ik zou daar graag een verklaring voor willen hebben.'

Mevrouw, bent u joods?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja meneer.'

Hebt u 'De Volkeren der Aarde' van mij gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, nog niet.'

Als u dat zoudt willen lezen, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meneer Rulof.'

Dan ... Kijk, nu zoudt u, omdat u jood bent, zoudt u denken ... Ik hoop niet dat u dit als een belediging hebt ...

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, daar gaat het niet om.'

Dame, wij lopen er allemaal nog mee.

(Mevrouw in de zaal): 'Wat zegt u?'

Wij lopen allemaal nog met de ster van Juda in onze ziel. Want wij zijn afkomstig van de Joden. Wij allen. Christenen ook. Maar omdat men hier in Europa het kind van Caiphaz, zal ik zeggen, gebrandmerkt heeft met die

ster ... Dat was een verschrikkelijk daad. Maar in ons, mevrouw, daar heb ik het over. Die man die daar zocht – want ik zag zijn verleden – die was aan het zoeken, die heeft natuurlijk een smart meegemaakt, en een strijd op leven en dood in een ander leven, en dat leven voerde mij en hem naar Jeruzalem terug. Ik moest, ik heb gedaan wat ik kon, maar wat ik kreeg bleef dat jammeren over van alles, en dat voerde mij naar Jeruzalem in die en die tijd, en toen moest ik aanvaarden, zag ik, dat die man daar een verschrikkelijke strijd heeft beleefd. En nu komt het op de ster. De ster is het teken van (de) Bijbel, en, ga maar terug. Maar als u de verklaring daarvan wilt hebben dan moet u de joodse Bijbel lezen. En dan krijgt u ook de christelijke te zien, maar dan gaan wij eruit. En dat was het nu, hij droeg hem nu niet meer op zijn jas, maar hij had hem nog innerlijk, want innerlijk kon hij dat verleden, die taak, en wie weet wat die man daar gedaan heeft, niet vergeten, hij leefde er nog in. En nog die twijfel, nu komt het: ‘Gij zijt de Christus?’

En toen zei Christus: ‘Ja, gij zegt het.’

En daar zit hij nog in. Die man die twijfelt aan alles, mevrouw. En dat voert hem terug naar Jeruzalem. En dat is hetgeen wat ik meende.

Hebt u er dat niet uitgehaald dan?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar ja, natuurlijk ...’

Ziet u, nu wordt het wijsheid. Voelt u wel? Nu wordt het levenswijsheid. Wij zijn het allemaal geweest. Maar de meesters zeggen u: indien in Jeruzalem de Caïphas de Christus had aanvaardt, mevrouw, dan hadden wij nu toch het ruimtelijke goddelijke bewustzijn gekregen voor al de volken? En dat is nu niet gebeurd, dat is niet gekund. En nu gaat het jodendom weer door en sluit zich af voor de Christus, en wachten tot Hij zal verschijnen op de wolken.

Maar mevrouw, dat kan ik u zeer zeker verklaren en zeggen, dat heb ik geleerd door de meesters ... Ik heb van mij niets, ik heb het allemaal gekregen door de meesters omdat ik dit contact bezit. Zij zeggen: ‘Hij was er!’ En Hij is het ook. En nu wacht men weer voor niets. En dat is de twijfel, dame, dat moeten wij allemaal zijn, maar dat is de twijfel in deze mens. Die man kunt u, die vrouw kunt u niet overtuigen, die kunt u niets geven, want de twijfel van Jeruzalem is de diepe kern waardoor zij lijden. Is dat niet waar?

(Meneer zegt iets.)

(Tot iemand in de zaal): Wat is het?

(Een meneer zegt iets.)

Dan heb ik hier, ziet u: ‘Graag ontving ik ...’

Heb ik die vraag afgemaakt?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Is die vraag volkomen af? Hebt u nog vragen? Het gaat om de twijfel. Het

gaat om de twijfel. Het gaat om de Bijbel. Het gaat om de mens die de God van al het leven en de Christus niet kan aanvaarden.

‘Graag ontving ik op de volgende twee vragen antwoord. Sommige christelijke groepen prediken en voelen zich gelukkig bij de gedachte dat Christus,’ daar gaat het over, ‘voor onze zonden gestorven is.’

Ziet u, dame, daar hebt u het alweer. Hij is voor onze zonden gestorven. Nee mevrouw, ze hebben Hem vermoord. En dat klinkt ook weer hard. Ze hebben de Messias bewust vermoord. Ze hebben het niet geloofd. Ik sta weer hier te beulen, te beulen, te beulen, te beulen en te zeggen: ‘Ja, het is zo.’

Vanmiddag nog met een doctor, een geleerde, een uur voordat ik hier kwam, een gevecht op leven en dood. Hij zegt: ‘Ja, jullie zijn zo zeker. En nu denk je zeker: wij zijn hallucinaties.’

Ik zeg: ‘Ja meneer, vroeger heb je mij eens iets verteld, dat je een leidende hand hebt gevoeld.’ Ik zeg: ‘Maar daar ben je uit! Je staat stil. Vroeger had je deemoed en eenvoud. En toen zei je: de leidende hand van God uit het universum kwam tot mij.’

Anders had de man zich met een scheermes door de pols gesneden. En toen zei iemand in de ruimte en om hem heen: ‘Doe het niet en luister, en buig uw hoofd’, en hij boog zijn hoofd en hij leeft nog. Ik zeg: ‘Maar daar ben je nu uit.’

En waarom, mevrouw? De man staat nu groter in de maatschappij en is die leiding alweer vergeten. Ik heb hem geslagen waar hij wilde geslagen worden. Hij dacht mij te kunnen overbluffen, maar dat kon hij niet met zijn wetenschap. Want kern en leiding, dame, komt vanuit de astrale wereld. En dan staan wij weer: ‘Geloof jij dat schilderij?’ ‘Gelooft u die boeken daar?’ ‘En gelooft u dit woord? En denkt u niet: Zou die man niet ... En zullen we hem nu op de brandstapel leggen want hij gaat weer te ver?’

Wij gaan ook heel ver. Want wij hebben achter de kist gekeken.

Nu sta je weer. Geef ze het maar. De leidende hand gaat bij de geboorte, bij een dood en alles, en enigszins mogen zien en aanvoelen, maar niet volkomen; en weg is het weer. Kon u het allemaal zien vannacht achter de kist, dan had ik u niets meer te vertellen, dame, dan kon ik naar huis gaan en gaan rusten en gaan denken: ik ga nu eens iets anders doen, want dat is veel mooier, maar u kijkt er nog niet achter. Er zijn mensen die waarlijk dorsten en woordelijk aanvaarden.

Wat is er met mij gebeurd vanaf mijn kind-zijn? Als er iemand was gekomen en ik keek in de ruimte en ik zag ballonnen, en mijn moeder zei: ‘Wat zie’t gij nou weer?’

‘Ballonnen, mama.’

Mama. Bij ons zeggen wij geen mama, daar heet het ‘moe’der’. En als je

zegt 'mama', dan is er iets. Ja, een ander zei: 'Mama', 'zeg het mama'. En toen beleefde ik al Hollands vanuit de astrale wereld. Hollands: mama. Dat heet moe'der. Later was het weg. Maar die ballonnen waren er. Daarnaast stond een gestalte.

De Lange Hendrik zei: 'Hij is gek. Ga toch weg. Wat hebben we vandaag weer beleefd?'

O mens, ik was in het voorhof. Hebt u mijn boeken gelezen, 'Jeus van moeder Crisje'?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik ben pas begonnen met ...'

O mevrouw, leest u die twee boeken eens, dan krijgt u het begin.

Ja, nu heb ik natuurlijk achter de kist kunnen kijken. U kunt het niet. Maar er zijn mensen die hebben dromen gekregen, boodschappen van hun kinderen, van hun vaders en de moeder. Zou dat wel?

Ja, hoe hebt u dat beleefd? Wanneer krijgt u fundamenteen? Ik kan praten als Brugman, ik kan de mensen, mijn broers, mijn zusters, en iedereen de heiligste zaken vertellen. Mevrouw, denkt u niet dat ik niet voel, pertinent voel: ja, zoveel glijdt erin en de rest waait erdoor. Hij kan het nog niet aanvaarden. En zij gelooft het nog niet. Maar ik blijf doorgaan. Ik hou vol. Ik heb moed om voor liefde en een mens te vechten. En als ze maar één keer zeggen: 'Joh, houd toch op met je gezanik. Ik wil je gezwam in de ruimte niet meer horen', dan ga ik ook weg, maar ik blijf ze liefhebben. Net zo goed.

Ik kan eerlijk zeggen, dame: de jood is mij lief, en de katholiek en de protestant, want het is leven. Ik ga de mens niet afbreken omdat ze het geloof hebben. Begrijp mij goed, ik heb in de oorlog voor de jood gevochten. Ik zeg: 'Lelijke stommeriken, aanvaard niet langer die Caiphas, en durf nou eens die werkelijke Christus te aanvaarden. Neem eens voor tien minuten aan dat Hij het is. Wat dan nog? Heeft Hij verkeerde dingen gebracht? Wat de Bijbel zegt, dat is wonderbaarlijk goddelijk en mooi. Hij voert ons niet naar een oorlog. Hij versjacht ons niet voor de centen. Jullie verkopen iedereen als het kan. Is dat een slechte geweest, die Rabbi, die jood daar?'

'Ja, zit wel wat in.'

Ja, weet u wat er nog meer in zit, dame? Daarzo, een koppie thee, en dat is lekker. Tot zo meteen.

PAUZE

Ik heb zo-even nog een mooie gedachte gekregen. En dat was een gesprek, die ik met een mens voerde op dit, op dat twijfelen, ziet u?

Hoe kunt u de mens overtuigen? En hoe kunt u hem het gevoel ontnemen dat dit en dat waarheid is? En er zijn mensen ook die bidden; bidden, bidden, bidden, en vragen: 'God, God, God, geef mij de waarheid, het licht en het leven.'

De katholieke kerk bidt, het protestantistische kind. Als u hoort hoe men bidt. Wij hebben hier vragen gekregen waardoor de mens bidt, bidt, bidt. 'God geef mij de waarheid, en laat mij iets weten.'

En toen hebben mij de mensen verteld, gevraagd: 'Kunt u overal voor bidden?'

En toen heb ik gezegd: Neen.

En waarom niet? Mevrouw, uw kind moet sterven, dat is evolutie, want er is geen dood. Hoe wilt u bidden, God vragen om dat kind leven te geven? U wilt het kind niet kwijt, maar dat kind beleeft de eigen evolutie en moet gaan, want een dood is er niet. De dood is dus evolutie. Waarom moet u, vader en moeder, uw kind, de evolutie van uw kind tegenhouden door nu pertinent te bidden?

Maar wie kan het nu geloven? Maar het is toch machtig, want ... 'Ja', zeggen ze, 'jazeker, jazeker.' O ja, dame, o ja, meneer. U leert, u bent geen katholiek, u bent geen protestant, kan ik dadelijk mee beginnen. Waarom? Waarom gelooft u niet? Waarom gelooft u niet dat: God doet alles naar Zijn weten, Zijn rechtvaardigheid, Zijn harmonie?

En dan stel ik de vraag, de wedervraag: Is God waarlijk rechtvaardig? Ja? Goed.

Is God God? Weet God wat God doet? Wat Hij doet?

'Ja.'

Goed. Alles goed?

'Ja.'

Waarom geeft u dat dan niet aan God over? Dan zal het toch goed zijn? Dus dood dood. Goed, dood nog niet eens. Dood is dood, maar het kind gaat over. Weg gebed. God weet wat Hij doet. Klaar. Nee, nog niet, weer wat nieuws. Goed.

Een ander zegt: 'Ik heb gebeden voor dit.'

Iemand kwam bij die mens en praatte, roddelde, kletste over de andere mens: afbraak.

En toen zei die mens: 'Ja, ik heb de andere mens niet, waardoor ik de waarheid krijg. Ik ga omhoog.'

En die mens ging omhoog. En hij zei: 'God, God, God, geef me de waarheid. Laat mij weten.'

En dat is een ernstig gebed geweest, een ernstig vragen aan een Oppermacht: Geef mij de waarheid.

Toen zei die man, vroeg die man: 'Kan dat?'

Ik zeg: 'Nee meneer, dat kan niet, dat gebed zegt niets. Waarom bent u niet naar die andere mens gegaan, om te vragen: 'Is dat waarheid wat die meneer vertelt?' Meneer, dan hoeft u niet te smeken en dan hoeft u niet daar

te verlangen, vier, vijf jaar lang, om God te vragen: 'Geef mij antwoord.' Ga naar de waarheid, degene die het is waarover men praat, roddelt, kletst, afbreekt; en u had het. Dus dat gebed en al die smarten en al dat vragen daar in uw éénzijn, in uw huis en waar u ook bent, is allemaal voor niets, indien u direct tot de waarheid op aarde gaat.'

Is dat niet zo?

'De mens behoeft niet te twijfelen. De mens ...', zei meester Zelanus verleden week in Amsterdam toen men vroeg: 'Wat is verlangen?' Meneer, als u waarlijk verlangt, waarlijk verlangt om goed te doen, bent u het. Nee meneer, u behoeft niet te verlangen om goed en mooi te worden; word het en gij zijt het. Weg smart, weg werking, weg zoek. 'Ik zou gaarne dit willen bezitten.' Meneer, wees het en u bent het.

Ja, wanneer u vraagt om een wolkenkrabber te hebben en een mooie bungalow en een Cadillac; ja meneer, dan zijn het weer andere dingen. Maar wanneer wij voor ons innerlijk geestelijk leven opwaarts willen gaan, en zeggen: 'Ik verlangde dat de mens mij eens kon aanvaarden. Ik ontmoet altijd maar afbraak.' Meneer, dat is kletspraak, mevrouw. Als u liefde en hartelijkheid en rechtvaardigheid uitstraalt, dan is er nog nooit een gek van een mens op aarde geweest die het niet wilde ontvangen. Word waarheid, word rechtvaardigheid, wees het, verlang het, ook nog, en gij zult geestelijk verlangen beleven en krijgen, u zult het zien, u wordt het, u straalt het uit.

Is het niet zo, meneer? Is dat dan zo'n kunst?

De mens zegt: 'Ik kan niet, ik kan niet. Het is veel te moeilijk.'

Wat is moeilijk, om duidelijk te denken, om rechtvaardig te denken en liefdevol, voor uw broers en zusters, voor een mens? U hoeft ze niet op uw dak te nemen.

Meneer, wanneer denkt men in een verkeerde richting? Als u een vrouw, als man, vier dagen achter elkaar de deur plat loopt om met die dame te praten, een dame die alleen is. Wat zeggen de burens? 'Hé.' Waarom hebt u de eerbied niet om te denken: Ik bezoedel de mens reeds wanneer ik daar bel? Laat het! Ja, dat gebeurt ook.

Er zijn er van ons die willen de mensen overtuigen, bellen viermaal aan midden in de nacht en dan willen ze met die mensen spreken, maar ze begrijpen niet dat ze daardoor de mens reeds bezoedelen. Want de wereld spreekt. Een mens die deze boeken leest, heeft een ander niet meer nodig; die moeten bij mij komen, die leren van u nog niets. Is dat zo? Ziet u, hoogmoedswaanzin.

Scheppen en baren, meneer, leer toch eerst de fundamenten: Ik wil eerbiedig zijn, deemoedig, welwillend, rechtvaardig, liefdevol. Als u mij liefhebt, meneer, waarom belt u dan in de nacht en stoort u mij in mijn slaap? Is dat

niet zo?

De mens die ... Dat is die vervloekte twijfel in de mens. De mens zegt: 'Ik bid, ik bid.' U hoeft niet te bidden, als u waar wilt zijn; dan komt de vriend vanzelf. Maar wanneer zegt u, als u dat weet: 'Ga achter mij, Satan'?

Ik heb eens met een man gesproken die werd belasterd, bezoedeld, bekleetst. En toen zegt hij: 'Toen ik het goede hoorde en het ware en het werkelijke', toen zegt hij, 'toen had ik niets meer te zeggen.'

En toen kwam die ene bij mij en toen keek ik in die ogen, ik zei: 'Ik was daar en de wetten zijn mij verklaard, ze waren liefdevol, welwillend en hartelijk, wat hebt gij nog te zeggen?' Ik keek in de ogen en die werden geel, groen, blauw, witjes. En de mens rende de deur uit. Weg was de mens.

Waarom, meneer? De Satan liep het paradijs uit. Ziet u, dan kruipt die vuile slang weg. En dan wil die slang gauw maken dat hij wegkomt anders wordt zijn kop afgehakt. Is dat niet zo, meneer? Maakt u dat niet dagelijks mee?

Wat wilt u als u God zoekt, Christus zoekt, en 'is dat wel waar?'. Hebben ze dat weer niet in Jeruzalem gezegd? Hebben ze dat niet in Jeruzalem gezegd? 'En zijt Gij het werkelijk?' Wat dan nog? En toen zei Christus: 'Hebt gij een mens gezien met deze tekenen?'

'Ja', zei een magiër, 'dat kan ik ook. In vijf minuten heb ik ze.' En hij begon, en hij had ze. Zie je? Suggestie. Maar hij had ze. Het bloed kwam uit zijn handen. 'Ik ben de Christus', zegt hij. Toen zegt de Christus: 'Ook dat wordt nog bezoedeld.'

Nee meneer, dat werd niet bezoedeld, want het werd kunst, geestelijke magische kunst. De occulte wet als denkkraft en gevoel bracht stigmatisatie voort. En hij was het, maar hij was het net niet. O. Want daarachter, dames en heren, leeft de Echte met de echte tekenen. En als je daar vóór staat, is het geen occulte kunst meer, maar dan is het levend bloed van Zijn hart. En als je in die ogen kijkt, meneer, dan zijn er nog altijd kleurtjes en lichtjes. Nietwaar? En als u de foute ziet, meneer, de foute magiër, die heeft geen lichtje meer in de ogen.

Ik zal u nog iets moois vertellen, hoe heerlijk de mens kan zijn wanneer de mens zoekt. Ik heb een drama beleefd, dat de ene mens naar de andere ging – het gaat nog altijd om die twijfel in de mens – en die mens hoorde zoveel, en hij stond voor waarheid, dikdoenerij lag er ook bij, hoogmoedswaanzin, maar dat (die waarheid) was er niet. Hij zei: 'En ik zal je wat vertellen.' En de mens kwam binnen en keek in de ogen, naar de lichtjes van de mens die er waren geweest, en zei ineens: 'Nou, hwuh, hou op man. Je lichtjes zijn uit de ogen en dat zegt toch alles.'

Dames en heren, als u eens echt kwaad wordt, denkt u dan niet dat uw

man, of uw vrouw, uw ogen ziet veranderen? Dan komt er iets anders in.

En als het om God gaat en om Christus, ja meneer, en om de werkelijkheid van de ruimte, maar regelrecht van dat Golgotha daar in Jeruzalem ... En dan gaat het ook om een ezel, maar die liep regelrecht door de straten van Jeruzalem en die was niet tegen te houden, want die was door het goddelijke Ik, door de Messias beziel: Hij was één met haar. Nou?

En toen ging die mens naar de andere en zei: 'Ga achter mij, Satan.'

Ingenieur, u kunt nu schreien, dat vind ik mooi. U hebt een gevoelig hart, man, belk maar. Fijn, hè, als je nou eens echt innerlijk kunt belken. Ja, doet een mens goed.

Zie je, jongens, dat zijn er twee die zijn ouder en kunnen nog belken. Jullie beginnen, maar deze zijn oud en heerlijk, en deze mensen hebben machtige dingen beleefd, hebben eens gevochten voor waarheid, rechtvaardigheid. En dachten dat hij het was, maar hij was het net niet. Ik heb hier zulke mooie mensen bij me zitten, die zijn geslagen en getrapt. De mens vervloekt de NSB'ers in de stad, en het zijn juist de goeie kinderen (zie artikel 'NSB en nationaalsocialisme' op rulof.nl) die dachten: 'Nu gaat het beginnen, nu krijgen wij een nieuwe wereld.' En we kregen geen nieuwe wereld. Maar zij hebben gevochten voor het welzijn van de mensheid. Maar niet voor rood, wit en blauw. Is that something?

Ja, het is toch wel mooi dat je mannen zo aan het schreien krijgt.

Nou moet je gevoel, nou moet je smart hebben beleefd, en dan moet je een strijd hebben gekend, en dan moet je de maatschappij kennen, en dan ken je de leugen en dan ken je het bedrog, en dan ken je de narigheid en het verraad. En als je dán tot de mens komt, daarna, na al dat gejubel en die martelingen, en daarna, als al die narigheden van het woordenboek door ons heen gingen en over het hoofd, en als je dan nog kan zeggen: 'Ik heb de Christus waarlijk lief en aan Hem is niet te twijfelen want door hardheid en door vernietiging en bruto geweld kun je geen evolutie scheppen, wel dierlijk stoffelijk, maar no, not, niet geestelijk', en als je dan nog kunt luisteren naar het gezwam in de ruimte van een gek zoals Jozef Rulof is, dan moet er toch wel iets in uw hart tot ontwaking zijn gebracht. Dan vloeit het bloed niet over uw lippen maar dan zegt het hartje 'tik tik tik' in de goede lijn.

Ppwrft, ppwrft. Hoe zei ik dat, Bernard?

Ik heb hier nog de vraag: "Hoe kunnen wij hen die ons dierbaar waren en zijn overgegaan, helpen? Als wij veel aan ze denken houden wij hen misschien van hun taak af. Doch als zij nog onbewust zijn, hoe helpen wij hen dan?"

Dat is nog uw vraag, dame. Nietwaar?

Mevrouw, deze vragen leest u straks in ons boek hier. Maar ik zal u toch

iets geven. Deze vragen zijn meermalen gesteld. Wij hebben al een boek af, hierzo, deze vragen van 1950-1951. Deze winter hadden we alweer een boek. Die vragen zijn ontleed. We hebben ze over een tijd, het ligt klaar, straks centjes, en het gaat naar de drukker. Het is het mooiste boek voor de mensheid, want duizenden vragen, geestelijk, ruimtelijk, goddelijk verklaard, liggen erin.

Mevrouw, uw overgeganen, uw geliefden kunt u niet helpen. U kunt ook niet voor hen bidden. Daar zitten we weer. Hard? Hard?

Als u hieruit gaat en u komt 'achter de dood, de kist', dan leeft u daar als een astrale persoonlijkheid, óf u bent reeds in de wereld van de wedergeboorte, dan komt u terug naar de aarde en dan hebt u nog geen bewust astraal verdergaan, dat is het hiernamaals, maar dan moet u terug naar de aarde, en wordt u weer man of vrouw.

Maar zijn ze nu achter de kist – hebt u 'Een Blick in het Hiernamaals' gelezen? dan kan ik dieper gaan met u – zijn ze daar en zij wilden hier ook niet, dame, naar de liefde van u, en de hartelijkheid, en de welwillendheid, en het goede in u zien, en luisteren, zij hebben liever centjes, ze hebben liever maatschappij, ze hebben geen broers en geen zusters, mevrouw, dan staat u machteloos voor dat leven van God, en dan is het uw vader niet meer, noch uw moeder, noch uw kind: het is nu een levensgraad van de ruimte van God, want God is daarin.

En als dat leven nog onbewust is, en als dat leven zegt: 'Ik wil dat niet want ik geloof het niet', en kunnen nog niet, kunnen nog niet geestelijk ruimtelijk denken, blijven nog met de Bijbel verbonden en houden van de verdoemdheid, de god van haat van het Oude Testament en vernietiging; mevrouw, dan staan we machteloos en kunt u niets voor de mensen doen. Als ze dus onbewust zijn en leven onder de eerste sfeer, hoe wilt u die mensen bereiken? Wat wilt u voor die mensen doen?

U maakt het dagelijks mee, ik ook, u kunt praten als Brugman, en u kunt honderdduizend bewijzen hebben, die schilderijen en die boeken en nog wat, ja, het staat erin ... Maar wie geeft mij de werkelijkheid? En die werkelijkheid is er indien u zegt – want daar gaat het ons om – daar ging het Christus om: 'Heb lief alles wat leeft', en wees hartelijk.

Waarom moeten wij onze broeders of ons eigen bloed verraden en verkopen en versjacheren? En nu het andere leven, mensen waar we niet mee te maken hebben? Waar of niet? De mens dus die onder de eerste sfeer leeft, die was hier al niet te helpen. En daar moeten zij er ... nu komt er een volgend stadium; en dan ziet u 'Zij die terugkeerden uit de dood', dan leest u dat boek hier. Ook al gelezen? Dan ziet u die kale koetsier, Gerhard, die wij hier in Den Haag hebben gekend, die op 'Oud Eykenduynen' zei: paf paf paf. En

ik stond daar met mijn taxi, ik had daar mensen naartoe gebracht, ik zeg: 'Zo ja, ga jij mij uitjouwen nu?' Pom pom pom, zegt hij, 'Ik zit dag en nacht op de lijken en de dooien en ik hoor niks.'

Dat was sarcastisch. Ik zeg: 'Je hebt gelijk, Gerhard.' Ik zeg: 'Maar ik teken reeds door die dooien en ik schilder al en ik zie.' En hij zat bovenop zijn bok, met die grote zwarte Stetson op – weet u wel, waar ze Staten-Generaal's mee voeren, maar nu in het zwart – zat hij daar, hij zei, bom bom bom: 'Ik ben er, ik heb nog niks gehoord.'

Ik zeg: 'Nee, zeker.'

Veertien dagen daarna zat hij achter de kist, en een tijd later kwam hij terug en mocht hij van zijn leven vertellen in 'Zij die terugkeerden uit de dood'. Mevrouw, die klopt niet meer, die klopte niet meer.

Het machtige bewijs van Rozanov, nou kan ik die naam zeggen, het hoogste bewustzijn voor de Orthodoxe Russische kerk, die ik hier behandeld had, de dochters en de kinderen, de dochters, de zoontjes die wilden niet hebben dat ik sprak, maar nu mogen ze het weten. Rozanov was dat, die Rus, die 'Een Blick in het Hiernamaals' las en ziek werd en mij riep: 'Is dat waar?' Meneer kon slecht Hollands. Mooi als een kind sprak hij: 'Is dat waar, meneer? Te mooi om waar te zijn. O, o, als het waar is.'

Ik zeg: 'Het is waar, meneer.'

'U allemaal beleefd?'

Ik zeg: 'Ja meneer.'

'Werkelijk, meneer?'

'Werkelijk, meneer.'

'O god, u profeet?'

Ik zeg: 'Het zal wel. Die brood eet, doe er dat maar bij. Die nog graag een kwartje heeft aanstonds of vijf cent.' Een profeet die brood eet en een sigaret zit te roken, hoe kan dat nou een profeet wezen?

De man gaat terug, wordt zieker, kanker. Niets aan te doen, dame, ik kan hem alleen verlichting geven. 's Avonds om half zeven krijg ik iemand uit Scheveningen, en behandel ik voor zijn hoofd, met zijn poliepje, en ineens manifesteert zich de Rus door mijn meester Alcar.

Kletspraat, dame?

En hij zegt: 'André, wil je even zien dat je vriend de priester hier is?'

En Rozanov zegt: 'André, Jozef, ikke hier vliegen, alles waar, alles waar. Ik duik. Meester hier, meester hier!'

Ik zeg: 'Ja, ik zie je, mijn lieverd.'

'Vannacht, half vier, sterven. Eruit, altijd weg, eeuwigdurend weg. Vliegen, leren. Prachtig, prachtig, prachtig.'

Ik zeg tegen de meneer: 'Hooft u niets?'

‘Nee meneer.’

‘Ziet u niets, meneer?’

‘Nee meneer.’

Ik zeg: ‘Hier manifesteert zich een zieke van mij die gaat vannacht om half vier sterven. Hij zegt het zelf, mijn meester is erbij.’ Ik zeg: ‘Vertel het aan uw vrienden, meneer. Morgenavond leest u het in de krant. Het lijkt, daar in de Sweelinckstraat, van de priester Rozanov, de bisschop van de Russisch Orthodoxe kerk, Grieks, noem het maar op, alles bij elkaar, heeft mij zo-even verteld: vannacht om half vier gaat hij sterven, en hij is er nu al uit.’

Telepathie, wereld, staat er in ‘Jeus III’, parapsycholoog, telepathie! Ik legde het vast voor de Wienerin. Mijn vrienden die kwamen, ik zeg: ‘Morgenavond lees je in de krant dat de Rus Rozanov gestorven is, hij kwam het mij zelf vertellen.’

En: om half vier vannacht is heden van ons heengegaan onze geliefde bisschop Rozanov.

Toen was het waarheid. Telepathie?

Toen ik vier, vijf jaar was, dames en heren, en vijf centen kreeg voor de kermis ... Johan kreeg een dubbeltje omdat hij zo oud was, en Bernard kreeg zeven cent, en ik vijf cent; en Hendrik die moest nog leren lopen, die lag nog in de wieg, die kreeg de moedermelk nog, die wist van zuurballen en van zure haring en van Fanny’s nog niks. En Gerhard die was er ook. Hendrik was er ook, ja. En Teun en Miets die moesten nog geboren worden. Nee, die waren er ook, dat is waar ook. Toen had ik mijn vier centen versnoept. Ik kwam thuis, ik had niks, ik zeg: ‘Moe’der, hè-je nog wat voor mie’n?’ ‘Jao’, zei ze, ‘ik heb arbeid genoeg. Maar gij krieg toch geen cent, want morgen is er ook nog een dag.’

Ik had al op de pof gewerkt voor haar. (gelach) Ik had al vier weken niets anders dan mijn best gedaan en dacht u dat ik een cent meer kreeg? Niets ervan. Ik zeg (zei): ‘Moe’der, maor gij staot bij mie’n in de schuld.’ ‘Wat zeg gij mie’n daor?’ ‘Gij staot bij mie’n in de schuld want vier weken geleje bun ik al begonnen.’ Ik was altijd de eerste. Toen kwam Bernard. En toen kregen we nog niks. Dat was gemeen, dat was niet leuk van Crisje.

Ik lig daar, dames en heren, u hebt dat gelezen, en er komt een snoer uit de ruimte, ik loop het achterna, naar de Hunzeleberg. Als u in ’s-Heerenberg komt – komt u van de zomer naar ’s-Heerenberg? Ja, daar gaat u naartoe, hè? – de Montferlandseweg, en dan regelrecht naar de Hunzeleberg, en dan moet u eens proberen of u ook dat snoertje van mij kunt vinden daar. Er lagen zestien gulden en zoveel cent. Mevrouw, daar hadden we de wereld mee moeten overtuigen. De wereld had moeten zeggen, dat is het snoer waardoor Paulus werd geïnspireerd en Jesaja zei wat hij had te zeggen. Maar dít snoertje

bezit nu intellectualiteit en spreekt Hollands, en toen sprak men Hebreeuws. En nu heet het 's-Heerenberg. Maar dat 's-Heerenberg is ook een deel van Jeruzalem. Want waar die dingen gebeuren, dames en heren, bent u met het goddelijke ik, met de Christus van de ruimte verbonden.

'En zo aten wij', zei Gerrit Noestede, 'engelenkoek die dag.' Want voor zestien centen kwam ik met een koek voor Crisje thuis. En toen zat ik tot aan mijn hals in de narigheid.

Het is gebeurd, dame. Hebt u dat deel gelezen daar? U kunt het krijgen, het ligt daar in de bibliotheek.

Kijk, dat zijn de problemen voor de mens waardoor wij de massa kunnen overtuigen. Maar de massa zegt: 'Nou ja, zou dat nu wel?'

Ja, en toen zat ik voor op de fiets, en de Lange Hendrik moest fietsen: 'Waar moet ik naartoe?'

'Linksaf, vader. Nou efkes dat huukske um, en dan gaon we die weg helemaal af. Nou weer rechts, vader. Nou weer links, vader. Nou mô je dat graf daar over.'

Nou, toen moest de Lange van de fiets afstappen anders had hij nog over de kop gegaan ook nog. Toen weer linksaf. En: 'Daar.'

Wat zeiden ze? 'Hèhèhè, je wist het.'

Vader vergat het. Hij stond bovenop de wonderen, zag ze niet meer. Nóg twijfel.

Ziet u, mensen, indien u nooit kunt aanvaarden, dame, indien die mensen dat toch niet willen ... Ik noem u hier de bewijzen. Ik heb honderdduizenden bewijzen beleefd. De centjes in het bos. Daar, Golgotha als kind. Honderdduizend dingen. Mevrouw, er zijn er nog die ook in 's-Heerenberg veel mee hebben gemaakt, maar die hebben niets gezien.

Als u daarginds komt: 'Geleuf gij dat nou, den gek van Crisje? Die wasse jao allemaal gek daar op de Grintweg.'

We waren allemaal gek, ziet u, ja, die jongens van Crisje die hebben de ... zeven van de vierentwintig zijn ze er kwijt. De één is dát en de ander is dít; ze zijn allemaal gek. Ja, ze zijn allemaal gek. Maar de maatschappij had dit reeds kunnen hebben.

Mevrouw, vertelt u eens aan uw geliefden, aan uw kennissen: 'Wij hebben geestelijke echte snoertjes.' Ze lachen u midden in uw gezicht uit.

Mevrouw, als uw vader, en moeder, daar is, en ze zijn in de eerste sfeer, en ze waren hier: ja, ik ben zo ... En uw ja blijft ja, en uw liefde is goed ...

'Ik hou van u, mevrouw. O, ik kan niet buiten u leven', maar over veertien dagen ga ik de deur uit. Dan zit u in het schemerland of in het land van haat. Want u bent niet echt. U bent niet in harmonie, u bent niet rechtvaardig. Want wanneer u nou eenmaal zegt: 'Ik hou van u', waarom ben ik het dan

morgen weer kwijt als ik toch niks gedaan heb? Ik heb werkelijk niks gedaan.

(Jozef gaat verder met de vraag.) Maar als vader, en moeder, in de eerste sfeer is, dame, hoeft u niet voor hun te bidden en niet aan hun te denken; dan moeten ze voor ú denken, en voor óns, want zij weten het. Wij weten nog niets. Zij moeten aan ons, zij zullen aan ons denken om óns te helpen.

De mens doet het juist verkeerd: de mens gaat naar het graf, maar de levende moet naar de levenden. Ziet u? De mens die in de eerste sfeer leeft, dame, die behoeft u niet meer te helpen. Zij zeggen: ‘Denk nu maar aan jezelf. En doe alles voor jezelf.’ En splitst uzelf niet voor ons, maar gebruik die gevoelens voor uw eigen ikje, voor dit leven, voor duizenden andere dingen en gij zijt welwillend, liefdevol, harmonisch, rechtvaardig, met die liefde van die gekke Frederik en die liefde uit Jeruzalem van dat hoogste Kind uit het Al, Christus, en wij gaan regelrecht naar een sfeer die weelde bezit, licht bezit, harmonie. De vogels komen tot u – leest u maar ‘Zij die terugkeerden uit de dood’ – en zeggen (zegt het fluisterend): putteputteput; krijgt u zo’n nachtegaalgezang. En als u dat volgt dan heet het: ‘Kind, ik ben er, ik verwacht u. Nog een klein stukje, dan ziet u ons.’

Dame, bent u tevreden?

(Dame zegt iets.)

Dank u.

Ik heb hier: ‘Verleden zondag, tijdens zijn lezing in Diligentia (lezing nr. 37 ‘De mens en zijn reïncarnaties’ in het boek Lezingen deel 2), bracht meester Zelanus de figuur André-Dectar scherp naar voren. Achtendertighonderd jaar geleden, zo sprak meester Zelanus, was die mens in het oude Egypte in de Tempel van Isis een machtig priester.’ Machtig was die, meneer, niet. “Heden ten dage is hij de Paulus, de profeet van de twintigste eeuw,” dat ben ik niet, “de Groot Gevleugelde,” ja, ik heb er wel iets van, maar ik ben het nog niet, ik ben het wel, ik ben het niet, “het instrument in de handen van de meesters, om de kosmologie op aarde te brengen. Een strijd op leven en dood heeft deze mens, vooral tijdens de bezetting, moeten voeren, eenzaam, niet begrepen door zijn naaste adepten. Ramakrishna had nog twaalf apostelen om over zijn organisme te waken, maar deze mens liet men in zijn hemd staan.” Ze hebben het nog veel erger gezegd, meneer. “Ondanks strijd, lijden, verraad en dolksteken in de rug,” die kreeg ik werkelijk, van binnenuit, van buitenuit, van voren, van achteren, van boven, van onder, “was deze mens en dit werk toch niet kapot te maken.” No sir, we zijn er nog, hè, meneer Reitsma? “Socrates heeft de gifbeker moeten drinken,” ja, hebben ze ook gedaan, “Rudolf Steiner hebben ze gekraakt, zijn levenswerk hebben ze in vlammen doen opgaan. Christus werd verraden, verloochend, bespuwd en gekruisigd. Vraag 1: Wat heeft André-Dectar nu te verwachten?”

Niks, niks, meneer. Ik heb niets te verwachten. Want ik ben nu zover, heb ik u al eens verteld ... Rudolf Steiner heb ik gesproken achter de kist, toen zei hij tegen mij: 'Ich war dumm.'

Ik zeg: 'Waarom?'

Hij zegt: 'Ik eiste nog. Ik verlangde nog. Ik wilde nog.'

Allright, ik zeg: 'Waarom? En wat deed dat? En wat bracht dat?'

Pythagoras, hij ging door, hij ging verder. Toen was het ook een tijd dat zijn adepten zijn tempel ... Zijn hoogste adept, die hij niet kon aanvaarden omdat die mens vals was, die stak zijn tempel in brand. Dat hebben de meesters mij laten zien, dat is gebeurd.

Rudolf Steiner zei: 'Ich war dumm. Wirklich dumm.' Hij verwachtte nog iets van de mens.

Ik verwacht van u niets, meneer, helemaal niets. Van mijn eigen broers niet. Niets wil ik van u hebben, helemaal niets. Ik heb nog nooit kwaad van de mens gezegd. En ook niet al zou u mij een mes in mijn ribben steken, blijf ik van u houden. Als ik zou zeggen: 'Vuil, lelijk serpent', is er haat in mij, afbraak. U kunt mij niet doden, meneer.

Rudolf Steiner kende de dood niet, anders had hij geen angst gehad voor die mens. Ik heb geen angst voor moordenaars.

Pythagoras kende de kosmos nog niet. Want ik had zelf tegen die adept gezegd: 'Kom, dat behoef je niet achter mijn rug te doen, meneer. Steek in brand! Ik zal je het vuurtje eens geven.' En dan had hij het niet gedaan.

Wat zal er met mij gebeuren? Met mij gebeurt er niets, meneer, want ik wil niet dat men mijzelf iets aandoet.

Weet u wanneer u sterk bent? Als je van de mensen blijft houden. U praat dagelijks onder elkaar: 'Ik heb u lief.' En 'schat'. En 'lieverd'.

Ik heb u eens op een avond verteld ... Ik was eens in Noordwijk, ik was bij vrienden, en toen heette het daar, o, die man die kreeg niet genoeg van mijn boeken: 'Kom bij mij.'

Ik zeg: 'Ik kom, je bent een goed mens.'

En dan ging ik, kreeg ik ontspanning met een weekend.

Ik sta daar. 'Ja lieverd.' 'Jazeker.' 'O, jazeker, paps.'

Ik denk: mooi, beleefd.

'Zou je dat niet even?'

'Jazeker, kindje.'

'Mag ik?'

Prachtig. Gottegottegot.

'Wat ga je nu kijken?' 'Ik meen dat het waarheid is.'

Wat voor fijne mensen zijn dat. En tegen een uur of drie, ik hoor ... Ik denk: Nou, ik heb deze mensen werkelijk nog niet op aarde ontmoet. Want,

óf camouflage; óf het is werkelijkheid, dan kan ik ook, dan zal ik ze nog meer liefhebben. Maar ineens zag ik iets. Ineens zeiden ze mij iets, ik ben namelijk ... ik doe namelijk aan telepathie. Moet je straks eens lezen als je 'Jeus III' hebt. Ik doe aan snoertjes. Want datzelfde snoertje zit ook in de mens. Kan hij mij ook geven met een verhaaltje.

En als ik u dan aanvaard, meneer, en ik heb geen haat, en geen disharmonie, en ik aanvaard u werkelijk, dan vertelt u de volgende rest er zelf bij. En dat is nu natuur-telepathie. Daar hebben de parapsychologen het over. En dat noemen ze: 'Zo nu en dan een treffer.'

Pysometrie, zie je, ze doen aan pysometrie.(gelach) De ene pysometrist die kon het overnemen van de andere pysometrist, zei een geleerde tegen mij. Ik zeg: 'Waar heb je dat geleerd?'

'Ik doe ook aan pysometrie!'

Maar ik deed ook aan pysometrie en ik weet dat die mensen in zeven, acht jaar – (dat wist ik) ineens – elkaar al niet meer konden luchten of zien, maar voor de wereld hoffelijkheid vertegenwoordigden.

Ik zeg: 'Jullie zijn doodgewone huichelaars. Ik ga weg.' 'Waarom?' Ik zeg: 'Dán zul je me de waarheid vertellen!' En toen gingen ze opbiechten. Ik zeg: 'Nou kom ik straks terug, anders had je me nooit meer gezien want jullie zijn huichelaars. Jullie spelen voor de wereld hoffelijkheid: 'Ja schat, ja lieverd.' Ik zeg: 'En dáár slaap jij, en zij slaapt onder de grond bijna.' Die kunnen elkaar haast niet meer zien, meneer. Maar al voor het ...

Ik zeg: 'En dacht u mij waarlijk ...'

'Van wie heb je dat?'

Ik zeg: 'U zei het zelf want u vertelde mij iets, en toen kwam er zo'n naklank, meneer. Ik zag licht en ik zag schaduw. Ik zie een beetje. Maar ik doe aan telepathie.'

Pysometrie, wat is het, meneer? (gelach)

Maar u ... Ik zou nu haast ... 'Kent u de peace-palace, meneer?' (gelach) Ik zeg: 'Dat is vrede en geluk, maar die zit er niet in. En bij u ook niet want u hebt een toren gebouwd, meneer, van meelzakken. Dat waait zo weg, fffft.'

Maar de echte kern in de mens kan niet liegen en bedriegen. De echte waarheid die gaat niet over narigheid, ellende en afbraak. De realiteit als liefde te voelen in de mens, die is spreekwoordelijk. Die zegt altijd het reële. En dan heet het altruïsme. En dan hoeft je helemaal niet 'lieverd' te zeggen, meneer, dan kijk je elkaar in de ogen en gebeurt precies wat je gaarne had gewild. Is dat niet zo, meneer? Had u dat ook niet gehoord?

Meneer, met mij gebeurt er niks – ik moet toch weer naar die meneer terug – bij mij gebeurt er niets, meneer. Met André-Dectar gebeurt er niets. Ik zeg u: Ik laat mij niets doen. U kunt kletsen en roddelen, meneer, en mij

uitschelden voor alles, want ik ben toch met de miljoenen van het genootschap op hol en aan de ren. Toen ik naar Amerika ging was ik er met mijn eigen kas vandoor van twee miljoen. Ik denk: Had ik ze nou maar. Hád ik ze nu maar eindelijk.

En ze hebben mij eens gezien in de Spuistraat en toen kwam ik daar zo aan, zo. En toen zegt mijn vrouw, en die andere mensen: 'Wanneer was dat, meneer?'

Ik zeg: 'O ja', ik zeg, 'nou, ik zat lekker in mijn huis boeken te schrijven.' Ik zeg: 'Maar ik was het niet. Had u een verkeerde gezien?'

Kom mensen tegen: 'Meneer, ik heb u pertinent gezien, met zijn vieren, u reed ons pertinent voorbij.'

Ik zeg: 'Mevrouw, het bestaat niet, want ik sliep op die dag.'

Hadden ze mij weer ergens anders gezien. Wat krijg ik toch een dubbelgangers, hè?

Wat had Christus daar op de weg tussen Jeruzalem, Nazareth, later, en tussen Jeruzalem, geen opvolgers met kruistekens?

Frederik in 'Maskers en mensen' zei: 'Ik lag rustig in bed en de spleet ... van de straat, van dat lichtje, schijnt door de gordijnen en maakt een kruis. En ineens zag ik het teken des kruizes. O, dacht ik, wat is dat mooi. Ik werd wakker. En toen was het het gordijntje.' En toen zegt ...

Hebt u 'Maskers en mensen' gelezen, meneer? Nee?

Maar de mensen die dat hebben gelezen ... Daaraan vraagt Frederik, hij zegt: 'Hebben die spiritualisten en die theosofen ook niet van die tekens des kruizes door een lamp van de straat en een gordijntje?' Hij zegt: 'Het zullen er wel meer wezen.'

Dat wil zeggen, meneer: we moeten naar de waarheid zoeken. En de waarheid beleven. Want we hebben occultisme. Dat zijn zieners. En dat zijn alwetters, meneer. En dan gaan ze naar een ander en dan zeggen ze: 'Leg jij eens even voor mij de kaart.'

Mij hebt u niets te leren, meneer, ik kreeg het als kind vanuit de ruimte. Meneer, diezelfde Dectar, dat is nog geen Groot Gevleugelde. Ik ben, ik zal het u heel duidelijk verklaren vanavond, ik ben een doodgewone ribbenkast. Daarin lopen draden en lampjes, en dat is het hart, dat zijn de nieren, dat is het zenuwstelsel. Door mij praten anderen. De Paulus van deze eeuw, weet u wie dat is? Dat is meester Zelanus. En de profeet daarachter die heet meester Alcar. En ze doen het door mij. Ik wil er nog niks mee te maken hebben, meneer. Nee. Als ik ...

Vanmiddag zei me iemand: 'Je bent verwaand.'

Ik zeg: 'Nou goed, dat neem ik.'

Ja, dat is toch zo? (gelach) Mevrouw, dat mag die man toch zeggen.

Ik zeg: 'Als je het me bewijst waarom, dan zal ik me nemen, en dan neem ik een stuk hout en ik sla het eruit. Geef mij alsjeblieft de waarheid. Wat mankeert er nog? Ben ik nou verwaand?' Ik zeg: 'Hoe wil je mij zien?'

'Ja', zegt hij, 'dat is ook wat.'

Ik zeg: 'Dan lieg je. Want als je dat niet weet, dan weet je ook niet wat verwaandheid is. Want dan kun je het verklaren.' Maar dat kon meneer niet.

(Er kucht steeds iemand doorheen.) (Jozef zegt): Mevrouw, mag ik u een klein beetje water aangeven?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb al.'

Kon hij niet. Kijk, klets, wartaal. Praten. U moet de dingen ontleden. U moet van de mens, u moet van de ruimte niet zeggen: bestaat niet, indien u dat niet weet. En dat dacht de mens.

Ik zal u nog een ander beeld geven. Jaren geleden gaat er iemand van mij weg. Ik denk: Gah.

Had u niet in het oude Egypte moeten proberen, meneer. En dat moet u ook niet aan Gene Zijde proberen, om, als u de meester naast u hebt of wat dan ook, en je loopt dan naar de overkant, naar het lagere, onder de eerste sfeer, en je vraagt: 'Zou hij gelijk hebben?' Die man die weet dat niet. Nu gaat u vanuit die wet die bepaalt en die zegt: Zó is het. En dan gaat u naar het schemerland vragen: 'Is dat nu waar?'

Goed, u komt terug bij uw meester. Stiekem. U zegt: 'Meneer, ik ben er weer. Ik heb even gemediteerd.'

Dan zegt de meester: 'Zeg, wat zit jij onder de modder. Waar ben je geweest? Het ging om mij. Ik heb geen spatje. Waar het om ging. Maar jij kwam terug, jij komt terug onder de drek, de modder van de mensheid en God erbij. Je bent door het slijk der aarde, het onbewuste, de twijfel, de afbraak, de roddel bezoedeld.'

Het ging over mij, maar ik ben vrij gebleven, ik heb geen spatje. Maar o wee, als ik het was. En als ik het niet was, meneer, zag ik het ook niet. Maar ik zie het omdat ik onbesmet bleef. Dacht u, meneer, als u tot over uw hoofd in de bagger zit dat u dan het slijkje van een ander kunt zien? Zou u denken? Dan heet het: 'Satan, ga achter mij.' Nee meneer, dan bent u het zelf. Met het groene en het gespikkelde van onder de grond erbij. Want daglicht is er niet.

Goed, meneer. Waarom twijfelde u, meneer?

Wat kunnen ze mij doen? Wat willen ze mij doen? Ik ben de profeet niet. Ik ben de Groot Gevleugelde waardoor zij spreken. Dus op de bühne, als zij het zeggen ... Zij zeiden: 'Jij gaat mee.' Ik heb iets geleerd, ik heb bewustzijn gekregen voor de ruimte, kosmisch bewustzijn. Maar eerst dan aanvaard ik dat alles, als de ganse mensheid het mij zou geven als ik het mocht bewijzen. Ik heb het u, en allen en meerderen die dat pertinent aanvaardden, heb ik het

bewezen. U hebt er nog geen speld tussen kunnen krijgen. En voor u heb ik reeds bewustzijn: geestelijk, ruimtelijk. Dat hebben we hier 's avonds met elkaar uitgespeeld. En met de vragen over het heelal. Of dat nu waar is? Ja, wij hebben ze zo ontleed dat gij het hier ook weer kunt zien. Mochten wij aanvaarden, een klein beetje aanvaarden: ja, er is bewustzijn.

Maar ik zal me wel in acht nemen om hier op het Buitenhof en in de Spuistraat en Venestraat met een plank op mijn rug te gaan lopen: ik ben een Groot Gevleugelde.

En als ik dat maar doe, meneer Reitsma, en ze zeggen: 'Ja, daar gaat hij', en ze staan in rij met: 'Bwbwbwbw', weet je wel? en de vlag hangt uit overal, nou, dan ga ik nog eens een keer naar de Zwartekolkseweg terug en dan ga ik bij de hut van Sint van Tien staan en zeggen: 'Wat zou jij ervan denken? Zou het al kunnen?'

Dan kan het nóg niet. Want, meneer, vandaag zijt gij het ... Wat de ene mens voor zichzelf moet eigen maken en heeft te leren – want, ik heb je lief en ik houd van je; en over twee maanden kennen ze de mensen niet meer en trappen ze ze de deur uit – dat is ook voor de massa. En we weten wat één mens reeds moet bewijzen, heeft te bewijzen voor dát. En dan gaan uw geschenken en alles de kachel in. Men heeft ze niet meer nodig. U bent vies, fout en verkeerd.

Als de massa de geestelijke vlag van de Universiteit van Christus uithangt, dat is een vlag, een witte baan, een witzijden doek met zeven sterren en in het midden het kruis, dan zullen wij dit aanvaarden. Maar dan krijgen wij het antwoord van de meesters en zeggen ze: 'André, nu ben je het.'

Goed? Over duizend jaar gebeurt het. Als het instrument, het directestemapparaat er is dan gebeurt het ook. Laten we hopen dat we nog vijfenzeventig jaar bij elkaar zijn, dan zullen we nog wel eens een kaartje leggen met elkaar, midden in de Spuistraat, op de Groenmarkt. En is er geen agent die ons ervandaan slaat. Want hij zegt: 'Nu is het woord wét.' En dat woord komt van de ruimte. 'Dames en heren', roepen wij dan. 'Hij is er. Zitten. Zitten!' Nietwaar? 'Geef nu maar de bananen, de citroenen en de appeltjes, want deze zijn niet door een slang besmet. Bijt maar.'

Vindt u er iets in, meneer Koppenol?

(Heel lang stil.)

Een mooie stilte, vindt u niet? Als de mens stil wordt, hoeft je ook niet meer te schreeuwen. Mooie stilte hebben we vanavond. Moet je eens voelen. Voel eens de stilte. En dan komt er iets naast u.

(Stil.)

(Tikt zachtjes op iets.) 'Ben jij daar, lieverd?' 'Wat is er?' (zachte tikjes) 'Tik je? Ja? Mag ik een vraag stellen?'

En toen stelde ik in Amerika bij de gezusters Fox ... Dat was een dame, en die heeft de rappings, de tikken, kloppen. En toen zei ik in die stilte, diezelfde stilte ... Mijn broer was erbij, maar hij wist niet waar het over ging. Ik zeg: 'Mag ik een vraag stellen?' Eerst in het Engels, dat had ik gauw geleerd.

Yes. (Tikt drie keer.) Weer drie tikken.

Ik zeg: 'Zijn ze hier allemaal hartstikke gek?'

(Tikt drie keer.) Yes.

'Is alles bedrog wat ik hier ontmoet?'

(Tikt drie keer.) Ja.

Ik zeg: 'Dan weet ik het.' Ik zeg: 'Dan zal ik daar eens gaan vragen wie dan hier echt is.'

Toen was er niets meer echt, dames en heren. Want er was een gek aan het praten. En toen moest ik het drama ... Toen ik in Holland terugkwam, nee, even daarna vertelde meester Alcar mij wie daar tikte. En toen(was) het een kind die in Rusland, mét de moeder, gemarteld was. En het kind (was) in de moeder gestorven, en de moeder ook. En de moeder weer op aarde. En het kind aan Gene Zijde. En nu zat het kind vast aan de moeder en tikte. En het kind was onbewust. En dat kind klopte wel, de kloppingen waren echt. Maar de tik, de rapping was onbewust. Want een rapping bezit persoonlijkheid, bewustzijn. En toen stonden ze me aan te gapen en zeiden ze: 'Ja Jozef, je bent ons duizend jaar vooruit.'

Merci.

Maar toen lag ik eruit ook.

Toen zeiden ze: 'Sluit hem weg daar en stuur hem daar niet naartoe, die vent die ziet werkelijk.' Hij zegt, hij was in Silver Bell, en die vroeg mij: 'Ken jij de persoonlijkheid en het bewustzijn van die rappings?'

'Heb jij daar weleens van gehoord?' zei die ene spiritist tegen de andere. Toen zegt hij: 'Dat bestaat toch niet?'

Maar het is er.

Hij zegt: 'Eruit met die kerel, die komt van Holland, die moet hier nooit meer komen.'

Dames en heren, als ik dat afgebroken had, was ik nooit levend uit Amerika gekomen. Ja, daar sta je weer.

"Wat kan er met André-Dectar gebeuren?"

De waarheid zien, de waarheid beleven en u naar de boeken sturen. Want wanneer u 'Geestelijke Gaven' leest, meneer, dan weet u wat rappings zijn. Alles; weten, bewustzijn. En wanneer je zelf onbewust bent en je komt daar met afbraak en vernietiging en verraad, meneer, dan tikt men waarlijk krankzinnig voor u. Dan is dit er niet bij.

Die klank, ziet u. Als uw moeder tikt, meneer, dat gaat regelrecht naar uw

zonnevlecht. En dan zijn het alleen kussen.

Hebt u dat al eens beleefd?

Dat hebben wij bij ons beleefd. Directe-stem, dematerialisaties, levitaties, materialisaties; mijn zusje stond in de kamer, sneeuwwit, zei iets, trompet, dat was allemaal echt, en toen moest ik ophouden, want ze gingen verder.

En toen begonnen de meesters aan de psychische trance. De werkelijke uittrekking.

En toen moest ik ophouden. Toen had ik de wereld ... Moet u horen, toen had ik de wereld ... U krijgt dat straks allemaal in 'Jeus III', want nu krijgt u veel meer als in 'Een Blik in het Hiernamaals', want meester Alcar moest er omheen.

Toen waren daar spiritisten bij, een kopstuk uit Den Haag, en een professor had ik erbij, enkel en alleen voor mijzelf, die mochten dat meemaken. En toen waren we klaar. 'Och', zegt hij, 'Jozef, nu staat de wereld open. En nu kun je miljoenen mensen overtuigen.' En toen zei mijn meester: 'stop.' En toen kwamen hún meesters door en die zeiden: 'Jozef is nu fout. Nu dit kind zover is wordt het hoogmoedig.'

Ik zeg: 'Dat klopt niet.' Er was hoogmoed bij. Ik 'wilde de baas gaan spelen.'

Ik zeg: 'Dat klopt niet, meneer', dat zijn ook al huichelaars. Ik zeg: 'Kent u dan geen taal?' Als ik hoogmoedig was, meneer, dan wil ik juist de wereld over en dan zei ik tegen mijn meester: 'Ja, nou ik klaar ben, nu kan ik de mensen overtuigen, nu kan ik een sensatie worden voor de wereld, en nu zegt u: 'Stoppen?'' En die kring zei: ik was nu hoogmoedig.

'Nee meneer, ik ben nu eenvoudig, ik doe het niet, ik wil het niet.'

U kunt wel zeggen: 'Die gek daar die smijt nu machtige gaven in de straatgoten van de stad. Hij wil ze niet eens.'

Maar ik trad die nacht uit.

Ik zeg: 'Meneer, uw kring is fout want u schrijft zelf.' En die deden het met de planchette. Weet u wel? Op slag waren ze voor mij weg. 'Meneer, u schrijft allang zelf. Het zijn allemaal mooie verhaaltjes.' Ik zeg: 'Als u geen Haagse school had gehad, meneer, kwam dat er niet eens door, maar u kent fatsoenlijk Hollands.'

Ziet u? Staat dat niet in 'Geestelijke Gaven'? Zo wilden ze mij tegenover mijn meester, zo wilden ze mij tegenover mijn meester in de duisternis jagen.

Ik zeg: 'Meneer, dat neem ik niet. Ik moet stoppen en ik stop.'

En het was goed, want toen begonnen de meesters aan de geestelijke uittrekking en schreven wij boeken. En dan kwam ik achter de kist bij meester Zelanus en Damascus, dokter Franz. Ze zeggen: 'André, zo is het best, nu gaan we beginnen. Laat maar kletsen.' Toen kende ik die kring.

Ik moest juist géén sensatie beleven. Had u eens aan een medium moeten vertellen, als dat er werkelijk is. Meneer: ‘Een wónder, we beleven wonderen.’ We beleefden daar wonderen. Ik ging, ik werd gedematerialiseerd, door een deur, waar vier mensen bij stonden. Die zeggen: ‘Mijn God, dat is een openbaring.’ Ik loste voor die mensen op, met licht en alles. En ik liep weg, om de straat heen, want ik was uitgeput. Ik moest lopen: mijn bloedsomloop was gestoord.

De volgende dag, meneer, toen kwam de dominee en zei: ‘Kinderen, hoe kunt gij u door satans laten beïnvloeden?’ Toen was ik een heksler. Ja, toen ging, mr. Nederburg die ging daar naartoe, een president van het Indische Recht, van hier in Den Haag en in Indië (Indonesië), hij zegt: ‘Was dat zo?’

‘Meneer, het was een gek. We hebben het gezien. Het was een duivel.’

‘Nou’, zegt hij, ‘dan weet ik genoeg. Want duivels hebben ook occulte wetten.’

Ja, maar wat heb je eraan, het was alweer verloochend.

Nou, toen begonnen de meesters aan dit, meneer, aan die Grote Vleugelen. Maar zij zijn het. Ik ben slechts een huis, ik ben slechts een klein kasteeltje. Ik ben de waterkraan waardoor het water vloeit. Nu in woorden. Meer ben ik niet. Meer wil ik niet zijn. Wat kan mij nou gebeuren, meneer, als ik zelf níet de profeet wil spelen? Maar kom eens op. Kom eens.

Als u denkt dat mijn zakken leeg zijn; ik heb nog altijd zakken vol, van de meesters gekregen. Ik kan u nog altijd het woord geven van hen die mij gaven wat zij wisten, en ik u geef. Leuk? Kom maar op. U hebt genoeg vragen gesteld.

Allright, wij gaan door.

“Socrates heeft de gifbeker moeten drinken,” dat hebben wij nu. Vraag twee: “Als mensen uit ons midden hun ja en amen geven om met u de brandstapel te beklimmen, de leeuwenkuil met u in te gaan en zich op het Golgothase kruis met u te laten vastspijkeren, neemt u dat dan ook niet met een korreltje zout?”

Meneer, ik heb er hier bij, en dat weet ik, die staan voor me, daar ga ik niet op in, maar ik weet het. ‘O, als het eens moet zijn, Jozef, dan zal ik het je bewijzen.’ Ik ga er helemaal niet op in. Dat moeten die mensen zelf weten. Maar er zijn er genoeg. Er zijn er reeds veel te veel. Maar we hebben er meer als zeven. En we hebben er nog meer als dertig. En dan ben je sterk, meneer. Ik heb er maar drie nodig. Drie. Ik heb er geen elf nodig zoals Ramakrishna. Ik heb veel betere, ik heb er veel betere nu naast mij als Ramakrishna. Ik heb er nog beter als Rudolf Steiner ze had. Beter dan Pythagoras, meneer. Want deze zijn geestelijk en ruimtelijk bewust geworden. Die wéten. U moet eerst maar eens gaan dorsten.

Ik zal u er hier zo een paar aanwijzen. Ik heb drie Arie's, die gaan allemaal bij mij direct in de kist. Ja meneer, omdat ze dorsten. Er zit er een achter, die gaat ook met mij mee. Kijk hem maar in het gezicht. Die sterft dadelijk voor mij. Die jongen is uit het Bezuidenhout gekomen, gekraakt. Zijn ogen kwijt, armen kwijt, benen kwijt. Hij lag een jaar lang in een stijf pantser en zei: 'Mijn God, mag ik weten waarom?' En toen kreeg hij de boeken van André-Dectar in handen en zei: 'Dáár heb je het. Godzijdank, ik ben blij met mijn afbraak.' Is het niet ...(niet te verstaan) Meneer, kus hem eens, wie kan het? Ja. Moet u er nog meer hebben hier? Als ik ze maar aanwijs, meneer, dan belken ze al van blijdschap dat ze met mij mee mogen gaan.

Niet, Willem?

(Meneer in de zaal): 'Allright, luitenant.'

Thank you very much.

Ja, ook vrouwen. Meneer, ik heb ze. Ik heb ze hier. Ik ga er niet op in. Dat moeten ze straks bewijzen. Ik eis dat niet eens. Wat zou ik geen drukte kunnen maken, meneer, met zo'n welwillendheid. De mensen vragen mij: 'Mogen wij dienen? Mogen wij dienen? Mag ik neerliggen voor je deur als een vloermat?' Mannen en vrouwen, meneer. Maar ik ga er niet eens op in. Ik neem die liefde nog niet eens. Ik geloof ze. Als het eens komt, meneer, weet ik waar ik terecht moet zijn. Er zijn naast mij geen verraders. Er zijn alleen gelukkigen van geest. En de rest die het nog niet wil zijn; moeten hun weten.

En denk niet dat degene die zegt: 'Ik wil met je sterven', meer zijn dan de anderen die het nog niet kunnen. Nee meneer. De mens is mens, de mens is leven. Ik hou van al mijn broers net zoveel, ook al zou de ene mij met een knuppel in mijn nek timmeren. Moet hij weten. Maar hij zal ook eens moeten bewijzen dat die tik raak was. En dan krijgt hij de pijn van mij terug.

Ik ben in staat, meneer, om voor u te vechten op leven en dood. En dan kan ik u een mep geven, midden in uw gezicht, om u te dienen. Te helpen, om u wakker te slaan. Maar dat doe ik maar één keer. U krijgt nooit in mijn leven weer de tweede tik. Ja.

Christus Die heeft ook geslagen. Wist u dat? En toen zeiden ze: 'Waarom doet U dat?' Hij zegt: 'Dat doe Ik slechts éénmaal. Om hem wakker te schudden. Maar Ik zal niet Mijn handen, noch Mijn leven bezoedelen door uw onwillendheid.'

Want dacht u, meneer, dat dat geen pijn is voor de ander indien die hand leven moet krijgen om die regelrecht naar uw gezichtje te sturen. Dacht u dat, wanneer de moeder ziet dat het kind niet wil luisteren ... het verbrandt zich de vingers. Altijd bij die gloeiende kachel, en opeens zegt de moeder: 'Nou moet het maar gebeuren.' En het kind gaat weer (een klap): 'Whaaa.' Nou, nou, nooit meer in die kachel.

Is het niet hard voor de moeder? Is het niet hard voor de moeder?

Wij hebben het meegemaakt. En andere mensen maken het mee. Dat je waarlijk ziet dat de mens zichzelf kapotmaakt, en je staat machteloos. Is dat niet hard? Is dat niet vreselijk?

En nu voor de geest, in de geest, meneer. Bewijs het. Nee meneer, daar twijfelde ik nooit aan. Ook al zegt u mij duizendmaal ... En dan zegt u ... En dan zie ik, jazeker: nog niet vijf procent hebt u. Maar als u zegt: 'Meneer, ik wil voor u sterven', dacht u dan, meneer, dat ik aan uw woorden ging twijfelen? Dacht u dat ik heb getwijfeld aan de mens die me zei: 'Ik houd van u. Ik meen het eerlijk, wat moeten wij zonder jou beginnen?' Meneer, dacht u dat ik daaraan twijfelde? Maar ik wist dat het kletskouserij was. Ik wist reeds aan die klank en het gevoel, dat het niet echt was. Maar ik twijfel niet aan u. Ik behoefde niet te twijfelen, meneer: ik wíst. En dan sta je zeker.

Maar dat wist Rudolf Steiner niet. Die man die heeft niet eens geleden. Waarom niet? Omdat hij het volle bewustzijn voor zijn adepten en het universele ruimtelijke ik niet kon dragen en niet kon opvangen, niet kon vertegenwoordigen; want hij was zelf zoekende. Ja meneer. Eerst dan zult ge kunnen dragen indien gij de wet kent, meneer. Ik zal u het voorbeeld geven, dan neemt u het ineens aan, een ander beeld: als u de Magere Hein kent, meneer, en u kent hem toch eigenlijk niet, dan is er nog altijd een twijfel. Hier zijn mensen, meneer, die zeggen: 'Ik ken nu Magere Hein.' Jazeker, ik kom straks bij u wanneer het begint te kraken onder dat bed, en links en rechts, hier, en die spijkers al: boemboemboem.

En dan zeggen ze: 'Is het nou werkelijk ernst, Jozef?'

Ik zeg: 'Ja, hij is er.'

'Hèhwè', zegt een ander, 'hèwhèwhè. Meen je het? Is hij er? Ik, ik zal sterk zijn.'

'O, mij kan niks gebeuren, vrouw, ik ga en we zullen ... ' 'Goh, wat zei ik daar ook weer? Zou je werkelijk denken dat het zover is?'

Hij wou zeggen: 'Wij zullen elkaar terugzien', en toen viel zijn gebit uit zijn mond. (gelach) En ineens stond hij al voor de 'kist', dame, en hij zei: 'Ja, het is echt, het is werkelijk echt.' Maar lees dit nu aanstonds, mevrouw, en dan komen de strohalmpjes reeds. Strohalmpjes. En zegt de mens ...

(Tot de geluidstechnicus): Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Het einde.'

Is het einde?

'Hoe kan ik dat bewijzen, meneer?'

'Ja, ik ben er, ik heb met u niets mee te maken.'

'Hoe kan ik dat bewijzen?'

'Meneer, dat zult u eens bewijzen, en dan moet u bewijzen dat u in de

dood ... dat u de dood liefhebt.

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog één streepje?

Dan heb ik hier nog: 'Wie van ons kan zeggen: ik ken mijzelf?'

Dat heb ik met u allang meegemaakt. Dat moet u maar buiten lezen daar. Daar staat, wat mijn broer zegt: 'Ik ben in Den Haag geweest in het huis van Socrates. Want buiten op de deur stond: Ken U Zelfen.' Ik zeg: 'Hendrik, vertel dat maar, want de Amerikanen kennen hem ook niet.'

"Wie kan van zichzelf getuigen: Ik heb de Pilatus, de Caiphas en de Petrus en de Judasfiguur in mij volkomen gekraakt, de nek omgedraaid?"

Meneer Reitsma, hier heb ik nog een vraag, en daar begin ik volgende week mee. Meneer Reitsma, weet u dat niet? Als u vandaag zegt: 'Ik ben waar en waarachtig', is die Caiphas al weg. En als u dadelijk tegen ...

(Tot de geluidstechnicus): Loopt die nog?

(Geluidstechnicus): 'Ja ja.'

En als u dadelijk tegen de mensen zegt: 'Ik geloof wat u zegt', en als het in de toekomst wordt bewezen dat die man twijfelt, dan heeft die man getwijfeld, maar u niet. En dan is die Judas alweer weg. En het verraad, als u daar niet aan begint, meneer, en u bent niet van plan om morgen op straat zakken te rollen en al die dingen meer, en over de mens slechte dingen te vertellen, de mens te beroddelen en te bekletsen ... (Jozef praat steeds sneller.) Veronderstel dat dat ding nu in ene keer afloopt ... (gelach)

Waar moeten we dan naartoe, meneer Reitsma?

Heb toch genade met de mens. En aanvaard de mens. Dames en heren, ik ben er. U zoekt de geestelijke, menselijke, innerlijke, lichamelijke, geestelijke, ruimtelijke, goddelijke rest er zelf maar bij, en uit, voor uw vrouw en uw kinderen, uw vader- en moederschap, uw ziel, uw leven, uw geest, uw persoonlijkheid, en dan is de nacht ruimte, want in de ruimte is het nooit duister geweest.

Dames en heren, tot de volgende week.

Sleep well, I hope you have a good ... O nee, nee. (gelach) I hope you have a nice sleep, pleasant sleep and pleasant dreams too. Is that something?

Dames en heren, tot de volgende week. Met de groeten aan uw kinderen, uw vader en uw moeder.

Dames en heren, ik ben gelukkig.

(Tot de geluidstechnicus): Is het nu afgelopen?

Ja, dames en heren, tot kijk. Tot kijk.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 12 juni 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik heb hier nog een brief van verleden week, en een vraag van Ettingen-Bernard. Wie is dat?

En u vraagt hier: "In Amsterdam woont een meneer Borgman, die een inrichting heeft voor stralenterapie. Meneer ...Mevrouw ..." Is dat mevrouw? "Meneer zegt dat hij dokter is ..." Dat is geen dokter die man; als die man zich al een titel eigen maakt dan blijft er niet veel meer van over van de mens, of hij moet dat in twee jaar, in vijf jaar zich eigen hebben gemaakt. Ik ken die man, toen hij in 1938, 1937 magnetiseerde was hij geweldig, maar daarna weet ik het niet meer. Ik weet wel dat hij erg duur was, dat weet ik ook, want hij heeft ... daar zat een kassa als u daar binnenkwam, " ... maar hij noemt zich occultist." Dat was hij ook, ja. Nu is het occultisme zeker aan de kant gelegd, en nu gaat hij met therapie beginnen. "Hij heeft veel, zeer veel elektrische apparaten en bestralingslampen en één apparaat is enig in Nederland. En volgens zeggen verschrompelt hij daarmee tumoren en gezwellen, zelfs in het beginstadium verkerende kankergezwellen. Hij stelt zijn diagnose zonder dat de patiënten zich behoeven te ontkleden," dat moest er nog bijkomen, "en handelt dan uitsluitend met die verschillende bestralingsapparaten." Maar als je dokter bent, mag je dat doen, hè? "Ook wel met een magnetische behandeling." Zie je, dat is het oude nu. Vroeger magnetiseerde deze mens. "Nu is mijn vraag: Bestaan er al van die bijzondere apparaten en kunt u aan bovenstaande enige waarde hechten?"

Mevrouw, toen die man magnetiseerde was hij honderd procent. Maar dan moet ik terug '34, '35, 1936. Toen was die man werkelijk goed. Eerste klas. Honderd procent. Maar wat er later ... Als u nu gaven bezit, en u bent werkelijk goed, wat moet dan nog een apparaat beginnen, terwijl je dat met je handen kunt doen, met die levensaura? Wat kan een apparaat, nog zo sterk, dame, door de radium? En dat is gebeurd meermalen, en dat mijn aura sterker was dan de radium.

(Hier ontbreekt een stuk tekst, de vervolg tekst valt midden in een heel ander onderwerp:) ...aura die even de zeepbel raakte. En die zeepbel, als u nu een zeepbel maakt van wat zeep en water dan is die zeepbel al miljoenen tijdperken verdicht. U kunt niet eens meer terugkijken in dat astrale, ijle, goddelijke, seelische; zielige kan ik nou niet zeggen, daar moet je Goethe voor hebben, seelische.

(Hier ontbreekt de inleiding op de vraag:) Dat punt en die kern, hieruit

ontstond de dierenwereld. Vraag: “Dan is het dier dus eigenlijk door ons bezield.”

Nee, het dier is door ons, uit die cel, uit die goddelijke bron ... Dus God gaf, de Albron legde in eerste stadium alles klaar – (er wordt geblaft) daar heb je hém weer – vader en moeder begonnen in dat universum: de maan als moeder, de zon als vader. Het ging zich splitsen, wij kregen nu het cellenleven embryonaal te beleven, we scheidten af in eerste stadium en meer was er niet voor nodig, want dat is onze en was onze eerste geboorte als mens in embryonale toestand. Duidelijk? Dus toen begon de dierenwereld in diezelfde, door diezelfde wetten te bouwen, te bemoederen en te bevaderen, en ontstonden er miljoenen graden van dierlijk organisme. Duidelijk?

(Het blijft stil.)

Stilte.

“Is uit de afgelegde schil van het dier nu dan Moeder Natuur ontstaan?”

Waar is Moeder Natuur nu door ontstaan? Wat is nu eigenlijk zand, en graniet, en steen? Hoe is dat allemaal ontstaan? Kunt u die evolutie volgen? Neen? Doodeenvoudig. De wateren op de maan dat was één modderpoel: water en bagger. Maar dat was allemaal levende bagger in eerste graad. De bagger die u nu uit een sloot haalt is naschepping, is ook pertinente bagger. Maar die bagger daar, die modder, dat zwoelige leven daarin, in dat sap, in die drab, dat was nog geen water, dat water was allemaal broeiend organisme, groeiend moeder- en vaderschap.

(Tot iemand die de zaal binnenkomt): Komt u maar binnen, mevrouw.

Groeiend vader- en moederschap in alles, en dat ging uitdijen totdat het uiteindelijke ontstond en begon op de maan reeds de ziel geboren te worden voor de vlieg en de luis en de vlo, die u nu hebt, en de krokodil en de slang. De nascheppingen zijn ook door de maan bezield, hebben door de maan een kosmische weg moeten afleggen om op aarde bezieling te krijgen. Anders wist die vlo heus niet dat wij mensen waren. Maar hij weet het. Is de vlo hij of zij?

(Iemand zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Zij.’

Zij. Maar het is een hij, want hij bijt vreselijk. (gelach)

“Is uit de afgelegde schil van de het dier Moeder Natuur ontstaan?”

Dus door die rottingsprocessen kreeg men uiteindelijk daar nog nascheppingen. Voor wat? Voor wat nu? Toen dat alles uitgeteerd werd, uitgeleefd was, wat kwam daar nu na? Nou kun je een boek schrijven van scheppingen, scheppingen, scheppingen, scheppingen, scheppingen. En daarna kwam er nog iets. Wat was dat? Dat is nu Moeder Natuur.

In de natuur, in die wateren kwam er verdichting. Dat water ging zich verdichten. Dat water schiep in de eerste plaats voor zichzelf al de ziel en het leven weer voor de vissen, alle vissen die we nu in deze zeeën hebben. Maar dat leven, dat ontwakingsproces en groeiingsproces voor de natuur werd de verdichting van gras, groen. Verdichte aura als stof, als water, als bagger, als modder. En daarin ging weer leven groeien, en kwam het groen, de natuur tevoorschijn.

Want wat u met natuur bedoelt is het leven op de aarde. Maar nu nog het leven ín de aarde. Wat erop staat is maar een kleinigheid. Maar die bol nu eens doorkruisen. U gelooft het zeker niet, maar ik heb reizen gemaakt dóór de aarde heen. Dat vuur, en diamantjes van duizend kilo heb ik daar gezien, maar je kunt ze alleen niet naar boven halen. Goud, zilver, alles is te ontleden, want in de kosmos leeft de levende aura voor dat goud. En heeft Einstein gelijk in. Maar laat hem eens komen.

De dimensionale werelden voor zilver, goud, uranium. Wat is uranium? Dat kan ik u vanavond verklaren. Hoeft u niet naar Amerika toe, naar die atoomgeleerden, ik kan u verklaren wat uranium is. Dat gelooft u zeker niet?

Dat zou u wel graag willen weten natuurlijk. Hè, dacht ik het niet. Het kost u een gulden vanavond per persoon. (gelach) Nou wil ik geld verdienen; dan geef ik tenminste nog een ander boek uit.

Nietwaar, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Piet Hein is er ook. (gelach)

Meneer, denk erom, we laten ons niet ... nietwaar? En we zorgen er zelf voor momenteel.

Dame, toen begon die ontwikkeling. Toen kregen we langzaamaan het grassprietje. En indien u dat niet gelooft, dame, dan gaat u maar naar het Oosten, u maakt maar een zeereis, en hoe verder u naar het Oosten komt, ziet u weer dat beginstadium als groen, als naschepping. De allerlaatste graad is nóg in de wateren aanwezig. En dat zeggen de kapiteins: als je in die en die wateren komt, kom je er groen uit. En dat is net vlies. Nog is die kern – ook al hebben we bomen, verharding gekregen, groei gekregen, uitdijning – nog is die eerste graad in de wateren aanwezig. En als u het water in de sloot wilt nemen, en u wilt het kristalliseren, en u hebt een goede kijker, microscoop, dan kunt u die dingetjes allemaal nog zien. En dan ziet u, zoals de geleerde al zegt, miljoenen diersoorten. En het water op zichzelf ...

Wat is nu water, dames en heren? Ik heb u dat verleden wel verklaard ...

(Meneer in de zaal): 'Bloed.'

...aan meneer Berends. Bloed is dat, maar het is nóg meer.

(Meneer in de zaal): 'De baarmoeder voor ...'

Ja, dat is het ook. Ziet u, nu was ik aan het zien en nu ben ik het kwijt. Ik was aan het zien. Nou is het weg. Ik ben dus geen goeie ziener want het is weg. Maar daar gaat het niet over. Dan ga ik maar weer met die dame beginnen, ik kom (erop) terug.

Wat is nu als uiteindelijke kern, wat is nu water?

Bloed hebben wij gezegd, levensaura. De zeeën, is ook een moeder, is de baring voor alle dieren. Maar uit dat water kwam alles naar voren, werd alles geboren. En als u dan, waar we zo-even waren, de zeeën bekijkt, dan ziet u dat eerste pertinente stadium terug, want ik heb er, toen ik naar Amerika ging, pertinent op gelet, want ik vroeg de kapitein: 'Waar komen we nu in die wateren waar dat zilte groen is waar te nemen?' Dan zegt hij: 'Dan moet je nog even geduld hebben, morgenvroeg, over anderhalve dag zijn we in die streek.' En toen zag ik het ook. Toen ging ik dat zelf controleren.

Wat is nu water? Wat is nu uitdijning? En wat is nu groei, bloei voor het dierenrijk? Wat is water op zichzelf?

(Mevrouw in de zaal): 'De stoffelijke levensadem.'

Stoffelijke goddelijke levensadem. Bloed, werkelijk bloed. Water is, als u dat drinkt, dan drinkt u Alziel voor de stof. Water heeft ziel, geest en een persoonlijkheid. Wat is nu de persoonlijkheid van dit water? Wat is de uiterste grens van menselijk bloed? Wat is de uiterlijke grens van het licht in het menselijke oog? Ziet u, nu komt u voor elk ding tot de kosmologie, de goddelijke levenswet, terug, en is alles te ontleden. Als u dit (glas water) maar even laat verdampen, dame, dan gaat het terug tot dit hier (Jozef ademt hardop), en ademt u dat water weer in. En begrijpt u nu dat er ingewijden zijn die alleen (Jozef ademt in) zó komen en kunnen leven?

Ja, zegt u. Ja, zegt ze. Ze knikt, ze knikt rustig 'ja'.

Nu gaan we verder. "Dus dan is de dierenwereld, en Moeder Natuur, stoffelijke bezieling."

Jazeker.

"Dus dan is de dierenwereld, en Moeder Natuur, stoffelijke bezieling."

Nee dame, dat is het niet.

(Meneer in de zaal): 'Bezieling voor de stof.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Bezieling voor de stof.'

Dan is Moeder Natuur ... Waar leeft nu de geest van Moeder Aarde? Wat is nu eigenlijk bezieling in de wateren, de geest van het water, de levensadem van het water? En wat is nu hier ...

"Dus dan is de dierenwereld, en Moeder Natuur, stoffelijke bezieling."

Kan dat? Moet u eens horen wat een woord, de wereld verandert. Dat bestaat niet hier, want dat kan niet.

“Dus dan is de dierenwereld, en Moeder Natuur, stoffelijke bezieling.”

Nee, de dierenwereld, en Moeder Natuur, is leven, ziel én geest. Maar geen bezieling. Het is geest, ziel, persoonlijkheid. Aan de stoffelijke dingen zien wij wel de persoonlijkheid van Moeder Aarde en Moeder Natuur; maar nu de ziel, het leven én de geest. En dat bezielt niet meer, maar dat is bezieling. Dat is leven, ziel en geest. Dat leven is groei, bloei. En dat is dan de bezieling die u bedoelt. Maar die moet niet boven liggen, maar die moet eronder zijn. En dat is goddelijke stuwning. Dat is goddelijke evolutie. Dat gaat pertinent terug vanwaar het kwam. En eens – dat is het nu – sterft ook die ganse grote ruimte hier, met die kleine aarde als vonk, uit. De mens ook. Maar de mens gaat door. En dan hebben wij onze kringloop der aarde volbracht. De aarde verdwijnt.

De mens beseft niet, dame, hoe machtig de mens is als leven; niet als karakter nog, als persoonlijkheid. Maar als leven heb ik zo ontzettend ontzag voor het leven, maar niet voor het karakter en de persoonlijkheid: dat moeten wij maar afwachten, dat komt later. Maar als levende bron, uit die godheid ontstaan – de mens is een godheid – vertegenwoordigt Moeder Aarde, met ziel, geest en haar ruimtelijke, kosmische persoonlijkheid, God. God geeft ons een plaats om die aarde te beleven en om straks een evolutie in te gaan voor daar naartoe, of terug naar de aarde, zodat wij deze ruimte in ons krijgen.

Mooi, hè?

Niet eenvoudig? Toch eenvoudig.

Ja, ze knikt alweer, de dame.

Toch is het eenvoudig.

“Dus dan is de dierenwereld, en Moeder Natuur, stoffelijke bezieling. Komt het hierdoor dat zij een lager bewustzijn bezitten en zich opbouwen en aanpassen aan de stof?”

Wat bedoelt u daarmee?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik kan het niet goed weergeven.’

Nee dame, u bent erin en u bent er heerlijk uit. Ja. En nou moet u niet zover gaan. Maar u moet een heel klein dingetje ... U klampt zich hier aan kosmologie vast. En u ziet wel wat er nu gebeurt. Wie van de scherpe gevoelens kan dit ontleden?

“Dus dan is de dierenwereld en Moeder Natuur stoffelijke bezieling.”

Dat hebben we nu ontleed.

“Komt het hierdoor dat zij een lager bewustzijn bezitten?”

Wat noemt u laag in de schepping? Bedoelt u dat Moeder Natuur en de aarde lager bewustzijn bezitten?

(Dame zegt iets.)

Maar u schrijft het. Wat bedoelt u dan?

(Mevrouw in de zaal): ‘De mens is het hoogst bewust.’

Ja, maar u hebt het hier nog over Moeder Natuur. Of hebt u het weer over de mens?

U hebt het hier nog: “Is uit de afgelegde schil van het dier dan Moeder Natuur ontstaan?”

Door al die rottingen en uitdijingen – verklaarde ik u zo-even – is Moeder Natuur geboren, in de wateren. Moeder Aarde is in de wateren geboren. En langzaam, wat u nu aarde noemt ... Eerst ziet u hier die astrale bol, nietwaar, maar in dat water, in die astrale bol kreeg u verdichting en een klein beetje water, door die uitdijing, afscheidingen waren dat. Het levenssap scheidde zich af naarmate de ziel als geest en als vonk verder ging. Door elke baring, dame, scheidden wij iets af. En dat is nu nog in de moeder waar te nemen. Als u soms weten wilt wat het vruchtwater voor de moeder betekent, dan kan ik daarop doorgaan. Nu is dus Moeder Natuur geen stoffelijke bezieling meer, maar zij is baring, zij is leven.

“En komt het nu hierdoor dat zij een lager bewustzijn bezitten?”

Lager bewustzijn bestaat er in de schepping niet voor de aarde en haar leven. Wij spreken wel van lager bewustzijn en onbewustzijn, en eigenlijk moesten wij deze woorden ook al overboord gooien: er is alleen maar evolutie. Maar om het maatschappelijk uit te beelden, om te weten met welke mensen en met welke realiteit voor de kosmos, God, Christus en de ruimte wij hebben te maken, spreken wij door ons woordenboek en hebben wij het over bewustzijn en onbewustzijn. En dat is er niet; aan Gene Zijde tenminste niet. Aan Gene Zijde heb je licht in je ogen, en je hebt gevoel. En dat gevoel stemt u pertinent af naarmate u die dingen harmonisch rechtvaardig beleeft zoals ze zijn geschapen.

Voelt u dat het nog eenvoudiger wordt en dat we daardoor het licht in de ogen van de mens kunnen bepalen?

Vanzelfsprekend is nu, zeggen de meesters, dat er ... “Komt het hierdoor dat zij een lager bewustzijn bezitten en zich opbouwen en aanpassen aan de stof?”

Neen, die stof hoeft niet aangepast te worden, want dat pakje dat u vandaag bezit, dame, dat kleedje, dat organisme, is u kosmisch aangemeten. En u bent de eigen kleermaker. U hebt geen gram bewustzijn in uw organisme méér dan u aan gevoel bezit. Als u over harmonie wilt spreken: wat is nu, wat heeft nu te betekenen wanneer wij een psychopaat ontmoeten? Die mismakt zijn organisme. Voelt u dit? Een psychopaat (zie artikel ‘Psychopathie’ op rulof.nl) is dus de schepper van het verongelukte organisme. Dat wringt zich in duizend bochten en kan niet normaal denken. Dus wanneer

u al verkeerd denkt – hameren wij altijd maar weer – en wanneer u maar verkeerd wilt denken over scheppingen, over dit en over dat, dan bent u ook bezig om uw geest te mismaken. En als dan het lichaam ... Ja, het lichaam krijgt er ook al iets van, want dan komt er vuur uit dat gezicht. En als u nog dieper in gaat, staat dat lipje al stil en krijgen de ogen geen glans meer, geen licht meer, en dan is de mens bezig zich geestelijk en lichamelijk te kraken. Is dat niet zo, moeder?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

‘Ja’, zegt ze.

Ja, het is zo, zo is dat.

Nou gaan we maar weer verder. “We werden aangetrokken als ziel door de aarde en namen zoveel van haar ziel op als wij nodig hadden voor deze moederplaneet.”

Ziet u. Ja dame, dat moest u toch niet aan Gene Zijde proberen, dit. Ik zeg u niks hoor, maar ... Als ik met zo’n vraag bij meester Alcar kwam, hij zegt: ‘Ga maar een half uur terug.’ Als ik niet klaar was voor een reis, om vragen te stellen, laat het dan, dan stond hij ook stil. Ik moest leren denken, leren vragen stellen, leren denken.

Nu gaat u zo ontzagwekkend ... Dit is een boekdeel. Wat u hier schrijft, dat zijn vijf boeken wil ik u dat zuiver kunnen verklaren. Dat is de ganse kosmologie die u bezit. En waarom nu zover van huis af?

“Wij werden aangetrokken als ziel door de aarde ...”

Neen. Ja. Wij werden aangetrokken. Dus de aarde was gereed. Toen wij van andere planeten naar de aarde kwamen, was de aarde gereed als astrale bol, en begonnen wij, namen wij zoveel over naarmate wij aan gevoel en bewustzijn hadden; weer embryonaal, meer niet. Niet zo’n hoop, maar even maar zo’n, zo’n miljoenste ... dit hier, wat hier nou aanhangt (druppeltje water), kunt u niet eens zien, dat was nog miljoen malen te veel voor het embryo als wij waren als mens voor de aarde, in dat stadium. Zo nietig is de menselijke cel als embryo, maar toch met al het gevoelsleven en bewustzijn – en neemt u dat? – dat wij ons reeds eigen hebben gemaakt. Is dat zo? Is dat zo?

Dame, dat moet u nemen, want het gebeurt nog in de moeder. Want als u de menselijke cel nu waarneemt als embryo, dan kunt u met de microscoop dat ding nog niet eens zien, en het lééft. En dat is nu ziekte, dat is nu vaderschap, moederschap, dat is gevoel, dat is talent, is er ook in, dat brengen we zelf mee. Maar dat stoffelijke kerntje van de schepper, de man, voor de moeder, is een miljoenste ding van een druppel water. En dat bezit, wanneer het uitdijt, dat bezit nu in onze wereld tbc en kanker, en al de ziekten en narigheden van het gevoelsleven erbij. Dat nietige, miezerige celletje, dat universeel ruimtelijk diep is, dat u niet kunt zien, bezit alles.

Nu gaan we weer verder. En dat begon op de aarde, en nam zoveel aarde-aura, aardleven, aardgeest; dus dat is geen aarde, maar dat is de Derde Kosmische Graad. Dus we namen van die evolutie zóveel om ons leven voort te zetten, en begonnen wij aan een nieuw leven, een nieuw organisme, een nieuwe evolutie, en gingen weer naar de astrale wereld, de wereld voor de wedergeboorte, en kwamen terug naar de aarde, werden weer aangetrokken; en zo begon de aarde aan haar evolutie, voor ons. Vóór óns.

Is dat duidelijk? Bedoelde u dat?

Ja, kijk, als we nu werkelijk ... Als we hier nou plezier van zouden willen hebben dan moet ik met u praten, praten totdat u het weet. Ziet u? En totdat wij ... en dan blijven wij maanden bezig, totdat u dat pertinent hebt en dan bent u bewust. En dan maakt u nog eens zo'n kleine honderdduizend geboorten mee, dan daalt u ook in die moeder af, met die ziel, en dan weet u het ineens. En dan blijft u negen maanden in die moeder opgesloten, met dat kindje, en dan wordt het kind geboren, en u neemt de vleugelen en u gaat weer weg, en dan kent u de geboorte. En als u dat nu eenmaal meemaakt dan kent u de ganse schepping. Voor dier en mens. Voor planeten en sterren. Ja.

“Vier: Wij werden aangetrokken als ziel door de aarde en namen zoveel van haar ziel op als wij nodig hadden, door de moederplaneet. Vraag: Is het stoffichaam dan bezield door deze opgenomen bezieling?”

Ziet u. Hier verliest u zich in, volkomen. Volgende keer stelt u niet zulke diepe vragen.

“Is het stoffichaam nu bezield door deze opgenomen bezieling?”

Kan dat? Kan dat?

Kan het stoffichaam bezield zijn door deze opgenomen bezieling? Wat is de bezieling nu van en voor de stof? Wat is de bezieling? Wat is de bezieling, dames en heren, van de embryonale cel, ook al hebben wij het hier over het eerste leven op de maan en op de aarde?

Wat zegt u?

(Er wordt iets gezegd.)

Ja, ik versta u niet, dame, u praat te zacht.

(Mevrouw in de zaal): ‘De oerbron.’

De?

(Mevrouw in de zaal): ‘De oerbron.’

De oerbron. Dus de goddelijke ziel is de stuwung voor organisme. Ja, dat is nou goed. Is dat niet zo? De goddelijke kern in ons geeft u pertinent een nieuw leven. En we hadden ook harmonie, rechtvaardigheid gekend in al die miljoenen levens indien wij niet naar die duisternis hadden gekeken. Maar de goddelijke kern ... U hebt toch in ‘Een Blik in het Hiernamaals’ gelezen: er leven daar mensen in de duisternis als kwallen aan het strand. Dat is

toch erg? U kunt, wij kunnen onszelf verkwallen, dame. En dan blijft er ook pertinent niets meer van ons bewustzijn over, want wij mismaken alles. Elke verkeerde gedachte is al de mismaking van de goddelijke harmonische geest voor de mens. Begrijpt u dit? Elke mismaking, elke verkeerde gedachte is de mismaking van de goddelijke harmonische geestelijke mens. Dus God ... dit is God, wij zijn goden, nu moeten we dat aanvaarden. Maar wat hebben wij nu van onze levens gemaakt? Rammenas met suiker. En dat is nog goed ook, dame, (iemand in de zaal hoest) als u een kou bezit is dat nog prachtig. Maar die goddelijke kern in ons voert de mens uit dat kwallenbestaan terug tot de werkelijkheid. Anders bleef de mens kwal. Dacht u van niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Daar hebt u het al.

Dus die goddelijke kern, dat is bewezen, kruipt door graniet, dame. Een zaadje op de grond, een graszaadje, een sprietje komt zo door die harde stenen, of naast die stenen vandaan en wringt er zich eerst in en gaat erdoor, onherroepelijk, door asfalt heb ik gras zien groeien. En dat moest, dat arme kleine zaadje, die had ... De mens zegt: 'Hoe bestaat het?' Maar dat graspietje liet asfalt, beton scheuren! Dat is bewezen. Zo machtig is die onbewuste goddelijke cel in ons. Die is nog onbewust, zeggen wij, onbewust goddelijk, maar die wringt dat kwallenbestaan weer tot werking. En dan komt de mens ... de mens als gevoelsleven wordt weer wakker en hij móét verder, of hij wil of niet. Verdoemdheid ligt dus alweer aan de kant.

Dat moest de katholieke kerk horen, dat het kwallenbestaan uit de hellen toch tot God terugkeert en goddelijk is, ook al duurt dat een eeuw of tien, dat zegt ook alweer niets. Ik kan vanavond al wel met u praten, en dan kunt u tekeer gaan in het leven zo hard als u wilt, mevrouw, u komt er toch weer uit. Want uw goddelijke vonk – wij hebben ons hier te lang op aarde gehouden, u houdt het hier wel uit, maar u houdt uw goddelijke afstemming niet tegen – dat gaat regelrecht terug naar het bewuste Al. Want God vertegenwoordigt Zichzelf door de mens, het dier, en Moeder Natuur.

Duidelijk?

“Als wij dus als ziel in harmonie zijn met deze afgenomen bezieling,” u hebt het weer over afnemen, “ ...kan de ziel der aarde ons pas loslaten.” Nee dame, dat zou u wel willen. “Zo niet, is het dan hierdoor dat de aarde ons vasthoudt?”

Als wij alles hebben beleefd – dat moet u trouwens weten, want ik heb er meermalen hier over gepraat – als u alles hebt gelezen en opgenomen, wat houdt ons hier dan nog op aarde als wij die hoogste organismen hebben beleefd?

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'De moord.'

Demonen?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Ja, u praat zo langzaam, dat ding hoort u niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Moord.'

Moord, brandstichting. Ja dame. Wij moeten ... Wij zijn minstens hier miljoenen eeuwen te lang. Dat kan Gene Zijde u bewijzen. Wij hebben vanaf het oerwoud ... Ik heb er onzin van gemaakt, maar het is waarlijk zo. We begonnen daar aan het eten met mensen. En wat dan nog meer? We hebben ze geslacht. We hebben alles gedaan. En nu in deze maatschappij kraken wij elkaar nog, nietwaar? Nog kun je datgene er niet inkrijgen want dan is het altijd weer bezwijken, bezwijken, bezwijken, bezwijken. Het is heel moeilijk. Het is ontzettend moeilijk om u nu van die kern te verzekeren. En wat houdt ons hier nu tegen?

We hebben afbraak op afbraak gestapeld. De mens die zich verbeeldt dat hij het al is, is niets. Vergeet maar niet: wij hebben werelden kapotgemaakt, werelden van schoonheid. Menselijke organismen, een kosmisch pronkje van scheppingspracht, hebben wij bewust gekraakt en door de mieren laten opvretten. We hebben de mens niet alleen gedood door pik (pek), dame, maar we hebben ze de ogen uitgestoken. We hebben die harten opgegeten, we hebben dat bloed geslurpt, en daardoor zitten wij hier nog. Verbeeldt u zich maar niets. Al hebt u een mooi pakje aan, voor de ruimte loopt ge naakt. Ik ook, net zo goed. Iedereen. Ja, Willem III (Koning van Nederland, 1817-1890) ook, hoor. (gelach) Willem III ook.

En wie het niet wil weten, en wie het niet wil weten: er is geen mens op de wereld momenteel, ook al zijn ze nog zo heilig, die anderen, ook al zetten ze kronen op hun hoofd ... we lopen allemaal in onze eigen opgebouwde narigheid en ellende. En als wij al kunnen gaan zitten, dame, u bent geloof ik hier wel ongeveer de oudste dame, dan moeten we al blij wezen dat ons iemand zegt, bij de hand neemt: 'Rechtsaf. En nu oppassen want er liggen steentjes.' Steentjes. De blinde is dankbaar hier op de wereld, maar wij zijn geestelijk blind, dame. Geloof u het niet? En dan zeggen ze weer: 'Rechtsaf.' En dan zeggen ze: 'Nu zal ik u even opbeuren', want dan gaat u over een sloot, en die sloot is honderdduizend meter diep. U verdrinkt. En dan moeten we ons maar overgeven en dan springen we. Wij krijgen al die lessen.

Een ander mens loopt zich nog te pletter en staat machteloos in een schitterende hemel te kijken, maar dan kijken ze naar de verdoemdheid en een laatste oordeel, en een god van wraak en van haat. Nietwaar? En wij die al weten, niet alwetend zijn, maar wij die de weg krijgen en een hand gaan voelen, slaan die hand van ons af en zetten er desnoods nog een dolk bovenop

en dan zit die geestelijke hand vastgenageld aan ons ijkje: zo willen wij het hebben. Is het niet zo? Zo doen wij. Ja, meneer. Of is het ...

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg: liever niet.'

Wat liever niet? Ja, maar dat doen we elke dag.

Liever niet, zegt er daar één. Liever niet. O, u bedoelt, u moet het liever niet doen? Liever niet doen, zo?

(Meneer in de zaal): 'Helemaal niet doen dan.'

Ja. Maar daar hebben wij het nu over. De mens, de mens, de mens.

En als wij dan in die werelden komen, dame, waar u het over hebt ...

"Wanneer wij nu in de wereld van het onbewuste terug naar de aarde moeten, moet er toch iets zijn waardoor daar dat gevoel wakker wordt gemaakt."

Wie maakt dat nu wakker? Ziet u wel. U moet hier maar eens ernstig ... Ik zal die brieven met u meegeven en dan ... U krijgt vanavond strafregels, hoor. Ik zal erop zetten wat u moet uitvechten.

Maar wie maakt u nu in de wereld voor de wedergeboorte wakker, dame? Wie? Dat heb ik hier honderdmaal al verklaard. En u hebt het meegemaakt. Maar het schijnt niet eenvoudig te zijn om dat op te nemen en vast te houden. Wie heeft dit, wie maakt dat wakker?

(Meneer in de zaal): 'Zelf.'

(In de zaal wordt door elkaar gepraat.)

(Meneer in de zaal): 'De goddelijke vonk.'

De Godsvonk maakt dat wakker, en dat bent u zelf.

(Iemand zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De aarde.'

Nee meneer. Nee meneer. Er is maar één wet. Ja, ziet u, je kunt wel over wetten gaan praten met dat en dat en dat, maar dan ligt er nog een kern bij. Wat is het nu?

(Iemand zegt iets.)

Uw koord?

(Mevrouw in de zaal): 'De geboorte.'

De geboorte. Ja, geboorte is het ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Oorzaak en gevolg?'

Ook niet. Ook wel, dat trekt u later wel terug, dan komt de wet naar voren en die heet: oorzaak en gevolg, en karmische wetten. Dan is die wet nog sterker dan wij, want dat heet karma, maar dat is de mens die wij hebben vermoord; en die mens die zegt: 'Hé, wacht eens even, ik heb nog een leven van u tegoed.' Hèhèhè, en hier vechten ze al voor een klein beetje liefde. Maar dan zegt daar zo'n ziel: 'Ik heb nog een gans leven, en dan nog een,

en nog een, en nog een, en nog een van u tegoed. Zeg, betaal eens vandaag.'

Weet u hoe men in de kosmos de schulden kan betalen, dame? Nou?

(Mevrouw in de zaal): 'Levens.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Door de levens.'

Wat zegt u? Alleen door een nieuw lichaam te geven aan de mens. Dat zijn de goddelijke rekeningen. En door de liefde, de liefde, de liefde, ja ja. Het zit vol hier vanavond.

De kern aarde heeft er niets meer mee te maken, want wij hebben de kringloop der aarde volbracht en nu trekt ons die ziel aan die wij midden in haar gezicht hebben getimmerd. En die zegt: 'Kom terug. Ik ben hier, u bent op aarde, ik moet mijn lichaam hebben.' En onfeilbaar komt u bij de indianen terecht, bij de zwarten, bij de Russen, bij de Noren, bij de Zweden. U spreekt Frans, Duits en Engels, meneer, u krijgt alle talen der wereld voor niets; als u bij de moeder die Frans spreekt maar geboren wordt. En die haalt u uit dat onmetelijke vandaan en zegt – onfeilbaar daalt gij af –: 'Ik wil bezield zijn, ik wil een nieuw leven bezitten.' Is het niet leuk?

Kijk, dat zijn de wetten, dame, dames en heren, die de mens nooit en te nimmer in handen krijgt. Dit zijn de goddelijke essentiële wetten die u kunt beleven. Maar onfeilbaar is de goddelijke rechtvaardigheid er nóg. En de geleerde, de dominee, de professor, de godgeleerde zegt: 'Ja, onfeilbaar werkt God voor de mens.'

Nee dame, daar heeft God niets meer mee te maken, dat gaat onfeilbaar van ziel tot ziel; en kunnen wij niet in handen krijgen. Want de mens zal geboren worden waar gij mee te maken hebt. Hier op aarde zeggen wij mensen nu, als je een pak slaag krijgt van elkaar: 'Ik ga maar weg, dan laat ik je maar zitten.' Meneer, maak het in godsnaam af. Want u kunt niet één mens ontmoeten die niet bij u behoort. Wat zou dat voor een onrechtvaardigheid zijn als wij daar met mensen te maken kregen die we pertinent niet hadden gezien in die miljoenen tijdperken.

Meneer, alles wat hier in de zaal zit hebt u beleefd, daar hebt u mee te maken gehad en met gans deze mensheid, want de mensheid is slechts door één vader en moeder ontstaan. En dat wil zeggen: dat is de God als vader en de moeder, als Almoeder in de mens. En daar liggen wij allemaal aan vast. Want in het Al zijn we met miljoenen één vader, één moeder, en dan is er van Gerritsen en Jansen en Abraham en Nico geen sprake meer, meneer, dan zijn we de namen kwijt, en dan zijn we de familie kwijt, want we hebben maar één universele liefde. Is dat niet zo? En dan worden we allemaal Onze-Lieve-Heer, Christus. Want zij zal zijn als de Christus en hij ook. En hij is God en zij is God. En wij met zijn tweeën vertegenwoordigen de ruimte. En hier zijn

het mensen. Ja.

Vandaag ging er een voor zoveel duizenden jaren terug naar het Al, en aan Gene Zijde moest hij ze bij elkaar roepen en zeggen: ‘Kom eens hier, heren. Heb je gezien hoe ze mij daar te pakken hebben gehad? Vandaag heet het ...’ En als je daarin komt, en wilt aanvaarden ... Nee, dames en heren, dan heet het niet meer: ik ga maar eens kijken of er daar nog iets voor me leeft. Een kunst om nu eens een mooi gevoelsleven op deze wereld uit te zoeken. Maar je komt nooit van je rekeningen af. Kunst.

En de mens die het gaat zoeken ... Iemand was bij mij, hij zegt: ‘Ik vertik het langer!’ Ik zeg: ‘Meneer, ga, je hebt geld genoeg.’ Ik zeg: ‘Maar vergeet niet: u neemt uzelf mee.’ En door hem had een ander haar nek gebroken. En hij wou wat anders zoeken. En zij wil dit zoeken. Nee meneer, wij moeten het, mevrouw, sámen uitvechten, en sámen van deze evolutie iets maken. Als het hierom gaat wat u bedoelt, dan kan ik er iets bij doen. Dan komen wij tot universele reine klaarte. Het pak slaag dat je vandaag krijgt, moet je dankbaar voor zijn indien je zelf de wetten hebt gelegd voor het verkeerde. De wet die wij hebben te aanvaarden als een pak slaag, mijn hemel, mijn hemel, het is psychopathie, krankzinnigheid, is kanker en tbc voor dit Westen, en het ergste wat er is. Is het niet zo?

En hier kun je ook alweer een boek over schrijven.

“Is het dan,” vraagt u nog, “is het dan het sperma dat bewust wordt, dat ons daar dat gevoel geeft?”

U bent heerlijk de zaak aan het verhaspelen. Nu is het het sperma ook nog.

“Is het dan het sperma dat bewust wordt, dat ons daar het gevoel geeft? Heeft de stoffelijke bezieling van dit ene sperma de bezieling in zich van dat afgelegde lichaam van dat leven waarvoor wij terug moeten om uit dat leven iets goed te maken? Hetzelfde geldt dan ook voor het ei.” Die haan is er natuurlijk ook bij, maar hij is er nu niet. ‘Vertegenwoordigt dan ieder sperma en ei een leven van ons?’

Kunt u daar nog uit wijs worden, dames en heren, ik niet.

Het spijt me vreselijk, dame. U kunt goed denken, maar nu hebt u te veel hooi op uw vork genomen. Had u het anders van mij verwacht? Spijt het u dat ik u eventjes door elkaar rammel? Nee? Dan ben je al een held ook. Want de meeste mensen willen dat nog niet eens. Dan zeggen ze: ik stel maar geen vragen meer, die kerel maakt je af. Ik maak u niet af. Maar we moeten ... Eerlijk, ik word er geen wijs meer uit, ik kan er geen wijs meer uit worden. Dit gaat mij te ver.

(Tot iemand in de zaal): U niet, meneer Götte?

Het is niet ver. Het is dichtbij. Had u al haast een mooie vraag meegenomen ook nog.

(Meneer in de zaal): 'Ik hoop het.'

Ja, ik heb er nog. Even kijken. Anders krijg ik weer een pak slaag.

Dame, u gaat door en u zoekt het nu zelf uit.

Ik heb hier ... U ziet, wij komen nog weleens voor dingen te staan, dan wordt het te veel, en dan kunt u dat niet meer ontleden. Want ik kan het wel ontleden, maar dan moet ik de hele schepping ... en dan moet ik dáár fundamenteën, hier fundamenteën leggen en daar, en dan houden we dat vast en dan moeten we even door de dierenwereld, en nu gaat u naar reïncarnatie, u gaat naar wedergeboorte, duizenden boeken staan hier op.

Is dat zo? Ja? En nou, bijt uw nagels maar niet stuk.

"Het gevoelslichaam ..." vraagt men hier, "Een Blik in het Hiernamaals", blz. 72: het gevoelslichaam is het essentiële goddelijke, dat dient de mens te ontwikkelen om in een hogere bestaanstoestand te kunnen overgaan. Dit wordt gezegd bij de uittrekkingen. Hoe kan men dat gevoel nu ontwikkelen?" Dat is een mooie vraag. "Door boeken te lezen en lezingen te volgen bereikt men dat niet, zoals u trouwens al heeft gezegd."

Maar dame, heb ik dat gezegd? Kunt u dat dan niet voor uzelf uitmaken dat u door lezingen van mij, en boeken te lezen, geen snars leert?

(Mevrouw in de zaal): 'Verleden hebt u dat ook gezegd.'

Ik heb het ook gezegd. We leren door boeken lezen en al die lezingen ... Verbeeldt u maar niet dat ik er mij iets van aantrek. Maar dacht u nu dat ik waarlijk geloof, dame, dat u iets leert, alleen door lezingen en door die dingen? Het is weleens moedeloos, hoor, dat heb ik weleens meermalen gezegd, om al dat te verklaren, want wij zijn nog gek, wij zijn zo lamleidend, wij mensen: wij slaan en trappen en doen nog meer. Hoe kunt u dit gevoelsleven, die goddelijke kern, waar deze dame het nu over heeft, hoe kunt u die nu tot ontwaking brengen? Hebben wij daar al niet een twintig-, dertigtal rollen van? En hebben wij hier niet drie jaar over gesproken? Wist u dat niet? Wist u dat werkelijk niet? U weet het wel, dame, ik zal het u bewijzen dat u het weet.

(Tot iemand in de zaal): Wel?

(Meneer in de zaal): 'Door te dienen.'

Door te dienen.

(Meneer in de zaal): '...te aanvaarden.'

Door te dienen. Wij moeten in harmonie worden met de goddelijke wetten, en dat is: harmonie, welwillendheid, rechtvaardigheid, begrijpen, universele liefde.

Wie heeft dat van ons?

Als u dat werkelijk hebt, dan dijt u uit, en hebt u niets van de wereld nodig, geen wijsheid, geen boeken, geen meesters. Maar zij hebben hun innerlijke nek gebroken en waarom zouden zij ons dan niet waarschuwen: doe

het zo, doe het zo, doe het zo.

‘Meester Zelanus met zijn boeken heeft meer bereikt dan wij met onze kosmologie’, zegt meester Alcar, ‘omdat hij de mens voor de zelfmoord kon waarschuwen. Ja’, zegt meester Alcar, ‘meester Zelanus kreeg die eer om dat leven te vertellen, want ik heb ook zelfmoord gepleegd ergens’, zegt hij, ‘en wel twintigmaal.’ En allemaal, gij, allemaal!

(Tot iemand die de zaal binnenkomt): Kom binnen.

Ziet u? De zelfmoord, dame, voert de mens naar de afbraak, alleen naar een toestand die u het leven voor een tijd ontnemt. Dat is de zelfmoord. In welke moord of u ook bent, leeft, en welke moorden gij ook hebt gedaan, u komt er toch weer uit, dame, vroeg of laat. We hebben alleen, daar heb je het weer ... door één moord, door één dood – wij doden een mens – houden wij ons onze scheppende, barende, goddelijke, harmonische weg tegen. Die weg, dat wil zeggen, dat is een paadje, hier staan we, nu gaan we wandelen, en nu begaan we een moord: pats, we sluiten zo die weg af en dwalen terug uit die harmonie. Wij hebben geen vóór-, geen achteruit meer, geen links en geen rechts. Wij staan stóp, we staan stil.

Hoevele malen doen wij geen geestelijke moord? Het is zo. Daar staan we. En dan kun je wel zeggen: ‘Ja, ja, ja, ja, ja.’ Daar zijn we, hier staan we nu.

Hoe ontwaakt ons goddelijk gevoelsleven, die goddelijke kern in ons, door wat? Nu, begin maar, nu kunt u de hele maatschappij ... Houdt dit maar eens even vast, dames en heren, dan kunt u tien rollen draaien. Dit is nu de kern, de kernvraag voor al onze levens. Om maar raak te gaan, om maar te zeggen: ‘Nou, ik krijg je straks wel’ ... Als de mens eens een verkeerde daad doet, dan hakt de ruimte al in. Wij slaan er bovenop en dan denken we: misschien helpt het. Misschien, misschien, misschien. Voor de derde en de vierde keer kun je het ook al niet meer doen, want dan sla je je hele zijn en je hele ruimte van je weg. Je kunt schreeuwen en blaffen en de mens straffen; de vader, de moeder kan het kind nog straffen, maar grote mensen kun je niet meer straffen. Hoe krijgen wij ons gevoelsleven tot uitdijing? Daar gaan nu de lezingen over in Diligentia, over het ontstaan van het heelal. Als het heelal dat niet had gekund, hadden wij geen ruimte. Ja?

Begin nu eens! Begin nu eens: hoe krijgen wij dat wakker? Ja, door te dienen. Wie van ons dient er? Wie van u, wie in de maatschappij dient er? Elk mens wordt nog voor zijn dienen betaald, want hij moet. Er is nog nooit iemand op de wereld gekomen die de miljoenen van de ruimte voor niets kreeg. We moeten er allemaal voor werken. En je wordt nog altijd betaald voor je baantje.

Nou, meneer?

Het gaat ons eerst voor eten en drinken. En dan gaan we naar een huis

kijken en anderen kijken weer naar een automobiel en een Cadillac en een telefoon en butlers en bedienden, en naar miljoenen, kristal. Huh, lopen de mensen met briljantjes. Sla die dingen eerst van u weg. Opschik, lawaai, drukte! Meneer, wie eenvoudig is voor de ruimte wil die onzin niet eens. Weg ermee. Want dat maakt van ons maar een poppenkast, dat wil zeggen, we lopen nu al in de gaten.

Hoe willen wij ons gevoelsleven verstoffelijken en vergeestelijken om in harmonie te komen met die ruimte?

Dame, waar leeft uw goddelijke vonk? Waar leeft nu uw goddelijke vonk, meneer Berends, dames en heren?

(Meneer in de zaal): 'Hier, in ons.'

Hier, in de keel zeker? Ja, in de keel zit de goddelijke vonk.

(Mevrouw in de zaal): 'Echt?'

(Meneer in de zaal): 'In de zonnevlecht.'

In de amandelen. In de zonnevlecht, dat zou u wel willen.

(Mevrouw in de zaal): 'Je bent het zelf.'

Ja dame. Als het gevoelsleven spreekt, dan spreekt de goddelijke vonk in een voordierlijke, dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke graad.

Wie van ons kan nu al geestelijk spreken? Geestelijk praten? Wie van ons handelt geestelijk, direct op afstemming van die astrale geestelijke wereld, voor harmonie, welwillendheid, rechtvaardigheid, liefde, vader- en moederschap? Wie van ons?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat kunnen we niet. Maar u vroeg: Waar zetelt die goddelijke vonk?'

Goed. Ja, waar zit die nu? Wie van ons maakt hem wakker? Maakt haar wakker? Wie? Wie kan dat?

(Meneer in de zaal): 'Nee, zover zijn we nog niet gevorderd.'

En het is er toch, want er was er maar Eén Die zei: 'Indien ge uw goddelijke ik tot ontwaking wilt voeren, zult ge over Mijn hoofd en door Mijn leven heen.' En wij vertikken het. Wie was dat dan? Mohammed soms?

(Mevrouw in de zaal): 'De Christus.'

Ziet u? Als we Hem vasthouden, diezelfde Christus, als we Hem vasthouden, en ge zult niet doden, en ge zult uw naasten liefhebben gelijk uzelf ... Maar de mens stikt in zijn gierigheid, zijn vrekkerigheid en in alles wat we hierzo in de maatschappij hebben. Wij zijn duizendmaal bezig: eerst ik, ik, ik, ik, ik, en nogmaals duizendmaal ik, ik, ik, ik. En dan gaan we eens kijken of die broer of die zuster van ons nog te eten heeft en te drinken. Is dat niet zo?

Ja, en dat is ook heel duidelijk, meneer. Als u voor de geestelijke wet komt te staan, voor de werkelijke goddelijke harmonie – hebben wij ook geleerd

– hoeft u niemand te helpen, want elk mens zorgt voor zichzelf, heeft ook voor zichzelf te zorgen. U hebt meermalen meegemaakt dat u juist door die goeïgheid de mens maar weer verknoeit. En dan kunt u beter het pak slaag aanvaarden, meneer, dan 'n zoetsappig gevoelsleven te vertolken en er omheen te gaan. Zeg elkaar maar gerust de waarheid, dan heb je tenminste een geestelijke wet in handen. Maar laat het. Schei ermee uit.

Meneer, waar leeft ons gevoelsleven? Hoe krijgen wij ons gevoelsleven tot verstoffelijking – dat is de harmonie voor de maatschappij mét alles – en hoe tot de vergeestelijking? En staat ge zelf, man en vrouw, voor de wijsgerige stelsels van Socrates, Plato, Aristoteles, Immanuel Kant, Jung en Adler en de rest die er nog komt.

(Mevrouw zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is heel wat.'

Wie zegt: Dat is heel wat?

Is dat heel wat? Mevrouw, het is niets.

Socrates, Plato en Aristoteles zijn genieën van de wereld, maar de geestelijke graad voor het werkelijke goddelijke, geestelijke, ruimtelijke denken hebben zij niet vastgelegd, en ook niet gefundamenteerd, want Socrates was nog geen genie in de geest.

We hebben hier godgeleerden, mevrouw, dat zijn de armoedigsten van de wereld, en die kennen de Bijbel, die kunnen u een mooi verhaal vertellen, hoe die namen – hoe heet die, Ibrahim en Damascus daar, ver, ver, ver terug – hoe die hebben geleefd en hoe ze hebben gewandeld. En dan komt er een bende haat naar u toe. En dat is dan het bezit van een godgeleerde.

Wilt u mij wijsmaken dat die mensen geestelijk goddelijk bewust zijn? Ze hebben de Bijbel nog. Jazeker, dat hebben we ook nodig. Maar ze hebben een god van haat en een god van wraak, en 'hak maar in', die verdoemt. Hij die daar het ene leven vernietigt en tegen het andere zegt: 'Pas op, kinderen, ga eerst maar achter me staan, maar ik zal er eerst even vijfduizend vernietigen.' Dat is die mooie god uit het Oude Testament, die ploert. Dat moesten ze horen.

We hebben hier mensen gehad die konden er niet tegen dat ik god uitschold, díé tenminste, als ploert.

Een werkelijk denkend gevoelsleven neemt dat niet meer. Als je dus goddelijk geestelijk wilt ontwaken, dame, moet die verdoemdheid eruit. Want dan loop je je toch vroeg of laat weer te pletter. Want dan zeg je: Ga jij maar dood. Ga jij je maar verdoemen. Stop die man maar in een gloeiende oven, en zij erbij, want ze hebben twee vruchtjes gestolen. Ze liepen langs het paradijs, ze hadden dorst en honger, pikten er twee voor elkaar en ze gingen de

gevangenis in. Foei foei. Rechtspraak van Nederland en de mensheid.

Dame, waar leeft nu het gevoel, het goddelijke gevoelsleven?

U zei daar: dat is het gevoelsleven, nietwaar, de zonnevlecht.

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Dat zou u wel willen. Daar leeft het niet. Want de zonnevlecht, meneer, de zonnevlecht als gevoel behoort bij het menselijk organisme en is onderbewustzijn, nietwaar? Want het is immers niet te zien? Dokter Tenhaeff, onze parapsycholoog, zegt: 'Dat is goddelijk bewustzijn.' Nee meneer, dat behoort tot het dagbewustzijn, want van binnenuit voelen en denken wij, uiterlijk, en dan komt het over onze lippen en dan zeggen wij wat wij vanbinnen willen. Maar dat is de goddelijke vonk nog niet!

Wat is nu de goddelijke vonk in de mens?

(Mevrouw in de zaal): 'De ziel.'

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Vader- en moederschap.'

Vader- en moederschap. Nee dame.

(Mevrouw in de zaal): 'De ziel.'

(Meneer in de zaal): 'De ogen.'

Meneer?

(Meneer in de zaal): 'De ogen.'

De ogen. No sir.

(Meneer in de zaal): 'Het gevoel.'

Nee meneer.

(Mevrouw in de zaal): 'Het leven.'

Ja dame. Het leven. Het leven, dat geen mens in handen krijgt. Want wanneer dat leven begint in de moeder, is de goddelijke vonk bezig, op het eerste ogenblik, in het eerste ogenblik, om dat embryo te bezielen en te bestuwen, en dat is het goddelijke leven. Is geen gevoel nu, alleen het leven. Want alles is uiteindelijk alleen maar leven.

Dame, mijn compliment.

De goddelijke kern, dame, het goddelijke gevoelsleven zit in die pink, in die hand, indien wij niet jatten, en niet zó komen om elkaar de ogen maar uit te krabben ... Want u moet altijd zorgen dat onze vingertjes teer zijn en gevoelig, maar ogottegottegot.

(Geluidstechnicus): 'Een minuut of drie.'

Nog een minuut of drie.

De goddelijke kern, dame, die bent u helemaal, leeft in uw voeten, zelfs een deel van uw eksterroog, in de grijze haartjes, in uw nekspieren, uw bloed, uw leven. Datgene dat u hier op aarde in leven houdt is de goddelijke kern.

En nu achter de kist, mevrouw, wat is het daar? Dus de geest als mens is het omhulsel van dat leven achter de kist, als mens, en heeft ogen, tandjes, neus en handjes en benen en voeten. Maar het goddelijke leven weer, dat er in alles leeft, is de ziel als de goddelijke vonk op afstemming voor het menselijke gevoelsleven als man en vrouw. Het gevoelsleven is dus het persoonlijke voelen en denken om onszelf gestalte te geven door het woord. Want waren we blind en doof, dame, leven we nog, en gaat het leven nog door. En als je nu een dove en iemand ontmoet die hartstikke blind is, dame – een hard woord – dan zul je toch zien dat het leven welsprekend is in die doofstomme en die blinde, liefde als gevoel aanwezig is, en spreekt het leven als mens op goddelijke afstemming. Duidelijk?

Doodeenvoudig wordt deze leer, deze wijsheid, indien u voelt dat wij onze handen en onze benen en ons gewaad, de ogen, de zintuigen vooral, het uitkijken en het uitdijen doen afstemmen op de geestelijke graad van ons, voor ons innerlijke bezit. Maar wij putten uit het leven om het gevoelsleven gestalte te geven, dat is de zonnevlucht hier onder de maag waarvanuit wij denken en voelen en handelen. Is dat niet leuk, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Nou, tot zover, u bent zeker geschrokken, want de thee staat klaar. Het is nog wel donker maar we moeten ophouden, we hebben nog één minuut.

Dames en heren, we gaan aanstonds verder.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier een hele lange brief.

Ik ga hem hier voorlezen. Het is wel enigszins de moeite waard. De dame is hier, en diegene waar die van is, die hoort dat wel, maar daar zit wel iets in.

“Als ik niet te veel tijd van u vraag ...,” ik hoop dat de mensen dat ook even willen aanvaarden, “...dan zoudt u mij een groot genoegen doen dit eens door te lezen. Het betreft mijn levensweg. Waarom ik u dit schrijven ter hand stel, heeft die reden omdat ik u daar enige vragen over wil stellen. Ik zou het niet graag donderdag 's avonds doen omdat ik er nooit met iemand over spreek en het niet weten wil. Ik hoop dan ook een mondeling antwoord ...,” dus dat doen we dan maar op deze manier, “...van u te krijgen als u eens een ogenblikje, bijvoorbeeld in de pauze, voor mij heeft.” Maar dat duurt te lang.

“Mijn familie,” nu begint het, “mijn familie van vader's kant was schatrijk en zeer in aanzien. Mijn grootouders van vader's kant zijn zo dom geweest om hun kinderen te leren dat ze niet behoefden te werken, want ze waren rijk.” Dom, ja natuurlijk. “De gevolgen waren erg. Vader ging de wijde wereld in

en dacht nergens over als aan genot. Toch was hij een groot kunstschilder, maar hij schilderde alleen als hij eens zin had. Midden in de wereld van genot leerde hij mijn moeder, een mooie vrouw, kennen. Ze was een dochter van een groot artiest, die speelde niet onder zijn eigen naam, hij was aangesloten bij een toneelgezelschap, bekend van vroeger. Hij trouwde mijn moeder in Amerika. Uit dit huwelijk waren vijf kinderen, drie broers en een zuster en ik, de jongste, geboren. Mijn vader kende de waarde van geld niet en het duurde dan ook niet lang of zijn geld was op. Toen naar Amsterdam, waar zijn rijke ouders woonden, om maar weer geld te halen. Dit kreeg hij wel, maar onder voorwaarde dat hij met vrouw en kinderen weer naar Amerika zou vertrekken.” Dus die hier in Holland die dachten: Hier heb je wat, maar neem de benen. Dan hebben wij er geen last van. “Want een huwelijk met een dochter van een artiest was minderwaardig in hun ogen.” Dat is natuurlijk al een beetje oud. “Dit gebeurde. Ook dit geld ging op. Vader ging aan de drank, en het slot was zelfmoord.” Nou, die heeft zijn portie dan wel gekregen. “Toen kwam de ellende in ons gezin. Moeder was niet in staat voor vijf kinderen te zorgen. Ze probeerde het wel, maar het ging niet. Een broertje van mij stierf aan gebrek. Moeder woonde toen inmiddels weer in Amsterdam. Moeder vroeg hulp aan mijn grootouders van vader’s kant. Dit gaf de doorslag. Ze wilden wel helpen, maar op een voorwaarde dat ze afstand van haar vier kinderen deed, een stuk tekende, dat ze nooit meer iets van zich zou laten horen ...,” wat een ploerten zijn dat, “ ...omdat wij hun naam droegen ...”

Wat hebben de mensen vroeger al niet voor een naam gedaan. Shake-, Schaakspier die zei ... (gelach) Ja, dat heet toch Schaakspier, Shakespeare, Shaakspier, Schaakspier die zei: ‘What is a name?’ Maar wat is nu een name op deze wereld? Niks. Maar vroeger deden ze daar een moord voor. Ja, nu ook nog wel een beetje, hoor. Want als je Tietlatoetlata heet, dan heb je nog blijkbaar meer te ... Nee, nu niet meer, nee, nu niet meer. Nee, dat is wel weg, de laatste oorlog heeft die adel wel ...

(Mevrouw in de zaal): ‘De nek omgedraaid.’

Genekt, ja. Ja, hard gezegd, genekt. Baronnen en graven hebben nu niets te betekenen meer, want wij kijken nu naar de mens. Maar vroeger, hè, meneer, ze willen nog wel zo een beetje: ik bén dat, met pluimpjes op de jas. Het zegt ons geen cent, meneer. Wie bent u? Wat wilt u? Baronnen en graven, vroeger had dat heel veel te betekenen. Dat blijkt hier ook.

Waar zijn we gebleven? “Dit gaf de doorslag. Ze wilden wel helpen maar op een voorwaarde, dat ze afstand van haar vier kinderen deed.” Het is toch wel erg, hè? “Een stuk tekenen, dat ze nooit meer iets van zich zou laten horen. Omdat wij hun naam droegen, ziet u, wilden ze ons in onze stand groot brengen.” Dat was vroeger heel erg. “Maar zij moest terug naar Amerika. Dit

offer heeft zij gebracht terwille van de kinderen.” Dat is toch wel heel erg. “Toen mijn moeder met het nodige geld weg was, hebben ze ons in een weeshuis gestopt. En werd voor ons betaald, maar verder keken ze niet naar ons om.” Ook erg christelijk, zie. “Wij hebben onze eigen weg moeten zoeken.” Nou, die dame die heeft dan ook wel wat meegemaakt. “Mijn oudste broer, die vader en moeder beiden gekend had, is gaan varen op zee. Vooral veel naar Amerika om onze moeder te zoeken. Hij was gek op ons en net een vader. Hij is jong vergaan op zee. Mijn andere broer stierf aan beenderkanker. En mijn zuster, die ook later naar Amerika is gegaan, is in diepe ellende gestorven.” Wat een drama’s, wat een drama’s. “Ik ben jong getrouwd, maar alles wat wij ondernamen werd ons uit de handen geslagen. We hebben samen hard gewerkt om mijn kinderen ...,” dus die dame is ook alweer getrouwd, “...om mijn kinderen een goede opvoeding te geven. Dit is ons gelukt. Het beetje wat ons nog overgebleven was, een goede inboedel, is alles verloren gegaan met de oorlog. Ons huis en alles weg, in Arnhem gebombardeerd. Wij kregen wel schadevergoeding, maar zeer weinig, alles was duur enz. enz. Maar ik bewoon bij mijn kinderen in huis één kamer en leef van Willem Drees (eerste minister tijdens de wederopbouw na de Tweede Wereldoorlog; tijdens zijn regeerperiode werd de pensioenwet geïntroduceerd, waardoor alle mensen vanaf hun 65ste een staatspensioen ontvangen).”

Ziet u wel, dames en heren, dat wij een klein beetje voor Willem Drees moeten doen? Wij stemmen op Drees. (gelach) Hij mag mij wel een beetje provisie geven. (gelach) Ja, dat moest hij eens weten, die goeie Willem. Die Willem is toch zo kwaad niet, vindt u niet? Hij heeft dan toch maar, bijvoorbeeld ...

O, daar zijn drama’s. Van de week weer een drama. O, ja, er zijn mooie dingen voor Willem Drees, maar ook verkeerde dingen. Hij kan die mensen niet achterna lopen en kijken wat ze met hun geld doen.

Er is een man die trekt van Willem Drees, een vrouw en kinderen, maar hij is bezig om een loterij te ontleden om de Nederlandse Staat te laten kelderen. Hij zegt: ‘Ik zal er iets van maken, en dan speel ik heel de wereld uit.’ Zie je, een fantastische gek. Die man die heeft nog nooit iets fatsoenlijks gedaan en leeft nu van de steun. En tiranniseert de mens en hakt in, is als het ware een sadist, zo erg; maar dat krijgt steun. Zie, nou is het voor de ene goed – en daar heb je weer – en voor de andere is het verkeerd, want deze man die moest men in de mijn sturen, die moest men op een land laten werken; want een beetje te goed door steun bedacht, dames en heren, dat gaat ... Dat zullen we straks nog weleens horen, en dan zult u eens horen en beleven wat daar de mens weer van maakt. En dan heeft Willem Drees, dan heeft die regering, in ieder geval de N.D.A.P-ers (Deze uit 1894 stammende voorloper van de

PvdA heette voluit de Sociaal-Democratische Arbeiders Partij. Tijdens de oorlogsjaren werd ze verboden. Niet te verwarren dus met de NSDAP van Hitler.), nietwaar, die hebben het goed bedoeld, maar de mens maakt van het mooie weer een mestvaalt. Als u de drama's hoort die ook weer door steun ... Dus door de steun krijgen ze weer de gelegenheid om toch nog een ander leven kapot te maken. Als u de drama's hoort, dame ... Maar hier is het nou weer wat anders.

“Ik leef van Willem Drees. Het gaat, maar zuinig.” Dat is logisch, dame. “De kinderen zijn erg op hunzelf, die zie ik zo goed als nooit. Ik heb daar weleens iets van gezegd, toen kregen wij ten antwoord: ‘Ach, dat gaat zo tegenwoordig. Wij hebben ons eigen gezin, en jullie zijn oud.’”

Mijn god, mijn god, als je daar even bij stilstaat. Waar is nu de liefde: kind, ouders? Als je dat allemaal bekijkt, en je gaat in de astrale wereld kijken, en je gaat de mens vergelijken ... We weten wel, we hebben met elkaar niet mee te maken, we hebben alleen dat af te maken momenteel wat we bezitten. Bent u moeder, bent u man? Maak uw leven mooi af, u moet er zo meteen aan beginnen; eigen bloed zegt geen cent indien wij geen gevoel met elkaar bezitten. Indien we geen liefde voor elkaar hebben, wat zegt dan gevoel, wat zegt dan broederliefde, zusterliefde, wat zegt het kind voor de moeder?

In de oorlog hebben we meegemaakt, een officier, ik heb die man gekend – man en vrouw, wilden met Adolf Hitler niet te maken hebben – hij is bij de NSB, hij komt thuis, hij is fel, hij zegt: ‘Nu moeten jullie nog eens wat vertellen’, en toen had hij zijn pakje aan, hij zegt: ‘dan zal ik hier eens regeren.’ Negentien jaar oud.

De vader die zegt: ‘Hendrikje’, hij heette toevallig Hendrikje, ‘ik heb nog een mooi cadeautje voor je boven, en daar zal jij plezier van hebben, en je baas ook.’

‘Meen je dat, vader.’ ‘Ga maar mee naar boven.’ De man gaat naar boven: schiet hem zo voor zijn kop.

Hij zegt: ‘Vrouw, voordat wij eraan gaan, zal hij eraan gaan, want die jongen is niet anders meer in staat dan verkeerde dingen te doen.’ Hij schoot zo zijn zoon voor zijn kop.

Gebeurd, dame.

Hoeveel moorden zijn er niet ontstaan uit angst, in de oorlog, waarvan de ouders moesten slikken dat zoonlief en dochterlief met revolvers voor ze stonden: ‘Deze tijd is aan ons.’ O, als u daar de boeken over gaat schrijven ... Maar de meeste mensen willen het niet meer horen en die zijn het vergeten, maar: vreselijk.

Dat kende ik toevallig. De zoon die kwam binnen met zijn pak aan: ‘Ich bin Sturmführer.’ En gelijk zei vader: ‘Dan zal ik die stormerij er wel uit tim-

meren.' Hij dacht het en ging naar boven en schoot zo zijn kind morsdood. Hij zegt: 'Ik heb me aangegeven. En ik heb dat en dat gedaan.' Ze hebben hem later vrijgesproken. Hij zegt: 'Want ons hele huis was eraan gegaan.'

Maar hoevelen zijn er geweest die zich aan hun kind moesten vergrijpen omdat zij dat kind nog gingen beschermen, nietwaar, voor de ongelukken, de narigheid, de ellende?

Mensen hadden een zoon in huis genomen. In de jongen zit haat, het waren joden, en die jongen die groeit op, wordt twintig, eenentwintig, tweeëntwintig. Dus die mensen hebben dat jongetje aangenomen, joden. Maar toen Hitler kwam en Mussert begon, toen heeft hij de joden regelrecht verraden en zijn ze naar Dachau gestuurd. En hij met de centjes, want ze hadden geld, het ging hem om de centjes, en was hij meteen ... Maar hij heeft zijn vader en moeder, zijn pleegouders, de joden heeft hij verraden. Och och och, als u de drama's hoort.

Een andere moeder komt bij mij. 'Meneer', zegt ze, 'ik heb mijn kind opgevoed. Ik ben in dit leven van u ... ik heb de boeken gelezen van de meesters. En hij gaat naar school. Ik denk: Ja, ik moet hem toch iets laten leren.' En ze doet hem op een katholieke school, hij krijgt godsdienst, hij wordt honderd procent katholiek, en nu kan moeder doodvallen. Nu is hij eenentwintig jaar, hij zegt: 'Ga weg, je bent veroemd en je bent een heks ook nog. Je leest vieze, vuile, duivelse boeken.' De pastoor heeft hem nog iets gezegd, en daar ligt moeder al.

Waar blijft de liefde nu van moeder en kind? Meneer pastoor zegt tegen een knaap van eenentwintig, tweeëntwintig jaar: 'Je hebt gelijk, sla ze maar midden in het gezicht want ze is des duivels.' Omdat de moeder geestelijke boeken leest. Ja dame, waar gaat het naartoe? Waar gaat het naartoe?

(Jozef gaat verder met de brief.) "De kinderen zijn erg op hunzelf, die zie ik zo goed als nooit."

Dame, wees maar blij dat u ze niet ziet, want u hoort het al, als u misschien te veel in contact kwam met die lieve kinderen ... Misschien zijn ze lief en goed, wees dan al dankbaar en ga uw eigen weg maar. Ik had daar weleens iets van gezegd. Toen kregen we: 'Nou ja, dat gaat zo tegenwoordig. We hebben ons eigen gezin. En jullie zijn oud.' De straat maar uit, meneer.

Mijn God, wat mag ik dan blij zijn dat wij zo voor mijn Crisje vechten. Wat is het niet een openbaring voor moeders en vaders die kunnen zeggen: 'Mijn jongens doen tenminste hun best.' De één heeft dit, de ander heeft dat.

Wanneer de mens ... Als u straks 'Jeus III' leest, dan begint het: Vandaag worden er veel kinderen geboren. Ja, Crisje weet het al zo lang, ze raakt haar jongens, haar jongens die raakt ze kwijt, ze gaan de wereld in. En nu gaat meester Zelanus al bombarderen, op de eerste pagina gaat hij al beginnen en

zegt hij, hij zegt: Ja, vandaag worden er misschien anderhalf miljoen, of een miljoen, een vijfhonderdduizend kinderen geboren. Heel eenvoudig. Maar wat zullen ze worden? Hoe zullen ze opgroeien?

Ik ging de wereld in. Jeus gaat de wereld in. Johan is weg, Bernard is weg, Jeus gaat nu. De anderen zullen wegvliegen. Maar wat komt er van de kinderen terecht? Zo'n gevaarlijke stad, dame. Toen ik naar de stad ging en Bernard ook, toen zei moeder: 'Jongens, jongens, jongens, pas op, want daar leit den du'vel.' Maar wij aan het zoeken, dame. En toen ik kwam en door de stad liep hier – ik doe dat verhaaltje er maar bij hier – toen was ik naar de du'vel aan het zoeken. En toen kwamen we later bij Crisje terug en toen zeg ik: 'Crisje, ik heb hem nog niet gevonden.' Ik zeg: 'Waor dèn zit dat mag de kat wète, maor ik wèt het nie't.' Wij konden de du'vel niet vinden.

Maar wat komt er van de mens terecht indien de mens in de wereld losgelaten wordt en zijn eigen leven in handen heeft, dame, en ze groeien op en ze zeggen: 'Och ja, moeder, vader, dat is onze tijd, jullie zijn zo oud'? Dat is gebrek en gemis aan wat hartelijkheid, een klein beetje gevoel. Dat staat op eigen benen, als het kind de wereld in is, en je ziet je ouders niet meer, maar ja, misschien is degene, de mens die dat heeft, wel een 'buitenbeentje', zegt men. Maar wat is het nu als toch je moeder er nog is en je krijgt van je moeder een hartelijk woordje ... Ja, er zijn daar ook niet van die lieverds bij. Er zijn erbij die zijn nooit tevreden en die kun je nooit iets goeddoen, die blijven maar janken, zal wel gekanker wezen ook, en dan zeggen de kinderen: 'Maak dat je wegkomt, want je ontnemt ons de rust nog.'

Maar ik neem niet aan ... want ik ken deze dame, die heb ik in de ogen mogen kijken, dat is een lief mens, en dan word je toch maar door je kinderen weer aan de dijk gezet. Wanneer krijgt de mens een klein beetje hartelijkheid, een beetje gevoel, ze zingen het zo mooi voor de radio: 'O schenk elkaar, voor jong en oud, wat rode rozen.' Zullen we dat liedje maar zingen? Geef elkaar wat rode roosjes. Maar ze hebben er geen gevoel voor, geen kracht voor, geen wil voor, ze leven zich uit, ze leven voor zichzelf, de ouders die hun hebben gebaard ... En wat heeft het de ouders niet gekost voordat een kind volwassen is? Hoeveel schulden en rekeningen moeten wij betalen alleen al voor de luiers die we, die we, die we ...

Ja, zeg het maar.

(Meneer in de zaal): 'Bezoedeld hebben.'

Wat is dat voor een smart en een hartzeer geweest van een moeder als onze maagjes niet goed waren, en we hadden wat pijn, dan had zij pijn, dan had ze dit; en dat gaat allemaal de kist in. Wat is de mens toch eigenlijk een wild beest. Je moet er in de allereerste plaats een klein beetje liefde inslaan: Vergeet je ouders niet, want ze hebben je gebaard. Een moeder is zoiets wonder-

baarlijks. Ik kan godzijdank zeggen: ‘Ik heb Crisje nooit, nooit, nooit, niet één minuut vergeten.’ En dat is een zekerheid en een mooiigheid.

De Lange Hendrik kwam zelf naar me toe en dan zei hij: ‘Jeus, moe’der hèt weer wat neudig.’ En dan ging er weer een briefje. En dan zaten ze te belken. En de hond die er nog was, een andere hond, die wist ook wel dat er wat kwam. Want als de postbode kwam – daar had hij een hekel aan – als de postbode aan de deur kwam, zei Crisje: ‘Dat is toch wel gek’, zegt ze, want die man kan ze niet uitstaan, want die heeft die hond een keer getrapt – het was maar zo’n klein ding – maar als er een brief kwam vanuit Den Haag, deed hij niets. Dat had ze uitgevonden. En zo was het dier, een hond, nog intelligenter, had meer gevoel, heeft meer gevoel soms dan de mens. Nu kun je hier wel weer een boek over schrijven. Maar ik zal maar doorgaan.

(Jozef gaat weer verder met de brief.) “Het is alles goed met de kinderen, maar ijskoud. Nietwaar? En leven wij maar zo tezamen.”

Die dame heeft natuurlijk haar man nog. Mevrouw en meneer, met de groeten van Onze-Lieve-Heer erbij, wees toch maar blij dat ze op eigen benen staan. Veronderstel dat u die narigheid er nog bij had. Wij willen het wel in het mooie hebben, en we willen het gevoel hebben en het geluk en wat hartelijkheid, wat begrijpen voor elkaar, maar wanneer het er niet is ... Al slaat u ze dood, mevrouw, het helpt u niet.

“Nu zal u wel zeggen: waarom moet ik dit alles weten? Ik kan er nooit met iemand over praten. Maar alles is soms zo zwaar. Ja. Ik wil het ook voor niemand weten.”

Deze brief, deze toestand is alweer net hetzelfde als de dame die daar met die andere vraag ... De mensen haten, de mensen zijn zo koud. De kinderen zijn koud. Ze drukken een moeder de deur uit.

Ja. Er is veel over te vertellen. Ik heb moeders meegemaakt; maar wanneer je die tirannie van die oudjes zag en beleefde dan joeg je ze de deur uit. Er was niets goed, ze gingen op de zenuwen van de kinderen leven: ‘En ik zou dit en ik zou dat’, en ze konden maar niet rusten, ze wilden aanspraak hebben, en ze wilden ook nog iets te zeggen hebben in het huishoudelijke leven van hun kinderen. En dat ging natuurlijk niet. En toen kwam er ruzie, en op stuk van zaken moest de politie er nog bij komen. En het oudje ging naar het oudemannenhuis en was zenuwziek. Waarom? Die meneer kwam bij me, hij zegt: ‘Meneer, is dat dan een goed mens? Wij doen alles.’

Maar daar zat iets in dat graag iets wilde zeggen en tenslotte tirannie werd. De drama’s in de maatschappij hoeven wij niet te volgen. Dan kunt u wel aan het schrijven blijven, u kunt nog duizend romans schrijven, want in elk huishouden en familie is er iets. Is dat niet zo?

“Ik kan er nooit met iemand over spreken.”

Mevrouw, u kunt elk mens op straat aanhouden en dan vertellen ze u de narigheid en dan kunt u de narigheid vertellen, en als u dan uitverteld bent dan gaat u toch weer alleen weg. Het beste is om het maar naast u neer te leggen. Dit is natuurlijk heel iets anders.

“Ik wil het ook voor niemand weten. Nu is mijn vraag: Zal ik mijn ouders weerzien?” Ja natuurlijk. Als uw ouder ... Nu komt het. “Zal ik mijn vader, mijn moeder terugzien?”

Die man die zich uit heeft geleefd, als hij aan Gene Zijde is, dan ziet u die man onherroepelijk terug en dan zal hij u misschien als kind herkennen, u was nog jong, hij moet dat goedmaken wat hij heeft gedaan. Maar dit was u niet overkomen indien u met die vader en die moeder niet te maken had. Voelt u wel? Dus zij hebben u aangetrokken, u bent geboren, en u leefde door hun. Wat hebt u goed te maken, en wat hebben zij goed te maken? Wat zoudt gij beleven door hun? En wat zij? De vader die heeft het makkelijk genomen, hij maakte zijn geld op, en hij ging.

De moeder die heeft een verkeerd ding gedaan. Al had ik me doodgewerkt en al had ik dit en dat gedaan ... Maar eerlijk is eerlijk, dat zal misschien een twintig jaar geleden zijn dit, een vijfentwintig jaar, dertig jaar, in die tijd waren de tijden anders. Maar die vader waar het u om gaat, dame, die vader moet dat goedmaken. Maar uw moeder, die moeder die deed een verschrikkelijk iets om ten koste van gezag, wil ... Die ouders, die grootouders dus, van die man; hebben ze haar gedwongen afstand te doen van de kinderen. Voor mij is dat geen honderd procent moeder. Want de moeder – dat doet een tijger en een leeuw en een wolf nog niet eens – die geeft haar kinderen niet. Maar er is een verzachting, die moeder heeft gelooft dat die ouders van haar man zeiden: ‘Wij zullen voor de kinderen zorgen. U kunt het niet, laat het ons doen. En dan zullen we alles de kinderen geven.’ Maar toen werden ze, toen zij weg was, toen werden de kinderen in een weeshuis gestopt. En dat kennen wij ook. Nu verandert het wel een beetje, maar dat is nog een leven van verschrikking; en van tirannie, dat weet ik niet. Maar als je die weeskinderen zo hoort van vroeger, hier hebben we er ook nog een paar in de zaal zitten vaak, als je die drama’s hoort van die kinderen, dat is meer dan ellendig.

Maar die moeder heeft het wellicht gedaan om haar kinderen te redden, want zij kon het niet. Maar om nu pertinent afstand te doen van de kinderen ... Want moet u horen wat er komt. Zij hebben haar gedwongen afstand te doen van de kinderen, en die moeder is nu naar Amerika gegaan, ze heeft de kinderen overgegeven aan de grootouders, die grootouders hebben de kinderen doodeenvoudig in een weeshuis gestopt en ervoor betaald.

“Maar verder keken ze niet naar ons om. Wij hebben onze eigen weg moeten zoeken. Mijn oudste broer, die vader en moeder beiden gekend had, is

gaan varen op zee, vooral veel ...”

O, dat heb ik al gelezen. Ik moet dus verder aan déze kant. Mijn hemel, wat een hoop, hè? Ja. Nu kan ik er niet wijs uit worden. O ja.

“Dit offer heeft zij gebracht terwille van de kinderen. Toen mijn moeder met het nodige geld weg was, hebben ze ons in een weeshuis gestopt.” Dat heb ik al. Ik ben er zelf van overstuurd geloof ik en ik weet er geen raad meer mee.

“Er werd voor ons betaald, maar verder keken ze niet naar ons om. Wij hebben onze eigen weg moeten zoeken. Mijn oudste broer, die vader en moeder ...”

Dat heb ik toch gelezen. (gelach) Waar is nu het einde?

(Meneer in de zaal): ‘Op het andere blad ...’

Ja, ja, dat heb ik.

(Mevrouw in de zaal): ‘Andere brief.’

Andere kant? Nee dame, dat heb ik ook al gelezen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Opzij.’

O, dan moet ik hier eindigen zeker.

“Nu is mijn vraag ...” O ja, hebben we. “Nu is mijn vraag: zal ik mijn ouders weerzien?”

Ja dame, dat heb ik u verklaard, u zult die man terugzien, en hij zal goedmaken. En uw moeder die zal leren dat ze het zo niet had moeten doen. Want op stuk van zaken, als je moeder bent dan vecht je dat voor jezelf uit. Zij heeft, als verzachtende omstandigheid heeft zij gedacht: ‘Ik zal het maar doen, dan hebben mijn kinderen misschien een rechtvaardig bestaan.’ Maar u ziet het, men heeft die kinderen gewoon in een weeshuis gestopt en er is voor betaald. Meer niks.

“Zal ik mijn ouders terugzien?” Ja dame.

“Het is mij net of ik aan hun vastzit.” Dat zitten wij allemaal. Hebben wij nu liefde in ons? Want die dame die schrijft hier: “Ik voel een intense liefde voor hen.”

Hoe is dat mogelijk? Nu ben je op die manier door het leven geslagen door deze mensen. Vaders en moeders, u hoeft uw moeder niet te haten, dat zult u ook wel niet kunnen, want die moeder die heeft het blijkbaar door haar beste gevoelens gedaan. De schoonouders van u ... Of de grootouders die hebben schuld want die hebben hun woord niet gehouden, en die hebben zich af-, die hebben zich vrijgemaakt van die kinderen die hun stand niet hebben gekend; en dat is hier de hele vraag en het ganse probleem.

U, die dame die zegt hier: “Ik verlang naar ze om ze te zien. Ik vergeef ze alles.” Dat kunt u ook. “Wie was nu de schuldige? Mijn familie of mijn ouders?”

Allemaal, dame. Die ouders dat zijn hoogmoedswaanzinnigen. Dat is zeker die adel, die heeft in de eeuwen, daar hadden wij het zo-even over, heel veel te vertellen gehad, maar momenteel, vandaag zegt adel en zegt goeie stand niets meer indien er van geen gevoel en harmonie sprake is, want dit is voor mij geen geestelijke stand.

Voor u wel?

Dit is doodgewoon, dit zijn doodgewone minderwaardige mensen. Want wij behoeven het heus niet in de stand te zoeken, want rijk, arm, geleerd en ongeletterd dieft, steelt en jat net zo goed als de andere mens van een ander volk.

Waar of niet, meneer?

Ik geloof dat er in die wereld meer gestolen wordt dan bij ons in de fabriek. Een mijnwerker en een mens van de straat, een arbeider, we zijn allemaal maar arbeiders, die hebben geen gelegenheid om te jatten. Is dat zo? Ja, er zijn er. Er zijn er die van stelerij, dieverij aan de kost willen komen. Dat moeten zij weten.

Maar de mens die door hoogmoedswaanzin is aangetast en zijn woord verbreekt ten opzichte van kinderen en mensen, die mensen hebben geen geloof, die hebben geen God, die hebben geen Christus. Misschien gaan ze nog wel naar de kerk ook. En dan heeft het natuurlijk weer de katholieke kerk gedaan. Maar wanneer de katholieke kerk zegt, en de mens leert: Doe goed en wees niet verkeerd, heb lief alles wat leeft – want dat zegt toch de katholieke kerk? – en de mens vertikt het, is dan de katholieke kerk slecht?

Er zijn godsdienstwaanzinnigen, dames en heren; en is nu de paus gek, krankzinnig? Is die leer krankzinnig? Er zijn mensen die worden ook kierewiet bij ons, zo nu en dan zie je de mens zwelken. Ben ik het dan? Ja, maar ik krijg het op mijn dak. Zeggen ze. Verleden was er iemand die was ook een beetje kierewiet geworden, toen zeiden ze: 'Ja, dat is de schuld van Jozef Rulof.' En iemand anders die zei: 'Ja, dat jij zo slecht bent dat is ook de schuld van die Jozef Rulof.' Maar zij wilde de man naar het lagere hebben en de man wilde vooruit, wilde omhoog. En nu zijn wij allemaal gek. Ik ook. Jozef Rulof heeft het gedaan. Maar daarom zeg ik: Is Rome gek als er een godsdienstwaanzinnige in de wereld is? Die gaan allemaal te ver. Die willen God Zelf leren kennen, en dan gaan ze te hoog – en dan leest u maar 'Maskers en Mensen' – en dan vergeten ze meestal hun laddertje en dan hangen ze tussen leven en aarde, en dan heet het in ene keer Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag) of Maaskant in Rotterdam. Is dat zo?

(Zaal): 'Maasoord.'

Maasoord is ook een gekkenhuis. Ja, je hebt hier, je kunt hier ... We hebben hier in elke stad een gevangenis, maar ook gekkenhuizen, meneer. Zo

bewust is nog deze mensheid. En wij zijn gek?!

Wij kennen nu: er is geen dood. Wij zeggen: Moord niet, dood niet, haat niet, lieg niet, bedrieg niet. Wees lief, heb alles lief wat leeft. En dan zijn we gek. Er is geen verdoemdheid en geen laatste oordeel. Maar dan ben je gek. Maar de katholieke kerk zegt: je wordt verdoemd, hoor. Centjes op de trap, dan gebeurt er niks. (gelach)

Maar wij kunnen dat niet. Wij staan met open vizier, met open kaart, onze kaarten liggen open op tafel, wij schreeuwen het uit: De Christus Die is niet voor uw zonden gestorven, maar Hij is daar bewust vermoord. En dan zijn we gek. Ziet u? Wie is er nu gek? Wie is er nu krankzinnig?

Wie was de schuldige hiervan? Allemaal, dame. De vader, de moeder, die hoogmoedswaanzinnigen, de moeder ook, de vader ook; de vader die leefde maar raak, de moeder deed afstand van de kinderen. Dat bestaat niet dat een moeder die honderd procent bewust is ... Er is natuurlijk een verzachtende omstandigheid hierin, omdat zij dacht: misschien doen hun dan iets met hun geld voor mijn kinderen. Maar haar moederliefde had moeten zegevieren. Vindt u niet? Ze hebben allemaal schuld. En u zult ze allemaal terugzien.

Maar wat dan nog, dames en heren? Wat dan nog als gij elkaar straks terugziet? Je hoort elkaar misschien niet meer toe. Wij hebben miljoenen vaders en moeders. En wat dan nog als ik voor de neus sta van mijn broer en mijn zusje? En daar is Hendrik, en daar is Bernard, en daar is Johan. Ik zeg: 'O ja, zijn jullie er ook?'

Zijn jullie er ook? Heeft dat nu zoveel te betekenen? Ik ken die wereld al zo lang. Dat is vader, dat is moeder.

Ik ging met Crisje ... Crisje ging over, en toen maakte meester Alcar mij vrij – dat staat alleen maar in de Kosmologie, helaas – en toen heb ik in de oorlog die reis met haar even gemaakt. Ze kwam vrij. Meester Alcar zegt ... Ik moest me volkomen vrijmaken voor de Kosmologie: Crisje moest in mij sterven. Dat wil zeggen: ik moest haar volkomen loslaten, want ik was met Crisje één, en nu moest dat vrij, anders had ik mijn kosmologie niet kunnen beleven, want ik moest me op honderd procent geven, openstellen. Dus Crisje moest ... Ik moest afstand doen van Crisje. Meester Alcar zegt: 'Over een paar jaar gaat ze over, je kunt ze ...'

En toen Arnhem afgesloten was toen wist ik het, ik denk: Nou zie ik ze niet meer terug. Is ook niet gebeurd. Maar toen zij overging ... Nu krijgt u een mooi beeld; maar u leest het al in 'Zij die terugkeerden uit de dood', de koetsier daarzo, en andere mensen, ze staan voor elkaar, vader en moeder, en dan ben je goddelijke vonken. Dat vadertje en dat moedertje, die moeten eruit. Dat zuster- en broederschap is weg. We krijgen universele liefde. En nu kijkt de ene mens de andere de wereld uit. Moet u iets leren? Die vervloekte

familieziekte van ons: 'En dat is mijn kind. En dat is mijn vader. En dat is mijn broer. En dat is mijn neef.' Voor mij zijn die mensen allemaal hetzelfde.

Want, achter de kist kwam ik, meester Alcar maakte me vrij, de Lange staat daarginds, de Lange had ik niet mee te maken, die vader die mocht me niet eens goeiendag zeggen en ik hem niet; het ging om Crisje, want die band moest breken, ik moest me aan de Kosmologie geven, en die moederliefde die moest eruit. Die kreeg ik later wel terug, voelt u wel, die ging even naar beneden. Die Kosmologie van de meesters die ging vóór alles, boven alles. Toen kwam Crisje en toen vielen we elkaar om de hals, ik zeg: 'Crisje, Crisje.' Ze was al jonger geworden, was vier-, vijf-, de volgende dag al na haar overgang.

En toen hebben we eerst de reis gemaakt naar het hiernamaals; niets gezegd, hand in hand, dóór, ik wist de weg, en ze voelde dat ik de weg wist. We keken terug naar de aarde, ik zeg: 'Eerst naar de sfeer daarzo.' En toen mochten wij, toen maakten wij ons daar vrij. Meester Alcar zegt: 'Ga, en wij zullen je volgen.' en toen nam ik haar bij de hand en toen maakten wij ons vrij van die sfeer, de astrale wereld, en ik ging door de stoffelijke kosmos. Ik zeg: 'Daar is Jupiter, Venus, Saturnus en Uranus, en daar is de maan en daar is de zon, moeder, Crisje, waarvan ik de wetten ken.' En toen had ze Jeus niet, toen was het een heel ander. Ik zeg: 'Maor ik zal het maor vergète, anders kent gijj mie'n nie't eens. En toen buk het vergete, wà?' Ik zeg: 'Maor we gaon ...' En toen gingen we Hollands praten, en toen gingen we ... Frans, Duits, Engels kwam er. Ik zag haar verleden, ik zag waar ze vandaan kwam. Ik zag nu pertinent andere dingen waardoor zij mij had aangetrokken. Dat is toch een wet? Toen zag ik die wet. Ik zeg: 'En nu gaon we plat praote, en regelrecht onfeilbaar, Crisje, zet ik je nu op de Grintweg en in je eigen keuken waar ik ben geboren.' En toen gingen we over Den Haag heen, en naar Rotterdam heen, en langzaamaan, uit de kosmos, daalden we als bewuste raketten met geestelijke vleugelen, en toen bracht ik moeder zo, eerst regelrecht naar de Grintweg, en toen maakte ik een draai en toen ging ik naar het graf van de Lange Hendrik, ik zeg: 'Daor liggen de beentjes. Daor liggen de beentjes, moe'der, want daor hè-je vader', en toen kwam de Lange Hendrik naar haar toe, en toen nam hij haar hand en toen keek hij mij in de ogen, want hij kon mij niet aan. Ik zeg: 'Dag, Lange.' En toen keken wij elkaar in de ogen en ik zeg: 'Ja, hè, vroeger, hè-je me weleens een mep gegeven, maor dat mò-je nog eens doen.' (gelach) 'Nu heb ik wat te timmeren, nu kan ik u de wetten verklaren, ook al ben je veertig jaar aan Gene Zijde, Lange, dát heb je niet.'

En dat moest hij aanvaarden. Ik stond voor Crisje als een kind. Ik stond voor haar, ze had me te aanvaarden als haar meester. Maar de liefde voor de mens en de moeder die zit er nog. En toen zijn we al die dingen nagegaan, en toen gingen we terug naar de sferen. Ik bracht ze ... In die tijd had ze

haar loutering al gemaakt. Voelt u, een loutering. Een ander ligt daar als een dweil, als een verdronken kat ligt de mens daar in een duistere wereld, heeft zich leeggedronken, verzopen: die had haat, hartstocht en geweld. En deze ziel maakt gelijk, om zich los te maken van de aarde, een universele reis, gaat terug met haar eigen kind, ziet de universele liefde van Christus en de ruimte. En de vader zweeft achter ons aan en kan haar na tien minuten, na vier uur in die nacht overnemen van mij. En toen bogen we voor elkaar, ik zeg: 'Tot kijk. Ik zal me nu geven aan de wetten van de Universiteit van Christus.'

Nou, vader wou me nog wegbrengen, de Lange, ik zeg: 'Ik wèt de weg. Ik heb oe nie't neudig.' Dat was geen haat, maar die prikkel die kregen we, en toen kwam meester Alcar, en meester Zelanus, en met zijn drieën gingen wij terug. Ik maakte me pertinent vrij. En voordat ik de aarde had bereikt was Crisje al gestorven. Ik had ze in het hiernamaals gezet, ik heb ze daar losgelaten en beleefd, ze kon haar Lange aanvaarden. En toen kreeg zij haar reis met haar echte ziel, de Lange Hendrik, en kon zij aan haar universele rondgang, een reis van duizenden eeuwen beginnen.

'Bye, bye, mother Crisje, (kus), met de groeten van Jeus, en al de kinderen van oe ook nog.' En toen kwam Miets nog, Miets, ik zeg: 'Miets, kijk Crisje eens vliegen.'

Mooi japonnetje heeft ze nu, ze gaat niet meer op klompen, meneer, er lagen takjes van bloemen om haar hoofd, en had geen medailles nodig want nu had ze haar mooie kruuske, en ze had dat mooie blauwe zilverachtige gewaad. Zij ging waarlijk op sandaaltjes. Mijn god, mijn god, mijn hart bloedde leeg van blijdschap en geluk toen ik terugkwam. Ik zeg: 'God, mens, ik heb Crisje vannacht gezien. Ze leeft achter de kist voort, ik heb de reis mogen maken.'

De hele dag danste ik door Den Haag heen. En nog geen half uur daarna toen ik dan vrij was op aarde zegt meester Zelanus: 'Ben je klaar?'

Ik zeg (zei): 'Ja, ik ben klaar.'

Toen vergat ik haar volkomen. Ik heb in die tijd, in die jaren – ik zie ze zo nu en dan wel even – niet meer aan gedacht. Dit werk gaat voort, zo nu en dan kijk ik eens even, ze is bij vele lezingen geweest, ze heeft dit meegemaakt en dat meegemaakt, ze heeft dat allemaal gezien en beleefd, maar één doel is er maar in mij. Ik zeg: 'Crisje, ga aan de kant. Ga uit mij weg. Mijn gedachten die gaan regelrecht naar de ruimte. Er is hier op aarde niets meer te smoezen noch te vertellen, je zult het nu wel weten: wij hebben te werken.'

En dacht je nou dat moeder Crisje naast mij zou komen en staan: 'Mie'n jongen, Jeus, ik wil es effe met oe praote?' En dan zeg ik zo: 'Eruit!'

Maar dat is bewustzijn, dat is begrijpen, dat is weten wat de mens wil. Dat is weten hoe je leeft en wat je zou kunnen; maar dat is gevoel, dat is hartelijkheid, dat is begrijpen.

Kijk, dames en heren, als je dat allemaal hebt, dan kun je een verklaring geven, als je die wetten ziet en je hebt ze beleefd, dan kun je een verklaring geven hoe dit alles is op te vangen. Dan zul je, waar het hier om gaat, zul je je vaders zien en je moeders beleven, maar je zult ze even zo vrolijk rustig geestelijk loslaten, want alles wat hier zit is vader en moeder, is een zuster en een broer van je.

‘Ja’, zeggen ze, ‘geef me dan maar een paar centjes, ik heb niet te eten.’

Kijk, nu hebben de mensen mij weer voor het feit gesteld, dit, dan zeggen ze: ‘Ja, u houdt toch van de mensen.’

Ik zeg: ‘Ja dame, maar ik werk me een beroerte. Waarom doet u niets, meneer?’

En nu moeten wij zorgen, die problemen hebben we ook weer beleefd, nu moeten we zorgen dat we de mens niet te veel van het goede geven, want dan maken we ze lui. Want die kosmos is nooit lui geweest. En God Die heeft alles moeten geven voor één wetje; voor één zo’n lichaampje van de mens daarvoor zijn wetten en krachten geschapen, en moet de mens verdienen. En wie nu te lui is om naar Onze-Lieve-Heer te kijken, zeggen ze, de meesters, die moeten dan maar eens leren in die toestand hoe ze kunnen en zullen ontwaken.

Zie ik die ouders terug?

Mevrouw, wat zijn ouders? Daarom geef ik u dit verhaal. Ouders en zusterschap, broederschap is universeel machtig. Maar wanneer er geen liefde is, geen contact, geen gevoel, geen eenheid, mevrouw, dan is een andere moeder net zoveel voor mij waard als die Crisje, en net zoveel heeft die andere moeder, die andere vrouw, die andere man voor mijn leven, voor mijn gevoel te vertellen. ‘Ik kan een vreemdeling veel meer geven dan mijn eigen broers en mijn eigen zusters en mijn eigen moeder en mijn eigen vader’, zegt een ander. En dat is waar. En aan Gene Zijde bent u geen bloed meer van bloed, maar dan ben je bloed van één vader en één moeder, en dat is de God (als vader) in u en de God als moeder in u. Wat eerlijk, hè?

En dan gaat alles overboord. Vanzelfsprekend zie je die vaders en die moeders terug, maar een moeder, mevrouw, meneer, u hebt miljoenen levens gehad, wat zegt nu dit ene leventje? En wat zegt een haatje en wat zegt een beetje afbraak, en wat zegt een beetje niet-begrijpen? U komt er tóch uit. U beleeft momenteel een narigheid? Ik kan u vertellen: U komt er toch uit. Maak die narigheid maar af en u gaat achter de kist bewust verder, en u hebt goedgeemaakt. Is het niet zo? Ja, het is niet zo eenvoudig. Het is niet zo makkelijk om óver je ouders en je broers en je zusterschap heen, om daar overheen te kijken en te leven en dan regelrecht het contact te ondergaan waarvoor altijd en eeuwig weer de Christus naar de aarde kwam en zei: ‘Dood niet, heb

elkaar lief, heb een ander lief gelijk uzelf. Gij zult niet doden.’

Mijn hemel, mijn hemel, we kunnen nu de hele maatschappij weer ondersteboven keren want wij leven nog in bewuste moord. Er is nog altijd zo’n beetje oorlog onder de mensen. En als er weer een begint ... Nou, 1939-1945 stond de hele wereld in brand, en we zijn die oorlogen en die lijken en die dooien maar weer vergeten. En indien ze vandaag weer willen, meneer, dan komen de atoombommen erbij, dan doen we het nog beter.

De mens leert nog niet. Nee meneer, de mens is nog niet zover om te leren. U kunt ze niet eens doodslaan en in de gevangenis smijten om te zeggen – ze doen het wel –: ‘Ik zet je vast, want je zult leren.’ We hebben nog met voordierlijke en dierlijke graden te maken. Hoe wil je Stalin en de zijnen verklaren dat er een sfeer van licht is en dat de Christus waarlijk op aarde was. Mijn god, het jodendom kun je niet eens overtuigen, Jeruzalem kun je niet overtuigen. De joden beginnen weer een clubje van hun eigen ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) te maken, en wachten op de Christus totdat Hij op de wolken zal verschijnen en zeggen: ‘Ik ben jullie rabbi.’ Ja, dat was de Andere ook, maar Die namen ze niet. En dat was toevallig nu de echte Messias, waar de joden op wachten. Hoe wilt ge ...

Ik ga morgen naar Jeruzalem en ik zeg tegen Ben Strauss daarzo ... Hoe heet die man? Bij ons was er een Ben Strauss, dat was ook een jood. Ik zeg: ‘Ben, Degene Die je aan het kruis hebt geslagen, dat was de echte Messias.’ Mijn god, dan vermoorden ze me daar. Hahaha, dan ga ik het joodse geloof aantasten, en dan word ik hier of daar wel gekild. Dacht u van niet?

Hoe wil ik de mensheid overtuigen dat er in de mens een goddelijke kern leeft die de mens zelf tot de ontwaking, tot de evolutie moet brengen? En wanneer je de mens zegt: ‘Mijn god, laat dat dan toch. Haat niet en maak de mensen niet af, en wees niet zo nonchalant en trap niet op heilige zaken’ ...

‘Wat kan mij dat schelen.’

Ze hebben het niet en ze gaan zo over je lijk, zo over je gevoel, meneer, zo over je vader, over je moeder. En ze gaan over de Messias. Ze gaan over hun eigen godheid. En als ze er Wiener Goulasch van kunnen maken doen ze het ook nog. Een Wiener Goulasch, een Wiener Schnitzel maken ze van uw ziel, dame, en verkopen ze voor twee Mark fünfzig. Niet voor een shilling, maar voor twee Mark fünfzig.

Mevrouw, zult gij uw vaders en uw moeders terugzien? Krijgt u een klein beeldje, hoe het in elkaar zit. Maar dat wist u wel. Ziet u.

“Moeten zij het aan ons goedmaken?”

Ach, dame, waarom, waarom? Ja, zij hebben aan u niet goed te maken, want ... ‘Moeten zij het aan ons goedmaken?’ De mens, dame, meneer, die verkeerd doet maakt dat voor zichzelf goed. Voelt u dit? Als u geslagen wordt

en getrapt, dame, dan hébt u niets goed te maken, en de ander kán aan u niets goedmaken. Kan wel, later, maar dan bent u al verder. En die meneer en die mevrouw die nu nog slaan en trappen en die haten en die vernietigen, wel, die zullen eens aan hun eigen strijd moeten beginnen, en dan maken zij voor zichzelf goed. En wanneer er dan eens in een vreemd land, in de nacht als het duister is, voor een groot bos met slangen, krokodillen en gevaarlijke diertjes, als je daar dan een mens ontmoet, en die je naar de weg vragen, meneer en mevrouw, dan zeg je niet: ‘Ga maar linksaf’, dan weet je dat ze over vijf minuten al een been kwijt zijn door zo’n krokodil, of zo’n giftig reptiel worden gebeten, maar dan doet u iets voor uzelf, dan probeer je, ook al is er gevaar, die mensen door die onbekende bosjes en duisternissen heen te voeren, want dan leeft de vonk van dienen onder je hart. En dan heb je een klein beetje lief wat leeft. Is het niet zo? Als dat begint, ja, dan sta je anders op de wereld en dan ben je bezig om te ontwaken.

“Ik hoor u zo vol liefde over moeder Crisje spreken.”

Dame, als mijn moeder niet goed was geweest, dan laat ik ze, en dat heb ik u verteld, en wanneer dat niet zuiver was geweest ... Ook ik zal doen wat ik kan voor elkeen, maar ik laat u ook sterven indien ik moet zien – en dat hebben de meesters mij geleerd – indien ik zie dat gij toch maar de afbraak liefhebt. Dan laat ik u ijskoud sterven. Ik laat u volkomen onder een locomotief lopen. Ik laat u vergassen, en ik laat u ophangen. Ik vraag u ook nog: ‘Welk touw wil je hebben?’ Ik laat u ophangen als u het toch vertikt om het te laten datgene dat u naar die vervloekte duistere wereld voert om u daar bewust te kraken en leeg te zuigen. Waarom zou ik u dan nog helpen? Meneer, hoe eerder dat ge hier kapot zijt des te beter is het.

Is het niet hard dat je zo moet praten? Maar de wereld is zo, en de mensheid is zo. Meneer, we hebben het in de oorlog gezien. ‘Laat het, kind, want het is vuil, want Christus heeft gezegd ...’ De mensen hebben de Bijbel, en de vaders en de moeders, heel de wereld lag in de kerk: ‘O god, mijn god, doe het toch niet, kind, dat is vuil, die mensen willen het goede niet.’ En het kind ging toch. Ja, het kind ging toch. En toen zei de vader: ‘Rang.’ Maar hij heeft hier een leven afgesloten dat zich had moeten uitleven, want die ziel die komt net zo weer terug. En die vader die moet ook terug naar de aarde want hij heeft een leven vermoord. Hij is een bewuste moordenaar geworden. Omdat hij zijn zoon wilde beschermen voor ondergang, zegt men hier: ‘Maak ze dan maar kapot voordat het te laat is.’ Gene zijde zegt: ‘Laat sterven, laat ze maar tekeer gaan want ze moeten zich toch uitleven, ze moeten zien dat ze verkeerd zijn.’ Vroeg of laat krijgt de mens het pak slaag van de ruimte wel te pakken. Is dat niet zo?

Het knuppeltje, meneer, voor degene, een mens ... Moet u straks lezen, het

eerste boek van mij dat uitkwam, 'Een Blick in het Hiernamaals', werd door een doctor hier gekraakt, hij moest mij hebben. 'Meneer', heb ik hem verteld ... Na zeven jaren kwam hij bij mij, die waaghals, hij wou daar gaan zitten, ik zeg: 'Wat moet u, meneer?'

'Kent u mij?'

Ik zeg: 'U? Idioot.'

'Nou, ik word mooi ontvangen hierzo.'

Ik zeg: 'Meneer, dadelijk smijt ik u de deur uit. Ik wil met uw soort volk niet te maken hebben.' Ik zeg: 'Weet u waar u zich aan vergrepen hebt?' Die maakte mijn eerste boek, 'Een Blick in het Hiernamaals', volkomen kapot. En een ander gaf een prachtige recensie. Ik zeg: 'Meneer weggelopen dominee.' Ik zeg: 'Maar nu nog eens iets, meneer, laten we aannemen dat ik een krankzinnige spiritualist ben. Ik verzin maar iets. Maar veronderstel eens, doctor, weggelopen theoloog', zo gaf ik hem de mat, in mijn huis kon ik alles zeggen, ik zeg, 'veronderstel dat dit eens uit de Universiteit van Christus komt en het blijkt waarheid te zijn, welk knuppeltje staat er dan straks achter de kist voor u, die u zelf daar neer hebt gezet door uw vuile, stinkerige, giftige pen? U geniet, u leeft door het bloed en het zweet van een ander, vuile ploert.'

Daar zat hij. Toen wilde hij dáár gaan zitten. Ik zeg: 'Nee, dáár ga je zitten.'

'Wat is dát?'

'Dáár ga je zitten.'

'Wilt u een sigaar?'

'Een goeie, meneer, anders moet ik uw smekkers niet.'

Dat was een doctor, van het Vaderland (krant uit Den Haag). Misschien ken je wel die grote meneer, die dominee die wegliep. Hij heeft mij gekraakt.

'Maar meneer, u hebt daar honderdduizenden mensen het licht van Christus ontnomen. Toevallig weet ik dat mijn werk zekerheid bezit en astrale, geestelijke, ruimtelijke, goddelijke betekenis; en dat moet u maar kapotmaken, meneer. Bezoedel dat maar, maak het maar kapot, slinger het maar weg; u bezoedelt uzelf.'

Moeten de mensen dat goedmaken? vraagt hier de dame. Moeten die mensen dat goedmaken? Als u zich aan heilige liefde in de mens en voor de mens en voor de ruimte, voor zijn geest, voor zijn vader- en moederschap, voor Golgotha, God, als u zich daaraan vergrijpt, dames en heren, zul je dat dan niet vroeg of laat een keer goed moeten maken? Vergrijp u eens nu aan geestelijke schatten die werkelijke betekenis bezitten. Dacht u waarlijk niet dat de paus, Clement, die Galilei in de gevangenis heeft gegooid van het Vaticaan en hem zijn mond heeft gesloten, en de mens die Socrates heeft vergiftigd omdat hij wijsheid op aarde bracht, dacht u niet dat die mensen

daar eens door geslagen zullen zijn? En dat ze dat goed moeten maken? En of, meneer. Dat is een ontzettende kwelling, want die lopen ... Daar zijn mensen die hebben het gevoel dat de hele mensheid ze achter op het dak zit.

Waar ik u verleden van vertelde, die man uit Indië (Indonesië). Wat zijn dat voor types? Wat is dat voor een gevoel? Wat is dat voor een gevoel dat je de hele wereld wilt dragen? Daar heb je zoiets, die de massa slaat en die ook de massa eens zal opvangen. Meneer, voelt u wel, een haatje en een vernietiging van één mens is niet zo erg, maar wanneer het miljoenen wordt, duizenden wordt, dan is dat een kosmische druk. En dan drukt het je vanbinnen te pletter. En dan staan ze daar, lopen ze acht uur in de zon om een boek te zoeken, zoals die man in Indië naar mijn boeken. En staat daar, hij kan niet meer, en draait zich om, en hij staat ervoor. En dan is nog God daar en zijn de wetten er nog, en zeggen: 'Jongen, je staat er bovenop.'

Maar daarna, na een jaar, ik heb u dat ook weleens gezegd, na een jaar heet het: 'Zou dat nu wel? Ik kan het niet geloven, het is te mooi om waar te zijn.'

En toen zei ik: 'De 'droedels'.' Ga nu maar door.

Ja. "Hoe komt het dat ik geen haatgevoelens heb?"

Wees dankbaar, dame en meneer; maar liefde, houd die liefde maar in u vast en geef het over, vroeg of laat zal elkeen zijn eigen fouten goed moeten maken.

"Als u het een en ander wilt uitleggen, welnu, ik bedank u daarvoor. Als u het in het openbaar wilt doen, noemt u dan geen namen."

Dame en meneer, ik hoop dat u mij begrepen hebt. En dat u tevreden bent, want er is nog veel meer over te vertellen, maar u leest 'Een Blik in het Hiernamaals' maar, en al de andere boeken en dan bent u er.

Ik heb nog een minuutje en dan kan ik dit ook nog nemen, die zijn in de pauze gekomen.

"Heeft een mens verantwoording waarop hij stemt?"

Ja dame, ook dat nog.

Van wie is dat?

Dus u hebt de verkiezingstijd in u. Mevrouw, we hebben het er verleden week over gehad, ik zei: 'Willem Drees heeft de ouden van dagen iets geschonken.' Als hij nog meer goed wil doen, waarom zou u hem niet nemen? De anderen die krijgen natuurlijk onze stem ook niet. Maar heeft hij nou een tikje meer? Maar dat moet u maar voor uzelf uitmaken.

Doe het, zoek het goede en het waarachtige. Of ze goed zijn, we weten het nog niet, ook al zijn er dingen ontstaan die goedheid en verantwoording en rechtvaardigheid vertegenwoordigen. We zullen het maar overgeven, maar maakt u dat nu eens met uw familieleden en uw vrienden zelf uit. Is dat goed, dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat is al uitgemaakt.’

Is het al uitgemaakt?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Wat doet u dan, dame?

O ja, we hebben zo meteen gezegd, we nemen Willem Drees, maar dat moet u weten.

“Meneer Rulof, waar zijn de sferen van licht? Wilt u mij hierop antwoorden?”

Van wie is dat?

Mevrouw, hoe kunt u dat vragen. Leest u ‘Een Blik in het Hiernamaals’ en u bent er, en u hebt ze midden in uw huis. U kunt ze ’s nachts nog lezen, zo als u na twaalfen en als u dan slaap krijgt, legt u ze maar onder uw hoofdkussen, dan ligt u er bovenop. En dan krijgt u rust, vrede en zaligheid.

Dames en heren, gaf ik u vanavond een kleinigheid?

(Zaal): ‘Ja.’

Dan nog één lezing, de volgende week.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nog maar één lezing?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nog maar één?’

Nog maar ééntje, dame, en dan ga ik een beetje luieren.

Mevrouw, meneer, hebt alles lief wat leeft en ... nee, koeren hoeft u niet van mij vanavond. Maar ga eens anders denken over de dingen die u gisteren en verleden week hebt bedacht. En doe er een klein beetje gevoel bij en wat rode rozen. En hij en zij zijn aan het lachen, en nu is er éénzijn en dan komt er vanuit de ruimte iets prachtigs, altijd iets moois ...

(Tot de geluidstechnicus): Is hij al afgelopen meneer?’

...altijd iets liefs, altijd een zegening, en een schoonheid – ja, dat ding (geluidsopnameapparaat) maakt mij angstig, en haalt me bijna, dat zou hij wel willen, uit mijn inspiratie – dan komt er vanuit het Al, de sferen van licht, een kern en een hand en die zegt: ‘Goed zo, mijn kind, ga zo verder, heb lief alles wat leeft en Ik ben bij u.’ En dat is Onze-Lieve-Heer.

Dames en heren, tot de volgende week.

(Er wordt geklapt.)

Einde